ஸ்ரீ:

[illegible] ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீபாஷ்யம்.

ச்ருதப்ரகாசிகாஸஹிதம்

தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு.

ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர்.

த்ரிசிரபுரம்

ஸெண்ட்ஜோஸப் காலேஜ் ஸம்ஸ்க்ருத தலைமைப் பண்டிதர்,

மஹாவித்வான், ஸாரஸ்வத ஸாரஜ்ஞர், கவிசிகாமணி,

ஸ்ரீ உ. வே. டி. வி. ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர்

ஸ்வாமிகளால்

மொழி பெயர்க்கப்பெற்று,

ஸ்ரீ ரங்கம்

ஸ்ரீ பாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு ஸங்கத்தாரால்

[உ௪] பதிப்பிக்கபெற்றது. [ரு. க.

॥ ஸ்ரீ: ॥

॥ ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: ॥

ஸ்ரீபாஷ்யகாரரருளிச்செய்த

ஸ்ரீ பாஷ்யம்.

முதல் அத்யாயம்.

முதல் பாதம்.

ஸ்ரீ ஹாஷ்யம்.

அவிலுஹுவ நஜந்மஸ்தேமஹஜ்ஜாதிஸ்ரீலெ
விநதவிவிதஹுதவ்ராதரக்ஷைகதீக்ஷை ।
ஸ்ரூதிஸிரஸி விதீப்தெ ப்ரஹ்மணி ஸ்ரீநிவாஸெ
ஹவதுமம பரஸ்மிந்ஸ ஸெமுஷீ ஹக்திரூபா ॥

ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு.

ஸமஸ்த புவனங்களுடைய ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாராதிகளை லீலையாக உடையவனும்; வணங்கின பற்பல பக்தர்களையும், ப்ரபன்னர்களையும், அவர்கள் ஸம்பந்தம் பெற்றவர்களையும் ரக்ஷிப்பதில் ப்ரகான ஸங்கல்பமுள்ளவனும்; வேதாந்தத்தில் விசேஷித்து ப்ரகாசிப்பவனுமான ப்ரஹ்மமென்று ப்ரஸித்திபெற்ற ஸ்ரீநிவாஸனிடத்தில் எனக்கு பக்திரூபமான ஜ்ஞானம் நிலைபெற்றிருக்கவேண்டும்.

ஸ்ரீஸுதர்சனபட்டரருளிச்செய்த

ஸ்ரீஸ்ரூதப்ரகாசிகையின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு.

வரதம் விரதாத்ரீஸம் ஸ்ரீநிதிம் கருணாநிதிம் ।
ஸரணம் ஸரணம் யாமி ப்ரணதாத்ரிஹரம் ஹரிம் ॥

1. பக்தாகளுக்கு அபீஷ்டங்களைக்கொடுப்பவனும், ஹஸ்திகிரிக்கு இறைவனும், லக்ஷ்மி பத்துகளுக்கு நிதியாக இருப்பவனும் (லக்ஷ்மிக்கு நித்யவாஸஸ்தானமாக இருப்பவனும்) கருணைக்கடலும், ரக்ஷணத்தில் லக்ஷ்யத்தனும், வணங்கினவர்களின் துன்பத்தை, அல்லது பாபத்தை அபகரிப்பவனுமான ஹரியை நான் சரணமடைகிறேன்.

வஹிராஜஹஸ்தாஸ்ரிதஜைத்ரவபுஷே ஸுபத்ரே ।
யேநாஸ்ரிதம்கருணம் வஸ்துஜாதம் லக்ஷ்மீயுதம் விஷ்ணும் ॥

2. உள்ளும் புறமுமுள்ள இருளை அடியோடு அறுக்கும் தன்மை வாய்ந்த ஸுதர்சனமென்கிற ஜோதியை வந்தனம் செய்கிறேன்.—எதனால் லக்ஷ்மியை தரித்துக்கொண்டிருக்கிற (வாஸுதேவன் என்கிற) வஸ்துவானது தடையற்றதான ஸங்கல்பத்துடன் கூடியதாக ப்ரகாசிக்கிறதென்று (மகான்கள்) அறிகிறார்களோ.

வஸுஜாதயகுணாவேதஸுஹதா ஹாஸுதேஸ ச ।
உவஸ்ஸுஹிதவேதாய நமோ வ்யாஸாய விஷ்ணவே ॥

3. யுக்திகளால் அசைக்கவொண்ணுத சிறந்த ந்யாயங்களின் ஸமூஹத்தாலும், மஹாபாரதத்தாலும், வேதார்த்தவிசதீகரணம் செய்தவரும், விஷ்ணுஸ்வரூபியாகவுமிருக்கிற வ்யாஸமஹர்ஷிக்கு வந்தனம்.

தவைஷ ராஸாநுஜாஸ்ரய நமோவாகயோகிநே ।
யஸ்ரீதிவ்யாதிவஸ்தாணாஸஜ்ஜுகாஸஸ்ரீகரே ॥

4. யோகிகளுக்குள் சிறந்தவரான அந்த ராமானுஜாசார்யருக்கு நான் வந்தனமளிகிறேன்.—எவர் சுருதிகளுடையவும் ஸ்மருதிகளுடையவும் (ப்ரஹ்ம) ஸூத்ரங்களுடையவும் உள் ஜ்வரத்தைத்தணியும்படி செய்வித்தாரோ.

வதேஹம் வாதூலகுலம் வந்தாவிஜதலோஷணம் ।
ஹாஷ்டாக்ஷரதவதாநாஜ்ஞஹஜீவயதி தாவகி ॥

5. ஸ்ரீவத்ஸவம்சத்துக்கு அலங்காரமாக இருக்கிற அந்த வரதாசார்யரை நான் வந்தனம் செய்கிறேன்.—எவர் பாஷ்யமாகிற அம்ருதத்தைப்பருகச்செய்து என்னை கூட நன்கு ஜீவிக்கச்செய்கிறாரோ.

வ்யவதேதி ப்ரணவாகாரம் ஹாஷ்யம் ரமபதிவாவாசி ।
வாசஸ்து ஸ்ருணோ யத்ர ஸோஷிகம் வாடீக்ஷதே ॥

6. வேறு ஒரு ரங்கவிமானம் போல் ப்ரணவாகாரமாக ப்ரகாசிக்கிற பாஷ்யத்தை சரணமாக வரிக்கிறேன்.—எதில் ப்ரஹ்மத்தின் *சேஷித்வமானது ஸ்பஷ்டமாகக்காணப்படுகிறதோ.

ஸ்ரீதஜ்ஞேஷ ஸ்ரீதம், ஹாஷ்டே உதம், யஸ்ரீதம் ஹ்ருதயம்வை ।
யுக்ஷ்மீவதிம் வ்யவதேதம் ஸ்ரீரங்கமயாஸ்ரயே ॥

7. வேதாந்தங்களில் கேட்கப்பட்டவரும், பாஷ்யத்தில் மனனம் செய்யப்பட்டவரும், ஹ்ருதயகமலத்தில் த்யானிக்கப்பட்டவரும், ஸ்ரீரங்கக்ஷேத்ரத்தில் காணப்பட்டவருமான ஸ்ரீதரனை நான் சரணமடைகிறேன்.

* சேஷித்வம் – பிறர்களால் உண்டு பண்ணப்பட்டிருக்கிற அதிசயத்தை (மேன்மையை)த்தாங்கி இருத்தல்.

இதனால், "ஸூத்ரா வா ஸூத்ர! த்ரஷ்டவ்யஃ, ஸ்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்யஃ."

என்கிற ச்ருதியின் அர்த்தம் அனுஸந்திக்கப்பட்டதுடன் அந்த ச்ருதியிலுல் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட பரமாத்மா ஸ்ரீரங்கநாதனென்றும் நிச்சயிக்கப்பட்டது.

ஸர்வாணி ஸர்வதஸ்ஸ ஸர்வாதாரஸ்ஸ வாதிகாஃ।
ஜயந்தி ஸுவிதாரிஷ்டம் யஸ்ய யஸ்யுத்ர யஸ்ஸதா ॥

8. † ப்ரமாணமும், ப்ரமேயமும் ‡ ஸத்வோத்தரர்களான $ ப்ரமாதாக்களும் எல்லாவிடத்திலும், எப்பொழுதும் சேர்த்து அரிஷ்டம் நிகழ்கும்படி ஜயம் பெறுவர்களாக.

ஸுவிஸ்ருதாஸ்ஸ மஹிரா ராமாநுஜஸ்ய நஸ்ஸுதஃ।
ஸ்ரேயஸே ஸர்வலோகஸ்ய யஸ்ய ஸாவஸ்விதிம் ஸ்ருஜே ॥

9. விஸ்தாரமில்லாததும், மிக்க காம்பீர்யமுள்ளதுமான ஸ்ரீராமானுஜமுனியினுடைய வாக்குகள் ¶ ப்ரஸாதகுணத்தால் தன்னுடைய கருத்தினத்தையும் நிடமாகக் காண்பிக்கவேண்டும்.

ஸ்ரீரங்கேஸாஜ்ஞயா ஸுவ்யவஸ்யந்தம் வேதஸுதம்।
வாவதூகம் வேதாந்தம் வாஷ்யலக்ஷ்மணவேதஸே ॥

10. ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய ஆஜ்ஞையிலுல் அடையப்பட்ட வ்யாஸர் என்கிற காமதேயத்தை வகித்தவனும், வாக்விஜயிபட்டரின் புத்ரனுமான ஸுதர்சனனே ஸ்ரீபாஷ்யத்திலுள்ள பக்தியானது (ஸ்ரீபாஷ்ய விவரணத்தில்) எவியது.

ஸுரஸுஹ்ருத்ஸுதஸ்ஸுவைஷ்ணவஸ்ய ஸுகேதஸ்ய யோஜிதேஃ।
ஸளகுரோர்ய வேதாந்திநஸ்ய வம்கயுர்வ்ருகாஸுதே ॥

11. ஆசார்யர்களிடமிருந்து கேட்கப்பட்டதும், அவர்களால் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிற சப்தங்களோடு சேர்க்கப்பட்டிருப்பதுமான அர்த்தமானது அறிய விருப்பமுள்ளவர்களின் ஸௌகர்யத்திற்காக ஒன்று சேர்த்து ப்ரகாசிப்பிக்கப்படுகிறது.

கஃ கஸ்ய வேத்தி வாஷ்யாயம்/ ஸ்ரீதாஸஸ்யேதயே கஸ்ய கீஃ।
ஸுஜ்ஞோகாகணிகேவைஷா தேனிவேக்ஷ்யாவாஷ்யவித்தமேஃ॥

12. ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் அர்த்தம் அனைத்தையும் எவன் அறியத்தகுமையுள்ளவன்! என்னுடைய இந்த விவரணக்ரந்தமாலை எந்த அம்சம் (ஆசார்யரிடத்திலிருந்து என்னுல்) கேட்கப்பட்டிருக்கிறதோ அது (உலகத்தில்) நிலை'பெறுவதற்காக. தனவான்களால் $ காகணிகை போல, ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் விசேஷப்ரஜ்ஞையுள்ளவர்களாலும் கூட இந்த ச்ருதப்ரகாசிகை உபேக்ஷிக்கத்தக்கதல்ல.

† ப்ரமாணம் - ப்ரமாகரணம்.
‡ ப்ரமேயம் - ப்ரமாணத்தாலறியத்தக்க வஸ்து.
$ ப்ரமாதா - ப்ரமாணத்தால் வஸ்துவை அறிபவன்.
¶ ப்ரஸாதம் - விரைவாக அர்த்தத்தை உணர்த்தும் சப்தசக்தி.
$ காகணிகா - ஒரு நிஷ்கமாணயம். அதாவது ஒரு பைசா.

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம: ஸ்ரீமத் வரவரமுனயே நம:

தயாபாத்ரம் ஜிஷ்ணோ: பரிஜனவிதேயம் பகவதோ
பவாம்போதேர் பாரம் பரகருணயா ய: பரிவவ்ரே |
ஸ்வயம் தத்ராஸீனோ நிஜபதஸபர்யைகரஸிகம்
ஜனம் ஸ்வஸ்மின் நித்யம் நியமயதி யோகீ விஜயதாம் ||

ஸ்ரீமத் வேங்கடநாதார்ய: கவிதார்க்கிககேஸரீ |
வேதாந்தாசார்யவர்யோ மே ஸந்நிதத்தாம் ஸதா ஹ்ருதி ||

1. யதிராஜர் தாமருளிச்செய்த பாஷ்யத்தைத்தாமே வ்யாக்யானித்திருப்பாரேயாகில் வ்யாக்யானவாக்குகளிலுள்ள அப்படிப்பட்ட காம்பீர்யத்திலுல் அதை விவரிப்பதற்காக மற்றொரு வ்யாக்யானம் வேண்டும். அதுவும் அர்த்தகாம்பீர்யமுள்ளதாதலால் அதையும் விவரிக்க மற்றொரு வ்யாக்யானம் வேண்டியிருக்கும். இவ்வண்ணம் அநவஸ்தை ஏற்படும். மிதமான மதியை உடையவர்களோ அந்த ஸ்ரீயதிபதியின் வாக்குகளுக்கு வெகுதூரத்திலேயே நிற்கத்தக்கவர்கள். ஸர்வஜ்ஞனை பரமாத்மாவையே நாடி ஸ்ரீபாஷ்யத்திற்கு ஒரு வ்யாக்யானம் செய்தருளவேண்டுமென்று வேண்டிக்கொள்வோமென்றால் அவர் நம்முடைய கண்களுக்குப்ரத்யக்ஷமாகக்கூடிய உருவத்துடன் கூடியவரல்ல. ஆகையால் அந்த பாஷ்யம், அந்த பாஷ்யத்தைச்செய்தருளினவர், அந்த ஹரி, எல்லாரும் நம்மிடத்தில் அனுக்ரஹம் செய்யக்கடவர்கள்.

இஷ்டாநிஷ்டங்களையும், அவற்றின் ஸாதனங்களையும் முறையே பெறுவதிலும், விடுவதிலும் விருப்பமுற்றவர்களும், ப்ரமாணதீனமான ப்ரமேயநிச்சயமுள்ளவர்களுமான எல்லா புருஷர்களுக்கும் அலௌகிக $ † புருஷார்த்தமாகவும், அதற்கு ஸாதனரூபமாகவுமிருக்கிற வஸ்துவானது சப்தப்ரமாணத்தாலேயே அறியத்தக்கது. அதிலும் புருஷபுத்தி தோஷமாவதால் அழுக்கடையாத வேத'‡ மென்கிற அகூபாரரிலேயே மூக்யப்ரமாணமாக ஆச்ரயிக்கத்தக்கதென்பது ஸித்தம். அந்த வேதத்திலும் முந்தின பாகமாக இருக்கிற கர்மகாண்டமானது பசு, புத்ர, வ்ருஷ்டி, அன்னம், ஸ்வர்கம் முதலான * ஐஹிகங்களையும் ¶ ஆமுஷ்மிகமான ஸர்வாபீஷ்டங்களையும் ப்ரதிபாதிக்கிறதாக அறியப்படுகிறது. பரமபுருஷார்த்தத்தையும், அதன் ஸாதனங்களையும்

$ அலௌகிகம் - சாஸ்த்ரத்தாலறியத்தக்கது.

† புருஷார்த்தம் - தர்மம், அர்த்தம், கர்மம், மோக்ஷம், புருஷர்களால் அர்த்திக்க (வேண்டப்)படுவதால் புருஷார்த்தம் என்று பெயர்.

‡ வேதம் - வேத்யதே—அறிவிக்கிறது (தர்மாதர்மங்களை) என்கிற சப்த வ்யுத்பத்தியிலுல் வேதமென்று கூறப்படுகிறது. இது யோகரூடமான பதம்.

ப்ரத்யக்ஷேணானுமித்யா வா யஸ்தூபாயோ ந வித்யதே.
ஏனம் விதந்தி வேதேந தஸ்மாத் வேதஸ்ய வேததா.

என்ற வேதபாஷ்யத்தின் தொடக்கத்தில் ஸாயணரும் நிருக்தி கூறியிருக்கிறார். (இதற்கு அர்த்தம்)ப்ரத்யக்ஷத்தாலும் அனுமிதியிலுலும் உலகத்தில் எந்த இஷ்ட ப்ராப்தியுபாயமும், அநிஷ்டநிவ்ருத்தியுபாயமும் அறியப்படுகிறதில்லையோ அப்படிப்பட்ட உபாயங்களை அறிவதற்கு ஸாதனமாக இருப்பதால் இதை வேதமென்று (பெரியோர்கள்) அறிகிறார்கள்.

* ஐஹிகபலம் - இந்த உலகத்தில் அனுபவிக்கக்கூடிய க்ருஹம், ஆராமம், க்ஷேத்ரம் பசு, புத்ரன், பார்யை முதலியது.

¶ ஆமுஷ்மிகபலமாவது - ஸ்வர்கம், ஸ்வராஜ்யபாலனம், ஸத்யலோகவாஸம் முதலியது.

தெரிவிப்பது அதற்கு மேற்பட்ட ப்ரஹ்மகாண்டம். அது பூர்வாசார்யர்களுக்கு அபிமதமான மூக்கிராஜமார்க்கத்திற்கு முட்கள்போன்ற பல குத்ருஷ்டி.¶ களுடைய அனேக துர்வசனங்களால் அழிவுண்டாயிற்று. அந்த குத்ருஷ்டிகள் காட்டின கொடிவழியில் இழிந்து மயங்குகிற உலகத்தை உஜ்ஜீவிக்கச்செய்ய வேண்டுமென்கிற எண்ணத்தினால் நன்கு ஆராய்ந்து, நன்று, தீதெனப்பகுத்து அறிவதில் ஸமர்த்தர்களான பூர்வாசார்யர்களால் பரிசயம் செய்யப்பட்டுள்ளதும், புராதனமாகவே இருப்பதுமான நல்வழியை முட்களில்லாமல் செய்து பரமபுருஷார்த்தத்தை வேண்டுகிற சேதனர்களே க்ருதார்த்தர்களாகச்செய்வதற்கு ஸம்ஸாரத்திலுள்ள தாபத்ரயத்தால் மிகவும் வருந்துகிற ஜனங்களின் அத்ருஷ்டவைபவத்தால்வதரிக்கும்படி செய்விக்கப்பட்டவரும், பரமகாருணிகருமான, பகவர்ஜுன, ஸ்ரீபாஷ்யகாரரால் சாரீரகசாஸ்த்ரமானது வ்யாக்யானம் செய்தருளப்பட்டது. வ்யாக்யானம் செய்யத்தக்க க்ரந்தங்கள் மஹர்ஷிகளால் செய்யப்பட்டவைகள். அவைகளுக்கு வ்யாக்யாணங்களும் மஹர்ஷிகளால் செய்யப்பட்டிருக்குமாகில் அவைகளே அனுஸரிக்கத்தக்கவைகள். ரிஷியாக ‡ இல்லாதவன் ஸூக்ஷ்மதர்சி ஆகான். ரிஷியின் அபிப்ராயத்தை ரிஷியே தானாக அறிவதற்குத்தகுதிபுள்ளவன். மந்த்புத்தியுள்ள மற்றவன் அறியான். ஒரே ரிஷியினால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற வசனங்களுக்கு அந்யோன்யம் விரோதம் வரின் பூர்வபக்ஷாபிப்ராயம் * வைபவவாதம் ¶ முதலிய காரணங்களால் அவிரோதம் எற்படுத்தத்தக்கது. பல வக்தாக்களின் வசனங்களுக்கு விரோதம் எவ்விதத்தாலும் பரிஹரிக்க முடியாமற்போனால் எது யுக்திக்கு இசைந்திருக்குமோ அதுவே ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கதாகும். ஆதலால் தோஷமில்லை. எவர்கள் வ்யாக்யானிக்கத்தக்க க்ரந்தங்களும், வ்யாக்யானங்களுமிருக்க அவைகளே அனுதரித்து, அவைகளுக்கு விருத்தமான க்ரந்தங்களைச் செய்கிறார்களோ அவர்கள் ஆக்ரஹத்தினால் கவரப்பட்ட மனதையுடையவர்கள்; பண்டிதர்கள் என்கிற எண்ணமுள்ளவர்கள்; பாண்டித்யத்தை வெளியிடுவதில்நோக்கமுள்ளவர்கள்; என்பதில் அவர்களுடைய க்ரந்தபிரவிருத்தியே ப்ரமாணமாகும். ஸ்ரீபாஷ்யகாரரைத்தவிர்த்த மற்ற ஸூத்ரவ்யாக்யாதாக்கள் † ஆர்ஷவ்யாக்யானங்களே மீறி நடந்தவர்களென்பது 'உபாஸத்ரைவித்யாத், ஸ்வதர்ப்ரவிருத்தோபதேசாத், பூமா ஸம்ப்ரஸாதாத், அத்புபதேசாத், தஹர உத்தரேப்ய:' இவை முதலான ஸூத்ரங்களில் நன்கு ஸ்பஷ்டமாக ஏற்படுகிறது. இந்த பாஷ்யத்திலோ என்றால் † வ்ருத்திக்ரந்தத்தை அனுஸரித்தல் பிரதிக்ஞை செய்யப்பட்டிருக்கிறது. பரிஹரிக்க முடியாத பாதகங்கள் அறியப்படாமையால் அந்த ப்ரதிக்ஞையானது மனதொப்பிச்சொல்லிய தல்லவென்று ஸம்தேஹிக்கத்தக்கதல்ல. ஆனும் கர்ம¶ மீமாம்ஸையில் சிற்சில இடங்

¶ குத்ருஷ்டிகள் - வேத்விருத்தார்த்தங்களே உரைப்பவர்கள்.

‡ ரிஷி - யோகதசையில் மந்த்ரங்களே நேரில் காண்பவர். வேதத்திற்கும் இந்தப் பெயருண்டு.

* பூர்வபக்ஷம் - நிச்சிதமான ஸித்தாந்த வசனத்தினால் பாதிக்கப்படுகிற யுக்தியில்லாத தர்க்கி.

¶ வைபவ வாதம் - ஒரு அர்த்தத்தைப்புகழ்வதில் நோக்கத்துடன் கூடிய வாதம்; அல்லது 'இப்படியும் சொல்வோம்'; ஆக்ஷேபணை எற்பட்டால் ஸமர்த்திப்போம்.' என்று அல்லது 'இப்படியும் சொல்வோம்'; ஆக்ஷேபணை எற்பட்டால் ஸமர்த்திப்போம்.' என்று வித்யையில் தேட்டையால் கூறப்படும் வசனம்: இதை ப்ரளெடி வாதமென்றும் சிலர் கூறுவார்கள்.

† ஆர்ஷம் - ரிஷிகளால் கூறப்பட்டது.

† வ்ருத்தி - போதாயன மஹர்ஷியினால் கூறப்பட்டுள்ளதும் ஸ்ரீபாஷ்யத்திற்கு மூலமாயுமுள்ள க்ரந்தம்.

¶ மீமாம்ஸா - விசாரணை.

களில் பிற்பட்டிருக்கிற வ்யாக்யாதாக்களால் குழப்பம் உண்டுபண்ணப்பட்டிருக்கிறது. ஆயினும், அந்தக் $ கர்மமீமாம்ஸையில் (மந்த்ரங்களின்) ப்ரயோகமார்க்கத்தில் தடுமாற்றமில்லாமையால் அனுஷ்டானமாத்ரத்தைச்சார்ந்ததாயுள்ள ஸ்வர்கம் முதலிய பல வித்தியானது தேவதைகளின் ‡ ஸ்வரூபம். அந்த தேவதாஸ்வரூபத்தின் உண்மையான நிலைமை ஸத்† கார்யவாதம் முதலியவைகளின் அறிவைக்கருதாதென்றும், பரமபுருஷார்த்தமான மோக்ஷமானது ஞானமொன்றிலுலேயே ஸாதிக்கத்தக்கதாக இருப்பதினால் ஞானமார்க்கத்தில் தடுமாற்றமேற்படுவது ¶ ஆத்மஹானியை உண்டுபண்ணக்கூடிய தாகையால் அதற்கு விபரீதமான ஜ்ஞானங்கள் அவசியம் பரிஹரிக்கத்தக்கவைகளென்றும் (பிந்தின மேல்) பாகமாகிய ப்ரஹ்மமீமாம்ஸையிலும் அந்தந்த அர்த்தங்களுக்கு ஸாதகங்களாகக்கூறப்பட்டிருக்கிற முன் பாகத்தைச்சார்ந்த அர்த்தங்கள் நன்கு காண்பிக்கப்பட்டேயிருக்கிற ரீதியினால் சொல்லப்படாமலிருந்தபோதிலும் சிக்ஷிக்கத்தக்க அர்த்தங்கள் ஸுலபமாக நிர்வஹிக்கத்தக்கவைகளென்றுமெண்ணி பகவான் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ப்ரஹ்மஸூத்ரங்களையே விவரிக்கத்துடங்குகிறார்.

இவ்வண்ணம் துடங்கவேண்டுமென்ற விரும்பப்பட்ட ப்ரபந்தமானது இடையூறின்றி முடிவு பெறுவதற்காகவும், அபிவ்ருத்தி அடைவதற்காகவும், ஸ்ம்ருதியினாலும் ஆசாரத்தினாலும் வித்தமான இஷ்டதேவதோபாஸன ரூபமான ‡ மங்களத்தை சாப்தமாக அனுஷ்டிக்கிறார். ('அகில' என்கிற பதத்தை முதன்மையாகக் கொண்ட ச்லோகத்தினால்) † "மங்களாசாரயுக்தாநாம் நித்யஞ்ச ப்ரயதாத்மநாம், ஜபதாம் ஜுஹ்வதாஞ்சைவ விநிபாதோ ந வித்யதே" என்றல்லவோ ஸ்ம்ருதி கூறுகிறது; எல்லா க்ரந்தக்காரர்களாலும் ஆசரிக்கப்படுகிறது; கேட்பவரின் மனஸ்ஸமாதானத்தின் பொருட்டு சாஸ்த்ரார்த்த ஸங்க்ஷேபமும், செய்யப்படுகிறது. எவ்வாறெனில், $ சோதனாஸூத்ரத்தினால் தர்மத்தினுடைய ஸ்வரூபமும், ப்ரமாணமும் சுருத்யர்த்தங்களால் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. கேட்பவர் விஷயங்களை ஸுலபமாகத்தெரிந்து கொள்வதற்காக விரிவான விஷயங்களைச்சொல்பவன் துடக்கத்தில் சுருங்க எடுத்து உரைப்பது உலகத்தில் ப்ரஸித்தமே.

$ வேதத்தில் முந்தின பாகம் கர்மாக்களையே ப்ரதிபாதிப்பதால் கர்மகாண்டமென்றும், பிந்தின உபநிஷத் பாகங்கள் ப்ரஹ்மத்தை நிரூபிப்பதால் ப்ரஹ்மகாண்டமென்றும் கூறப்படுகிறது.

‡ தேவதா - ஹோமம் செய்யப்படுகிற ஹவிஸ்ஸுக்கு உத்தேச்யமான வ்யக்தி. தேவ ஏவ தேவதா, ஸ்வார்த்தத்தில் தல் ப்ரத்யயம்.

† ஸத்கார்யவாதம் - கார்ணவஸ்துவினிடத்தில் ஸூக்ஷ்மமாக ஒடுங்கி இருந்த கார்யமே பின்பு ஸ்தூல ரூபத்துடன் வெளிப்படுகிறதென்று கூறுதல்.

¶ ஆத்மா - (ஆப்னோதி) சேதனாசேதனங்கள் அனைத்தையும் வ்யாபித்திருக்கிறான் என்பதினால்—

‡ மூன்று விதமான மங்களங்கள் :—காயிகம், வாசிகம், மானஸம்.

† சோதனாஸூத்ரம் — 'சோதனாலக்ஷணோர்த்தோ தர்ம:' என்கிற பூர்வமீமாம்ஸாஸூத்ரம்.

$ (மங்களா)—மங்களாசாரத்தோடு கூடியவர்களும், எப்பொழுதும் பரிசுத்தமான சித்தவ்ருத்தி உள்ளவர்களும், (மந்த்ரங்களை) ஜபிக்கிறவர்களும், (சாந்திக, பௌஷ்டிக) ஹோமங்களைச்செய்பவர்களுமான (ஸாதுக்களுக்கு) (ஒருவிதமான) அனர்த்தமும் உண்டாகாது.

†"இஷ்டம் ஹி விதுஷாம் லோகே ஸமாஸவ்யாஸதாரணம்." என்று வசனம். சாஸ்த்ரார்த்தத்தின் ஸங்க்ஷேபத்தினுல் $ வஸ்துநிர்தேசமும், 'பவதி' என்பதினுல் ஆசீர்வாதமும் செய்யப்பட்டவைகளாக ஆகின்றன. 'விதத' என்னும் 'பக்திரூபா' என்னும் பதங்களால் ப்ரஹ்மவிஷயத்தில் வணக்கம் அறியப்படுவதால் ப்ரணமமும் பலித்தது. 'ணமு ப்ரஹ்வத்வே' 'வணக்கம்' என்றல்லவோ ‡ தாது. இவ்வாறாக மூன்று விதமான மங்களமும் செய்யப்பட்டதாக ஏற்படுகிறது. ச்லோகத்தின் முதல் பாதத்தினுல் மூன்றின இரண்டு அத்யாயங்களின் அர்த்தம் சுருங்க ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது. இரண்டாவது பாதத்தினுல் பிந்தின இரண்டத்யாயத்தினுடைய அர்த்தம் ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டது. கர்மமீமாம்ஸையில் ப்ரதிபாதிக்கத்தக்க விஷயபேதத்தால் * ஷட்கபேதம்போல் இங்கேயும் ‡ விஷயம், $ விஷயி என்கிற ப்ரதிபாத்யபேதத்தால் ¶ த்விகபேதம் ஏற்படுகிறது. உபாயம், உபேயம் இரண்டும் சாஸ்த்ரத்தால் ப்ரதிபாதிக்கத்தக்கவைகள். ப்ரஹ்மமானது † வித்தோபாயமாகவும், உபேயமாகவுமிருக்கிறது. பக்தியானது ஸாத்யோபாயம். இந்த ச்லோகத்தினுள்ள ஏழாம் வேற்றுமைப்பதங்களால் வித்தோபாயரூபமாயும் $ உபேயமாயுமிருக்கிற ப்ரஹ்மம் சொல்லப்படுகிறது. உண்டாருதலென்கிற அர்த்தத்தை உணர்த்துவதால், 'புவன' சப்தம் கார்யவர்க்கத்தைக்குறிக்கிறது. ¶ ரூடிசக்தியினுல் அந்தக்கார்யவர்க்

†(இஷ்டம்) - உலகத்தில் சுருங்கச்சொல்லியதை விரித்துரைப்பது அறிஞர்களுக்கு இஷ்டமன்றே.

$ வஸ்துநிர்தேசம் — க்ரந்தத்தினுல் ப்ரதிபாதிக்கத்தக்க முக்யவிஷயத்தைக் கூறுதல்.

‡ தாது — க்ரியாவாசகம்.

* ஷட்கம் — ஆறு அத்யாயங்களடங்கிய ஒரு க்ரந்தஸந்தர்ப்பம்.

‡ விஷயம் — நிரூபணத்திற்கு உரித்தானது.

$ விஷயி — விஷயத்துடன் கூடியது.

¶ த்விகம் — இரண்டு அத்யாயங்களடங்கிய ஒரு க்ரந்தஸந்தர்ப்பம். சாரீரகசாஸ்த்ரத்திலுள்ள நான்கு அத்யாயங்களும் இரண்டு த்விகங்களாகப்பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. முதலாவதான ஸமன்வயாத்யாயம், இரண்டாவதான அவிரோதாத்யாயம், இவ்விரண்டுடன் கூடின க்ரந்தஸந்தர்ப்பமான்து விஷயத்விகமென்று கூறப்படுகிறது. எனெனில், சேதநாசேதனவிலக்ஷணமாயும், அகிலஜகதேகாரணமாயும் இருக்கிற ப்ரஹ்மமானது ப்ரதிபாத்யவிஷயமாக இருப்பதால் அதற்குமேலுள்ள ஸாதனாத்யாயம், பலாத்யாயம் இவ்விரண்டுடன் கூடின க்ரந்தஸந்தர்ப்பமானது விஷயத்விகமென்று கூறப்படுகிறது. எனெனில், இதிலுள்ள உபாஸனையும், பலமாகிய பரிபூர்ணப்ரஹ்மானந்தானுபவமும் ப்ரஹ்மத்தை விஷயீகரித்துக்கொண்டிருப்பதால்.

† வித்தோபாயம் — வித்தமான உபாயம். மனிதனுடைய ப்ரயத்னத்தால் பக்தி-ப்ரபத்திகளைப்போல் ஸாதிக்கத்தகாததாக இருப்பதால் இத்தப்பெயர்.

$ உபேயம் — உபாயத்தால் நாடத்தக்கது.

¶ ரூடம் — ரூடிசக்தியினுல் அல்லது ஸங்கேதத்தால் அர்த்தத்தை உணர்த்துகிற சப்தம். பதங்கள் ரூடம், யௌகிகம், யோகரூடம், யௌகிகரூடம், என நான்கு வகைப்பட்டிருக்கின்றன. அவயவார்த்தத்தின் பொருத்தத்தால் பொருளை விளக்கும் சப்தம் யௌகிகம். அவயவசக்தியினுலும், ரூடியினுலும் ஒரே பொருளை உணர்த்தும் சப்தம் யோகரூடம். யோகசக்தியினுலும், ரூடியினுலும் தனித்தனிப்பொருள்களை உணர்த்தும் பதம் யௌகிகரூடம்.

களுக்குக்காரணமான குயவன் முதலியவர்களுக்கு விலக்கம். புவனசப்தமோ மிகப் பெரிதாக இருக்கிற கார்யவிசேஷத்தில் ரூடியுள்ளது. 'அகில' என்கிற பதத்தால் எல்லா இடங்களிலும், எக்காலங்களிலும் உள்ள அண்டஸமூஹங்கள் கூறப்படுகின்றன. அதனுல் நான்முகன் முதலியவர்கள் விலக்கப்பட்டவர்கள். கொஞ்சம் அல்லது சிதறினது அகிலம்; அப்படியில்லாதது அகிலம். கார்யங்களில் ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஸ்ருஷ்டி முதலிய செய்கைகளுக்கு விஷயமாகாதது ஒன்றுமில்லை என்று பொருள். இந்த † வ்யதிரேக வசனத்தினுல் உலகங்கள் பெரும்பான்மையாக ப்ரஹ்மஸ்ருஷ்டியாதிகளுக்கு விஷயமே; சில விஷயமல்லாமலுமிருக்கலாமென்கிற ஸந்தேகம் நீக்கப்பட்டது. இது 'உனக்குத் தெரியாததொன்றுமில்லை' என்பது போன்றது. ஆகையால் 'ஸகல' என்று ¶ அன்வய முகத்தால் கூறப்படவில்லை. அகாரத்தினுல் க்ரந்தத்தினது ஆரம்பம் வித்திப்பதின் பொருட்டு 'நிகில' என்று கூறவில்லை. $ " அ இதி பகவதோ நாராயணஸ்ய ப்ரதமாபிதானம், பகவதோ வாசகம் மகாரம் ப்ரயுஞ்ஜானேந கிந்ந மங்களம் ந க்ருதம்; " என்றும் பெரியோர்களால் உரைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இங்கு அகாரத்தை பகவத்வாசகமாகச் சொல்வதில் க்ரந்தகாருக்குக்கருத்து இல்லாவிட்டாலும் பகவானேப்பொருளாக உணர்த்தும் சக்திஸம்பந்தம் இந்த அக்ஷரத்துக்கு இருப்பதால் அகாரம் மங்களகரமானது. 'அ இ உண்' என்கிற இடத்தில் அகாரம்போல. ந என்கிற அவ்யயத்திற்கு நிஷேதத்தைச் சொல்லும் தன்மை இருந்தபோதிலும் நிஷேதிக்கத்தக்க வஸ்துவைச்சார்ந்து (ஸந்தர்ப்பத்திற்குத்தக்கபடி) மங்களமும், அமங்களமும் பொருள் ஆதலால் குறைவை மறுத்து சீர்மையைக்காட்டுவதில் தாத்பர்யமிருப்பதால் 'நிஷ்ப்ரத்யூஹமுபாஸ்மஹே' இது முதலான நிர்தேசம்போல இதுவும் மிக்க மங்கள்கரமானது. 'அகில' சப்தத்தினுல் † சேதித்துக்களுடைய பேதமும் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. (ஜன்ம) நித்யஸமித்திகப்ராக்ருதரூபமாயுள்ளது. (ஸ்தேமா) ஸ்திதி அதுவும் அந்தர்யாமி, விஷ்ணுவின் அவதாரம், லோகபாலர்கள், மன்வாதிகள், அரசர்கள், மாதா, பிதா முதலியவர்கள் முகமாகச்செய்யப்படுகிற பல்வகைப்பட்டுள்ளது விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது. * (பங்க:) நித்யம், நைமித்திகம், ப்ராக்ருதம் என மூன்று வகைப்பட்டுள்ளது. மோக்ஷமும் ‡ லயத்தில் அடங்கினதாக இருந்த போதிலும் அது சாஸ்த்ரத்

† வ்யதிரேகம் - சொல்லக்கருதிய விஷயத்தின் இன்மையை மறுத்துக்கூறுதல்.

¶ அன்வயம் - சொல்லக்கருதிய விஷயத்தை சப்தத்தால் நேராகக்கூறுதல்.

$ அ - என்கிற அக்ஷரமானது பகவானை நாராயணனுக்கு முதன்மையான வாசகம் பகவத்வாசகமான அகாரத்தை ப்ரயோகியாநின்ற க்ரந்தகர்தாவால் என்ன மங்களம் தான் அனுஷ்டிக்கப் படவில்லை! எல்லாமங்களங்களும் அனுஷ்டிக்கப்பட்டன என்று கருத்து.

† சித் - ஜீவன். அசித் - ஜடவஸ்து.

* (ப்ரளயம்) - நித்யம், நைமித்திகம், ப்ராக்ருதம் என மூன்று விதம். நாள்தோறும் ஸுஷுப்தி ஸமயத்தில் ஜீவன் ஆத்மாவினிடம் போய் லயிப்பது நித்யப்ரளயம். நான்முகன்உறக்கத்தை நிமித்தமாகக்கொண்டு உண்டாவது நைமித்திகப்ரளயம். ஸ்தூலமான ப்ரபஞ்சம் முழுவதும் ப்ரக்ருதியில் லயித்து அது பரமாத்மாவினிடம் ஸே-பாவத்தை அடைவது ப்ராக்ருதப்ரளயம்.

‡ லயமாவது காரணபூதமான ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் சேதனாசேதனவர்க்கங்கள் அனைத்தும் அதிஸூக்ஷ்ம ஸ்வரூபத்துடன் ஒடுங்குதல். அதாவது பிரிக்கமுடியாத ஓர் தமான ஸம்யோகவிசேஷம். இந்த லயமானது மோக்ஷத்திலும் ஸமானம். ஆனல் இந்த

துக்கு முக்ய ப்ரயோஜனமானதால் இதில் உட்படுத்தப்படவில்லை. ஆனதுபற்றியே ஆதி சப்தத்திலும் உட்படுத்தத்தக்கதல்ல. அந்த 'ஆதி' சப்தமானது பொதுவாக இருப்பதால் மோக்ஷமென்கிற அர்த்தத்தை ஸ்பஷ்டமாக உணர்த்துவதற்குக்காணமாகாது. பூர்வாசார்யர்களால் தனித்தே மிக்க ஸ்பஷ்டமாக மோக்ஷம் நிர்தேசிக்கப்பட்டிருக்கிறது. 'ஜகதுத்பவ, ஸ்யிதி, ப்ரளய, ஸம்ஸார, விமோசனத்ய:' என்றும், 'ஜகஜ்ஜன்ம, ஸ்யிதி, த்வம்ஸமஹானந்தைகஹேதவ:' என்றும் நிர்தேசங்கள். அவ்வாறே பகவத்பாஷ்யகாரரும் வேதார்த்தஸங்க்ரஹத்தில், 'உத்பவ, ஸ்யிதி, ப்ரளய, ஸம்ஸார, நிவர்த்தனைக, ஹேதுபூத" என்று நிர்தேசித்திருக்கிறார். பாஷ்யத்திலும் 'நிகிலஜகதுத்பவவிபவமஹானந்தைகாகாரணம்' என்று தனித்தே எடுத்து உரைக்கப்பட்டிருக்கிறது. 'விதத' இது முதலான பதங்களால் ஸ்யிதியில் அந்தர்பூதமான ஸ்வர்கம் முதலிய ஸாம்ஸாரிகபலப்ராதத்வத்திற்குத்தனித்து நிர்தேசம் வேண்டுவதில்லை. அஸாதாரணமாயும், பரமப்ரயோஜனமாயுமிருக்கிற மோக்ஷம் ஒன்றுக்கே தனித்து நிர்தேசம் வேண்டும். 'ஆதி' சப்தத்தால் ஸ்ருஷ்டியாதிகளுக்கு யோக்யமான அந்த:ப்ரவேசம், நியமனம், முதலியது குறிக்கப்படுகிறது. அவ்விதமாகவே பாஷ்யத்தில் 'ஜகதுத்பத்திஸ்திதிஸம்ஹாரான்த:ப்ரவேசநியமனாதி லீலம்' என்று தாமே சொல்லப்போகிறார். 'ஜன்ம, ஸ்தேம, பங்க,' என்கிற சொல்லிலுலேயே அந்த:ப்ரவேசநியமனாதிகளும் அர்த்தவித்தமென்று பொருள் கொள்வது யுக்தமல்ல. † அத்யாஸபக்ஷத்திலும் ‡ பரிணாமபக்ஷத்திலும் அதற்கு ஔபசிகத்வமில்லாமையால் அதை விலக்குவதின் பொருட்டு தன்மதத்தில் தனித்துச்சொல்லத்தக்கதாக இருத்தலாலும், சப்தத்தாலேயே விளங்கக்கூடியதாக இருக்க, அதற்கு அர்த்தத்திலுல் லித்நியைக்கல்பிப்பது தகாததாலும், விரிவாகச்சொல்லப்பட்ட அர்த்தத்தை சுருக்கமாக எடுத்து உரைப்பதில் விவக்ஷிதம் பொருந்துதலாலும், அந்த:ப்ரவேசநியமனாதிகள் அர்த்தவித்தங்களெனப்பொருள் கொள்வது பொருந்தாது. 'லீலா' சப்தத்திலுல் பகவான் பரிபூர்ணனாக இருப்பதால் பிறருக்கு அதீனனாக இராமை, தன்னிஷ்டப்படி செய்தல் முதலிய வைகள் கூறப்படுகின்றன. இந்த விஷயம் மஹாபாரதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ¶ "அப்ரமேயோ நியோஜ்யஸ்ச யத்ர காமகமோ வசீ, மோததே பகவான் பூதைர்பால: க்ரீடாகரிவ" என்று. அப்ரமேயத்வம் - பரிபூர்ணனாக இருத்தல், அநியோஜ்யத்வம் - இதர சேதனனுல் ப்ரேரணம் செய்யத்தகாமை. 'யத்ர காமகம': என்கிற இந்த பதத்திலுல் காற்று, ஜலம், முதலியவற்றின் ப்ரேரணத்திலுல் ஸம்பவிக்கிற அபுத்திபூர்வகமான சலனம் முதலிய சேஷ்டைகள் விலக்கப்படுகின்றன. அல்லது தன்னிச்சையிலுல் செய்கிற ப்ரவ்ருத்திக்குத்தடையில்லாமை. தனக்கு அதீனமான லீலோபகரணங்களோடு கூடி இருத்தல் 'வசீ' சப்தத்தின் அர்த்தம். எவனுக்கு விச்வம் வசமாக இருக்கிறதோ

லயத்தில் லயித்த வஸ்துக்களுக்கு மீண்டும் மீட்சி உண்டு. மோக்ஷத்தில் மீண்டுவருதலில்லை. இக்காரணம் பற்றியே ஆத்யந்திகலயம் மோக்ஷமெனக் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

† அத்யாஸபக்ஷமாவது - இது 'அத்வைத' வித்தாந்தத்தைக்குறிச்சொல்லியபடி. அத்யாஸமென்றால் ப்ரமம். இளிஞ்சலைப்பார்த்து வெள்ளி என்று எண்ணுதல்போல் ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தை அறியாமையால் அதனிடம் ப்ரபஞ்சம் என்கிற ப்ரமம்.

‡ பரிணாமபக்ஷமாவது - இது யாதவப்ரகாசமதம். ப்ரஹ்மமே சேதனசேதன ரூபமாகப்பரிணமிக்கிறது என்பது அவர்கொள்கை. இது மிகவும் பாபகரமான பக்ஷம்.

¶ (அப்ர) - ப்ரத்யக்ஷாதிப்ரமாணங்களால் அறியத்தகாதவனும், பிறரால் எவத்தகாதவனும், தடையற்ற ப்ரவ்ருத்தியுள்ளவனும், உலகங்கள் அனைத்தையும் தன்வசத்தில் வைத்துக்கொண்டிருப்பவனுமான பகவான், சிறுவன் மரப்பாவைகளால் விளையாடுவது போல், ப்ராணிகளால் விளையாடுகிறான்.

அவன் வசீ. இந்திய பராதீனமான சேஷ்டை இல்லாமையைச்சொல்லுகிறதாகவாவது 'வசீ' சப்தம் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பாலகத்ருஷ்டாந்தத்தினுல் லீலைக்கு வேறு ப்ரயோஜனத்தில் அபேக்ஷையில்லாமை விளக்கப்பட்டது. இதனுல் ராஜாக்கள் பந்து மாகப்பொருட்களைக்கட்டி ஆடும் சூதாட்டம் முதலியது விலக்கப்பட்டது. கார்யவர் கத்தை அபேக்ஷித்து பகவானுடைய மஹிமை மிகப்பொறுத்து என்பது 'க்ரீடநகை': என்ற தனுல் பலித்தது. † ப்ரயோஜனனுடைய செய்கையன்றே லீலை, ஆதலால் பங்க மொன்றை மாத்திரம் லீலை என்று சொல்லவேண்டியிருக்க ‡ ப்ரயோஜ்யவ்யாபாரங்களான ஜன்மஸ்திதிகளை எவ்வாறு லீலையென்று சொல்லலாமெனில், மறுமொழி கூறுகிறார். † "பஹ்வீஸ்யாம் ப்ரஜாயேய" என்றே ச்ருதி. அதனுல் ப்ரயோஜகவ்யாபாரம் போல் ப்ரயோஜ்யவ்யாபாரங்களையும் லீலை ¶ என்று சொன்னதினுல் உபாதானத்வம் பலித்தது. 'லீலா' சப்தத்தால் நிமித்தத்வமும் வித்தித்தது. 'பங்காதி' என்ற சொல்லை ஈற்றிலுடைய பதஸமுதாயத்தினுல் முதலத்யாயத்தின் அர்த்தம் சுருக்கமாகக்கூறப்பட்டது. பூர்ண காமனுக்குச்செய்கை ஒன்றும் பொருந்தாது என்கிற ஆக்ஷேபத்தைப்பரிஹரிக்கிற லீலா சப்தத்தால் விரோதபரிஹாரபரமான இரண்டாவது அத்யாயத்தின் அர்த்தம் ஸூசிக் கப்பட்டது. இவ்வாறுக பூர்வத்விகத்தில் சொல்லப்பட்ட காரணத்வரூபமான பரத்வம் சுருக்கக்கூறப்பட்டது. அவனே ஆச்ரயிக்கத்தக்கவன் என்பதற்காக உத்தரத் விகத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற $ அபிகம்யத்வ, மோக்ஷப்ரதத்வரூபமான ஸௌலப் யம் ஸங்க்ஷேபமாக ('விதத' இது முதலானதால்) கூறப்படுகிறது. மஹாமேரு வுக்கும், மண்கட்டிக்கும் உள்ள கேவலமான மேன்மையும், ஸௌலப்யமும், நன்மை யை அடையக்கருதி, நாடுகிறவர்களுக்கு பயன்படாதாதலால் அவைகளை விலக்குவதற்காக இந்த இரண்டு பதமும் விசேஷணங்கள். விசேஷமாக வணங்கினவர்கள் விதர்கள். ஸ்யாஜோபாஸனரூபமான எல்லா வித்யாவிசேஷங்களிலும் நிஷ்பெற்றவர்கள் விவகஷிக் கப்பட்டிருக்கிறார்கள். பலவாறுக இருத்தலும் "ததபர்யபி பாதராயண:, ஊர்த்வரேதஸ் ஸூச" இது முதலியதால் மேலே சொல்லப்போகிற தேவத்வ, மனுஷ்யத்வ, வர்ணாச்ரமாதி பேதத்தினுலும் ஜன்மம், ஒழுக்கம், குணங்கள் இவைகளாலுமென்று கருதப்பட்டிருக்கிறது.

† ப்ரயோஜகன் - நியந்தா, அதாவது கார்யங்களில் ஏவுகிற ப்ரபு.

‡ ப்ரயோஜ்யன் - ஏவலைச்செய்கிற கிங்கரன்.

† (பஹ்வீஸ்யாம்) - விசித்ரானந்தநிதினின்மிச்ரவ்யஷ்டிஜகத்ரூபமாய் நானே பஹ்வாக ஆகக்கடவேன். அதற்காக தேஜோபன்னுதி ஸமஷ்டிரூபமாகப்பரிணமிக்கக்கடவேன்

¶ அத்ரதிகரணத்தில் சொல்லியபடி சராசரங்களனைத்தையும் ஸம்ஹரிப்பது பர மாத்மாவுக்கு லீலையாட்டே. ஏனெனில் அவன் ஸ்வதந்த்ரனுதலால், தன்னிச்சையினுலே வேறு பலனை உத்தேசிக்காமல் செய்வதால். ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதிகள், நான்முகன் முதலியவர் களாலும், மாதாபிதாக்களாலும், செய்யப்படுவதால் அவ்விரண்டும் ப்ரயோஜ்யர்களுடைய க்ருத்யம். அது அவர்களுக்கு லீலையாகாது. ப்ரபுவால் நியமிக்கப்பட்டல்லவோ நிர்பந்தத்துடன் அந்தவேலையைச்செய்கின்றார்கள். ஆதலால் ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதிகள், ப்ர யோஜகனுன பரமாத்மாவுக்கு எவ்வாறு லீலையாக ஆகும் எனில், 'பஹ்வீஸ்யாம் ப்ரஜா யேய' என்று ஸங்கல்பித்து பரமாத்மா தானே சராசரரூபியாகத்தோன்றி உள்ளே ப்ரவேசம், நியமனம் இவைகளால் அவைகளுக்கு ஸ்திதியையும் செய்வதால் அந்த ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதிகளும், ப்ரயோஜகனுன பரமாத்மாவின் வியாபாரங்களே. ஆகையால் மூன்று செய்கைகளும் பரமாத்மாவுக்கு லீலை. இவ்வாறு ஸ்ருதி கூறியதால் ப்ரஹ்ம மத்திற்கு உபாதானத்வமும், 'லீலை' என்றதினுல் அதற்கே நிமித்தத்வமும், விதி த்தது.

$ அபிகம்யத்வம் - ஸுலபமாக எல்லோராலும் நாடத்தக்க தன்மை.

பகவத்ஜ்ஞானத்தால் ஸத்தையைப்பெறுதல் 'பூத' சப்தத்தின் அர்த்தம். † " அஸ்தி ப்ரஹ்மேதி சேத் வேத, ஸம்தமேவம் ததோ விது:" என்றல்லவோ ஸ்ருதி. ஸ்வரூபலாபம் பெற்றவர்களுக்கும் ¶ "தேஷாமேவானுகம்பார்த்தமஹமக்ஞானஜம் தம:, நாசயாம்யாத்மபாவஸ்தோ:, தயாபி புத்தியோகந்தம், அஹம் ஸ்மராமி மத்பக்தம்." இது முதலான வசனங்களால் ஸாக்ஷாத்கார, மோக்ஷநிவர்த்தனம் முதலியது பகவானுடைய பாரமார்த்தியமாகவே இருப்பதால் $ ஸ்வரூப ப்ரச்யுதி ஸம்பவிக்காது. பூதங்களுடைய வாதம், பூதவாதம். தன்னை ஆஸ்ரயித்தவர்களின் ஸம்பந்தம் பெற்றவர்கள்கூட அக்காரணத்தினாலேயே பகவானுக்கு ரக்ஷிக்கத்தக்கவர்களாக ஆகிறார்களென்று அபிப்ராயம். † 'ஆஸ்போடயந்தி பிதர: ப்ரந்ருத்யந்தி பிதாமஹா:, வைஷ்ணவோ ந: குலே ஜாதோ மஸ்மாதாயிஷ்யதி.' என்றும், ‡'பசுர்மனுஷ்ய: பக்ஷீ வா யே ச வைஷ்ணவஸம்ஸ்ரயா:, தேஷாவ தே ப்ரயாஸ்யந்தி தத் விஷ்ணோ:பரமம் பதம்.' என்றும் வசனங்கள் கீழ் கூறிய அர்த்தத்தைத்தெரிவிக்கின்றன. 'ப்ராஹ்மணஸமாஜ:' என்கிற வ்யவஹாரத்தில் 'ஸமாஜ' ஸப்தம்போல் 'வ்ராத' ஸப்தம் ஆரும்வேற்றுமையிலுள்ள பூதஸப்தத்தால் உணர்த்தப்பட்ட அர்த்தத்தோடு வேறுபடாத அர்த்தமுள்ளதாக இருக்கவேண்டுமென்றால், அவ்வாறு அல்ல. 'ராஜபுருஷ:' முதலிய வ்யவஹாரங்களில் ஆரும்வேற்றுமையிலுள்ள 'ராஜ' ஸப்தத்தால் கூறப்பட்டிருக்கிற அர்த்தத்தைவிட வேறான அர்த்தம் ஸமுதாயத்தை போதிக்கிற சப்தத்திற்குக்காணப்படுவதால், ஸமாவத்தில் அடங்கிய ஆரும் வேற்றுமையான அந்த ஸம்பந்தமாத்ரத்தைத்தெரிவிப்பதாலும், ஸமுதாயத்தால் போதிக்கத்தக்க அர்த்தமானது ஆரும் வேற்றுமையிலிருக்கும் ஸப்தத்தால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற அர்த்தத்தைக்காட்டிலும் வேறாக இருக்கக்கூடாதென்கிற நியமமில்லாமையாலும், ஸமுதாயவாசகஸப்தம் கேட்கப்பட்டவுன் ஸமுதாயிகள் எவைகளென்று அபேக்ஷிக்கையில் பக்கத்திலிருக்கிற ஸப்தத்தால் சொல்லத்தக்க அர்த்த நிஷ்டமான ஸமுதாயம் ஸீக்ரமாக அறியப்படுகிறபடியால், ப்ராஹ்மணஸமுதாயம் முதலிய வ்யவஹாரங்களில் ஸமுதாயியை விட ஸமுதாயத்திற்கு பேதமின்மை அறியப்படுகிறது 'ராஜபுருஷ:' இது முதலிய வ்யவஹாரங்களில் ஸமுதாயியைக்காட்டிலும் ஸமுதாயத்திற்கு பேதமும் காணப்படுவதால் அந்தந்த ஸ்முதாயக்ரஹ ப்ரமாணங்களை அனுஸரித்து அர்த்தத்தை வர்ணிப்பது யுக்தமாதலால் கீழ் கூறப்பட்ட அர்த்தமே பொருத்தமுள்ளது. இவ்விதம் பொருள் கொண்டதனால் 'வ்ராத' ஸப்தப்ரயோகம் அர்த்த

†(அஸ்தி ப்ரஹ்மேதி) - ப்ரஹ்மமிருக்கிறதென்று எவன் அறிகிறானோ அவனை ஸத் என்று அறிகிறார்கள்.

¶ (தேஷாமேவ) - அவர்களிடம் தயவினாலேயே அவர்களுடைய மனநிலையிருந்து கொண்டு நான் அஜ்ஞானத்தினாலுண்டான இருளை நாசம் செய்கிறேன். அப்படிப்பட்ட புத்தியோகத்தைக்கொடுக்கிறேன். நான் பக்தனை ஸ்மரிக்கிறேன்.

$ ஸ்வரூபப்ரச்யுதி - பரமாத்மாவுக்கு சேஷதனக இருத்தலே சேதனனுக்கு ஸ்வரூபம். ஸ்வாதந்த்ரியம் வஹித்து இவன் ஒருகார்யத்தைச்செய்தானேயாகில் அது இவனுடைய சேஷத்வஸ்வரூபத்துக்கு விருத்தம். அப்பொழுது சேஷத்வரூபமான ஸ்வரூபத்தினின்று இவனுக்கு நழுவுதலுண்டாகும்.

† (ஆஸ்போடயந்தி) - நம்முடைய குலத்தில் வைஷ்ணவன் பிறந்துவிட்டான்; அவன் கமை உத்தாரணம் பண்ணப்போகிறான்? என்று பித்ருக்கள் கைகொட்டுகிறார்கள். பிதாமஹர்கள் அதிகமாகக்கூத்தாடுகிறார்கள்.

‡ பசுவோ, மனிதனோ, பக்ஷியோ, எவர்கள் வைஷ்ணவஸம்பந்தம் பெற்றவர்களோ அவர்கள் அந்த ஸம்பந்தத்தினாலேயே அப்படிப்பட்ட விஷ்ணுவினுடைய ஸர்வோத்தம ஸ்தானத்தை அடைவார்கள்.

முள்ளதாக ஆகும். இஷ்டத்தை அடைவித்தல், அநிஷ்டத்தை விலக்குதல், ரக்ஷை எனப்படும். அதில்(ஏகதேசம்:) ப்ரதான ஸங்கல்பமுள்ளவன். தன் ஸத்தையைக்காட்டி லும் தன்னை அணுகினவர்களை ரக்ஷிக்கிற ஸங்கல்பத்தை நிறைவேற்றுவது அபிமதமாத லால் ரக்ஷை ப்ரதானமாயிற்று. * "அப்யஹம் ஜீவிதம் ஜஹ்யாம்." என்று கூறப்பட் டிருக்கிறது. ‡ "காமமாத்மானம், பார்யாம், புத்ரம் வா, உபருந்த்யாத் தத்வேவ தாஸகர்ம-கரம்." என்று ஆபஸ்தம்பர் சொல்லியிருக்கிறார். இப்படிப்பட்ட இந்த ஸ்மருதி எவனுடைய ஆஜ்ஞையோ அவனுக்குக்கூட அப்படி அநுஷ்டிப்பது மிகவும் அபிமதம் என்பது 'அப்யஹம் ஜீவிதம் ஜஹ்யாம்.' என்கிறதினால் அறியப் படுகிறது. தீக்ஷாப்ரதானத்தால் ரக்ஷாப்ரதானம் பலித்தது. 'தீக்ஷா' ஸப்தத்தினால் ஆஸ்ரிதரக்ஷணம் ஸ்வப்ரயோஜனமென்று காண்பிக்கப்பட்டது. வ்ரதத்தினின்று தவறுத லாலும், அதை நிறைவேற்றுதலாலும், ஸம்பவிக்கிற அர்த்தமும், நன்மையும், வ்ரதத்தை அனுஷ்டிப்பவனுக்கே 'ததாமியேதத் வ்ரதம் மம.' என்று சொல்லியிருப்பதால். ஆஸ்ரித ரக்ஷணம் அவனுடைய வ்ரதம். 'விதத' 'ரக்ஷ' ஸப்தங்களால் மூன்றாவது, நான்காவது அத்யாயார்த்தங்கள் ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டன. இவ்வண்ணமாக ஜகத்காரணத்வ, மோக்ஷப்ர தத்வங்கள் கூறப்பட்டன. இவ்விரண்டும் ராஜனுக்கு சத்ரசாமரங்கள் போல் ப்ரஹ்மத் துக்கு அஸாதாரணசிஹ்னங்கள். பரத்வ, ஸௌலப்ய, குணங்கள் ஆஸ்ரயிக்கத்தக்க தன் மைக்குக்காரணங்களாக அறியப்பட்டிருக்கின்றன. எப்படியென்றால் † 'ய ஏனம் வேதயந்தாஸ்தே பவந்தி.' என்று தொடங்கி 'ஸப்தாஹ்ருப்யாம் நமதி ஸம்பதத்தைர்த்யாவா ப்ருதிவீ ஜநயந்தேவ ஏகம்.' என்றும் ¶ 'ஸர்வலோகமஹேஸ்வரம், ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம், ஜ்ஞாத்வா மாம் ஸாந்திம் ருச்சதி.' என்றும் ப்ரமாணத்தைத்தெரிந்து கொள்வோமேயாகில் ப்ர மேயஸரீரம் திடமாக வித்திக்கும். ஆதலால் இரண்டு த்விகங்களுக்கும் ஸோஷமாயிருக்கிற நான்கு ஸூத்ரங்களுடைய அர்த்தத்தைச்சொல்லிக்கொண்டு ப்ரமேயாநுரூபமான ப்ர மாணத்தைக்காட்டுகிறார். (ஸ்ருதிரிவலி விதீப்தே) என்பதால், 'எப்பொழுதும் கேட்கப் படுகிறது' என்கிற அவயவார்த்தத்தால் 'ஸ்ருதி' என்ற வேதத்திற்குப்பெயர். † அபௌ ருஷேயமானதால் தோஷமின்மை விவக்ஷிக்கப்பட்டது. இதனால் ப்ரமாணம்யம் முதலிய

* (அப்யஹம்) - உயிரை விட்டாலும் விடுவேன்.

‡ (காமமாத்மானம்) - இது ஆபஸ்தம்பதர்மத்தில் இரண்டாவது ப்ரச்னம், ஒன்பதா வது கண்டிகையிலிருக்கிற ஸூத்ரம்.

தாஸனுக ஆகி எவன் ஊழியம் செய்கிறானோ, அவன் தாஸகர்மகரன். அவனை உபரோதிக்கலாகாது-அன்னத்தைக்கொடாமல் பசியால் வருந்தும்படி செய்யலாகாது.

தன்னையோ, மனைவியையோ, புத்ரனையோ அன்னபானாதிகளின் குறைவினால் ஸம்பவிக்கக்கூடிய வருத்தத்துக்கு உள்ளாக்கிக்கொள்ளலாம். அடிமைபூண்டவனை ஒரு பொழுதும் வருத்தலாகாதென்று கருத்து.

† (ய ஏனம்) - எவர்கள் இவனை அறிகிறார்களோ, அவர்கள் முக்தஸுல்யர்களாக ஆகி றார்கள்.

¶ (ஸர்வலோகமஹேஸ்வரம்) - எல்லா உலகங்களுக்கும் மஹேச்வரனாக இருப்பவ னும், எல்லா ப்ராணிகளுக்கும் ஸுஹ்ருத்தாகவுமிருக்கிற என்னை அறிந்து ஸாந்தியை அடைகிறான்.—கீதை.

† அபௌருஷேயம் - மனிதனால் உண்டு பண்ணப்படாதது.

வற்றில் உபயோகமுள்ள பூர்வமீமாம்ஸாந்யாயங்களுக்கு † உபஜீவ்யத்வம் இங்கு ஸூசிப்பிக்கப்பட்டது. 'ஸிரஸ்' ஸப்தத்தால் அநந்யபரத்வம் விவக்ஷிக்கப்பட்டது. மந்த்ர, ப்ராஹ்மண, பாகங்களாயிருக்கிற உபநிஷத்துகள் பரதத்வத்தையே ப்ரதானமாக ப்ரதிபாதிக்கின்றனவன்றோ. (விதீப்தே) பூர்வபாகத்திலும் அக்னி, இந்திரன் முதலான தேவதாரூபமாக ப்ரஹ்மமே ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறது என்பது 'ததேவாக்னிஸ்தத்வாய:' இது முதலான உபநிஷத்வாக்யத்தினுலேயே அறியப்படுவது பற்றி விசேஷித்து ப்ரகாசிக்கிற தன்மை விதீப்தமென்று கூறப்பட்டது; அல்லது, அல்பஸுகத்துக்கு ஸாதனபூதமாயும், துக்கரூபமாயுமிருக்கிற * ப்ரவ்ருத்தி, ‡ நிவ்ருத்திரூபமான ப்ரயோஜனம் பூர்வபாகத்தில் தீப்தம். ப்ரஹ்மமோவென்றால், ஸ்வயம் நிரதிஸயாநந்தரூபமாகையால் பரமபுருஷார்த்தபூதமாக மேல்பாகத்தில் விசேஷமாய் தீப்தம் என்று கருத்து. இதனுல் † 'ஸமன்வயாதிகரணத்தின் அர்த்தம் ஸூசிக்கப்பட்டது. † வ்யுத்பத்திலக்ஷண ஸௌஷ்டவமில்லாவிடில் ஸ்ருதிஸிரஸால் அறியத்தக்க தன்மை பொருந்தாததாலும், 'ஸ்ருதிஸிரஸ்' ஸப்தமானது வேறு ப்ரமாணங்களுக்கு வ்யாவர்த்தகமாகபிருத்தலாலும், அதற்கு முந்தின மூன்று அதிகரணங்களின் அர்த்தமும் இங்கு த்யோதனம் செய்யப்பட்டதாக ஆகிறது. 'ப்ரஹ்மணி' என்ற ஸாமாந்யபதம் உபநிஷத்தில் கூறப்பட்டுள்ள 'ஸத் ப்ரஹ்ம, ஆத்மா, இது முதலான ஸாமாந்ய சப்தங்களைக்காட்டுவதற்காக. (ஸ்ரீநிவாஸே) என்ற விசேஷ பதமானது நாராயணஸப்தம் முதலான விசேஷ ஸப்தங்களைக்காட்டுவதற்காக. 'பஸுநா யஜேத' 'ச்சாகஸ்ய வபாயா மேதஸ:' என்கிற இடத்தில் $ 'ச்சாகோவா மந்த்ரவர்ணத்' என்கிற ஸூத்ரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற ந்யாயத்தினுல் 'பசு' ஸப்தத்துக்கு ச்சாகத்தில் பர்யவஸாநம் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருப்பதால், ஸாமாந்யவாசக சப்தங்களுக்கு விசேஷவாசகஸப்தமிருந்தால், அதில் பர்யவஸாநம் ஸாஸ்த்ரஸம்மதம்.

---

† உபஜீவ்யத்வம் - ப்ரதான்யம்.

* ப்ரவ்ருத்தி - விஷயாநுபவேச்சையால் இந்த்ரியங்களின் மூலமாய் வெளிப்படும் மனதின் போக்கு.

‡ நிவ்ருத்தி - விஷயாநுபவங்களினின்று உண்டாகும் மனதின் ஒழிவு.

† ஸமன்வயாதிகரணம் நான்காவது. இதில் பரமபுருஷார்த்தபூதமான ப்ரஹ்மம் வேதாந்தவாக்யங்களில் அபிதேயமாக நன்கு அன்வயிப்பதால் ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸாஸ்த்ரப்ரமாணகத்வம் வித்திக்கிறதென்பது ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதற்கு முன்னி முறையே மூன்று அதிகரணங்கள்:—முதலாவது, ஜிஜ்ஞாஸாதிகரணம். இரண்டாவது, ஜன்மாத்யதிகரணம். மூன்றாவது, சாஸ்த்ரயோந்யதிகரணம்.

† வ்யுத்பத்தி—பதங்களுக்கு அர்த்தங்களோடு ஸம்பந்தம் அறிந்து கொள்ளுதல்.

† 'ச்சாகோவா மந்த்ரவர்ணத்'-இது பூர்வமீமாம்ஸாஸூத்ரம். ச்சாகபசுந்யாயமாவது:- ஓரிடத்தில் 'பசுநா யஜேத.' என்கிற விதியினுல் பசுகரணகமான யாகம் செய்யத்தக்கதென்று ஏற்படுகிறது. 'பசு' ஸப்தம் நான்குகாலுள்ள எல்லா ப்ராணிகளையும் குறிப்பதால் எந்தப்பசுவைக்கொண்டு யாகம் செய்கிறதென்று ஸந்தேஹம் வரின், மேலே, ச்சாகஸ்ய வபாயா:, என்கிற வாக்யத்தில்'ச்சாக'பதமிருப்பதால் ப்ரக்ருதமான பசுசப்தம் ச்சாகரூபமான பசுவைக்குறிக்கிறதென்று ஸாமாந்யமான பசுபதத்துக்கு விசேஷமான ச்சாகபதத்தில் பர்யவஸாநம் செய்வது. அந்யாநுபபத்தியினுல் ஸாமாந்யவாசகசப்தங்களை விசேஷங்களிலேயே பர்யவஸாநம் செய்யவேண்டும்.

இதனால் ஸத்ப்ரஹ்மம், ஆத்மா, முதலான ஸாமான்ய ஸப்தங்களுக்கு நாராயணரூப விசேஷத்தில் பர்யவஸானம் ஸூசிக்கப்பட்டது. 'ஸ்ரீநிவாஸ' ஸப்தத்துக்கு ஸம்பத்துகளுக்கு இருப்பிடமாயுள்ளவர் என்கிற அவயவார்த்தத்தினால் நித்யவிபூதியுடன் கூடியிருத்தல் ஸூசிக்கப்பட்டது. ரூடிசக்தியினால் த்ரிமூர்த்திஸாம்யமும், த்ரிமூர்த்திகளுக்கு ஐக்யமும், ப்ரஹ்மமானது த்ரிமூர்த்திகளுக்கு மேலாக இருக்கிறது என்பதும், நிஷேதிக்கப்பட்டது, ஈச்வரனே ப்ரஹ்மம்; அவன் மும்மூர்த்திகளைவிட வேறுயிருக்கும் ஸதாசிவன்; ப்ரஹ்மாதிகளான மூவரும் ஈச்வரத்தன்மையில்லாதவர்கள் என்கிற பக்ஷமும் நிராகரிக்கப்பட்டது. (பாஸ்மிக்) இந்தப்பதத்தினால் 'பரமத: ஸேதூன்மாந' என்ற அதிகரணத்தின் அர்த்தஸூசனம். அதனால் 'ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி பரம்' என்கிற இடத்தில் ப்ராப்யத்தை பரமபதத்தால் சொல்லியிருப்பதினால் உபேயாந்தரவ்யாவ்ருத்தி ஏற்பட்டது. அல்லது ஜகத்காரணத்வவிஷயத்தில் சங்கிக்கப்பட்ட தோஷத்தை விலக்குவதற்காக, 'நஸ்தாந தோபி' என்கிற அதிகரணவித்தமானதும், † சோதகவாக்யங்களால் சொல்லப்பட்டதுமான ¶ உபயலிங்கத்துடன் கூடியிருத்தலால் உண்டான $ வைலக்ஷண்யம் ஸூசிக்கப்பட்டது. பிறகு உபாஸ்யரூபத்தைச்சொல்லுகிறார். (சேமுஷீ) இது ஸாமான்யஸப்தம். (பக்திரூபா) இது விசேஷஸப்தம். இந்த இடத்திலும் 'ச்சாகோ வா மந்த்ரவர்ணத்', என்கிற ந்யாயம் அங்கீகரிக்கத்தக்கது. 'சேமுஷீ' ஸப்தத்தை எடுத்ததினால் * ஜ்ஞான கர்மங்களுடைய ஸமுச்சயம் வ்யாவ்ருத்திக்கப்பட்டது. (பக்திரூபா) என்றதினால் வாக்யார்த்தஜ்ஞானம் வ்யாவ்ருத்திக்கப்பட்டது. $ 'ஸுத்தபாவம் கதோ பக்த்யா ஸாஸ்த்ராத் வேத்மி ஜநார்தனம்,' 'பக்த்யாத்வநன்யயா, ஜ்ஞாதும், த்ரஷ்டுஞ்ச தத்வேந ப்ரவேஷ்டுஞ்ச' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிற ரீதியில் ஜ்ஞானத்துக்கும், தர்சனத்துக்கும், ப்ராப்திக்கும் ஸாதனமான பக்தியும் இங்கு விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது; பொதுவாக 'பக்திரூபா' என்று சொல்லியிருப்பதால். "அஹமஸ்ம்யபராதாநாமாலய:" இது முதலான இடத்தில் கூறியிருக்கிற வண்ணம் தன்னை அனுஸந்தித்துக்கொண்டு சொல்லுகிறார் (மம) என்று. (பவது) பக்தி மிகவும் ருசியுள்ளதாக இருப்பதால் பக்தர்களாலேயே பிரார்த்திக்கத்தக்கதாக இருத்தல் ஸூசிக்கப்பட்டது. அல்லது, பக்தியானது எல்லோருக்கும் ருசிக்காதேன்மேலானில், கூறுகிறார் (மம) என்று. பித்தம் தணிந்தவனுக்குப்பால் மிகவும் ருசியுள்ளதாகத் தோன்றுவதுபோல, ப்ரபந்தகமான பாபமற்ற எனக்கு என்று கருத்து. (ரகஸ்யகதிக்ஞ) என்கிற பதம் தொடங்கி (பாஸ்மிக்) என்கிற பதத்தை ஈறுகக்கொண்ட பதங்களால் உபேயபூதனாக இருப்பவனே விதேயோபாயமென்று கூறப்பட்டது. (பக்திரூபா) என்பதால் ஸாத்யோபாயம் சொல்லப்பட்டது. இந்த ச்லோகத்தில் ஸாஸ்த்ரத்தினால் ப்ரதிபாதிக்கத்தக்க விஷயங்களில் ஏகதேசமான பரபக்ஷநிராஸமும் அர்த்தாத் ஸூசித

† சோதகவாக்யம்—ஸத்யம் ஜ்ஞானமனந்தம் ப்ரஹ்ம.

¶ உபயலிங்கம்—ஹேயப்ரத்யநீகத்வம். கல்யாணகுணைகதானத்வம்.

$ வைலக்ஷண்யம்—வேற்றுமை. (வேறுபாடு)

* கர்மயோகமானது ஜ்ஞானத்தை இடையிட்டும், இடையிடாமலும் மோக்ஷஸாதகமென்று விஸிஷ்டாத்வைதவேதாந்திகளின் கொள்கை. ஜ்ஞானம், கர்ம, இரண்டும் சேர்ந்தே ஸமப்ரதானங்களாக இருந்து மோக்ஷத்தைப்பயக்கிறதென்பது மதாந்தரஸ்தர்களின் கொள்கை.

$ (சுத்தபாவம்) - பக்தியினால் சுத்தமான சித்தவ்ருத்தியை அடைந்திருப்பவனான் ஸாஸ்த்ரத்தினால் ஜநார்தனனை அறிகிறேன். (மஹாபாரதம்.)

மாகிறது. 'ஜன்ம, ஸ்தேம, பாங்காதி,' சப்தங்களால் † ஒரே காலத்தில் ஸ்ருஷ்டியாதிகளை ஏற்றுக்கொள்ளாதவர்களான ஹாட்டர்களும், ப்ராஹாகர்களும் திரஸ்கரிக்கப்பட்டார்கள். 'லீலா' ஸப்தத்தினுல் ஈஸ்வரனே ஸாக்ஷியாக மாத்திரம் இருப்பவனுக ஒப்புக்கொள்கிற ஹிரண்யகர்பமதம் நிராலிக்கப்பட்டது 'விஜத' இது முதலான பதங்களால் ஜீவன்களுக்கு அந்யோன்யம் அபேதத்தையும், ப்ரஹ்மத்தோடு அபேதத்தையும் சொல்லுகிற ப்ரஹ்மாஜ்ஞானவாதிகளும் நிராலிக்கப்பட்டார்கள். 'ஸ்ருதிபிரவி' என்கிற பதத்தால் வேதபாஹ்யர்களான சார்வாக, பௌத்த, ஜைனர்கள் நிராலிக்கப்பட்டார்கள். அதே பதத்தினுல் ஆநுமானிகேச்வரவாதிமதமும் தகர்க்கப்பட்டது. 'ப்ரஹ்மணி' என்கிற பதத்தினுல் அப்ரஹ்மாத்மகப்தாரனத்தையும், பரமாணுவையும் காரணமாகக் கூறுகிற ஸாங்க்ய, வைசேஷிகாதிமதங்கள் நிராலிக்கப்பட்டன. 'ஸ்ரீநிவாஸ' ஸப்தத்தினுல் பாசுபதாதிமதம் நிராலிக்கப்பட்டது. இதனுலேயே ஈச்வரோத்தீர்ணப்ரஹ்மாதிகளும், பேதாபேதவாதிகளும் திரஸ்கரிக்கப்பட்டார்கள். 'ஸோமுஷீ' ஸப்தத்தால் ஜ்ஞான கர்மஸமுச்சயத்திற்கு உபாயம் சொல்லுகிறவர்களின் மதம் நிராலிக்கப்பட்டது. 'பக்தி ரூபா' என்றதினுல் வாக்யார்த்தஜ்ஞானமாத்திரத்தை உபாயமாகச்சொல்லுகிறவர்கள் தகர்க்கப்பட்டனர். என அனுஸந்திக்கத்தக்கது. (மங்கள ஸ்லோகவ்யாக்யானம் முற்றிற்று.)

வாராராயயுவவஸ்யாஉவ நிஷத்யுஷ்ஷியொஜ்ஜதாம்
வம்வாராமிவிதீவ நவ்யமதஸ்நாதஸ்வம்ஜீவநீம் |
வல்வபூவாயயுவஸ்ராக்ஷிதாம் வஹ்நிதிவ்யாவாதக்ஷிராஹ்ரிதாம்
சூடீதாம்தாநிஜாக்ஷரைர்வஸ்நிகவொ லளாஸாவிவக்ஷ்வஹழி||

உபநிஷத்தாகிற பாற்கடலின் மத்தியிலிருந்து எடுக்கப்பட்டதும், ஸம்ஸாரமாகிற நெருப்பின் இடைவிடாத எரிச்சலால் ப்ராணபூதமான பரமாத்மாவை லபிக்கப்பெறுத ஆத்மாக்களை உஜ்ஜீவிக்கச்செய்கிறதும், பூர்வாசார்யர்களால் நன்கு பாதுகாக்கப்பட்டதும், வெகு மதிவிகல்பங்களால் ஸமீசீனர்த்தங்களுக்கு வ்யாகாதம் சேர்க்காதினுல் அவகாஹிக்க அரிதாம்படி தூரத்திலே விலகி நின்றதும், அம்ருதாக்ஷரங்களால் ஸமீபத்தில் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறதுமான வ்யாஸருண்டய வசனாம்ருதத்தை இவ்வுலகில் நுண்ணறிவினர் காள்தோறும் பருகுவாராக.

---

†'பஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயேய' என்றுஸங்கல்பித்து உடனே அசேதனவர்க்கங்களை உண்டுபண்ணி, அவைகளில் அந்தந்த கர்மாக்களுக்குத்தக்க ஜீவன்களை ப்ரவேசிக்கச்செய்து, அந்த ஜீவன்களுக்குள் தானும் அந்தர்யாமியாக அநுப்ரவேசித்து உலகத்தை ரக்ஷிப்பதால், பரமபுருஷனுல் செய்யப்படும் ப்ரபஞ்சஸ்ருஷ்டியும், ரக்ஷணமும் ஒரே ஸமயத்திலென்றே ஏற்படுகின்றன. 'யஸ்ய ப்ரஹ்ம ச க்ஷத்ரஞ்ச உபே பவத ஓதன:; ம்ருத்யுர்யஸ்யோப ஸேசனம்' என்கிற ச்ருதியினுலும், 'நஷ்டே லோகே' என்கிற உபப்ரஹ்மணவசனங்களினுலும் ப்ரபஞ்சத்தின் உபஸம்ஹாரம் ஒரே ஸமயத்திலேதான்.

வேதத்தினுலேயே உபாயோபேயங்கள் அறியப்படுங்கால், உம்மால் சொல்லத்தக்கது யாது? என்ருல் அதற்கு உத்தரமருளிச்செய்கிறார். 'பாராசர்ய' என்று, தன் ப்ரபந்தத்துக்கு பரமப்ரயோஜனமாதலால் ஹித்தரூபமாகிய பரமவிஷயமானது முன் ஸ்லோகத்தில் காண்பிக்கப்பட்டது. ஸாத்யரூபமான ப்ரயோஜனமும் 'ரக்ஷா' பதத்தினுல் அதி ஸங்கேதரூபமாகக்காட்டப்பட்டது. பிறகு இரண்டாவது ஸ்லோகத்தில் தன் ப்ரபந்தத்துக்கு மத்ய விஷயமும், பரம்பரையாத ப்ரஹ்மவிஷயத்வமும், தன் ப்ரபந்தத்துக்கு ஸம்யக்ஞானம் அடுத்ததான மத்யப்ரயோஜனமென்பதும், பரம்பரையாக முக்தியானது பரம ப்ரயோஜனமென்பதும், தன்னுல் வ்யாக்யானிக்கத்தக்க க்ரந்தமானது ப்ரமாணமூலமென்பதனுல், வ்யாக்யேயங்களான மற்ற க்ரந்தங்கள் ப்ரமாணத்தை மூலமாக உடையவைகளல்ல வென்றும், தன்னுல் வ்யாக்யானிக்கப்படும் 'ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தை விஷயமாகக்கொண்ட மற்ற பாஷ்யங்களே விலக்குவதின் பொருட்டு, தன்னுல் செய்யப்பட்ட ப்ரபந்தத்துக்கு ஸாம்ப்ரதாயிகத்வம் முதலியதும் சப்தத்தால் சொல்லப்படுகிறது. ஸ்துதிரூபமான, குருபாஸரூபமங்களாசாரமும் ஸ்லோகத்தின் அர்த்தத்தினுல் செய்யப்படுகிறது. †"ஜாயமாநம் ஹி புருஷம் யம் பச்யேந்மதுஸூதந:" ¶ "தத் வித்தி ப்ரணிபாதேந" ‡ "ததாமி புத்தியோகம் தம்." இது முதலியவைகளால் ஆசார்யனை அணுகுவதற்குங்கூட பகவத்கடாக்ஷம் ஹேதுவென்று அறியப்படுவதால், பரதேவதோபாஸனத்துக்கு அடுத்தது குருபாஸனம் என்பது யுக்தம். அவ்வாறே ஸ்ருதி †"யஸ்ய தேவே பரா பக்திர்யதா தேவே ததா குரௌ." என்று முன்னோர்களாலேயே அவ்வாறு ஆசரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. எப்படியெனில், பகவானை வைசம்பாயனரால் $ 'நமஸ்க்ருத்ய ஹ்ருஷீகேசம்' என்றும்; ‡ 'நமோ பகவதே தஸ்ம வ்யாஸாய." என்று த்ரமிடாசார்யர்களாலும்; ¶ "நம: ப்ரவராகுணைகாஸ்பதாய, ஸ்திரத்ரஸகுலபீஜகும்பபூதாய, புவன கோசஸ்ய கோப்த்ரே ப்ரஹ்மணே, நமோ ஜைமிநயே, வேதரஹஸ்யஸம்புடநிகூட விஸ்தாரயித்ரே ந்யாயப்ரஜ்வலிதசேதஸே, நமோஸ்த்வாசார்யேப்ய:" என்று, பிந்தினவர்களாலும், * "விசுத்தஜ்ஞான தேஹாய" † "அபிவந்த்ய குரூனதௌ"

† (ஜாயமானம்)—பூமியில் ஜனிக்கும்போது எந்த சேதனனை மதுஸூதனன் கடாக்ஷிக்கிறானே.

¶ (தத்வித்தி)—ஸாஷ்டாங்க வந்தனத்தினுல் அதை அறிவாயாக:—(கீதை)

‡ (ததாமி)—அந்த புத்தியோகத்தை நான் கொடுக்கிறேன்:—(கீதை)

† (யஸ்ய)—எவனுக்கு பரமாத்மாவினிடம் பரபக்தி இருக்கிறதோ; எப்படி பரமாத்மாவினிடத்திலோ அப்படியே ஆசார்யனிடத்திலும்.

$ (நமஸ்க்ருத்ய)—ஹ்ருஷீகேசனை நமஸ்கரித்து.

‡ (நமோ பகவதே)—பகவானுன அந்த வ்யாஸருக்கு வந்தனம்.

¶ (நம:ப்ரவர)—மிக்க சிறப்புற்ற குணங்களுக்கு முக்ய ஆதாரமாக இருப்பவரும். ஸ்தாவர, ஜங்கம ஸமூஹங்களாகிற வித்துகளுக்கு ஸ்தாபகரும்போன்றவரும், புவன கோசத்தை ரக்ஷிப்பவரும், ஸ்வரூபத்தாலும், குணங்களாலும் எல்லையற்ற மேன்மை வாய்ந்த 'ப்ருஹத்வ' குணம் பொதிந்தவருமான பரமாத்மாவுக்கு வந்தனம். வேதங்களாகிற ரஹஸ்யார்த்த ஸம்புடங்களில் மறைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கிற அர்த்தரத்னங்களை ப்ரகாசப்படுத்துகிறவரும், ந்யாயங்களால் நன்றாக ஜ்வலிக்கிற மனதை உடையவருமான ஜைமினிக்கு வந்தனம். ஆசார்யர்களின் பொருட்டு வந்தனம்.

* (விசுத்த) - பரிசுத்தமான ஜ்ஞானத்தை உருவமாகக்கொண்ட,—

† (அபிவந்த்ய) - தொடக்கத்தில் ஆசாரியர்களை நமஸ்கரித்து,—

என்றும் ¶ "ப்ரண்ம்ய ஹேதுமீச்வரம் முநிம் காணாதமன்வதே" என்றும் ஆசரிக்கப்பட்டது. 'பாராசர்ய' சப்தத்தினால் பிறப்பின் ஏற்றம் கூறப்பட்டது. $ 'ஸஹோவாச வ்யாஸ:பாராசர்ய:' என்று ஶ்ருதியில் ப்ரஸித்தம். அவருக்கே பாதராயணர் என்றும் பெயர்.

† "த்வீபே பதரிகாமிச்ரே பாதராயணமச்யுதம், பராசராத் ஸத்யவதீ புத்ரம் லேபே பரந்தபம்" என்று மஹர்ஷியினாலேயே கூறப்பட்டிருக்கிறது. என்றாலும், வேறு ரிஷியினிடம் கூட பாதராயணசப்தம் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆயினும் ஸூத்ரகாரரைச் சொல்லுகிற பாதராயண சப்தம் பராசரபுத்ரரையே குறிக்கிறது. அவ்வாறே ஸ்காந்தத்தில் வ்யக்தமாக உரைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ‡ "நாராயணாத் விநிஷ்பந்நம் ஜ்ஞானம் க்ருதயுகே ஸ்திதம்,கிஞ்சித்ததந்யதாபூதம் த்ரேதாயாம்,த்வாபரே கிலம், கௌதமஸ்ய ரிஷே:சாபாத்.

ஜ்ஞானே த்வக்ஞானதாம் கதே. ஸங்கீர்ண புத்தயோ தேவா ப்ரஹ்மருத்ரபுரஸ்ஸரா: சரண்யம் சரணம் ஜக்முர்நாராணமநாமயம், தைர்விக்ஞாபிதகார்யஸ்து பகவான் புருஷோத்தம: அவதீர்ணோ மஹாயோகீ ஸத்யவத்யாம் பராசராத், உத்ஸன்னான் பகவான் வேதானுஜ்ஜஹார ஹரி:ஸ்வயம். சதுர்யா வ்யபஜத்தாம்ஶ்ச சதுர்விம்சதியா புன: சதயா சைகயா சைவ தயைவச ஸஹஸ்ரயா.க்ருஷ்ணோத்வாதசதா சைவ புனஸ்தஸ்யார்த்த வித்தயே. சகார ப்ரஹ்மஸூத்ராணி யேஷாம் ஸூத்ரத்வமஞ்ஜஸா, அல்பாக்ஷரமஸந்திக்தம் ஸாரவத் விச்வதோ முகம். அஸ்தோமமநவத்யஞ்ச ஸூத்ரம் ஸூத்ரவிதோவிது

¶ (ப்ரணம்ய) - ஜகத்காரணமான ஈச்வரனை வந்தநம் செய்து அதற்குப்பிறகு கணாதமஹர்ஷியை—

$ (ஸஹோவாச) - பராசரபுத்ரனான அந்த வ்யாஸர் சொன்னார்.

† (த்வீபே பதரிகா) - ஸத்யவதீதேவியானவள் இலந்தை மரங்களுடன் கூடின (யமுனையாற்றின் நடுவிலுள்ள) திட்டில் அரிஷட் வர்கங்களை நிராகரித்தவரும், அச்யுதனுடைய அம்சபூதனாகவுமிருக்கிற பாதராயணர் என்கிற புத்ரனை பராசரரிடத்திலிருந்து அடைந்தாள்.

‡ (நாராயணாத்) - நாராயணனிடத்திலிருந்து உண்டான ஜ்ஞானம் க்ருதயுகத்தில் நிலைபெற்றிருந்தது. த்ரேதாயுகத்தில் அது கொஞ்சம் மாறாட்டத்தை அடைந்தது. த்வாபரத்தில் சிதறிப்போய்விட்டது. கௌதமரிஷியினுடைய சாபத்தால் ஜ்ஞானமானது அஜ்ஞானபாவத்தை அடையவே தத்வநிச்சயமில்லாமையால் ஸங்கீர்ணபுத்தியுள்ள ப்ரஹ்மா, ருத்ரன் முதலான தேவர்கள் ரக்ஷணத்தில் ஸமர்த்தனும், தோஷமற்றவனுமான நாராயணனை சரணமடைந்தார்கள். அவர்களால் விக்ஞாபனம் செய்யப்பட்ட கார்யத்தை உடையவரும், ஆறு குணங்களுள்ளவரும், மஹாயோகியாகவுமிருக்கிற புருஷோத்தமன் பராசரரிடத்தினின்று ஸத்யவதியினிடத்தில் அவதரித்தார். ப்ரஹ்ம, ருத்திராதிகளை பலாத்கரித்து ஸம்ஹரிப்பவரான பகவான் தானே வ்யாஸரூபியாகத்தோன்றி சிதறிப்போன வேதங்களை உத்தரணம் செய்தார். அவைகளை நான்காகப்பங்கிட்டார். அவ்வாறே நூற்றொன்றாகவும், ஆயிரமாகவும்,பன்னிரண்டாகவும் பகுத்து அவைகளின் அர்த்தங்களைத் துலக்கிக்காட்டுவதற்காக ப்ரஹ்மஸூத்ரங்களைச்செய்தார்,—எவைகளுக்கு ஸூத்ரத்வம் உள்ளபடி அமைந்திருக்கிறதோ. ஸூத்ரத்தின் ஸ்வரூபமறிந்தவர்கள்,—பரிமிதமான அக்ஷரங்களுள்ளதும், ஸந்தேஹத்தை அறுக்கும் தன்மை பொருந்தியதும், ஸாரமுள்ளதும், எவ்வழியிலும் ப்ரவ்ருத்திக்கும் வல்லமையுள்ளதும், நிரர்த்தகமான சப்தமில்லாததும், தோஷமற்றதுமான சப்தஜாலத்தை ஸூத்ரமென்று அறிகிறார்கள்.

‡ "நிர்விசேஷிதஸூத்ரத்வம் ப்ரஹ்மஸூத்ரஸ்ய சாப்யத: ஸவிசேஷாணி ஸூத்ராணி" ஏவ்யபாணி விதோ வித: முக்யஸ்ய நிர்விசேஷேண சப்தோக்யேஷாம் விசேஷத: இதி வேதவித: ப்ராஹு: சப்ததத்வார்த்தவெதிந:, எவம் விதானி ஸூத்ராணி க்ருத்வா வ்யாஸோ மஹாயசா: ப்ரஹ்மருத்ராதிதேவேஷு மனுஷ்யபித்ருபக்ஷிஷு, ஞானம் ஸம்ஸ்தாப்ய பகவான் க்ரீடதே பரமேச்வர:"

'வசஸ்ஸுயாம்' 'வசஸ்' சப்தத்திற்கு அர்த்தத்தில்தாத்பர்யம். எப்படியெனில், 'வேத வித், சாஸ்த்ரவித்' இது முதலிய இடங்களில் வேதம் முதலிய சப்தங்களுக்கு அர்த்த பரத்வத்தைக்கண்டிருப்பதால், அர்த்தத்தைச்சொல்வதல்லவோ வாக்யம். ரூபகப்ரகரணமாதலாலும் 'ஸுயா' சப்தத்தில் லக்ஷணையைக்கல்பிப்பதில் பயத்தினாலும், வசஸ்வினுடைய ஸுயை என்று சில ஆசார்யார்கள் சொன்னார்கள். ஸுயைபோல் வசஸ் என்று உபமித ஸமாஸத்தை வேறு ஆசார்யர்கள் ஆதரிக்கிறார்கள். 'ஸுயா' சப்தத்தினால் போக்யமாயிருக்கும் தன்மை அபிப்ராயவிஷயம். இவ்வாறுக அவாந்தர விஷயம் உரைக்கப்பட்டது. அங்ஙனமாகில் எவ்வாறு ப்ரஹ்மத்துக்கு விஷயத்வமென்கிற சங்கைவரின் ப்ரஹ்ம விஷயத்வம் ஸித்தாகமென்று சொல்லுகிறார்.—(உபநிஷத்நிதி). ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் நெருங்கி இருப்பதால் உபநிஷத். 'உபநிஷண்ணத்வாத் வா உபநிஷத்' என்றல்லவோ வாக்யம். "கஹுதே ஹ்ரீயம் வித்யா ஸங்கிவிஷ்டா" என்ற அதின் விஷயமான த்ரயிட பாஷ்யம். "ப்ரஹ்மண்யுபநிஷண்ணு" என்று அது விஷயமாய் வாமனருடைய டீகை. நேராக ப்ரஹ்மத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற நிறமையுள்ளது உபநிஷத். (தைத்த) சப்தத்தினால் பூர்வபாகத்தைக்காட்டிலும் உபநிஷத்தானது ஸாரமென்று விளக்கப்பட்டது. 'ஆரண்யகஞ்ச வேதேப்ய:, † ஒஷதிப்யோ, யஜுர்மருதம்." என்பது இதில் ப்ரமாணம். (அப்தி) சப்தத்தினால் ஆலோசிக்கப்பட்டிருக்கிற உபநிஷத்துகள் அனந்தங்கள் என்பது ஸூசிக்கப்பட்டது. (மத்ய) சப்தத்தினால் எல்லா வாக்யங்களும் முக்யார்யத்தத்தை விடாமலிருக்கின்றனவென்று அபிப்ராயம். சுற்றிலுமுள்ள எல்லா ப்ரதேசங்களையும்விட மத்ய்ப்ரதேசத்திற்கு ஸம்பந்தமானது துல்யமாகவன்றோ இருக்கிறது! (உத்ருத) சப்தத்தால் மிக்க ஆழ்ந்த இடத்திலிருந்து நன்றாக மூழ்கி மேலே எடுப்பதைச்சொல்லுகிறபடியால் மீதியின்றி எல்லா அர்த்தங்களுமெடுக்கப்பட்டதென்று ஸூசிக்கப்படுகிறது. தன் க்ரந்தத்திற்கு அவாந்தர விஷயம் உபநிஷத், அதற்கு விஷயம் ப்ரஹ்மம் என்று பாரம்பரையாக ப்ரஹ்மம் ப்ரதிபாத்யமாகிறது. பாதராயணஸூத்ரங்களுக்கு உபநிஷத்தை மூலமாகச்சொன்னதினால் ஸாங்க்யாதிக்ரந்தங்களுக்கு அப்ராமாண்யம் பலித்தது. அக்காரணத்தினாலேயே அவைகளை அனுதரித்து இவைகளுக்கு வ்யாக்யானஞ்செய்யப்படுகிறதென்பது ஸூசிதமாயிற்று. சுருக்கமாக சாஸ்த்ரத்தினுள்ளுண்டாகிற பரம்பரயோஜனத்தைக்கூறுகிறார் (ஸம்ஸார) என்று, 'ஸம்ஸாராக்னி' சப்தத்தால் ஸம்ஸாரம் முழுமையும் * தாபத்ரய ரூபமென்பது விவக்ஷிக்கப்பட்டது.

‡ ப்ரஹ்மஸூத்ரம்ஒன்றுக்கே தனித்த 'ஸூத்ர' சப்தத்தால் வ்யவஹரிப்பது பொருத்தமுள்ளதாதலால் மற்றஸூத்ரங்களே ஸவிசேஷங்களென்றே அறிஞர்கள் அறிகிறார்கள். சப்தங்களின் தத்வார்த்தவேதிகளான வேதவித்துகள் முக்யத்திற்கு நிர்விசேஷசப்தத்தாலும், மற்றவைகளுக்கு ஸவிசேஷசப்தத்தாலும் அபிதானமென்று கூறுகிறார்கள். அதிக கீர்த்தியுள்ளவரும், பரமேச்வராஜ்ஞவுமிருக்கிற வ்யாஸரூபியான பகவான் இப்படிப்பட்ட ஸூத்ரங்களைப்பண்ணி ப்ரஹ்மருத்ராதிகளான தேவர்களிடத்திலும், மனுஷ்யர்களிடத்திலும், பித்ருக்களிடத்திலும், பக்ஷிகளிடத்திலும் ஜ்ஞானத்தை நிலைநிறுத்தி க்ரீடிக்கிறார்.

† (ஆரண்ய) - ஒஷதிகளிடத்திலிருந்து அம்ருதம்போல் வேதங்களினின்று (ஸார மான) வேதாந்தபாகம் எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

* தாபத்ரயங்கள்:—ஆயாத்மிகம், ஆதிதைவிகம், ஆதிபௌதிகம்.

இதில் ப்ரமாணம், $ "ஸ்வர்கேபி பாதபீதஸ்ய க்ஷயிஷ்ணோர்நாஸ்தி நிர்வ்ருதி:" என்று. ஸங்கோசமின்றி எப்பொழுதும் நாற்புறங்களிலும் ஜ்வலித்தலைச்சொல்லுகிற (ஜீபந) சப்தத்தால் வித்யாலாபத்திற்கு முந்தி ஒரு ஸமயத்திலாவது இது அணைக்கத் தக்கதாக இருந்ததில்லையென்பது அபிப்ரேதம். ஜீபநமும் ஆத்பாத்மிகாதி ரூபத்தால் பலவகைப்பட்டுள்ளது. அந்த மூன்றிலும் ஒவ்வொன்றும் சாரீரம், மானஸம், வாசிகமெனப் பல்வகைப்பட்டிருக்கிறது. ஆத்மாக்களுக்கு ப்ராணன் பரமாத்மா. இது ¶ "ஸர்வாணி ஹவா இமாநி பூதானி ப்ராணமேவாபிஸம்வி சந்தி" † "கோஹ்யே வாந்யாத் க: ப்ராண் யாத்" முதலான ச்ருதிகளில் ஸித்தம். (மத) சப்தத்தால் அதினுடைய அலாபமும் இரண்டு வி, அப, என்ற உபஸர்கங்களால் அதற்கு (பகவத்லாபத்திற்கு) அனாதித்வமும் விவிய த்வமும் விவக்ஷிக்கப்பட்டது. ஞான, தர்சன, ப்ராப்திகளில் ஒன்று கூட லபிக்காமை யால் அலாபம் பலவிதமாயுள்ளது. (ஸஞ்ஜீவினீம்) ஜீவனம்—உஜ்ஜீவனம். அதாவது, ஸம்ஸாரத்தை வேரோடு களைதல். 'ஸம்' என்கிற சபதத்தால் கைவல்யத்தை விலக்கின படி. இதற்குமேல் ஸாம்ப்ரதாயிகமென்பதைக்கூறுகிறார். (பூர்வ)என்பதால் பூர்வசப்தத்தி னால் சங்கரர் முதலான பிற்காலத்தவர்கள் விலக்கப்பட்டனர். (ஸுரக்ஷிதாம்) உபதேச மாத்ரத்தினாலல்ல, க்ரந்தரூபத்தாலுமென்று கருத்து. பூர்வாசார்யக்ரந்தங்களால் அர்ய ஸ்வரூபம் நிர்ணயிக்கப்பட்டுவிட்டால் உம்முடைய க்ரந்தகரணப்ரவ்ருத்திக்கு யாதுபயன்? என்று வினவ, மருமொழி அளிக்கிறார் 'வஹுமதி—'என்று. அநேகங்களான மதிகள் அல்லது, அநேகர்களுடைய மதிகள். அவைகளுடைய பரஸ்பர வ்யாகாதத்தினாலும், அவை களால் நல்ல அர்யம் நாசம் செய்யப்பட்டதினாலும் அர்வாசீனர்களால் எவ்விதத்தினா லும் உள்ளே ப்ரவேசிக்க முடியாமையைக்கூறுகிறார் 'ஹுரஸ்யிதாம்' என்று. உள்ளபடி அறியாதது மாத்ரமல்ல, விருத்தமாகவும் ப்ரதிபத்தி உண்டாய்விட்டது என்று கருத்து. ஸூத்ரம் முதலான அவாந்தரவிஷயத்திற்குத்தன் க்ரந்தம் விஷயீ என்பது முன்பு கண் டோக்தமாக இல்லை. ஆதலால், அதைக்கூறுகிறார் (ஆநீதாம்) என்று. அம்ருத பக்ஷத்தில் (நிஜாக்ஷரை:) மாயத்ரியின் அவயங்களான ‡ அம்ருதாக்ஷரங்களால் என்று கருத்து. அத னால் என் அக்ஷரங்களால் என்று சொல்லவில்லை. (ஸுமனஸ:) ஸாராஸார விவேசனத்தை

$ (ஸ்வர்கேபி) - ஸ்வர்கத்திலும் கீழே விழுவதினின்று பயந்து க்ஷயோன்முகனாக இருக்கிறவனுக்கு ஸுகம் கிடையாது.

¶ (ஸர்வாணி ஹவா) - இந்த எல்லா பூதங்களும் பிராணசப்தவாச்யனான பரமாத்மா வையே அபிமுகமாக ப்ரவேசிக்கிறதன்றோ.

† (கோஹ்யேவா) - ஆனந்தமயனான ஆகாசசப்தவாச்யனான பரமாத்மா இல்லாவிடில் எவன் தான் சலிப்பான். எவன் தான் உச்ச்வாஸ நிச்வாஸமுள்ளவனாக உயிரோடிருப்பான்.

‡ அம்ருதஹரணோபாக்யானம்:— கிருஷ்ணயஜுர்வேதம் 6-வதுகாண்டத்தில் இந்த உபாக்யானம் ஸவிஸ்தரமாக்கக்கூறப்படுகிறது. அதாவது—நாகமாதாவான கத்ருவுக்கு அடிமையாயிருந்த 'விநதை' என்கிற தன்தாயை அவ்வடிமையினின்று மீட்கவேண்டி, வேதஸ்வரூபியான கருடன் ஸ்வர்கலோகம் சென்று,—அம்ருதத்தைப்பாதுகாத்துக் கொண்டு ஒருவருக்கும் கொடாமல் தன்வசமாக்கிக்கொண்டிருந்த இந்த்ரனோடு அனேக சந்தஸ்களை அனுப்பிக்கடும்போர் புரிந்தார். அதில் ஜயம்பெறாமல், கடைசியாகயிருந்த மாயத்ரீச்சந்தஸை அனுப்பி சண்டைசெய்து இந்த்ரனை அபஜயமடையச்செய்து மாயத் ரீச்சந்தஸைச்சார்ந்த அக்ஷரங்களால் அம்ருதத்தை அபஹரித்துவந்து கத்ருவிடம் கொடுத்து தன்தாயாரான விநதையை அடிமைத்தொழிலின்று மீட்சியடையச்செய்தார்.

அறிந்தவர்கள். இதனால் அஸத்துகளுடைய அபரிக்ரஹம் தோஷமல்ல என்பது கூறப் பட்டது. தேவர்கள் முதலானவர்களுக்கு வ்ருத்திகாரருடைய க்ரந்தம் முதலியவற்றால் ஸுலபமாக அர்த்தக்ஞானமேற்படுமொதால்(பௌளா:)என்று அருளிச்செய்கிறார்.(ப்ரஹ்மத் வம்வஹம்) ரஸ்யதையின் அதிசயத்தால் போதுமென்ற த்ருப்தியை உண்டுபண்ணுகிற தில்லை, என்று கருத்து. வேறு பலனைவிட பகவத்ப்ராப்த்யுபாயமே மிக்க ஸ்வாதுவா யுள்ளது. § "க்வ நாகப்ருஷ்ட மமனம் புனராவிருத்திலக்ஷணம், க்வ ஜபோ வாஸுதே வேதி முக்திபீஜமநுத்தமம்." என்று ப்ரமாணம். அல்லது, கம்பீரமாயிருப்பதால் நாள் தோறும் பரிசீலனஞ்செய்யத்தக்கதென்று கருத்து.

ஸாஷாத்:—ஸமவஷ்டாயாயகஸூத்ரம் விஸ்தீர்ணாம் ப்ரஹ்ம ஸூத்ரவ்ருத்திம் வகவத்பாதாதய: ஸங்க்ஷிப்தவந்த:। தந்தாநு ஸாரேண ஸூத்ராக்ஷராணி வ்யாவ்ருண்வந்தி।

ஸாதி। அயாதோ ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா ॥ க-க-க

அதாயஸப்தஸ்ய ஆநந்தர்யே வர்ததி। அதஸ்ஸப்தோ வ்ருத்தஸ்ய ஹேதுத்வாவே।

போதாயனபகவானால் செய்யப்பட்டுள்ளதும், விஸ்தீர்ணமாயு மிருக்கிற ப்ரஹ்மஸூத்ரவ்ருத்தியை பூர்வாசார்யர்கள் மிகச் சுருக்கமாகச்செய்தார்கள். அவர்களுடைய மதத்தை அனுஸரித்தே ஸூத்ராக்ஷரங்கள் வ்யாக்யானஞ்செய்யப்படுகின்றன.

ஸாதி. அயாதோ ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா

(பிறகு) ஆதலால், தர்மவிசாரத்தில் இச்சை.

இந்த ஸூத்ரத்திலிருக்கிற 'அய' சப்தமானது கர்மவிசா ரத்திற்குப்பிறகு என்கிற அர்த்தத்தை உணர்த்துகிறது. 'அதஸ்' என்கிற சப்தமானது முந்தின கர்மவிசாரத்திற்கு ஹேதுத்வத்தைக் காட்டுகிறது.

சருதப்ரகாசிகை:—அங்ஙனமாகில், புராதனமான க்ரந்தங்களே படிக்கத்தக்கவைகள்; அபூர்வமான க்ரந்தத்தைச்செய்வதாலும் அதை வெளியிடும் ப்ரயத்னகௌரவத்தாலும் யாது பயனெனில், உத்தரம் கூறுகிறார். 'பகவநிதி' பகவான் என்று சொன்னதினால் சங்க ரர் முதலியவர்கள் போல ரிஷி அகாப்தரல்ல. போதாயநர் என்று சொன்னதி னால் 'பூர்வாசார்ய' சப்தமும் சேர்ந்து விவரிக்கப்பட்டது. "விஸ்தீர்ணம் ஸஞ்க்ஷிப்தரிதி" இதனால் வ்ருத்தி முதலிய க்ரந்தங்களால் இப்புலியிலுள்ள. இக்காலத்தவர்களுக்கு உப யோகமிலலாமை ஸூசிக்கப்பட்டது. போதாயனரால் மிகவும் பெரிதான வ்ருத்திக்ரந்தம் செய்யப்பட்டது. த்ரமிடபாஷ்யகாரர் முதலியவர்களோவென்றால் பரபக்ஷநிரஸனம் முதலியதை அனுதரித்து அதிக சுருக்கமாக க்ரந்தங்களைச்செய்தார்கள். அதிவிஸ்தீர்ண மாயும், அதிலங்கிப்தமாயுமிருக்கிற க்ரந்தங்கள் பெரும்பான்மையாய் நெறந்த ஆயுளும், புத் தியுமுள்ள ஜனங்களுடைத்த தேசாந்தரங்களிலும், காலாந்தரங்களிலும் பயன்படுகின்றன.

§ (க்வ நாக) - மீண்டுவருதலில் ஸ்வபாவமாக உடைய ஸ்வர்காகமனமெங்கே! முக்திக் குச்சிறந்த வித்தான வாஸுதேவஜபம் எங்கே!

இக்காலத்திலுள்ள எல்லா மனிதர்களுக்கும் நூறு வருஷகாலம் ஆயுளாவது, உயிருள்ளவரை க்ரந்தங்களில் உழைப்பாவது, ஜன்மவித்தமான அறிவாவது இல்லை. ஆதலால், பரமதநிராஸத்திற்காகவும், அதிக விஸ்தாரமில்லாமையால் விஷயங்களை ஸுலபமாகத்தெரிந்துகொள்வதற்காகவும், ஸூத்ரம் வ்யாக்யானம் செய்யத்தக்கதென்று கருத்து.

'தன்மதாநுஸாரேண' இதனால் தன்னுல் உத்ப்ரேக்ஷிக்கப்பட்ட மதாந்தரத்தை அநுஸரித்து வ்யாக்யானம் செய்யப்படவில்லை என்பது கூறப்பட்டது. ஸூத்ரத்திலடங்கிய பதங்களின் ப்ரக்ருதி, ப்ரத்யய விபாகத்திற்கு அநுகுணமாகச்சொல்லுகிறோம்; நம்மால் உத்ப்ரேக்ஷிக்கப்பட்ட அர்த்தத்தில் ஸூத்ராக்ஷரங்களை ஒருவிதமாகச்சேர்ப்பிக்கிறோம்—என்கிற ஆக்ரஹமில்லை.—என்று கருத்து. 'வ்யாக்யாஸ்யந்தே' வி-ஆ என்கிற உபஸர்கங்களால் அபேக்ஷிதவிஸ்தாரமும், அநபேக்ஷிதஸங்க்ஷேபமும் ஸூசிப்பிக்கப்பட்டது.

¶ § ஸூத்ரார்த்தோ வர்ண்யதே யத்ர வாக்யைஸ்ஸூத்ராநுஸாரிபி:, ஸ்வபதாநிச வர்ண்யந்தே பாஷ்யம் பாஷ்யவிதோ விது:" என்றல்லவோ பாஷ்யலக்ஷணம். ஆகவே, ஸூத்ரவ்யாக்யானத்திற்கு ஆநுரூப்யமில்லாமையால் 'அகில' இது முதலானது பாஷ்யத்தில் சேர்க்கை பெறுது என்று சொல்ல ஒண்ணுது. ஸூத்ரதாத்பர்யார்த்தத்தில் நோக்குள்ளதாதலால் பாஷ்யத்திலடங்கியதே. ஸூத்ரதாத்பர்யபரத்வமானது ச்லோகவ்யாக்யானத்தில் ஸ்பஷ்டம். மேலும், தொடங்கவேண்டுமென்று விரும்பப்பட்டிருக்கிற க்ரந்தம் இடையூறின்றி முடிவுபெறுவதற்காக மங்களாசரணம் செய்யப்படுவதால், பாஷ்யத்திற்கு உபயோகமாக இருந்துகொண்டு பாஷ்யத்திலடங்கினதாகவே ஆகிறது. சாஸ்த்ரபாஷ்யம், சாங்கரபாஷ்யம், முதலியவற்றில் நமஸ்காரம் காணப்படாமையால் இந்த பாஷ்யத்தில் நமஸ்காரத்தைக்கூறியது பொருந்தாதென்று சொல்லக்கூடாது. ஏனெனில், த்ரமிட பாஷ்யத்தில் ‡ "நம:ப்ரவராகுணைகாஸ்பதாய" என்று தேவதா, குரு, நமஸ்காரம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. சாஸ்த்ரபாஷ்யத்திலும், சாங்கர பாஷ்யத்திலும் ஸ்ருத்யர்த்தாபத்தி ஒப்புக்கொள்ளாமையாலும், ஜீவப்ரஹ்மபேதத்தை ஏற்றுக்கொள்ளாமையாலும், நமஸ்காரம் அனுதரிக்கப்பட்டது. இந்த க்ரந்தத்திலோவென்னில் வித்தாந்தத்திற்கு ஆனுரூப்யமிருப்பதால் நமஸ்காரம் மிகவும் பொருத்தமுள்ளது. சங்கரக்ரந்தத்தின் தொடக்கத்திலும் நமஸ்காரம் முதலிய மங்களாசரணமில்லாமையால் வ்யாக்யாதாக்கள் குக்ரந்தமென்று ஸங்கேதித்து 'யுஷ்மத்-அஸ்மத்' என்கிற பதங்களை முதன்மையாகக்கொண்ட க்ரந்தத்தில் ப்ரத்யகர்த்தாநுஸந்தானமிருப்பதால் ¶ ஆர்த்திகமாக மங்களாசாரம் செய்யப்பட்டிருக்கிறதென்று ஸங்கேதத்தை பரிஹரித்துக்கொண்டார்கள்.

ஜிஜ்ஞாஸாதிகரணம்.

அதாதோ ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா,

முன்பு பதங்களை வ்யாக்யானம்பண்ணப்போகிறவராக தொடக்கத்தில் 'அத' சப்தத்தை வ்யாக்யானிக்கிறார். "அத்ராயமதசப்த ஆனந்தர்யே பவதி" என்று. † "பதச்சேத: பதார்த்தோக்திர் விக்ரஹோ வாக்யயோஜநா, ஆக்ஷேபஸ்ய ஸமாதாநம் வ்யாக்யாநம்

§ (ஸூத்ரா)–ஸூத்ரங்களை அநுஸரிக்கின்ற வாக்யங்களால் எந்த இடத்தில் ஸூத்ரார்த்தம் வர்ணிக்கப்படுகிறதோ, தன்னுல் சொல்லப்பட்ட பதங்களும் விவரிக்கப்படுகின்றனவோ, அதை பாஷ்யமென்று பாஷ்யத்தை அறிந்தவர்கள் கூறுகின்றார்கள்.

‡ (நம:ப்ரவர) - மிக்க சிறந்த குணங்களுக்கு முக்யமான ஆதாரமாக இருக்கிற வருக்கு நமஸ்காரம்.

† (பதச்சேத:)—பதங்களைப்பகுத்தல், பதார்த்தங்களை உரைத்தல், விக்ரஹம், வாக்யங்களின் யோஜனை, ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம்—என வ்யாக்யானம், ஐந்து விஷயங்களுள்ளதென்று சொல்லப்படுகிறது.

¶ ஆர்த்திகம்—முன்பின் இருக்கிற அர்த்தஸங்கதிப்பத்தால் ஏற்படுவது.

பஞ்சலக்ஷணம்." என்றல்லவோ வ்யாக்யானத்தின் லக்ஷணம். இந்த 'அயு', 'அத:' என்கிற இரண்டு சப்தங்களும் வ்யாக்யானம் செய்யத்தக்கவைகளல்ல. எனெனில், ப்ரயோஜனமில்லை. அஜ்ஞானம், ஸம்சயம், விபரீதநிச்சயம் இவைகளை நிவ்ருத்தி செய்வதற்கல்லவோ வ்யாக்யானம்! ஆனந்தர்யத்திலும், ப்ரக்ருதத்தினுடைய ஹேதுபாவத்திலும் இவ்விரண்டு பதங்களுக்கும் ப்ரவித்தி இருப்பதால் இங்கு அக்ஞானமில்லை. இவ்விரண்டு பதங்களுக்கும் வேறு அர்த்தங்கள் இருந்தபோதிலும் முன் கூறப்பட்ட அர்த்தங்களையே முக்யமாக உணர்த்துவதில் பெரும்பான்மையாக ப்ரவித்தியிருப்பதால் இங்கு ஸம்சயமுமில்லை. 'ஹ்ரா' என்கிற சப்தத்தைக்கேட்பவனுக்கு லாஸ்ஞதிகளுள்ளே வ்யக்தியில் ஸம்சயமுண்டாவதில்லையன்றே! அதிஞலேயே விபர்யயமும் தூரத்தில் விலக்கப்பட்டதே—என்றால், இந்தக்கேள்விக்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறோம். ஆனந்தர்யரூபார்த்த நிர்ணயமும், வ்ருத்தஹேதுபாவபரத்வநிர்ணயமும் பூர்வவ்ருத்தவிசேஷஜ்ஞானத்தை அபேக்ஷிப்பதால், அதன் ப்ரதி நி, இங்கு இல்லாமையால், ப்ரவித்திப்ராசுர்யமானது அபவாதமுள்ளதாக இருப்பதாலும், 'அத:' சப்தத்திற்கு அதிகாரம் முதலிய அர்த்தங்களிலும் 'ஏதத்' சப்தத்திற்கு 'ஏததுக்தம்பவதி' இது முதலிய வாக்யங்களில் கூறப்போகிற அர்த்தத்திலும், எல்லாவேற்றுமைகளுடைய அர்த்தத்தையும் சொல்லுகிற தவிலிங்தமான 'இத:' இது முதலிய இடங்களில் ஐந்தாம்வேற்றுமைப் பொருளைக்காட்டிலும் வேறாக இருக்கிற பொருளிலும் ப்ரயோகம் காணப்படுவதாலும்,—ஸம்சய-*விபர்யயங்கள் உண்டாகலாம், அதைப்போக்குவதற்காக அயு, அத: என்கிற சப்தங்களுக்கு வ்யாக்யானம் செய்வது பொருத்துமென நினைத்து அவைகள் வ்யாக்யானிக்கப்படுகின்றன.

இந்த இடத்தில், அயு சப்தத்துக்கு அதிகாரம் அர்த்தம் என்று சொல்லுவது பொருந்தாது; அதிகாரம் என்றால் ப்ரஸ்தாவம், அதாவது ப்ரக்ருதவிஷயம் என்றல்லவோ அர்த்தம். ஆகவே, 'ப்ரஹ்மஜிக்ஞாஸை ப்ரஸ்தாவிக்கப்படுகிறது.' என்றால், இது மந்தப்ரயோஜனமுள்ள வசனம். எனெனில்,—'இது தொடங்கப்படுகிறது.' என்ற முதலில் சொல்லாமலேயே ஓர் விஷயத்தைத்தொடங்கின மாத்ரத்தால் 'இது தொடங்கப்படுகிறது.' என்று தெரியவரும். சொல்லப்போகிற விஷயமானது, 'இப்பொழுது சொல்லப்போகிறேன்.' என்று சொல்லாமலேயே அருகிலுள்ளவனால் 'இது சொல்லப்படுகிறது.' என்றுதானே அறியப்படும்;—'இது சொல்லப்படவில்லை.' என்று அறிய முடியாதன்றே?

அல்லது, 'ப்ரஸ்தாவத்துக்கு யோக்யம்' என்று அர்த்தம் சொல்வோம் என்றால், அப்பொழுதுகூட ந்யாயத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற ஸூத்ரத்துக்கு உபதேசத்தை ஞாபகப்படுத்துவதில் தாத்பர்யம் இல்லையாதலால், யுக்தியாலேயே 'ஆரம்பத்துக்கு யோக்யம்.' என்று அர்த்தம் ஏற்படும். எனெனில், யோக்யத்வம் சப்தத்தால் சொல்லப்படவில்லை.

மேலும், 'அத்யாஹாரத்தால் அதிகாரம்' என்று பொருள்படுத்தலாம்; 'ஆனந்தர்யம் அர்த்தம்' என்று சொல்லுகிற பக்ஷத்தில் கூட 'கர்த்தவ்யா' (செய்யவேண்டும்) என்று அத்யாஹாரம் செய்துகொள்ளவேண்டியிருக்கிறதே—என்றால், அப்படியல்ல. அத்யாஹாரத்தால் 'அதிகாரம் அர்த்தம்' என்று சொன்னாலும், அத்யாஹாரம் செய்த 'அதிகாரம்' என்கிற பதத்துக்கு அன்வயம் ஒட்டாது. 'ச யோக்யா' என்றால் 'ஸம்பந்தத்துக்கு யோக்யம்' என்னும் அர்த்தம் எப்படி சப்தத்தால் சொல்லமுடியாதோ, அப்படியே 'அயு யோக்யா' என்கிற இடத்திலும் 'அதிகாரிப்பதற்கு யோக்யம்' என்று அர்த்தம் சொல்லமுடியாது. ஆகையால் தான் மஹாபாஷ்யத்தில்—'சப்தானுசாஸனம் என்கிற சாஸ்த்ரம் அதிகரிக்கப்பட்டதெனத்தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறதே ஒழிய, 'அதிகரிக்க யோக்யம்' என்றில்லை. 'அதிகரிக்கப்பட்டது' என்பதுகூட பலிதார்த்தத்தைச்

* விபர்யயம்-அந்யதாஞானம். கயிற்றைப்பார்த்து ஸர்ப்பமென்ற எண்ணுதல்.

சொல்லுகிறதேயன்றி வாசநிகோக்தி இல்லை. ஏனெனில், ச முதலியவைகளுக்கு த்யோதகத்வமே ஸ்வபாவம். இவ்விடத்தில் அதிக்ருதம் என்று அர்த்தம் சொன்னாலும் வையர்த்யம் சொல்லியாய்விட்டது. ஆனால், சப்தாநுசாஸநத்தின் தொடக்கத்திலோ அதிகாரம்—என்கிற அர்த்தமானது கதியில்லாமல் ஆச்ரயிக்கப்பட்டது. உபநயநம் ஆனதும் வேதாத்யயனம் செய்கிறவனால் அத்யயனம் செய்யவேண்டிய அங்கமான வ்யாகரணத்துக்கு அஸாதாரணமான வ்ருத்தவிசேஷம் உண்டாவதில்லையன்றோ! இவ்விடத்திலோவெனில், ப்ரயோஜநமுள்ள வேறு அர்த்தம் கிடைக்கையில் அயீ சப்தத்துக்கு அதிகாரம் என்கிற அர்த்தத்தை ஆச்ரயிப்பது அயுக்தம். அத: சப்தத்துக்கு ஆநந்தர்யம் என்று அர்த்தம் சொன்னால் ஏற்படும் ப்ரயோஜநம் பிறகு சொல்லப்படும். அயீ சப்தத்துக்கு மங்களம் வாச்யார்த்தம் அல்ல. ஆனால், சங்கநாதம் போல் காதால்கேட்ட்ட மாத்ரத்தில் அயீ சப்தம் மங்களத்தை உண்டுபண்ணும். அயீ சப்தத்துக்கு வேறு அர்த்தம் இருந்தபோதிலும், ஓங்காரத்தைப்போல் இதற்கும் மங்களம் ஸித்தம். ஏனெனில், அயீ சப்தம் ஓங்காரத்துக்கு ஸமமாகவன்றோ ஸ்ம்ருதியில் சொல்லப்படுகிறது! §"ஓங்காரஸ்சாயீஸப்தஸ்ச த்வாவேதௌ ப்ரஹ்மண:புரா, கண்டம் பித்வா விநிர்யாதௌ தஸ்மாந்மாங்களிகாவுபௌ." என்று—

அல்லது, அயீ சப்தம் மங்களவாசகம் என்று ஒப்புக்கொண்டாலும், ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸை மங்களரூபமானது—என்று பொருள்பட்டு ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸை புகழப்படுவதுபோலாகும். ஆகவே, ஸூத்ரம் அர்த்தவாதம் என்று ஏற்படும்; ந்யாயநிபந்தநத்வம் ஸித்திக்காது. ஜிஜ்ஞாஸாபதத்துக்கு இதை விசேஷணமாகக்கொள்ளாவிடில் 'மங்களம் பவதி' என்று வாக்யபேதம் ஏற்படும். ப்ரக்ருதமான அர்த்தத்தைவிட்டு வேறு அர்த்தம் சொல்லுவதும் சரியல்ல; அது ப்ரக்ருதத்தைக்காட்டிலும் இனி சொல்லப்போவது வேறு அர்த்தம் என்று தெரிவிக்கிறது; அதுவும் வேறுகல்பத்தை உபந்யஸிக்கும் விவக்ஷையில் தான் காணப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விடத்திலோ என்றால், வேறு கல்பம் உபந்யஸிக்கப்படாமையால் அது உபபன்னமாகாது. அயீ சப்தத்துக்கு வினாவைப்பொருளாகக்கொள்ளுவதும் பொருந்தாது. ஏனெனில், வசநவ்யக்தியானது ப்ரச்நப்ரதிவசநமாக இல்லை. அப்படியானால், 'கிம் ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா கர்த்தவ்யா?' என்று கேள்வியிருக்க வேண்டும்; 'ஸா கர்த்தவ்யா?' என்று வேறொரு வாக்யத்தால் பதிலும் இருக்கவேண்டும். ஆனால், பதிலாக இங்கு ஒரு வாக்யத்தையும் காணோம்.

அயீ சப்தத்துக்கு முழுமையும் எனப்பொருள் கொண்டால், ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸையானது முழுவதும் செய்யத்தகுந்தது—என்று அர்த்தம் ஏற்படும்; அதுவும் பொருந்தாது, ஏகதேசம் செய்யவேண்டுமோ!—என்ற ஸந்தேஹத்திற்கே இடமில்லையாதலால். இங்கு செய்யவேண்டியது மாத்ரம் ஸந்தேஹத்துக்கு இடமேயன்றி அதன் ஏகதேசமல்ல. இந்த ஸந்தேஹத்தைப்போக்கடிப்பதற்குத்தான் இருக்கிறது இந்த ஸூத்ரம். மேலும், அத: ஸப்தத்து ஸம்பந்தமானது அயீ ஸப்தத்திற்கு அதிகாரம் முதலிய பலவேறு அர்த்தங்களை நிவாரணம் செய்கிறது. அத: ஸப்தமோவெனில் ப்ரக்ருதார்தத்தை ஹேதுவாகப் பராமர்சித்துக்கொண்டு, அயீ ஸப்தத்தினால் உபஸ்தாபிக்கப்பட்டு,ஸாமர்த்யத்தால் ஆக்ஷிப்தமான 'ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா' பதத்தைப்பராமர்சிக்கிறது. அவ்விடத்தில் அயீ ஸப்தத்தால் உணர்த்தப்ப அதிக்ருதத்வம் என்கிற அர்தத்தைப்பராமர்சிக்குமாகில், அப்பொழுது

§ (ஓங்கார) - ஓங்காரம், அத:ஸப்தம், இவ்விரண்டும் முன்காலத்தில் ப்ரஹ்மத்தின் கண்டத்தைக்கிழித்துக்கொண்டு வெளிப்பட்டன. ஆகவே, இவை மங்களகரமானவைகள்.

'அதிக்ருதத்வாத் அதிகாரத்வ்யா' என்று ஹேதுவுக்கு * ஸத்யாவிசிஷ்டத்வமான தோஷம் வரும். மங்களமானது ஸப்தத்தால் சொல்லப்படவில்லையாதலால் வேறு பதத்தைப்பராமர்சிக்கும் யோக்யதை கிடையாது. அதற்கு வாச்யத்வத்தை ஒப்புக்கொண்டபோதிலும், அதற்கும், ப்ரக்ருதாபேக்ஷத்வத்திற்கும், கார்த்ஸ்ந்யத்துக்கும் (முழுமைக்கும்) பூர்வபக்ஷயுக்திவிரோதமில்லையாகையால் அவைகள் ஹேதுவாகப்பராமர்சிக்கத்தகுந்தவையல்ல; அமங்களத்வ, ப்ரச்ருதாநபேக்ஷத்வ, அகார்த்ஸ்ந்யங்களால் பூர்வபக்ஷத்திற்கு உத்தாநம் இல்லையன்றே! † நயஸூத்ரங்களும் விருத்தார்த்தத்தை நிரஸநம் செய்வதில் நோக்கமுள்ளவைகள் ப்ரஸ்நவாக்யத்திலுள்ள ப்ரஸ்நமோ அதே வாக்யத்தில் ஹேதுவாகப்பராமர்சிக்கத்தகுநியற்றதே. 'கிம் ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா கர்த்தவ்யா?' என்னும் வாக்யம் முடிவுபெறுமலிருக்கையில், கிம்ஸப்தார்த்தமானது எப்படி ஹேதுவாகப்பராமர்சிக்கப்படலாம். ஆகையால், அயஸப்தமானது அத:ஸப்தபராமர்சயோக்யமான அர்த்தமுள்ளது—என்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டால், அப்பொழுது அதிகாரம் முதலிய அர்த்தங்கள் பொருந்தாது.

ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸாபதஸமர்த்யத்தினுல் ஆக்ஷிப்தமாயும், பூர்வவ்ருத்தமாய் அந்தந்த வ்யாக்யாதாக்களால் அபிமானிக்கப்பட்டதாயுமுள்ள கர்மவிசாரத்திற்கு அத:ஸப்தத்தால் பராமர்சமானது இச்சிக்கப்படுமாகில், ஜிஜ்ஞாஸைக்கு உபயோகமற்ற அர்த்தம் அத:ஸப்தத்தால் ஆக்ஷேபிக்கத்தகாது; உபயோகமுள்ள அர்த்தம்தான் அந்தசப்தத்தால் ஆக்ஷேபிக்கத்தகுந்தது. ஆகவே, அதைப்பராமர்சிக்கிற அத:ஸப்தத்தால், ஜிஜ்ஞாஸைக்கு உபயோகமாயிருப்பது பற்றி, அதற்குப்பூர்வபாவியான அர்த்தவிசேஷத்திற்கு உபஸ்தாபகம் ஏற்படுகிறது. இவ்விதம் அயஸப்தத்துக்கு ஸ்வாபாவிகமான 'ஆநந்தர்யம்' என்ற அர்த்தம் கிடைக்கையில், அஸ்வாரஸ்யமாயும், விபலமாயுமுள்ள பலவேறு அர்த்தங்களை ஸ்வீகரிப்பது பொருந்தாது. ஆகையால், அத:ஸப்தம்போல், ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸாபதஸமர்த்யம்கூட அயஸப்தத்திற்கு அதிகாரம் முதலிய அர்த்தங்களை உணர்த்தும் தன்மையைத்தடுக்கும்.

இவ்விதம் வேறு எந்த அர்த்தமும் பொருந்தாது என்பதைக்காட்டிக்கொண்டு, அயஸப்தத்துக்கு 'ஆநந்தர்யம்' என்கிற அர்த்தத்தையே 'அத்ர' என்று தொடங்கி உபபாதநம் செய்கிறார்.

'அயஸப்தம் ஆநந்தர்யார்த்தத்தில்' என்ற ப்ரதிக்ஞை. 'அத்ர, அயம், ஹவதி' என்கிற இம்மூன்று பதமும் அதற்கு உபபாதகம். அவற்றுள் 'ஹவதி' என்னும் பதத்தால் ஆநந்தர்யத்தில் ஸ்வாரஸ்யம் லக்ஷிக்கப்படுகிறது. அந்த ஸ்வாரஸ்யத்தை மாற்றுகிற † பூர்வவ்ருத்தாப்ரதிபத்தியை 'அத்ர' என்னும் பதத்தால் ஸ்ரீபாஷ்யகார் பரிஹரிக்கிறார்.

---

* ஹேதுவுக்கு ஸாத்யாவிசிஷ்டத்வமாவது—ஸாத்யஸங்தேஹாதீன, ஸங்தேஹவிஷயத்வம்: 'பர்வதம் வஹ்நியுநடயது, வஹ்நியை யுடையதாயிருப்பதால்,'—என்பது போலுள்ளவை ஸாத்யஹேதுநிர்தேசஸ்தலங்கள்.

† நயஸூத்ரங்கள்—ந்யாயநிபந்தநங்களான ஸூத்ரங்கள். இவை ஜைமிநி எழுதிய பூர்வமீமாம்ஸாஸூத்ரங்களும், வ்யாஸர் எழுதிய ப்ரஹ்மஸூத்ரங்களுமாம். ந்யாயங்களாவன,—ப்ரமாணங்களுக்கு யாதொரு பாதகமுமில்லாமல் ஸாதிக்கத்தக்க அர்த்தங்களை ஸாதிப்பதற்கு வேண்டிய யுக்திகள், அதாவது, ப்ரதிக்ஞா, ஹேது, உதாஹரணம், உபநய, நிகமனம், என்கிற பரார்தாநுமாநமான பஞ்சாவயவவாக்யங்கள். இவைகளில் சிலவற்றை மூலமாகக்கொண்டு ஸூத்ரங்கள் ப்ரவ்ருத்தித்திருப்பதால் நயஸூத்ரங்களென்று சொல்லப்படுகின்றன.

† பூர்வவ்ருத்தாப்ரதிபத்தி - என்றால் இதற்குமுன் நோவில்லை என்கிற ஜ்ஞாநம்.

'அத்ர'—வேதத்தின் உத்தரபாகவிசாரரூபமான ப்ரஹ்மமீமாம்ஸையின் முதல் ஸூத்ரத்தில்—என்று இந்தப்பதத்திற்கு அர்த்தம். ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸாபதஸமர்த்யத்தால் பூர்வபாகத்தின் விசாரரூபமான வ்ருத்தவிசேஷம் ஆக்ஷேபிக்கப்பட்டது என்று கருத்து 'அயம்'—வேறு ஹேதுவை அபிப்ராயங்கொண்டு இந்தப்பதத்தைச்சொல்லுகிறார். இந்த அயஸப்தம்-'அயஸப்தாநுஸாஸநம், அய யோகாநுஸாஸநம்' முதலிய ஸூத்ரங்களிலுள்ள அயஸப்தத்தைக்காட்டிலும் வேறு-என்று அர்த்தம். இதனால் பக்தத்தில் அத:ஸப்தத்தையுடைய இந்த அயஸப்தம்—என்று சொன்னது போலாகிறது. இந்த அர்த்தம் வேதாந்தஸாரத்திலன்றோ ஸ்ரீபாஷ்யகாரரால் கண்டோக்தமாய் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது! ப்ரக்ருதத்தைப்பராமர்சிக்கிற அத:ஸப்தத்தால் பூர்வவ்ருத்தமானது சொல்லப்பட்டது,—என்று கருத்து. இவ்விதம் ஒன்று சேர்ந்த இவ்விரண்டு பதங்களின் ஸ்வாரஸ்யத்தால், ஸாமாந்யமாய் சொல்லப்பட்டுவிசேஷமாய் ஆக்ஷிப்தமான பூர்வவ்ருத்தம் வித்தித்தது. ஆகையால், ஸ்வாரஸ்யத்துக்கு அபவாதகமான பூர்வவ்ருத்தாப்ரதிபத்தி இல்லை. எனவே, அயஸப்தம் 'ஆநந்தர்யம்' என்கிற அர்த்தத்தையே கொல்லுகிறதென்ற வாக்யார்த்தம். இவ்விதம் அய சப்தத்துக்கு—உத்தரபாகவிசாரத்தின் முதல் ஸூத்ரத்தை அடைந்திருப்பதையும், அத: ஸப்தத்தை அருகில் வைத்துக்கொண்டிருப்பதையும், ஆநந்தர்யம் என்கிற அர்த்தத்தில் இருக்கும் ஸ்வாரஸ்யத்தையும் காட்டுகிற, ஆநந்தர்யத்துக்கு உபபாதகங்களான, 'அத்ர, அயம், ஹவை' என்னும் பதங்களாலேயே இந்த முதல் ஸூத்ரத்தில் கதியில்லாமல் ஒப்புக் கொள்ளவேண்டியதாயிருந்த மற்றைய அர்த்தங்களுக்கு அநாதரவு பலித்தது.

இனி, 'அத: ஸப்தோ வ்ருத்தஸ்ய ஹேதுபாவே' என்று தொடங்கி அத:ஸப்தத்தை வ்யாக்யாநம் பண்ணுகிறார்.

'வ்ருத்தஸ்ய' என்றதால் † ப்ரக்ருதியின் அர்த்தம் சொல்லப்பட்டது. 'ஹேதுபாவே' என்று ப்ரத்யயத்தின் அர்த்தம். இது ப்ரதிஜ்ஞை. இவ்விடத்திலும் 'அத்ர, அயம், பவதி' என்று $ அநுஷங்கிக்கப்பட்ட மூன்று பதமும் உபபாதகம். ப்ரக்ருதி, ப்ரத்யயம், இவ்விரண்டும் இப்பொழுது சொன்ன அர்த்தத்தில் நோக்குள்ளவைகள்என்கிற ப்ரவ்ருத்திநிமித்தகார்யமானது 'பவதி' சப்தத்தால் காட்டப்பட்டது. 'அத்ர' என்பதற்கு முன்போலவே அர்த்தம். இதனால் வ்ருத்தவிசேஷமும், அதற்கு ஹேதுத்வயோக்யதையும் ஆக்ஷிப்தமாயிற்று. அந்த யோக்யதையும் சிக்ரத்தில் வெளியாகப்போகிறது. 'அயம்:' ஆநந்தர்யார்த்தத்தில் ஸ்வாரஸ்யமாகிற அய ஸப்தத்தை முதலில் வைத்துக்கொண்டிருக்கிற. இதனால் வ்ருத்தஸாமாந்யம் ஆக்ஷிப்தமாயிற்று.

அய ஸப்தத்தின் அர்த்தநிர்ணயமானது, அத: ஸப்தத்தின் அர்த்தநிர்ணயத்தை ஆக்ஷிப்பதாலும், அத:ஸப்தத்தின் அர்த்தநிர்ணயமானது அய ஸப்தத்தின் அர்த்த

---

† ப்ரக்ருதி-ப்ரத்யயத்தை ஏற்றுக்கொள்ளும் பதம். அதாவது பகுதி. அத: என்னும் சப்தத்தில்—'இதம்' என்கிற பதம் ப்ரக்ருதி. அதன்மேல் 'தஸி' என்கிற ப்ரத்யயம் (விகுதி) ஸப்தாநுஸாஸநத்தால் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. தஸிப்ரத்யயம் வரும்பொழுது ப்ரக்ருதியாயுள்ள 'இதம்' சப்தம் முதலில் அ என்று ஆதேசம் பெற்று 'அத:' என்று மாறுகிறது. இங்கு 'வ்ருத்தம்' என்பது ப்ரக்ருதியின் அர்த்தம்; 'ஹேதுபாவம்' என்பது தஸிப்ரத்யயத்தின் அர்த்தம்.

$ அநுஷங்கமாவது—ஒருமுறை ஓரிடத்தில் அன்வயித்த பதத்தையே ப்ரயோஜநத்தை விரும்பி மறுமுறை மேலுள்ள வாக்யத்திலோ, பதத்திலோ சேர்ப்பது.

நிர்ணயத்தை ஆபேக்ஷிப்பதாலும் ‡ அந்யோந்யாச்ரயதோஷம் வருமேயென்றால்,—அப்படியல்ல. அயஸ்பதத்திற்கு ஆநந்தர்யத்திலுள்ள ஸ்வாரஸ்யமான்று அத:ஸப்தார்த்தநிர்ணயத்தை எதிர்பார்க்கவேயில்லை. இவ்விதமே, அத:ஸப்தத்தின் வ்ருத்தஹேதுபாவபரத்வமான ஸ்வாரஸ்யமும் அயஸ்பதார்த்தநிர்ணயத்தை எதிர்பார்க்கிறதில்லை. அயஸ்பதமானது தன் ஸ்வாரஸ்யத்தாலும், சேர்ந்து ப்ரயோகிக்கப்பட்ட அருகிலுள்ள வேறுபதத்தின் ஸ்வாரஸ்யத்தாலும் ஆநந்தர்யத்தையே சொல்லுகிறது. அப்படியே அத:ஸப்தமும் தன் ஸ்வாரஸ்யத்தாலும், அதோடு சேர்ந்த மற்றொரு பதத்தின் ஸ்வாரஸ்யத்தாலும் வ்ருத்தார்த்தஹேதுத்வத்தை உணர்த்துகிறது—என்பது 'பவதி, அயம்' என்கிற இவ்விரண்டு சப்தங்களாலும் நன்கு காட்டப்பட்டதாகிறது. இவைகளும் ¶ அப்யுச்சயயுக்திகள். 'அத்ர' என்னும் பதத்தால் குறிக்கப்பட்ட ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸாபதத்தின் ஸாமர்த்யத்தாலேயே இரண்டு பதங்களுக்கும் முன் சொல்லிய அர்த்தபாத்வம் வித்திப்பதால். ஆதலால், தன் ஸ்வாரஸ்யத்தாலும், பக்கத்திலுள்ளபதத்தின் ஸ்வாரஸ்யத்தாலும், ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸாபத ஸாமர்த்யத்தாலும் அயஅத:ஸப்தங்களிரண்டும் எப்படி அர்த்தம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதோ அதே அர்த்தத்தையுடையவைகள் என்பதனால் தோஷமில்லை.

அயஅத:ஸப்தங்களிரண்டில் ஒன்று போதுமென்பதும் ஸரியல்ல. ஏனெனில், அநந்தரகாலத்தை உபஸ்தாபிக்கிற அயஸ்பதமானது, நடந்தேறப்போகிற ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸைக்கு விசேஷணமாயிருக்கிறது; அத:ஸ்தமானது முன் நடந்திருக்கிற கர்மஜிஜ்ஞாஸைக்கு ஹேதுஸ்மாவத்தைச்சொல்லுகிறது. ஆகவே, பர்யாயத்வம்(ஒரே அர்த்தத்தை உணர்த்துதல்)என்பது அயஅத:ஸப்தங்களுக்கு இல்லையாதலால் இவ்விரண்டில் ஒன்றுபோதுமென்பது தகாது. மேலும், * ப்ரதிக்ஞாஹேதுரூபமாக இவ்விரண்டு பதங்களுக்கும் ப்ரயோஜநம் வேறுபட்டிருக்கிறது. ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸை செய்யத்தகுந்தது—என்றல்லவோ ப்ரதிக்ஞை! என்றால் அப்படியல்ல. 'ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா' என்று தர்மியைநிர்தேசித்தார். அயஎன்று ஸாத்யதர்மத்தைக் கூறியபடி கர்த்தவ்யதாமாத்ரம் ஸாத்யதர்மமல்ல. ஆநந்தர்யத்வவிசிஷ்ட கர்த்தவ்யத்வமே ஸாத்யதர்மம். இவ்வாறாக, அயஅத:ஸப்தங்களிரண்டுக்கும் 'ப்ரதிக்ஞாஹேது' என்கிற அர்த்தலக்ஷணத்தால் விபாகம் 'அயாதோ தர்மஜிஜ்ஞாஸா' என்கிற இடத்திலும் ஸமாநம். இப்படி அர்த்தங்களின் வேறுபாட்டை விவக்ஷிக்கவில்லையாதலால், அயயோகாநுஸாஸநம், அயஸ்பதாநுஸாஸநம்' முதலிய இடங்களில் அத:ஸப்தம் ப்ரயோகிக்கப்படவில்லை.

மேலும், ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா பதஸாமர்த்யத்தால் ஆக்ஷிப்தமானதால் மனதில் ஊன்றியுள்ள கர்மவிசாரத்திற்கு ஹேதுபாவமானது அத:ஸப்தத்தாலேயே அறியத்தக்கதாகிறது; ஆகவே, அயஸ்பதத்தால் என்ன ப்ரயோஜநம்?-எனில், அப்படியல்ல. அயஸ்பதமானது

‡ அந்யோந்யாச்ரயம்:—இது ஒரு விதமான வாக்யார்த்ததோஷம். இது இரண்டுவிதம். அவைகளாவன:—உத்பத்தௌ அந்யோந்யாச்ரயம். ஜ்ஞப்தௌ அந்யோந்யாச்ரயம். இரண்டு வாக்யார்த்தங்களும் அந்யோந்யம் (ஒன்று மற்றொன்றை) தவருமல் அபேக்ஷிப்பதால் (அந்யோந்யாபேக்ஷாரூபமான ப்ரதிபந்தகத்தால் வாக்யார்த்தஜ்ஞானமாவது, வாக்யார்த்தத்தின் உத்பத்தியாவது இல்லாமல போவது.)

¶ அப்யுச்சயயுக்திகள் – அதிகமான யுக்திகள். அப்யுச்சயபதம் 'கூட' என்னும் அர்த்தத்தில் சாஸ்த்ரகாரர்களால் உபயோகிக்கப்படுகிறது.

* ப்ரதிக்ஞாஹேதுரூபம் – 'ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸை செய்யத்தகுந்தது' என்பது ப்ரதிக்ஞாவாக்யம். 'கர்மவிசாரம் முன்னி நடந்திருப்பதால்,' என்பது ஹேதுவாக்யம். (ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா கர்த்தவ்யா, கர்மவிசாரஸ்ய பூர்வவ்ருத்தத்வாத்.)

ஆகந்தர்யரூபார்த்தத்தின் மூலமாய் வ்ருத்தமானகர்மவிசாரரூபஹேதுவுக்கு வேறு சாஸ்த்ரச்ரவணத்தினுல் விலக்கத்தைக்கருதாமையைக் காண்பிக்கிறது. இதனுல் வேதாந்தச்ரவணத்துக்குமுன் வேறுசாஸ்த்ரங்களைக்கேட்காமல் ஸம்பாதிப்பது அசக்யமாதலாலும், சாஸ்த்ராந்தரங்கள் அஸமயத்தால் பீடிக்கப்பட்டிருப்பதாலும், சாஸ்த்ராந்தரங்களை அபேக்ஷித்துவரத்தக்க நித்யாநித்யவஸ்துவிவேகாதிகளுக்கு பூர்வவ்ருத்தவிராஸம் பலித்ததாகும்! ஆனுல் முன் நடந்த ஏதோ ஒன்றை பூர்வவ்ருத்தம் என்றுசொல்லக்கூடாது. சொன்னுல் § அதிப்ரஸங்கம் வரும். ஆகையால், இனி வரப்போகிற ப்ரஹ்மவிசாரத்துக்கு உபயோகமாய் எந்த பூர்வவ்ருத்தம் இருக்கிறதோ அது அத்யாஹாரத்தினுல் உபஸ்தாபிக்கப்படுகிறது.

சாஸ்த்ராந்தரச்ரவணரைபேக்ஷ்யம்போல ஹேதுத்வமும் அந்த வஸ்துஸாமர்த்யத்தினுலேயே வித்தக்கையில் அத: ஸப்தத்தினுல் என்ன ப்ரயோஜநம்?—என்முல், அப்படியல்ல. அத:ஸப்தமானது அத்யாஹாரத்தால் ஆக்ஷேபிக்கப்பட்டுள்ள ஹேதுவின் அவித்தி சங்கையை பரிஹரிப்பதற்கு மிகவும் அவச்யமானது. †ஹேதுவோ விசிஷ்டமாயிருக்கிறது. ஸூத்ரகாரர் அபிப்ராயப்பட்டிருக்கிற அந்த விசிஷ்டஹேதுவினுடைய விசேஷண, விசேஷ்யாம்சங்களைச்சார்ந்த அவித்திசங்கையும், அதன்பரிஹாரமும் மேலே காண்பிக்கப்போகிறபடியால் இந்த அத்ய அத:ஸப்தங்களிரண்டும் மிகுந்த ப்ரயோஜநமுள்ளவை.

பாஷ்யம்:—

ஸுயீ தஸ்மாத்ஸமஸ்தாத்வேதவாக்யஜாதாத்ப்ரஸித்தோ கர்மஜிஜ்ஞாஸாதயா ஸஜ்ஞிதஸ்தத்ஸாத்யோ ஜ்ஞாநாதிரேவ ஸ்வர்கவத்கர்மவத்ச க்ஷுத்ரபலதயா ஸாதநாந்தரஸாபேக்ஷோ நாபேக்ஷிதாத்மாவலோகநாதிபலாய ஸாதநாந்தரமபேக்ஷதே இதி

வ்யாகரணம் முதலிய அங்கங்களோடும், உபநிஷத்தாகிற சிரஸோடும் கூடிய வேதங்களை அத்யயனம்செய்து, கர்மவிசாரம் பண்ணி, கேவல கர்மங்கள் அல்பமாகவும் அஸ்திரமாகவுமுள்ள பலனையே கொடுப்பவைகள் என்றும் அறிந்து, மோக்ஷத்தில் அதிலாஷம் பிறந்திருக்கிற சேதநனுக்கு அகத்தமாயும், ஸ்திரமாயுமிருக்கிற பலனை விளக்கும் ப்ரஹ்மத்தை அறியவேண்டுமென்கிற இச்சையன்றே அகத்தரம் உண்டாவது.

ச்ருதப்ரகாசிகை:—'அத:' என்கிற பதத்தால் ஸூசிக்கப்பட்ட 'ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா' பதத்தின் ஸாமர்த்யத்தினுல் வித்தமான ¶ வ்ருத்த, ‡ வர்த்திஷ்யமாணங்களையும், அவ்விரண்டுக்குமுள்ள ஹேதுஹேதுமத்பாவத்தையும் விவரித்துக்கொண்டு முன்சொன்ன ஆகந்தர்யத்தை நிரூபணம்பண்ணுகிறார் 'அதீத' என்ற வாக்யத்தால்.

† ஹேது விசிஷ்டமாயிருப்பதாவது – வ்ருத்தஸ்ய கர்மவிசாரஸ்ய அல்பாஸ்திரபலத்வாத் – என்று விசிஷ்ட ஹேதுஸ்வரூபநிர்தேசம்.

§ அதிப்ரஸங்கமாவது – அலக்ஷ்யத்தில் லக்ஷணஸ்தை (இருப்பது) அல்லது நியமத்துக்குத்தவறுதல்.

¶ வ்ருத்தம் – நடந்த விஷயம்.

‡ வர்த்திஷ்யமாணம் – நடக்கப்போகிற விஷயம்.

'கர்மக்ஞான' சப்தத்தால் வ்ருத்தம் கூறப்பட்டது. 'ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா' பதத்தால் வர்த்திஷ்யமாணம் சொல்லப்பட்டது. 'அல்பாஸ்திரபல, அநந்தஸ்திரபல—' என்னும் இவ்விரண்டு சப்தங்களால் ஹேதுஹேதுமத்பாவம் காண்பிக்கப்பட்டது. 'கேவல' சப்தத்தால் ப்ரஹ்மக்ஞானபூர்வகமாயுள்ள கர்மாவை விலக்குகிறார்.

கர்மக்ஞானம்தான் பூர்வவ்ருத்தம் என்பது எப்படி?— அநந்தஸ்திரபலப்ராப்திதான் எப்படி உண்டாகும்?— என்று ஸந்தேஹம் உண்டாஞல், 'அதீத' என்று தொடங்கிய பதத்தால் விவரிக்கிறார். 'ஸபிரஸ்கவேத' என்கிற சப்தத்தால் முழுவேதத்தின் அத்யயனமும் விவக்ஷிக்கப்பட்டது: வ்யாக்யானபௌர்வாபர்யத்துக்கு ஹேதுமான ¶வ்யாக்யேய-க்ரந்தத்தின், $ பௌர்வாபர்யகியமமும், இரண்டு பாகங்களும் சேர்ந்து ஒரே ப்ரபந்தம் என்பதும் இந்த சப்தத்தாலேயே லக்ஷிப்பிக்கப்படுகிறது. 'ஸாங்க' சப்தத்தால் அநந்தஸ்திரபலத்துக்கு § ஆபாதப்ரதீதியை உண்டுபண்ணுவதில் காரணத்வம் காட்டப்பட்டது. *"க்ருஷ்ணபக்ஷே ததாங்காநி, உபநீயத ய: ஸிஷ்யம் வேதமத்யாபயேத் தம்விஜ:, ஸகல்பம், ஸாரஹஸ்யஞ்ச தமாசார்யம் ப்ரசக்ஷதே." இதுமுதலான வசநங்கள் 'அதீதஸாங்கஸஹிரஸ்கவேதஸ்ய' என்கிற இடத்தில் அபிப்பிராயப்படப்பட்டுள்ளன. இவ்விதம் 'அதீத' என்று தொடங்கப்பட்டு, ஆரும் வேற்றுமையிலுள்ள இரண்டு விசேஷணங்களால் 'ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா' பதத்தின் ஸாமர்த்யத்தால் பாதகாக்கப்படும் அயுஅத: ஸப்தங்களால் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ள அதிகாரி விசேஷம் காண்பிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. கர்மங்களை நன்றாய் அறிந்தவனும், ஸாம்ஸாரிகபலன்களில் நிர்வேதம் அடைந்தவனும், அநந்தமாயும், ஸ்திரமாயுமிருக்கிற பலத்தை அடையவிரும்புகிறவனுமான சேதனனன்றே சாஸ்திரத்திற்கு அதிகாரி.

"அநந்தஸ்திரபலப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா."

அளவற்றதும்; சாச்வதமாயுமுள்ள பலரூபமான ப்ரஹ்மத்தை அறியவேண்டுமென்ற விருப்பம்—என்ற அர்த்தம். அநந்தஸ்திரபலத்வம் என்பது ஜிஜ்ஞாஸைக்கு விசேஷணமானஞல், ஜிஜ்ஞாஸைக்கு அத்தன்மை ஆகமங்களால் உண்டான விவேகத்தின் மூலமாய்,— என்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

'அநந்தரபாவிநீ'—என்னும் பதத்தால், 'அயுஅத:' சப்தங்களால் கிடைத்துள்ள ஹேதுவின் சாஸ்த்ராந்தர † ஸாபேக்ஷ்யம் விவக்ஷிக்கப்பட்டது. கர்மவிசாரத்திற்குப் பிறகு ப்ரஹ்மவிசாரம் செய்யத்தக்கது—என்பதில், கர்மாக்கள் அல்பாஸ்திரங்கள் என்னும் நிர்ணயத்துடன் கூடிய அநந்தஸ்திரபலத்தின் ஆபாதப்ரதீதி—என்பது விவிக்ஷிக்ஷேது. அத:சப்தத்தால் வ்ருத்தமான கர்மவிசாரத்துக்கு ஹேதுத்வம் சொல்லப்பட்

¶ வ்யாக்யேயம் - வ்யாக்யாநம் செய்யத்தகுந்த க்ரந்தம்.

$ பௌர்வாபர்யம் - முன்னும் பின்னுமாயுள்ள வரிசைக்ரமம்.

§ ஆபாதப்ரதீதியாவது மேலெழுந்தவாரியாக உண்டாகும் ஸம்சயவிபர்யயஸஹிதமான ஜ்ஞானம்.

* (க்ருஷ்ணபக்ஷே) க்ருஷ்ணபக்ஷத்திலும் அவ்வாறே வேதாங்கங்களும் கற்கத்தகுந்தவைகள். எந்த ப்ராஹ்மணன் உபயநம் செய்துவைத்து சிஷ்யனுக்கு கல்பத்துடனும், ரஹஸ்யமான மந்த்ரங்களுடனும் அத்யயநம் செய்து வைக்கிறாரோ அவனைத்தான் ஆசார்யன் என்று சொல்லுகிறார்கள்.

† ஸாபேக்ஷ்யம் - மற்றொன்றை எதிர்பார்த்திருத்தல்.

டிருப்பதாலும்,—கர்மவிசாரமானது ‡ ஸாங்க வேதாத்யயனத்தால் உண்டான அநந்தஸ்திர பலாபாதப்ரதீதியை முன்னிட்டு வருவதாலும்,—'அடிக்கடி செய்யவேண்டும்' என்கிற விதி முதலியவைகளால் கர்மாக்கள் அல்பாஸ்திரமான பலனுள்ளவைகள் என்கிற எண்ணத்துக்குக்காரணமாயிருப்பதாலும் இது விசிஷ்டஹேது. இத்தன்மையுள்ள விசிஷ்டஹேதுவானது—"அதிகதால்பாஸ்திரபலகேவலகர்மஜ்ஞானதயா ஸஞ்ஜாதமோக்ஷாபிலாஷஸ்ய" என்னும் பதங்களால் சொல்லப்பட்டது.

இங்கு 'அதிகத' என்கிற பதத்தால் கர்மாக்கள் பலத்தின் மூலமாய் ஒதுக்குவதின் பொருட்டு அறியத்தக்கவைகள்—என்பது கண்டோக்தமாயிற்று. ஸ்வரூபத்தால் க்ரஹிப்பதற்காக அறியத்தக்கதென்பதும் கூட கர்மவிசாரத்தின் பூர்வவ்ருத்தத்வத்தில் ஹேது; அபேக்ஷிதமான கர்மஸ்வரூபத்தின் ஞானமும், கேவல கர்மாக்களுக்கு அல்பாஸ்திரத்வ பலஜ்ஞானமும் கர்மமீமாம்ஸையிலுல் நிச்சயிக்கத்தக்கது;—என்றுமல்லவோ மேலே சொல்லப்போகிறார். அந்த கர்மஸ்வரூபஜ்ஞானம் முதலியவைகளில் கர்மாக்கள் ஸ்வரூபத்தால் உபாதேயங்கள்—என்கிற ஜ்ஞானம் அநந்தஸ்திரபலாபாதப்ரதீதியில் உள்ளடங்கியது. உபாயம், அதன் இதிகர்த்தவ்யதாவிசேஷங்கள், இவைகளோடு கூடவேயன்றோ அநந்தஸ்திரபலாபாதப்ரதீதி—என்பதால் விசிஷ்டஹேதுவில் அந்தர்பாவமும், மேல் க்ரந்தத்தின் அவிரோதமும் வித்தித்திக்கிறது.

ஆனால், கர்மவிசாரம் ப்ரஹ்மவிசாரத்திற்கு நிரபேக்ஷஹேதுவாயிருக்குமாகில்,—கர்மவிசாரம் செய்த யாவராலும் ப்ரஹ்மமானது விசாரிக்கப்படவேண்டுமாதலால், ஸ்வர்கார்த்தமான கர்மாக்களே அனுஷ்டிப்பவர்களே இல்லாமற்போக நேரிடுமே—எனில், அப்படியல்ல. ஏனென்றால், மீமாம்ஸையைக்காதால் கேட்காமலிருந்தபோதிலும், உபாத்யாயர் முதலியவர்களின் வசநத்தினுல் எவர்கள் அனுஷ்டிக்கிறார்களோ அவர்களுக்கு ஸ்வர்கார்த்தமான கர்மாக்களே அனுஷ்டிப்பதில் விரோதம் இடையாது. மீமாம்ஸையைக்கேட்டும் எவர்கள் ஸ்வர்காத்தில் விருப்பமுள்ளவர்களோ அவர்களுக்கு அத்ருஷ்டதோஷத்தாலும், அஸமீசீனமான வ்யாக்யானங்களேச்செவியுற்று மோக்ஷத்தில் விருப்பமில்லாமை ஸம்பவிப்பதாலும்.

ஸாங்காத்யயநம் கர்ம விசாரத்துக்கு பூர்வவ்ருத்தமாகில் ஸாங்கவேதாத்யயநம் செய்த எல்லோராலும் கர்மாவர்னது விசாரிக்கப்படவேண்டியதாகும்; ஆனால், அப்படிச்செய்யப்படுவதில்லை. வேதாத்யயநம் செய்திருந்தபோதிலும், அநேகர் கர்மமீமாம்ஸாச்ரவணமில்லாதவர்களாகவே காணப்படுகின்றனர். அவர்களுக்கு கர்மவிசாரம் இல்லாதிருப்பது அத்ருஷ்டம், தேசம், காலம் முதலியவற்றின் வைகுண்யத்தால் ஏற்படுகிறதே தவிர ஸாங்காத்யயநத்துக்கு பூர்வவ்ருத்தத்வம் இல்லாமையால் அல்ல;—என்றாலும், அது இவ்விடத்திலும் ஸமாநம். அப்படியே ஸாதநசதுஷ்டயம் முதலானது வித்தித்திருந்தபோதிலுங்கூட ப்ரஹ்மவிசாரத்தை அறியாதவர்களாகவே அநேகர் காணப்படுவதால், ஸாதநசதுஷ்டயம் முதலியவற்றிற்கு ப்ரஹ்மவிசாரத்தைக்குறித்து நியமேந காரணத்வம் எவ்விதம் பொருந்தும்?—தான்று சோத்யம் ஏற்பட்டால், அதற்கு பூர்வவ்ருத்தவாதிகள் கூட அத்ருஷ்டம் முதலியவற்றின் 'வைகுண்யத்தால் தோஷமில்லை' என்று பரிஹரிக்கவேண்டிவரும். அதுவும் இங்கு ஸமாநம்தான். ஆகவே, பரிஹரிக்கமுடியாத வேறு தோஷங்கள் அவர்களுக்கு அதிகம். ஆகையால், பாதி செய்வதற்குக்குயவன்போல், ப்ரஹ்மவிசாரத்துக்கு கர்மவிசாரம் அவச்யம் முன்பாகவே இருந்து தீரவேண்டும். தருஷ்

‡ வேதாங்கங்கள் ஆறு :—சிக்ஷை, வ்யாகரணம், ச்சந்தஸ், நிருக்தம், ஜ்யோதிஷம், கல்பம்.

டர்த்ருஷ்டப்ரதிபந்தகம் இல்லாத புருஷனுக்கு ஸமீசீநமாயுள்ள கர்மவிசாரம் ப்ரஹ்ம விசாரத்திற்கு புஷ்கலமான காரணமாகிறது. ஆதலால், ஒரு தோஷமுமில்லை.

இவ்விதம் அ௰ அதிகரணத்தின் அர்த்தம் நிரூபிக்கப்பட்டது.

பாஷ்யம்:—

ப்³ரஹ்மணோ ஜிஜ்ஞாஸா ப்³ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா। ப்³ரஹ்மண இதி கர்மணி ஷஷ்டீ। 'கர்த்ருகர்மணோ: க்ருதி' இதி விகல்பிதா ஸா। யதி³, ப்³ரஹ்மவிஷயாயா ஜிஜ்ஞாஸாயா: கர்த்ருத்வே ந கர்மத்வமிதி। ததா³பி, ஸகலேஷ்வபி ஜிஜ்ஞாஸாவிகல்பேஷு ப்³ரஹ்மகர்மத்வாத் கர்மணி ஷஷ்டீ ப்³ரவீதி। அ ஏ 'க்ருத்யதுடோ³ ப³ஹுலம்' இதி கர்மணி ஷஷ்டீ ப்³ரவீதி। ஸ ச 'க்ருத்யைரதி⁴யம் ஷஷ்டீ ந வக்தவ்யா' இதி கர்மணி ஷஷ்டீ: வசநவிஷயே ஸாமாந்யே; 'க்ருத்யைரதி⁴யம் ஷஷ்டீ வக்தவ்யா' இதி பூர்வபூர்வவத்ஸூத்ரம்

ப்ரஹ்மத்தை அறிய வேண்டுமென்கிற இச்சை ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸை. 'ப்ரஹ்மண:' என்று கர்மார்த்தத்தில் ஷஷ்டி வந்திருக்கிறது. 'க்ர்த்ருகர்மணோ:க்ருதி' என்று விகல்பித்து ஷஷ்டியை விதித்திருப்பதால், ஸம்பந்தஸாமாக்யத்தை பரிக்ரஹித்தாலும், ஜிஜ்ஞாஸையானது கர்மாவைக்கருதுவதால் இந்த ஷஷ்டிக்கு கர்மார்த்தத்வம் ஸித்திக்கிறது. ஆகிலும், ஆக்ஷேபத்தால் இடைப்பதைவிட ஆபிதாநிகமே க்ரஹிக்கத்தக்கதாதலால் கர்மணி ஷஷ்டி க்ரஹிக்கப்படுகிறது. 'ப்ரதிபதத்தால் விதிக்கப்பட்ட ஷஷ்டியானது ஸமாஸத்துக்கு விஷயமாவதில்லை' என்பதால், கர்மணி ஷஷ்டிக்கு ஸமாஸத்தில் நிஷேதம் சங்கிக்கத்தக்கதல்ல. ஏனெனில், 'க்ருத்யோகாச ஷஷ்டி ஸமஸ்யதே' என்று ‡ ப்ரதிப்ரஸவம் ஸம்பவிப்பதால்.

ச்ருதப்ரகாசிகை:—பிறகு 'ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா' பதத்திற்கு அர்த்தம் சொல்லவிரும்பி அது ஒரே பதமாவதற்கு ஸமாஸம் காரணமாதலால் முதன்முதல் ஸமாஸார்த்தத்தை நிரூபிக்கிறார், 'ப்ரஹ்மண:' இது முதலிய வாக்யத்தால். † கர்மத்வகரணத்வாதி-ஸம்பந்த விசேஷங்களில் மற்றைய விபக்திகள் 'கர்மணித்வதீயா' முதலிய ஸூத்ரங்களால் விதிக்கப்

¶'ப்ரதிபதவிதா⁴நாச ஷஷ்டீ ந ஸமஸ்யதே இதி வக்தவ்யம்.' இது காத்யாயநருடைய வார்த்திகம். (இதற்குப்பொருள்) ஒரு ஸூத்ரத்தில் ஆநபூர்விவிசேஷத்தோடு ஒருவார்த்தை எடுக்கப்பட்டஅதின் ஸம்பந்தத்தால் ஷஷ்டி விதிக்கப்பட்டால் அந்த ஷஷ்டியந்தபதங்களுக்கு ஸமாஸம் கிடையாது. விக்ரஹவாக்யம் மாத்ரமே.

‡ ப்ரதிப்ரஸவம் - அபவாதத்துக்கு அபவாதம்.

† காரகவிபக்தி 6—1. கர்த்ருத்வம், 2. கர்மத்வம், 3. கரணத்வம், 4. ஸம்ப்ரதாநத்வம் 5. அபாதாநத்வம், 6. அதிகரணத்வம். (சேஷே ஷஷ்டி. இதுகாரகமல்ல.)

பட்டுள்ளன. 'ஷஷ்டீ சேஷே' என்னும் ஸூத்ரத்தால் ஸம்பந்தஸாமான்யத்தில் ஷஷ்டீ விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இங்கு அந்த ஷஷ்டிக்கு ஸாமான்யவிஷயத்வத்தை சங்கித்து கர்மவிஷயத்வம் நிச்சயிக்கப்படுகிறது. அந்த இடத்தில் பொதுவாக ஸமாஸமானது அநேக விபக்திஸாதாரணமாயிருப்பதால், விபக்தியந்தரஸம்தேஹத்தை நீக்குவதற்காக இங்கு அவைகளுக்கு அனுபபத்தியை நினைத்துக்கொண்டு விக்ரஹவாக்யத்தைக்காட்டுகிறார் 'ப்ரஹ்மமீமாம்ஸிஜ்ஞாஸா' என்று. சதுர்த்தியை (நான்காம் வேற்றுமையை) எடுத்துக் கொண்டால் ப்ரயோஜனம் கிடைத்தபோதிலும்,—‡ ப்ரக்ருதிவிக்ருதிபாவம் இல்லாத இடத்தில் சதுர்த்தீஸமாஸம் வரக்கூடாதாகையால், அதை எடுக்கவில்லை.

'ஸப்தமீ' என்று யோகவிபாகத்தால் 'ப்ரஹ்மணி ஜிஜ்ஞாஸா' என்று ஸமாஸம் வந்தாலும், ப்ரஹ்மத்துக்கு விஷயத்வம் தான் வித்திக்குமே ஒழிய ப்ரயோஜநத்வம் வித்திக்காது. ஆகவே, ஸப்தமீயை (ஏழாம் வேற்றுமையை) எடுக்கவில்லை.

¶ 'சங்குலயா கண்ட:' என்பதுபோல் த்ருதீயா - (மூன்றும் வேற்றுமை) ஸமாஸத்தை ஒப்புக்கொண்டாலும் விஷயத்வம், ப்ரயோஜநத்வம்,இரண்டும் வித்திக்காதென்று கருத்து.

'ப்ரஹ்மண:' என்கிற இந்த ரூபம் பஞ்சமீ (ஐந்தாம் வேற்றுமை) ஷஷ்டீ (ஆறும் வேற்றுமை) இரண்டுக்கும் ஸமானமாகயிருப்பதாலும், ஷஷ்டிக்கு அநேக அர்த்தங்கள் இருப்பதாலும், அதன் நிர்ணயத்துக்காகவும் 'ப்ரஹ்மண இதி' என்று சொல்லுகிறார். எந்த விதியினால் இந்த விபக்தி வருகிறது ?—என்றால், 'கர்த்ருகர்மணோ:' என்று சொல்லுகிறார்.

ஷஷ்டியானது கர்த்ருகர்மா இரண்டுக்கும் ஸாதாரணமாயிருந்தபோதிலும்,தாபத்ரயத்தால் பீடிக்கப்பட்டவனுக்கே ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸாகர்த்ருத்வம், ப்ரஹ்மத்துக்கே கர்மத்வம் என்கிற அபிப்ராயத்தால் 'ப்ரஹ்மண இதி கர்மணிஷஷ்டீ' என்று சொன்னார். கர்மணி ஷஷ்டியை ஸ்வீகரித்தால் ப்ரஹ்மத்துக்கு விஷயத்வப்ரயோஜநத்வங்கள் வித்திக்கும்.

இப்படியானால், ஸம்பந்தஸாமான்ய பரிக்ரஹசங்கா விஷயமான 'யத்யபி' என்று தொடங்கப்படும் பாஷ்யபத்துக்கு உத்தானம் எவ்வாறு பொருந்தும்?—இதோ பதில்சொல்லுகிறோம். ஸம்பந்த ஸாமான்யத்தை அங்கீகரித்தபோதிலும், ஜிஜ்ஞாஸாபதத்தின்ஸாமர்த்யத்தால் ப்ரஹ்மத்துக்கு கர்மத்வம் வித்திப்பதாலும்,—பரம்பரையாக ஸம்பந்தம்பெற்ற— † உபாய, § உபாஸக, ¶ப்ரதிபத்தம் முதலியவைகளுக்கும் ஜிஜ்ஞாஸ்யத்வம் வித்திப்பதாலும்,—ப்ரதிபதத்தால் விதிக்கப்பட்ட ஷஷ்டிக்கு ஸமாஸகிஷேதம் இருப்பதாலும்,—அங்கே ஸாமர்த்யத்தால் ஷஷ்டிக்கு கர்மார்த்தத்வவித்தியையும், ப்ரஹ்மாநுபந்திகளுக்குங்கூட ஜிஜ்ஞாஸ்யத்வவித்தியையும் 'யத்யபி' என்பதால் சங்கிக்கிறார்.

'ஸம்பந்தஸாமான்யபரிக்ரஹே' என்னும் இடத்தில் 'பரி' என்கிற உபஸர்கபலத்தால் ப்ரஹ்மாநுபந்திகளுக்குங்கூட ஜிஜ்ஞாஸ்யத்வவித்தி ஸூசிப்பிக்கப்படுகிறது. பரித:(சாற்

‡ ப்ரக்ருதி - வேறுபாட்டுக்கு ஆதாரமான மூலவஸ்து. விக்ருதி - வேறுபாடு. ஓர் அவஸ்தையிலிருந்து அவஸ்தாந்தரப்ராப்தி.

¶ 'சங்குலயா கண்ட:' கண்டக்கோடரியால் வெட்டப்பட்ட ஓர் துண்டு.

† உபாயம் - பக்தி, அல்லது ப்ரபத்தி.

§ உபாஸகன் - பக்தன்.

¶ ப்ரதிபத்தங்கள் - உபாஸகாவிரோதிகள்—அல்லது இடையூறுகள்.

புறங்களிலும்) க்ரஹணத்தாலன்றோ பரித: இருக்கிற வஸ்துக்களுக்கும் க்ராஹ்யத்வம் ஸித்திக்கிறது. ஆகவேதான், மேலே 'க்ருஹ்யதே' என்று சொல்லப்பட்டதேயொழிய 'பரிக்ருஹ்யதே' என்றில்லை. அவ்விரண்டையும் 'ததாபி, என்று தொடங்கி பரிஹரிக்கிறார்.

இந்த இடத்தில் இதுதான் அர்த்தம்—ப்ரதானமாயுள்ள ப்ரஹ்மத்துக்கும், அப்ரதானமாயுள்ள மற்றவைகளுக்கும், கர்மத்வம் ஆக்ஷேபத்தால் ஸித்திக்கிறதென்பதைவிட ப்ரதானப்ரஹ்மநிஷ்டமான கர்மத்வத்திற்கு நேராக வாசகசப்தத்தால் $ அபிதானமும், மற்றவைகளுக்கு ப்ரதானஸம்பந்தத்தாலும், ஆகாங்க்ஷாபலத்தாலும், ஸித்திக்கிற கர்மத்வத்திற்கு ஸாமர்த்யத்தினால் ஸித்தியும் ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கது. ஆகையால், "தாமதித்து வரும் புத்திக்கு எது காரணமோ அதைவிட சீக்ரபுத்திக்குக்காரணமாயுள்ளதற்கு அதிகபலம் உண்டு"—என்கிற ந்யாயத்தால் ப்ரதிபதவிஹிதமான ஷஷ்டியே க்ரஹிக்கத்தகுந்தது. ஷஷ்டிக்கு ஸம்பந்தஸாமான்யவிவக்ஷையிருந்தால் கர்மத்வபுத்தியானது விளம்பமுள்ளதாகும். க்ருத்யோகஷஷ்டியை விவக்ஷித்தால் அது சீக்ரமாய் உண்டாகும். கர்த்ருத்வம், கர்மத்வம் என்கிற இரண்டு அர்த்தங்களும் ஸூத்ரத்தால் ப்ரதிபன்னமாயிருப்பதால் கர்மத்வபுத்தியானது விளம்பித்து வரக்கூடியது—என்றால், அப்படிச்சொல்லக்கூடாது. அறியவேண்டுமென்று எண்ணமுள்ள கர்த்தா கர்மஜ்ஞானமுள்ளவன் என்று அறியப்பட்டிருப்பதால் கர்மத்வரூபமான அர்த்தமன்றோ முதன்முதல் புத்தியில் ஏறும்.

ஸமாஸநிஷேதத்தை ஆசங்கித்து 'நச' என்ற பரிஹரிக்கிறார். ச—என்பது சங்காஸமுச்சயத்தில். அபவாதத்திற்கு அபவாதம் ப்ரதிப்ரஸவம் எனப்படும். 'ஸர்ப்பிஷோ ஜ்ஞானம்' இது முதலிய ப்ரயோகங்களில் 'ஜ்ஞோவிதர்த்தஸ்ய கரணே' என்கிற ஸூத்ரத்தால் விதிக்கப்பட்டுள்ள ஷஷ்டியில் ஸமாஸநிஷேதம் நிலை பெறுகிறது. 'ஸர்ப்பிஸினால் (நெய்யினால்) ப்ரவ்ருத்தி' என்றல்லவோ அந்த வாக்யத்துக்கு அர்த்தம். ஜ்ஞானபதம் க்ருதந்தம் தான். ஆயினும், ஸர்ப்பிஷ: என்ற ஷஷ்டியானது க்ருத்ப்ரத்யயஸம்பந்தத்தால் விதிக்கப்பட்டதல்ல. ஏனெனில், 'ஸர்ப்பிஷோ ஜாநீதே' என்பது திங்ந்தபதாந்வயார்ஹமாக இருப்பதாலும், தாதுவுக்கும், விபக்திக்கும் ப்ரவ்ருத்தி, அதன் காரணம்—என்ற அர்த்தம் இருப்பதாலும், அவையனைத்தும் கர்மத்வமானது க்ருத்ஸம்பந்தத்தால் விதிக்கப்பட்டது என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில் ஸித்திக்காது. ஆகையால், இங்கே 'க்ருத்யோகாச' என்கிற ப்ரதிப்ரஸவசாஸ்த்ரத்திற்கு ப்ராப்தியில்லாததால் ஸமாஸநிஷேதம் அவகாசமுள்ளதாயிற்று.

இந்த ஷஷ்டீ வ்யாக்யாநம் செய்யத்தகுந்ததல்ல. ஏனெனில், ஸூத்ரத்தில் இது ப்ரயோகிக்கப்படவில்லை. ப்ரயோகிக்கப்பட்ட சப்தமல்லவோ போதகம். ப்ரயோகிக்கப்படாதது போதகமாகாது. போதகசப்தமே வ்யாக்யானிக்கத்தக்கது. ப்ரயோகிக்கப்படாமலிருந்தாலும், ஸ்மரிக்கப்பட்ட விபக்தியானது போதத்தை உண்டுபண்ணுவதால் அது வ்யாக்யானிக்கத்தக்கது,—என்றால், இவ்விதம் சொல்லக்கூடாது. ஏனெனில், அதன்ஸ்மரணமின்றியே அர்த்தப்ரதிபத்தி உண்டாவதால். அர்த்தப்ரதிபத்தியும் ¶ ப்ராதி

$ அபிதானம் - சப்தத்தால் சொல்லப்படுதல்.

¶ ப்ராதிபதிகம்—தாது, ப்ரத்யயம், ப்ரத்யயார்த்தம் இல்லாததாயும், அர்த்தமுள்ளதுமான சப்தஸ்வரூபமும், க்ருத் தத்திதப்ரதயயாந்தங்களும், ஸமாஸமும் ப்ராதிபதிகம்.

பதிகத்தாலும் ¶ லக்ஷணையாலும் உண்டாகிறது. லக்ஷணையும் § யோக்யதை முதலிய வைகளால் விதித்திக்கிறது. ஆகையால், அனுசாஸநத்தினால் (ஸூத்ரத்தால்) ஷஷ்டிக்கு வ்யாக்யாநம் யுக்தமல்ல—என்றால், ஸமாதானம் சொல்லுகிறோம்.

ப்ரயோகிக்கப்படாத விபக்தியின் அர்த்தத்திற்கு ப்ராதிபதிகத்தால் லக்ஷணையன்றோ ஸமாஸம். இந்த இடத்தில் லக்ஷ்யார்த்தத்துக்கு உபலக்ஷணமாக விபக்தி அனுப்ரவிஷ்டை. (கூட ப்ரவேசித்தாக இருக்கிறது) ஆகையால், லக்ஷ்யார்த்தவிசேஷநிர்ணயத்தின் பொருட்டு விக்ரஹவாக்யத்திலுள்ள ஷஷ்டி வ்யாக்யாநிக்கத்தக்கதே.

அப்படியானால், அது அனுசாஸநத்தினால் வ்யாக்யாநிக்கத்தகுந்ததல்ல. லாக்ஷணிகார்த்தமன்றோ யோக்யதை முதலியவற்றால் நிச்சயிக்கப்படுகிறது. 'கங்கையில் இடைச்சேறி' (கங்காயாம் கோஷ:) இது முதலிய இடங்களில் அனுசாஸநவசத்தால் கரை லக்ஷ்யார்த்தமாகிறதில்லையன்றோ! ஆனால், யோக்யதை முதலியவற்றால் தான் லக்ஷ்யார்த்தம் விதித்திக்கிறது—என்றால், அப்படியல்ல. எல்லா லக்ஷணைகளிலும் யோக்யதை முதலியவற்றாலேயே அர்த்தநிர்ணயநியமம் இல்லாமையால், ப்ராதிபதிகத்தினால் வேறு ப்ராதிபதிகத்தின் அர்த்தலக்ஷணையில் நியமம் கிடையாது. ப்ராதிபதிகத்தால் விபக்தியர்த்தத்துக்கு லக்ஷணை சொல்லுகிற இடத்திலோ இந்த விபக்தியர்த்தம் லக்ஷ்யம். வேறு விபக்தியின் அர்த்தம் லக்ஷ்யமல்ல என்கிற நியமம் இருக்கிறது. அதுவும் சப்தாநுசாஸநாதீனமாக இருப்பதால் அதை அநுஸரித்து நிரூபிப்பதே யுக்தம். இங்கே ஸம்பந்தஸாமாந்யத்தை லக்ஷ்யார்த்தமாகச்செய்து அதனால் கர்மத்வத்தை ஆக்ஷேபிப்பதைவிட முதலிலேயே சப்தாநுசாஸநத்தினால் அனுமதிக்கப்பட்ட கர்மத்வத்துக்கே லக்ஷணை யுக்தமானது. ஆதலால், ஸமஸ்தபதலக்ஷ்யார்த்தவிசேஷநிர்ணயத்துக்காக அநுசாஸநத்தை அநுஸரித்து லக்ஷ்யார்த்தத்துக்கு உபலக்ஷணமாயுள்ள, விக்ரஹவாக்யத்திலிருக்கும் ஷஷ்டி வ்யாக்யாநம் செய்யத்தக்கது.

அல்லது, (லுப்த) தோன்றி மறைந்துள்ள விபக்தியுடன் கூடிய சப்தத்தால் விபக்தியின் அர்த்தத்தை அறிவிப்பது முக்யமாகும். ஸம்பந்தமுள்ள வஸ்துவுக்கன்றோ லக்ஷணை காணப்பட்டிருக்கிறது. ஸம்பந்தத்துக்குமாத்ரம் லக்ஷணை காணப்படவில்லையே. விபக்தியர்த்தமோ ஸ்வயம் ஸம்பந்தரூபமாயுள்ளது. ஸம்பந்தமானது வேறு ஸம்பந்தத்தை அபேக்ஷிக்காமலே தன்னிடத்தில் ஸம்பந்திதத்தின் கார்யத்தை உண்டுபண்ணுவதால் லக்ஷணை ஸம்பவிக்காது—என்று சொல்லக்கூடாது. ஏனெனில், ஸம்பந்தம் ஸ்வபர நிர்வாஹம்—என்கிற விஷயத்தை அறியாதவர்களுக்குக்கூட விபக்தியர்த்தப்ரதிதி ஏற்படுவதால். ஸம்பந்தமானது தன்ஸத்தையினால் லக்ஷணைக்குக்காரணமல்ல. ஆனால், அறி

¶ லக்ஷணை—சப்தத்தின் ஒரு வ்ருத்தி. 'கங்கையில் இடைச்சேறி' என்று ஒருவன் சொன்னால், 'கங்காபதவாச்யமான ப்ரவாஹத்தின்மீது இடைச்சேறி இருக்கிறது' என்று பொருந்தாதாகையால், கங்காபதமானது லக்ஷணாவ்ருத்தியினால் கங்காதீரத்தை உணர்த்துகிறது. இந்த இடத்தில் கங்காபதம் லக்ஷகம். தீரம் லக்ஷ்யம். இந்த அர்த்தத்தை உணர்த்தும் சப்தசக்தி லக்ஷணை.

§ யோக்யதையாவது. வாக்யத்தின் அர்த்தங்கள் அந்யோந்யம் விரோதமில்லாமல் அன்வயித்தல். ஆகாங்க்ஷை, யோக்யதை, ஆஸத்தி, தாத்பர்யம் இம்மூன்றும் சேர்ந்திருந்தாலொழிய ஒருவாக்யம் வக்தாவினால் கருதப்பட்ட அர்த்தத்தை உணர்த்தத்திறமையுள்ளதாக ஆகாது.

யப்படுவதினுலேயே காரணம். அப்படியில்லாவிடில் † அதிப்ரஸங்கம் வரும். இவ்விதம் லக்ஷணனுபபத்தியினுல் ப்ரயோகம் அப்யுதாவித்தமாயிருப்பதால், ஸம்ஸ்தசப்தத்தால் விபக்தியர்த்தபோதனம் முக்யம். அமுக்யமாயிருந்தால்கூட நமக்கு என்ன கெடுதல்!

விக்ரஹவாக்யத்திலும் கர்மத்வம் எவ்வாறு வாச்யமாகும்? ப்ரயோகிக்கப்பட்டாலுங் கூட, உபபதவிபக்தியானது ப்ரயோஜநமற்றது. அதற்கு விதியானது—'தாரா:களத்ரம்' என்பதுபோல் ப்ரயோகத்திற்கு ஸாதுத்வத்தின்பொருட்டே. அர்த்தமோ வென்றுல்,—அர்த்தஸாமர்த்தியத்தால் ஆகாங்க்ஷிப்தமாகிறது. ஆகையால்தான், § காரகவிபக்தியைக்காட்டிலும் $ உபபதவிபக்திக்கு பலக்குறைவு. ஸமாஸத்திலோ, ப்ரயோகிக்கப்படாத உபபத விபக்தியானது எப்படித்தான் கர்மத்வரூபமான அர்த்தத்தை உணர்த்தும்?—இந்தக் கேள்விக்கு பின்வருமாறு உத்தரம்.

ஆபிதாநிகம்போல, க்ருதத்ப்ரயோகத்தால் சீக்ரபுத்திவிஷயத்வரூபகுண ஸாம்யத்தினுல் ஆபிதாநிகத்வ வசனம் பதாந்தரச்ரவணஸாபேக்ஷமாத்ரத்தால், ஆக்ஷேபம் முதலியவைகளாற்போல், விளம்பாதிக்யமில்லை. ஸாமான்ய லக்ஷணே பக்ஷத்தில் ஸம்பந்தஸாமான்யத்தை அறிந்து ஜிஜ்ஞாஸாபதார்த்தத்தைசார்ந்திருக்கிற லகர்மகத்வஸ்வபாவாலோசனையினுல் அர்த்தவிசேஷநிச்சயம் எற்படுவதைவிட, க்ருதந்தபதச்ரவணமாத்ரத்தால் உண்டாகும் கர்மத்வபுத்தி சீக்ரமானது—என்று ஒருவிதமாகப்பரிஹாரம்.—'கர்மணி த்விதீயா' என்பதுபோல், 'கர்த்ருகர்மணோ: க்ருதி.' என்று ஸப்தம்பந்தத்தால் நிர்தேசிக்கப்பட்ட கர்த்ருகர்மாக்களுக்கு அபிதேயத்வம் அநுசாஸநத்தின் ஸ்வாரஸ்யாநுகுணம்—என்பது ஸ்ரீபாஷ்யகாரரால் கருதப்பட்ட பரிஹாரம்—என்று ஸம்ப்ரதாயம். காரகவிபக்தியைக் காட்டிலும் உபபதவிபக்திக்கு பதாந்தரஸம்பந்தவிதானரூபவைஷம்யம் இருக்கவே இருக்கிறது. பதாந்தரஸம்பந்தத்தால் அறியத்தக்க தன்மையிருப்பது ஆபிதாநிகத்வ விரோதியல்ல. ஏனெனில்,—அதற்கு சில இடங்களில் முக்யார்த்த வ்யவஸ்தாபகத்வம் இருப்பதால். 'ஆதித்யஸ்ய காவ: ப்ரகாசயந்தி' இது முதலியவை இங்கு உதாஹரணங்கள்' அந்த இடத்தில் ஆதித்யாதிபதாந்தரஸம்பந்தத்தால் ப்ரகாசத்திற்கு கரணம் என்கிற அர்த்தத்தைக்கொடுக்கும் தன்மை லக்ஷணிகமல்ல. பதாந்தரஸாமர்த்தியத்தை அபேக்ஷிப்பதால் உபபதவிபக்தியானது விளம்பித்து வரும் புத்திக்கு ஹேதுவாயிருக்கிறது. காரகவிபக்தியோவென்றுல், அதை அபேக்ஷிக்காமல் சீக்ரபுத்தி ஹேதுவென்று ப்ராபல்ய தௌர்பல்யவிபாகமேயன்றி ஸார்த்தகத்வ-நிரர்த்தகத்வங்களால் வைஷம்யம் கிடையாது. விபக்திச்ரவணம் இல்லாமையால் அமுக்யத்வம் பரிஹரிக்கப்பட்டது.

லாஷ்டி:—

வுஹுஸுவெநவ வஸுலாவதெர நிரஸு நிவிறுதொஷொZ
நவயிகாதிஸயாஸஹ்யகறுணஸுணமணி: வாஸுஷொத
தொZவிஸீயதெ |

† அதிப்ரஸங்கம்—அதிவ்யாப்திரூபமான தோஷம்.
§ காரகவிபக்தி—க்ரியா, காரகபாவஸம்பந்தத்தால் விதிக்கப்படும் விபக்தி.
$ உபபதவிபக்தி—ஸமீபத்திலுள்ள பதஸம்பந்தத்தால் விதிக்கப்படும் விபக்தி. உபபதவிபக்தியைக்காட்டிலும் காரகவிபக்தி அதிக பலமுள்ளதென்று வையாகரணர்களின் கொள்கை. உப-ஸமீபத்திலுள்ள பதஸம்பந்தத்தால் வருகிற, விபக்தி - வேற்றுமை யுருபு - உபபதவிபக்தி. பக்கத்திலுள்ள சப்தத்தை நோக்கி அடைகிற விபக்தி உபபதவிபக்தி. 'நம:,ஸ்வாஹா' முதலிய சப்தங்கள் இருந்தால் உண்டாகிற சதுர்த்தீமுதலியவேற்றுமைகளுக்கு உபபதவிபக்தியெனப்பெயர்.

ப்ரஹ்மசப்தத்தினுல் ஸ்வபாவத்தினுலேயே ஹேயகுணங்க ளொன்றுமில்லாதவனும், எல்லையற்ற மேன்மை தங்கிய எண் ணிறந்த மங்களகுணஸமூஹங்களுள்ளவனுமான புருஷோத்தமன் சொல்லப்படுகிறான்.

ச்ருதப்ரகாசிகை:—

இவ்வாறாக ஸமாஸாந்தர்கதமான விபக்தியர்த்தம் நிரூபிக்கப்பட்டது. பிறகு ஸமஸ் தமான இரண்டு பதங்களுக்குள் முதலிலுள்ள ப்ரஹ்மசப்தத்தை வ்யாக்யானிக்கிறார் 'ப்ரஹ்ம சப்தெ ச' என்ற வாக்யத்தால். ப்ரஹ்மசப்தத்துக்கு ப்ரதானம் முதலிய அ வாந்தரமாயுள்ள அர்த்தாந்தரங்களில் ப்ரயோகம் காணப்படுவதாலும்,—மற்றைய வ்யாக்யா தாக்களால் ஈச்வரனேதத்தவிர்த்த வேறு வஸ்து பரதவமாய் வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டிருப் பதாலும்,—சிலர் தேவதாந்தரபரத்வம் ஒப்புக்கொள்வதாலும்,—இவற்றையெல்லாம் விலக்குவதற்காக ப்ரஹ்மசப்தத்தால் * புருஷோத்தமன் தான் சொல்லப்படுகிறான்— என்று ப்ரதிக்ஞை செய்கிறார். புருஷோத்தமசப்தத்தின் ரூடியால் ப்ரஹ்மசப்தத்துக்கு வேறு தேவதைகளை அர்த்தமாகச்சொல்லுவது நிராகரிக்கப்பட்டது அவயவசக்தியால் வைத்யர்களாயும், முக்தர்களாயுமுள்ள சேதனர்களைவிட வேறுபாடு ஆர்த்திகமாய் வித்திக் கிறது. தன்னையொழிய மற்றைய வஸ்துக்களில் வைலக்ஷண்யமாத்ரம் த்ருணதிகளுக்குங் கூட இருப்பதால் அதை விலக்குவதற்காக **'ஸ்வபாவத:'** என்று தொடங்கிய இரண்டு விசேஷணங்களால் அந்த வேறுபாட்டைப்பிரித்துக்காட்டுகிறார். (இரண்டு விசேஷணங் களாவன—ஸ்வபாவத: நிரஸ்தநிகிலதோஷ:, அவாதிகாதிசயாஸங்க்யேயகல்யாணகுண கண:)

இந்த இரண்டு விசேஷணங்களும் சப்தசக்தியாலும், அர்த்தசக்தியாலும் 'ப்ரஹ்ம சப்தம் புருஷோத்தமனையே சொல்லுகிறது'—என்பதற்கு உபயோகங்களாகச்சொல்லப் பட்டனவேயாழிய ப்ரவ்ருத்திநிமித்தங்களாகச்சொல்லப்படவில்லை. குணத்தாலும் பெரிதாகியவளவில், சப்தசக்திக்கு அஸங்கோசம் ஏற்படுவதாலும்,— எல்லா தோஷங் களையும் நிவர்த்திக்கிற அளவிறந்த ஆனந்தத்தை முமுக்ஷு அடைவதற்குக்காரணமாவ தாலும்,—இதரவாதிகளால் சொல்லப்பட்ட அவித்யை முதலிய தோஷஸம்பந்தத்தையும், நிர்குணத்வத்தையும் விலக்குவதற்காகவும்,—உபாதியினுல் கவரப்பட்டிருக்கிற ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்துக்கே கர்மவச்யத்வ, துக்கித்வாதிகளை விலக்குவதற்காகவும்,—'ஜ்ஞானம் முத லிய சக்திஸம்பந்தமே இவனுக்கு இயற்கையாயுள்ளது; ஸர்வஜ்ஞநிரதிசயாநந்தம் முத லியவற்றின் ஸம்பந்தம் எதோ ஒரு ஸமயத்தில் தான் உண்டாகிறது—என்று சொல்லும் மதத்தை விலக்குவதற்காகவும் 'ஸ்வபாவத:' என்று தொடங்கிய இந்த இரண்டு விசேஷ ணங்கள் காட்டப்பட்டன.

சில தோஷங்களின் நிராஸமும், எல்லாதோஷங்களின் நிராஸமும் பக்தர்களுக்கும், முக்தர்களுக்கும், நித்யர்களுக்குங்கூட இருப்பதால் அதை விலக்குவதற்காகவே 'ஸ்வ

* புருஷோத்தமபதம் ஸ்ரீமந்நாராயணனிடத்தில் யோகரூடம். 'புருஷஸ்ஸாஸ்ய உத்தமஸ்ச புருஷோத்தம: ; புருஷாணாம் உத்தம: புருஷோத்தம: புருஷேஷு உத்தம: புருஷோத்தம:;—என்று மூன்றுலிதமான ஸமாஸம் அபியுக்தர்களால் சொல்லப்பட்டிருக் கிறது. இம்மூன்று ஸமாஸங்களுக்குள் ஷஷ்டீ ஸமாஸம் பலஹீனம். ஏனெனில், அநுசா ஸனமில்லை. 'புருஷேப்ய: உத்தம: புருஷோத்தம':—என்று சில அபியுக்தர்கள் சொல்லு கிறார்கள் இது மிகவும் சிறந்தது.

பாவத: நிரஸ்த நிகிலதோஷ:' என்று அருளிச்செய்தார். ஏனெனில், நித்யர்களுக்குங்கூட பகவானுடைய நித்யஸங்கல்பாதீனமாயன்றோ நித்யநிர்தோஷத்வம் இருக்கிறது. ஸ்வபாவத்தினால் இல்லையே.

'ஸ்வபாவத:' என்னும் பதத்தை மேலேயும் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டும். அப்படிச் சேர்த்தால் குணங்கள் அவித்யையினால் கல்பிதங்கள் என்கிற பக்ஷத்துக்கு வ்யாவ்ருத்தி ஏற்படும்.

'தே யே சதம்' என்னும் இடத்தில் பூர்வபூர்வமாயுள்ள குணங்களைவிட உத்தரோத்தரகுணங்களுக்கு அதிசயமானது வரம்புள்ளதாதலால் அதை வ்யாவ்ருத்திப்பதற்காக 'அநவதிகாதிசய' பதம் ப்ரயோகித்திருக்கிறார். அவ்விடத்தில் ப்ரஹ்மகுணாதிசயமானது வாக்குக்கும், மனஸுக்கும் விஷயமாகாதாதலால் 'அநவதிகம்' என்று சொன்னார். வசித்வம் முதலிய குணங்கள் ஸத்யஸங்கல்பத்தில்உள்பட்டவை யென்று மேலே உபந்யாஸிக்கப் போகிறார். ஆதலால், ஏதோ ஒரு குணத்தில் அதன் ப்ரகாரபேதமுள்ள அநேக குணங்களுக்கு அந்தர்பாவம்—என்கிற அபிப்ராயமுள்ளது 'கண'சப்தம்.

மேலும்,—"அநவதிகாதிசயசப்தம் குணங்களுக்கு விசேஷணமானால், கணசப்தத்தோடு ஸாமாநாதிகரண்யம் இல்லாமையால், பஹுவ்ரீஹி ஸமாஸம் வராது. கணசப்தத்துக்கு விசேஷணமாகச்சொல்லுவதும் தகாது. குணங்களின் ஸ்வரூபவன்றோ அநவதிகாதிசயமுள்ளது, கணஸ்வரூபமல்லவே" என்று ஆக்ஷேபம் வந்தால்,—அப்படியல்ல, கணம்தான் விசேஷ்யம். ஆகவே, பஹுவ்ரீஹி ஸித்திக்கிறது. ஆனாலும், அர்த்தவசத்தால் கணத்திலடங்கிய ஒவ்வொரு குணவ்யக்திக்கும் அநவதிகாதிசயத்வம் பலிதமாகும். எப்படியென்றால்,—"இந்த கோஷ்டீ அபிஜநங்களையுடையது, சாஸ்த்ரத்தில் தேர்ச்சியுள்ளது." என்கிற வாக்யத்தில் சாஸ்த்ரம் முதலியவை கோஷ்டிக்கு விசேஷணங்களாகக் கூறப்பட்டிருந்தாலும் அந்த கோஷ்டியிலிருப்பவர்களுக்கே சாஸ்த்ரம் முதலியவற்றின் ஸம்பந்தம் ஏற்படுகிறது. ஸமூஹத்துக்கு இல்லையன்றோ! ஆகையால், கோஷ்டியில் சேராதவர்களுக்கு சாஸ்த்ரம் முதலியவை இல்லையென்று சொல்லவேண்டி வரும்.

மேலும், அஸங்க்யேயத்வத்தையும் கணத்துக்கு விசேஷணமாகச்சொல்லுவதுதான் பொருந்தும். கணத்துக்கு அஸங்க்யேயத்வம் நேர்ந்தால் கைமுத்யந்யாயத்தால் குணங்களுக்கும் அஸங்க்யேயத்வம் ஸித்திக்கிறது.

'அநவதிகாதிசய' சப்தத்தால் அவர்களுடைய குணங்கள் ஜகத்வ்யாபாரத்துக்கு அநநுகுணமாயிருப்பது பற்றி பகவானுடைய குணங்களைவிட நிக்ருஷ்டமாயிருப்பதால் நித்யஸித்தர்களுடைய வ்யாவ்ருத்தியும் உண்டாகிறது. அவர்களுக்கு அத்யந்தாநுகூலமான அந்த பகவத்குணவிபூதிஸாக்ஷாத்காரம் நிரவதிகாதிசயமாயிருந்தபோதிலும், அப்படிப்பட்ட அஸங்க்யேயகுணங்களில்லாமையால் அவர்களுக்கே வ்யாவ்ருத்தி ஸித்தித்தது. அல்லது, அநுஷங்கம் செய்யப்பட்ட 'ஸ்வபாவத:' என்கிற பதத்தினாலாவது நித்யஸித்தவ்யாவ்ருத்தி ஸம்பவிக்கிறது. அவர்களுக்கு அப்பேற்பட்ட குணங்கள் பகவானுடைய நித்யமான இச்சையின் அதீநம். ஸ்வரூபத்தால் அநவதிகாதிசயத்வமில்லாமையாலும் நித்யஸித்தவ்யாவ்ருத்தி ஏற்படுகிறது. அவர்களோ அணுஸ்வரூபிகள். இங்கே ஸ்வரூபத்துக்குக்கூட அநவதிகாதிசயத்வம் உண்டு—என்கிற அபிப்ராயம் உள்ளடங்கியிருக்கிறது. ஏனெனில், விபுத்வத்தம்கூட குணங்களுள் அடங்கியிருப்பதால் 'விபுத்வம் ஸ்வரூபத்தாலும், குணங்களாலும்' என்று உபபாதகக்ரந்தத்தில் சொல்லியிருப்பதாலும் கண்டு கொள்ளவேண்டியது.

'அபிதீயதே'—முக்யவ்ருத்தியால் சொல்லப்படுகிறது. இந்த க்ரந்தத்தில் 'யோஷ்டரம் புருஷம் வேத ஸத்யம்.' என்கிற ச்ருதியும் இந்த ஸூத்ரத்திற்கு ஒத்திருப்பதால் அநுஸந்திக்கத்தகுந்ததே. அங்கே "ப்ரோவாச தாம் தத்வதோ ப்ரஹ்மவித்யாம்" என்று ப்ரஹ்மசப்தம் புருஷபர்யாயமாக ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

பாஷ்யம்:—

யவ்ருத் வ்ருஹத்வமாணயோமெந ஹி ப்ரஹ்மஷப்தஃ। வ்ருஹத்கம் ச ஹி ஸர்வமெணமாணெஷு யதா நவயிகாதிஷயம் மொக்ஷே ஸுவெ்யக்தம்। ஸ ஸவெ்ஷ்வர வான்ய। கதொ ப்ரஹ்மஷப்தஸ்ய தெவமாவ்ருத்தஃ। தஸ்மாத் தத் தாணயெ மயொமாஷெளவபாதிகஃ। கதெகாயுகயொநாயொமாஸ், ஸ வ்ருத்வத்வஸ்।

எல்லா இடங்களிலும் பெருமை என்னும் குணத்தின் ஸம்பந்தத்தாலன்றே ப்ரஹ்மசப்தம் வழங்கப்படுகிறது. எந்த வஸ்துவினிடத்தில் ஸ்வரூபத்தாலும், குணங்களாலும் அளவிறந்த மேன்மை வாய்ந்த ப்ருஹத்வம் (பெருக்தன்மை) இருக்கிறதோ அதுதான் இந்த சப்தத்துக்கு முக்யமான அர்த்தம்; அந்த வஸ்து ஸர்வேச்வரனே. ஆதலால், ப்ரஹ்மசப்தமானது அந்த ஸர்வேச்வரனிடத்திலேயே முக்யவ்ருத்தியுள்ளது. ஒரே சப்தத்துக்கு அநேகம் அர்த்தங்களில் வ்ருத்தியைக்கல்பிப்பது சாஸ்த்ரவிருத்தமாதலால் 'பகவத்' சப்தம்போல் இந்த ப்ரஹ்மசப்தமும் அந்த ஸர்வேச்வரனைத் தவிர மற்றைய வஸ்துக்களில் அந்த ப்ருஹத்வகுணலேசம் இருப்பதுபற்றி ஔபசாரிகமாக வழங்கப்படுகிறது.

ச்ருதப்ரகாசிகை:—

இவ்விதம் ப்ரதிக்ஞை செய்த அர்த்தத்தை முதலில் 'ஸர்வத்ர' என்று தொடங்கி சப்தஸாமர்த்யத்தால் உபபாதிக்கிறார். அதில் அர்த்தாந்தரங்களில் ப்ரஹ்மசப்தப்ரயோகத்திற்கு அப்தாவித்தியைச்சொல்லவிரும்பி அதற்கு உபயோகமுள்ள குணஸம்பந்தத்தைக்காட்டுகிறார்.

"ஸர்வத்ர" ப்ரஹ்மசப்தம் ப்ரயோகத்திற்கு விஷயமாயிருக்கிற எல்லா வஸ்துக்களிலும் ப்ருஹத்வமென்கிற குணத்தின் ஸம்பந்தம் இருக்கிறது—என்று பொருள்.

இந்த சப்தம் புருஷோத்தமனிடத்தில் கௌணமாகவும், மற்ற வஸ்துக்களிடத்தில் முக்யமாகவும் என் ஆகக்கூடாது?—என்கிற இந்தக்கேள்விக்கு பதில் "ப்ருஹத்வஞ்ச" என்று தொடங்கிச்சொல்லுகிறார். ப்ருஹத்வகுணமாத்ரஸம்பந்தமுள்ள எல்லா வஸ்து

விலும் ப்ரஹ்மசப்தத்துக்கு ப்ரயோகமில்லாமையால் ஸ்வரூபத்தாலும், குணங்களாலும் எல்லையற்ற மேன்மைவாய்ந்த ப்ருஹத்வம் ‡ ப்ரவ்ருத்திநிமித்தம் என்று பொருள்.

† "ப்ருஹதி ப்ரும்ஹயதி தஸ்மாதுச்யதே பரம் ப்ரஹ்ம, ப்ருஹத்வாத் ப்ருஹ்மணத்வாச்ச தத் ப்ரஹ்மேத்யபிதீயதே." என்கிற ச்ருதிஸ்மருதிகளாலே ப்ருஹத்வம், ப்ரும்ஹணத்வம் இரண்டும் ப்ரவ்ருத்திநிமித்தங்கள் என்று அறியப்படுகிறது. ஆகவே, இங்கு எப்படி ப்ருஹத்வம்மாத்ரம் ப்ரவ்ருத்திநிமித்தமென்று சொல்லக்கூடும்?—என்றால், பதில் சொல்லுகிறோம். குணங்களால் ஏற்பட்டிருக்கிற ப்ருஹத்வத்தில் ப்ரும்ஹணத்வம் அடங்கியிருப்பதால்என்று விடைசொல்லுகிறோம். "ஸசாகந்த்யாய கல்பதே"என்கிற ச்ருதிப்ரவிதமான ஸகலஸங்கோசநிவ்ருத்திபூர்வக-நிரவதிகக்ஞானவிகாஸரூப-ஆநந்த்யத்தை வஹித்தலன்றோ ப்ரும்ஹணத்வமாவது. அது ஸகல ஹேயகுணங்களுக்கும் விரோதியாயிருத்தல் ஸூக்ஷ்மை, கருணை முதலிய மோக்ஷப்ரதானத்துக்கு உபயோகமுள்ள குணகணங்களோடு சேர்ந்திருத்தலன்றோ ! ஆதலால்தான், 'இயற்கையாகவே எல்லாதோஷங்களையும் நிரஸித்தவன்'—இதுமுதலியவைகள் ப்ரதிக்ஞாவாக்யத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

அப்படியாகில், ஸ்வரூபத்தால் ப்ருஹத்வமே நிமித்தமாயிருக்கட்டும்; கௌரவத்தால் என்னபயன் ?—என்றால், அப்படியல்ல. ஸ்வரூபத்தால் ப்ருஹத்தாயிருப்பதால் ப்ருஹத்வ குணம் முதலியவற்றுக்குக்கூட ப்ரஹ்மசப்தவாச்யத்வம் ப்ரஸங்கிக்குமன்றோ.

அப்படியானால், குணங்களால் ப்ருஹத்வமே நிமித்தமாயிருக்கட்டும்—என்றால், அதுவும் கூடாது. சப்தசக்திக்கு ஸங்கோசமின்மை ஸ்வபாவமாகவே இருக்கிறது. ஸ்வரூபத்தாலும் ப்ருஹத்வம் இருப்பதால் " ஸத்யம் ஜ்ஞானம் அநந்தம் ப்ரஹ்ம." என்றே ச்ருதி. குணங்களால் ப்ருஹத்வம் என்பது ஸத்வாரகமான ப்ருஹத்வம். குணங்களின் வழியாயன்றோ அந்த ப்ருஹத்வம்.

ஸ்வரூபத்தாலும், குணங்களாலும், நிரதிசயப்ருஹத்வமான வஸ்துவானது புருஷோத்தமனைத்தவிர வேறொன்றும் இருக்கலாம் ; அல்லது, வேறொன்றுகவேயாவது இருக்கலாம்—என்ற ஸந்தேஹத்தை **'ஸச'** என்று தொடங்கிப்பரிஹரிக்கிறார்.

இங்கு சகாரம் சங்காநிவ்ருத்தியைக்காட்டுகிறது. ஸ்வேச்வராசப்தத்தாலும், ஏவகாரத்தாலும் § "தமீச்வராணாம் பரமம் மஹேச்வரம்—ததஸ்மஸ்ஸாப்யதிகஸ்ச த்ருச்யதே" என்ற இரண்டு வாக்யத்தின் அர்த்தம் விவக்ஷிக்கப்பட்டது.

அதனால் என்ன ப்ரயோஜனம் ? எனில், **'அத:'** என்று தொடங்கி உத்தரம் சொல்லுகிறார்.

---

‡ ப்ரவ்ருத்திநிமித்தம் - ஒரு வார்த்தை எந்தப்பொருளைச்சொல்லுகிறதோ அந்தப் பொருளின் அஸாதாரணதர்மம்தான் அவ்வார்த்தையின் ப்ரவ்ருத்திக்கு நிமித்தம், ஆகவே கடம் என்றால் குடம் தான் அர்த்தமாகும். படத்தின் தாமம் கடத்துக்கு நிமித்தமாகாதால் கடம் படத்தைச்சொல்லாது.

† ப்ருஹதி - பெரிதாயிருப்பதாலும், பெரிதாகச்செய்வதாலும் 'பரம் ப்ரஹ்ம'என்று சொல்லப்படுகிறது.

§ தமீச்வராணாம் - ப்ரஹ்மா முதலிய ஈச்வரனுக்கெல்லாம் ச்ரேஷ்டனையும், மஹேச்வரனையும் உள்ளவன்-(க தத்ஸம) அவனுக்கு ஸமம் ஒருவருமில்லை, மேலாக யாருமில்லை.

'அத:' என்பதற்கு—அநவதிகமான அதிசயத்துடன் கூடிய ப்ருஹத்வமுள்ள வனிடத்தில் ப்ரஹ்மசப்தம் முக்யமாயிருப்பதாலும், ஸர்வேச்வரனுக்கே அப்பேற்பட்ட ப்ருஹத்வகுணஸம்பந்தம் இருப்பதலாலும் - என்று அர்த்தம்.

அது எவ்விதம் அங்கேயே முக்யவ்ருத்தமாகும்?—வேறு இடத்திலும் ப்ரஹ்மசப்தம் ப்ரயோகிக்கப்படுகிதே!—என்றால், 'தஸ்மாத்' என்று தொடங்கி பதில் சொல்லுகிறார். தஸ்மாத் - அந்த ப்ரஹ்மத்தைக்காட்டிலும்—என்று அர்த்தம்.

எல்லா இடத்திலுமே ஏன் ப்ரஹ்மசப்தம் முக்யமாகக்கூடாது?—என்ற கேள்விக்கு 'அநேகார்த்த' என்று பதிலளிக்கிறார். 'அநேகார்த்த'— பரப்ரஹ்மத்தைத்தவிர மற்றவைகளில் ப்ரயோகம் அந்யதாஸித்தமாகையால் அவ்விடங்களில் சக்தியைக்கல்பிக்க வேண்டாம். அநந்யதாஸித்தமாகாத ப்ரயோகம் தான் சக்தியைக்கல்பிக்கிறது—என்று ந்யாயம் இருக்கிறதென்று கருத்து. ப்ருஹத்வகுணஸம்பந்தமுள்ள எல்லா வ்யக்திகளிலும் ஒரு சக்தியினாலேயே முக்யத்வம் ஸித்தித்தால் அநேக சக்தி கல்பனமாவது, கௌணத்வமாவது ஸம்பவிக்காது என்றால் 'பகவத்சப்தம்போல்' என்று காண்பிக்கிறார். அவ்விதமே ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் பகவத்சப்தத்தை விஷயீகரித்து சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. $ "தத்ர பூஜ்யபதார்த்தோக்திபரிபாஷாஸமந்வித: சப்தோயம் நோபசாரேண, அந்யத்ரஹ்யுபசாரத:" என்று.

இதனால் ப்ரஸ்துதமான சோத்யத்துக்கு எவ்விதம் பரிஹாரம் சொல்லப்பட்டதாகும்? இந்தக்கேள்விக்குப்பின்வருமாறு பதில்:—ப்ருஹதிதாதுவில் 'மநிந்' ப்ரத்யயாந்தத்தினால் நிஷ்பன்னமான ப்ரஹ்மசப்தத்துக்கு ப்ரதானம் முதலியவைகளில் காணப்படுகிற ப்ரயோகமானது அவயவசக்தியாலல்ல. அப்படியிருந்தால், ப்ருஹத் 'மஹத்' இது முதலிய சப்தங்கள் போல ஆபேக்ஷிகமான ப்ருஹத்வஸம்பந்தம் பெற்ற எல்லா வஸ்துக்களிடத்திலும் ப்ரயோகம் வரும். ஆனால், அவ்வாறு ப்ரயோகிக்கப்படுகிறதில்லை. த்ரஸரேணுக்குங் கூட, அதைவிட மிகவும் அணுவாயுள்ள வேறு வஸ்துக்களைக்காட்டிலும் மஹிமகுணமுள்ளதென்று சொல்லுகிறார்கள். த்ரியணுகம் முதலியவற்றில் ப்ரஹ்மசப்தத்திற்கு மாத்ரம் ப்ரயோகத்தைக்காணோம். இவ்விதம் எல்லா இடங்களிலும் ப்ரயோகம் காணப்படுவதால் பங்கஜசப்தவ்யவஸ்தாபகமாயும், குமுதம் முதலிய புஷ்பங்களில் வ்யாவ்ருத்தமாயும், தாமரஸத்தையே அநுவர்த்திக்கிறதுமான பத்மத்வஜாதியைப்போல்,—ப்ரஹ்மசப்தத்துக்கு விஷயமான ஐந்தாறு வ்யக்திகளில் தொடர்ந்திருக்கிறதும், வேறு வ்யக்திகளை விட்டு விலகி நிற்பதுமான ரூபம் காணப்படாமையால் அநேக சக்தி கல்பிக்கவேண்டியதாக ஏற்பட்டால்,—அநந்யதாஸித்தமான ப்ரயோகம் சக்திகல்பகமாகையால், ப்ரஹமசப்த ப்ரயோக விஷயமான மற்றவைகளிலும் ப்ருஹத்வகுணலேசத்தின் ஸம்பந்தத்தினால் ப்ரயோகம் அந்யதாஸித்தம். ஆகவே, அநேக சக்தி கல்பிப்பது சரியல்ல. ஆதலால், ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திபுஷ்கலமாயுள்ள பரமபுருஷனிடத்தில் தான் ப்ரஹ்மசப்தம் முக்யவ்ருத்தம். மற்றைய இடங்களில் ஔபசாரிகம் தான். "சக்திஸங்கோசத்தைப்பொருத்துக்கொள்ளும் ஔபசாரிக ப்ரயோகம் ஸம்மதம் தான்; ஆனால், அது எல்லா இடத்திலும் வரக்கூடர்து." என்கிற இந்த ந்யாயத்தை மனதில் வைத்துக்கொண்டு—"பகவத் சப்தம் புருஷோத்தனிடம் தான் முக்யம்; வேறு வஸ்துக்களிடத்தில் அமுக்யம்" என்று ஸ்ரீபராசர மஹரிஷியால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. எப்படியெனில்,

---

$ தத்ர - பூஜ்யமான அர்த்தத்தைச்சொல்லும் இந்த பகவத்சப்தமானது புருஷோத்தமனிடம் முக்யமாகயோகரூடியினால்ப்ரயோகிக்கப்படுகிறது.மற்றவர்களிடம்ஔபசாரிகம்.

'பகவத்' சப்தத்துக்கு ஜ்ஞானம்மாத்ரம் ப்ரவ்ருத்திநிமித்தமா? அல்லது, தடையற்ற ஜ்ஞானம் முதலிய யாவும் ப்ரவ்ருத்திநிமித்தமா? முதலில் சொன்னது தான் ஸரி என்றால், எறும்பு முதலிய ஜந்துக்களிடம் கூட பகவத்சப்தம் ப்ரயோகிக்க வேண்டிவரும். இரண்டாவதுதான்ஸரிஎன்றால், எல்லா வஸ்துவிலும் தடையற்ற ஜ்ஞானம் முதலியவை இல்லையாதலால் ப்ரவ்ருத்திநிமித்தம் வித்திக்காது. ஆகவே, ஒரு சக்தியால் எல்லா இடத்திலும் முக்யத்வம் என்பதும் கூடாது. ஆதலால், அநேக சக்தி கல்பிப்பது அயுக்தம். ப்ரயோகங்கள் எல்லாம் அந்யதாவித்திப்பதா என்பது ஸ்ரீபராசருடைய அபிப்ராயம்.

"உத்பத்திம் ப்ரலயஞ்சைவ பூதானாமகதிம் கதிம்-வேத்திம்வித்யாம் அவித்யாஞ்சவ வாச்யோ பகவானிதி" என்கிற க்ரந்தத்தால் சொல்லப்பட்ட ஔபசாரிக பகவத்சப்தப்ரயோகத்துக்கு யோக்யங்களான வ்யக்திகளில் எந்த அலௌகிகார்த்தஸாக்ஷாத்காரசக்தி இருக்கிறதோ அதையே ப்ரவ்ருத்திநிமித்தமாகக்கொண்டு பகவத்சப்தம் எல்லா இடத்திலும் முக்யமாகலாமே—என்றால், அப்படியல்ல. அலௌகிகார்த்தஸாக்ஷாத்காரம் மட்டும் ப்ரயோகத்துக்கு அவிஷயங்களான வ்யக்திகளே விலக்கத்திறமையுள்ளதாக ஆகாது. அங்ஙனமாகில், ஸாதிபர்யந்தமான யோகிஷ்டையில் நிலைபெற்றவர்களான கேசித்வஜர், காண்டிக்யர், ப்ரஹ்லாதர் முதலியவர்களிடத்திலும் பகவத்சப்தம் ப்ரயோகிக்கவேண்டிவரும். ப்ரயோகமோ அவ்வாறு காணப்படவில்லை. மேலும், ப்ரத்யக்ஷமூலவ்யுத்பத்தியினால் 'டொ' முதலிய சப்தங்களுக்குப்போல், சாஸ்த்ரமூலமான வ்யுத்பத்தியினால் நிறைந்த ஆறுகுணங்கள் முதலியவற்றுடன் கூடியவரிடத்தில் தான் பகவத்சப்தத்துக்கு முக்யத்வம் அறியப்படும். "ஜ்ஞான, சக்தி, பல, ஐச்வர்ய, வீர்ய தேஜாம்ஸ்யசேஷத: பகவத்சப்தவாச்யாநி விநா ஹேயைர் குணாதிபி:" நிர்தோஷத்வபர்யந்தங்களான ஜ்ஞான, சக்தி—முதலியவைகள் ப்ரவ்ருத்திநிமித்தமாதலால் வாச்யத்வம் சொல்லப்படுகிறது. நிர்தோஷத்வமும் நிமித்தமாதலால் வாச்யமாகிறது. இல்லாவிடில் அதைச்சொன்னது பயனற்றதாகும். அவாச்யமெல்லாம் நிஷேதிக்கத்தக்கதல்லவன்றோ. சொல்லாமலிருந்தாலே அவாச்யத்வம் வித்திக்கிறதே.

ஜ்ஞான, சக்தி—முதலியவைகளில் ஒவ்வொன்றுக்கும் தனித்தனியாக ப்ரவ்ருத்திநிமித்தத்வமில்லை. ஆனால், ஜ்ஞானம் முதலிய குணவ்ருதாயத்துக்கு மாத்ரம்தான். இப்படியில்லாவிடில், 'அசேஷத:' என்கிற பதம் வீணாகும். எனெனில், 'ஐச்வர்யஸ்ய ஸமக்ரஸ்ய, என்று சொல்லியிருக்கிறது. தவிர, டொ முதலியவற்றில் அதிப்ரஸங்கம் வரும் என்ற பயம் இருக்கிறது. ஆகையால், மேன்மை வாய்ந்த ஜ்ஞானம் ஜ்ஞானம் முதலியவற்றின் கூட்டத்துக்கே ப்ரவ்ருத்திநிமித்தத்வம் சொல்லப்பட்டதென்று ஒத்துக் கொள்ளத்தக்கது.

இவ்விதம் ந்யாயத்தினால் வித்தமான அர்த்தத்துக்கு ஆகமத்தால் வித்தமான அர்த்தம் பாஷ்யத்தில் 'பகவத்சப்தவத்' என்று த்ருஷ்டாந்தம் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வாறே, வேதவ்யாஸமஹர்ஷியால், "பரம் ஜைமிநிர்முக்யத்வாத் ஸ்யாச்சைவஸ்ய ப்ரஹ்மசப்தவத்." இது முதலான ஸூத்ரங்களில் ப்ரஹ்மசப்தத்துக்கு பகவானிடத்திலேயே முக்யவ்ருத்தி மேலே கூறப்படுகிறது. ஆதலால், இங்கே எவ்வாறு அர்த்தம் சொல்லப்பட்டதோ அதே யுக்தமானது.

இவ்வாறே ஸ்ரீகாருடபுராணத்திலும்—§ "வேதே லுப்தி ப்ரயோகாச்ச குணயோகாச்ச சார்ங்கிணி—தஸ்மிந்நேவ ப்ரஹ்மசப்தோ முக்யவ்ருத்தோ மஹாமுனே." என்று

§ வேதே லுப்தி – மஹர்ஷே! வேதத்தில் அதிகமாய் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருப்பதாலும், அவயவார்த்தமானது நன்கு பொருந்தியிருப்பதாலும், ப்ரஹ்மசப்தம் அந்த சார்ங்கதரனான ஸ்ரீமந்நாராயணனிடத்திலேயே முக்யவ்ருத்தியுள்ளது.

தொடங்கி,—¶ "யஸ்மிந் ப்ரயுஜ்யமாநே து குணயோகஸ்ஸுபுஷ்கல: தத்ரைவ முக்ய வ்ருத்தோயமந்யத்ர ஹ்யுபசாரத:" என்று ஸ்பஷ்டமாக சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விதம் சப்தஸாமர்த்யம் உபபாதிக்கப்பட்டது.

பாஷ்யம்:—

தாவத்ரயாதுரொஹ்யதக்வாய ஸ ஏவ ஜிஜ்ஞாஸ்ய: அதஸ்ஸவ்வேஶ்வர ஏவ ஜிஜ்ஞாஸாகர்மத்தம் ப்ரஹ்ம | ஜ்ஞாதுமிச்ஹா ஜிஜ்ஞாஸா | இச்ஹாயா இஷ்யமாணப்ரயாநக்வாமிஷ்யமாணம் ஜ்ஞாநமிஹ விதீயதே ||

ஆத்யாத்மிகம், ஆதிபௌதிகம், ஆதிதைவிகம், என்கிற மூன்று தாபங்களால் துன்பப்படும் ஸம்ஸாரிகளால் மோக்ஷத்திற்காக அறியத்தக்கவன் அவனே. ஆகையால், அறியவேண்டுமென்கிற விருப்பத்திற்கு கர்மாவாக இருக்கிற ப்ரஹ்மம் ஸர்வேச்வரனே. அறிவதற்கு விருப்பம்—என்கிற பொருளுள்ளது 'ஜிஜ்ஞாஸா' என்னும் பதம். இச்சையானது இச்சைக்கு விஷயமாக இருப்பதை ப்ரதானமாக உடையதாதலால் இச்சிக்கப்படும் ஜ்ஞானமே இங்கு விதிக்கப்படுகிறது.

ச்ருதப்ரகாசிகை:—

இதற்குப்பிறகு ப்ரஹ்மசப்தமானது அநேக அர்த்தங்களை முக்யவ்ருத்தியினால் உணர்த்தும் தன்மை வாய்ந்திருந்தபோதிலும் இந்த ஸூத்ரத்திலுள்ள அந்த சப்தத்திற்கு அர்த்தஸ்வபாவத்தால் புருஷோத்தமபரத்வமே சொல்லப்படுகிறது 'தாபத்ரயாதுரை:' என்று. "ஸ ஏவ அம்ருதத்வாய" என்கிற பதங்களால் † "தமேவம் வித்வாநம்ருத இஹ பவதி-நாந்ய: பந்தா:" இது முதலான ச்ருதியின் அர்த்தம் விவக்ஷிக்கப்பட்டது. அந்த ச்ருதியின் அர்த்தம் விவக்ஷிக்கப்பட்டிருப்பதினாலேயே புருஷோத்தமன் சொல்லப்படுகிறான் என்று உரைக்கப்பட்டது. ச்ருதிக்குங்கூட முன்கூறப்பட்ட ஹேயப்ரத்யநீகத்வ, கல்யாணகுணாகரத்வ விசிஷ்டனே தாபத்ரயத்தால் வருந்துகிறவர்களால் உபாஸிக்கத்தக்கவனே தவிர்த்து தாபத்ரயத்தால் வருந்துகிறவர்களுக்குள் ஒருவனல்லவென்று கருத்து. சிறைச்சாலையில் விலங்கினால் பந்திக்கப்பட்டால் அவனே அவ்விலங்கினின்று விடுதலையை வேண்டுகிறவர்களால் வேண்டத்தக்கவனல்லவன்றோ. அவ்வாறே விஷ்ணுபுராணத்தில் தோஷமில்லாதவனும், கல்யாணகுணங்களுக்கு இருப்பிடமாயும் உள்ளவனே முக்தியை அடையவிருப்பமுள்ளவர்களால் உபாஸிக்கத்தக்கவனென்று கூறப்பட்டிருக்கிறது.—"ஸ ஸர்வபூதப்ரக்ருதிம் விகாராந்." (அவன் எல்லா

¶ யஸ்மிந் - எந்த அர்த்தத்தில் இந்த ப்ரஹ்மசப்தம் ப்ரயோகிக்கப்பட்டால் அவயவார்த்தஸம்பந்தம் நன்கு பொருந்துமோ அந்த அர்த்தத்திலேயே முக்யவ்ருத்தியுள்ளது. அதைத்தவிர வேறு அர்த்தங்களில் ப்ரயோகிக்கப்படுமாகில் அந்தப்ரயோகம் உபசாரத்தாலன்றோ ஸித்திக்கிறது.

† தமேவம் - இவ்விதமாக ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன் இந்த இடத்தில் (உபாஸநாதசையில்) முக்ததுல்யனாக் ஆகிறான். வேறு வழியில்லை.

பூதங்களுக்கும் மூலகாரணமான மூலப்ரக்ருதியையும் அதினின்று உண்டாகிற கார்யவர்கங்களையும்) "ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகோஸௌ" (எல்லா மங்களகுணஸ்வரூபி அவன்) இதுமுதல் "தஜ்ஞானமஜ்ஞானமதோந்யதுக்தம்" (இதைவிட வேறானது அஜ்ஞானம்) இதுவரையிலுள்ள சப்தஸந்தர்பத்தால். 'ப்ரஹ்ம' சப்தவ்யாக்யானத்தை முடிக்கிறார் 'அத:' என்று. தோஷமில்லாதவனாகவும் மங்கள குணங்களுள்ளவனாகவுமிருக்கிற ஸர்வேச்வரனே தாபத்ரயத்தினால் வருந்தப்பட்டவர்களால் அறியத்தக்கதாகச்சொன்ன ப்ரஹ்மம் ஸர்வேச்வரனே என்று பொருள். இல்லையேல், கீழ் கூறப்பட்ட இந்த சப்தஸாமர்த்யத்தினாலும், அர்த்தஸாமர்த்யத்தினாலும் என்று அத: சப்தத்துக்குப் பொருள்.

ப்ரஹ்மசப்தமானது $ வ்யுத்பந்நமாகவோ, ¶ அவ்யுத்பந்நமாகவோ, எவ்வாறாக இருந்துகொண்டு பகவானிடத்தில் முக்யமாக இருக்கிறது?—அவ்யுத்பன்னமென்றுசொல்லும்பக்ஷத்தில் போதிக்கும் தன்மையில்லாத அந்த சப்தமானது ஓரிடத்திலும் முக்யமாகாது. வ்யுத்பன்னமான அந்த சப்தம் முக்யமென்பதும் கூடாது. அலௌகிகமான அர்த்தத்தில் வ்யுத்பத்தி ஸம்பவிக்காததால் அறியப்படாததும், வ்யவஹாரத்திற்கு விஷயமல்லாமலுமிருக்கிற வஸ்துவில் புத்திபூர்வகமாகவும், * யாத்ருச்சிகமாயுமுள்ள வ்யுத்பத்தியானது எவ்வாறு உண்டாகும்?

(உத்தரம் சொல்லப்படுகிறது.) காமிநீ, சந்தனம், க்ருஹம்—முதலியவைகளில் ப்ரயோகத்தினால் ஸுகமென்கிற பொருளை உணர்த்தும் தன்மையுள்ளதென்று நிச்சயிக்கப்பட்ட ஸ்வர்கசப்தத்திற்கு—"யஸ்மிந்நோஷ்ணம்" (எந்த இடத்தில் சூடில்லையோ) இது முதலான † அர்த்தவாதபதத்தின் சேர்க்கையால் ‡ அலௌகிகஸுக விசேஷவிஷயமாகவும் எவ்வாறு வ்யுத்பத்தி ஏற்படுகிறதோ,—லோகத்தில் ஓரிடத்தில் அவ்யுத்பந்நமாயிருந்தபோதிலும் § யூப, ஆஹவநீய, ஸ்ப்ய, கபால, சஷால, சாத்வால—முதலிய சப்தங்களுக்கு வாக்யார்த்தத்தின் சேர்க்கையாலும், பதாந்தரங்களின் சேர்க்கையாலும் எவ்வாறு அந்தந்த அர்த்தவிஷயமான வ்யுத்பத்தி ஸித்திக்கிறதோ—இவ்வாறாக, ப்ரஹ்ம, ஆத்மா, ஈச்வராதி சப்தங்களுக்கும் உலகத்தில் சில அர்த்தங்களில் ப்ரயோகத்தினால் வ்யுத்பத்தி இருந்தாலும், இல்லாவிடினும் "யதோ வா இமாநி பூதானி ஜாயந்தே" (எவனிடத்தினின்று இந்த சிதசித்ரூபமான ப்ரபஞ்சங்களுண்டாகின்றனவோ) "ஸத்யம், ஜ்ஞானமனந்தம் ப்ரஹ்ம." (விகாரத்திற்கு ஆஸ்பதமான அசேதநவஸ்துவைக்காட்டிலும்

$ வ்யுத்பந்நம் - போதிக்கத்தக்க அர்த்தத்துடன் ஸம்பந்தநிச்சயமுள்ளது.

¶ அவ்யுத்பந்நம் - போத்யார்த்தஸம்பந்தநிச்சயமில்லாதது.

* யாத்ருச்சிகம் - யத்ருச்சையாய் ஸம்பவிப்பது.

† அர்த்தவாதம் - வேதத்திலுள்ள ப்ராஹ்மணபாகத்தின் ஓர் பகுதி—தேவதையையாவது, த்ரவ்யத்தையாவது, கர்மாவையாவது, பலத்தையாவது புகழ்ந்து பேசும் ஓர்விதபாகம், பெரும்பான்மையாக விதிசேஷமாயிருந்துகொண்டு விதேயார்த்தத்தை துதிப்பதில் நோக்கமுள்ளது.

‡ அலௌகிக - பரலோகத்தில் உண்டாகிற ஸ்வர்காதிஸுகம்.

§ யூப - மாடுகட்டும் தூண். ஆஹவநீய - த்ரேதாக்நிகளுள் ஒன்று. ஸ்ப்ய - ஹோமஸாதனபாத்ரம். கபால - புரோடாசத்தை பக்வம் செய்கிற மண்ணோடு. சஷால - பசுபந்தனஸ்தம்பத்தில் போடப்பட்டிருக்கும் வளையம். யூபகடகம் என்றும் சொல்லுவார்கள். சாத்வால - யாகசாலையில் நான்கு மூலைச்சதுரமாக போடப்பட்டிருக்கும் ஒரு வேதி.

விலக்ஷணமாயும், ப்ரகாசமற்ற ஜடவஸ்துவைக்காட்டிலும் வேறுகவும், தேசகாலவஸ்துக்களால் அளவிடப்படாததாயுமிருக்கிற ப்ரஹ்மம்.) இது முதலான ப்ரவித்தார்த்தமுள்ள வாக்யவிசேஷம், பதவிசேஷம் ஆகிய இவற்றின் சேர்க்கையினால் அவ்விளக்கமான பரமாத்ம விஷயத்வநிச்சயமானது உபபன்னமாகிறது. ஆகையால், ப்ரஹ்மசப்தத்திற்கு முன் கூறப்பட்ட நீதியினால் பகவானிடத்திலேயே முக்யத்வம் பொருத்தமுள்ளது.

பிறகு **'ஜிஜ்ஞாஸா'** என்கிறசப்தத்தின் வ்யாக்யானிக்கத்தக்க தன்மையை வெளியிடுவதற்காக ப்ரக்ருதிப்ரத்யயங்களின்பாகுபாட்டை**'ஜ்ஞாதுமிச்சா ஜிஜ்ஞாஸா'** என்பதால் காட்டுகிறார். விஷயவைலக்ஷண்யத்தைச்சார்ந்திருக்கிற இச்சையானது எவ்வாறு விதிக்கத்தக்கது என்கிற ஆக்ஷேபத்துக்கு உத்தரம் 'இச்சாயா' என்பதால் அருளிச்செய்கிறார். ஞானம் விதிக்கத்தக்கது என்று **'இஷ்யமாணப்ரதானத்வாத்'** என்பதால் சொல்லுகிறார். ஸம்ப்ரத்யயத்தால் சொல்லத்தக்க இச்சைக்கு தாதுவின் அர்த்தமான ஞானம் கர்மா. எனெனில், கர்மலித்திக்காகவே க்ரியை இருப்பதால். யாகஸம்பந்தமான $ வ்ரீஹி முதலியவற்றிற்கு ப்ரோக்ஷணம் முதலியது போல், கர்மாவுக்கு க்ரியை சேஷமாக இருக்கிறது. கர்த்தாவினுடைய க்ரியையினால் அடைவதற்கு எது ப்ரதானமாக விரும்பப்படுகிறதோ அது கர்மா. ஆதலால், ப்ரக்ருதிக்கு அர்த்தமான ஜ்ஞானத்தை கர்மாவாக உடைய இச்சையானது அந்த கர்மலித்தியையே ப்ரயோஜனமாகக்கொண்டது. ஆகவே, இச்சையானது இச்சிக்கப்படுகிற ஜ்ஞானத்தை ப்ரதானமாகக்கொண்டிருத்தலால் இஷ்யமாணமாயிருக்கும் ஜ்ஞானமே விதேயமென்று பொருள்.

'ஜிஜ்ஞாஸை செய்யத்தக்கது' என்று விதியிருக்கையில் எவ்வாறு ஞானம் விதேயமாகலாம்?—என்றால், பதில் சொல்லப்படுகிறது. ¶ ''ஸ்நாத்வா புஞ்ஜீத'' ''ப்ராங்முகோ புஞ்ஜீத'' என்கிற இடங்களில் 'புஞ்' தாது விதிப்ரத்யயாந்தமாயிருப்பதால் போஜனம் செய்யத்தக்கதென்பது அறியப்பட்டிருந்தபோதிலுங்கூட, விதிக்கு ஸ்நாநத்திலும், தவறுமல் கிழக்கு முகமாக இருப்பதிலுமே தாத்பர்யமென்று அர்த்தஸ்வபாவத்தால் ஒத்துக்கொள்ளப்படுகிறது. அவ்விரண்டும் அப்ராப்தமாக இருப்பதால் அப்ராப்தமான அர்த்தத்தைத் தெரிவித்தாலன்றே சாஸ்த்ரம் ப்ரயோஜனமுள்ளதாக ஆகும். அந்த வாக்யத்தில் வேறு காரணத்தால் ப்ராப்தமான போஜனம் அனுவதிக்கப்படுகிறது. அவ்வண்ணமாகவே இச்சைக்கு விதேயத்வம் ஸம்பவியாதாதலால், அந்த இச்சைக்கு விதேயமாயிருக்கிற விசாராத்மக ஜ்ஞாபகமே தாத்பர்யத்தால் விதிக்கப்படுகிறது. இஷ்யமாணமாயுள்ள ஞானம் இங்கே அபிப்ராயப்படப்பட்டிருக்கிறதென்றல்லவோ வேதாந்தஸாரத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஸம்ப்ரத்யயாந்தரிர்தேசமும்—''நிதித்யாவிதவ்ய:'' (த்யானம் செய்யத்தக்கவன்) ''விஜிஜ்ஞாவிதவ்ய:'' (அறியவேண்டுமென்று விரும்பத்தக்கவன்) ''தத் விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ.'' (அதை அறிய விரும்பு) இது முதலான ச்ருதிவாக்யங்களோடனுசரித்து செய்

$ வ்ரீஹீக் ப்ரோக்ஷதி – என்கிற இடத்தில் யாகஸம்பந்தம் பெற்ற வ்ரீஹிக்கு ப்ரோக்ஷணம் அதிசயாதாயகமாக் இருப்பதால் வ்ரீஹிக்கு ப்ரோக்ஷணம் சேஷமாவது போல்—ஆ 'ப்ரஹ்ம ஜிஜ்ஞாஸா' என்கிற இடத்திலும் ஜ்ஞாத-தாதுவாச்யமாயுள்ள ஜ்ஞான ரூபமான கர்மாவுக்கு ஸம்ப்ரத்யயவாச்யமாயுள்ள இச்சாரூபமான க்ரியை மேன்மையை உண்டு பண்ணுவதாயிருப்பதுபற்றி சேஷமாகிறது. சேஷம் – வேறு வஸ்துவுக்கு அதிசயத்தை உண்டுபண்ணும் வஸ்து. சேஷியாவது – வேறொன்றால் உண்டாகும் மேன்மையை அடையும் வஸ்து.

¶ ஸ்நானம் செய்துவிட்டு சாப்பிடவேண்டும். கிழக்குமுகமாயிருந்து சாப்பிட வேண்டும்.

யப்படுகிறது. ச்ருதியும் உபாயதசை தொடங்கி பகவத்ஜ்ஞானம் ப்ரீதிரூபமாகவே இச்சாவிஷயமாவதால் அவ்வாறு நிர்தேசிக்கிறது. அல்லது, ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா என்கிற ஸந்நந்தநிர்தேசமானது விசாரம் ராகப்ராப்தம் என்பதை அறிவிப்பிக்கிறது. 'தர்ம ஜிஞாஸா' என்கிற இடத்திலும் இப்படியே.

இந்த இடத்தில் தர்க்கரூபமான ஜ்ஞானம் விதேயம். தர்க்கத்தால் உபகரிக்கப்படும் வாக்யத்தினாலுண்டாகிற ஜ்ஞானம் பலமாதலால் விதேயமல்ல. ப்ரமிதிரூபமான ஜ்ஞானம் விதேயம், தர்க்கரூபமான ஞானம் ஆர்த்தமென்று பிறர் சொன்னதும் உள்ளடங்கியிருக்கிற விசாரத்தை ஆக்ஷேபிக்கிறது. அதனாலும் முன்சொன்ன பக்ஷமே மிகவும் சிறந்தது. வேதாந்தார்த்தவிசாராத்மக ந்யாயநிபந்தக ரூபமான சாஸ்த்ரமன்றோ ப்ரஹ்ம மீமாம்ஸை—என்று ப்ரஸித்தியுள்ளது. ப்ரஹ்மவிஷயகமான யதார்த்தஜ்ஞானம் பலம். அதனாலன்றோ ப்ரஹ்மவிசாரம் செய்யத்தக்கதென்று பாஷ்யத்தில் இனி கூறப்போகிறார்.

ஜ்ஞானஸாமாந்யத்தைப்பொருள் படுத்துகிற ஸந்நந்தமான இந்த 'ஜ்ஞா' தாதுவுக்கு விசேஷாகாங்க்ஷை வரின், தகுதியுள்ள விசேஷத்தில் பர்யவஸாநமல்லவோ ந்யாயமாகும். ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஜிஜ்ஞாஸை செய்யத்தக்கது; † கபிலர் ‡ ஸுகதர் முதலியவர்களுக்கு அபிமதங்களான ப்ரதானம், ப்ரக்ருதி முதலிய தத்வங்களுடைய ஜிஜ்ஞாஸை செய்யத்தக்கதல்லவென்று இந்த ஸூத்ரத்தை அறியத்தக்க வஸ்துவிசேஷநிர்ணயத்தில் நோக்குள்ளதாக யாதவப்ரகாசார்யர் வ்யாச்யானம் செய்தார். அதை விலக்குவதற்காக இஹசப்தம். 'இஹ' இந்த முதல் சூத்திரத்தில் என்று பொருள். ப்ரஹ்மத்துக்கு ஜிஜ்ஞாஸ்யத்வமாத்ரம் ஸித்தித்தாலன்றோ அதற்கே ஜிஜ்ஞாஸ்யத்வம் ஸித்திக்கும். இரண்டும் ஸூத்ரத்தால் ப்ரதிபாத்யமாகா. ஏனெனில், ப்ரஹ்மம் ஜிக்ஞாஸ்யமே ; ப்ரஹ்மமே ஜிஜ்ஞாஸ்யமென்று வாக்யபேதம் ப்ரஸங்கிப்பதால்.

முக்தியில் விருப்பமுள்ளவர்களால் ப்ரஹ்மமானது தவறாமல் அறியத்தக்கது என்பது தந்த்ராந்தரஸித்தமான ப்ரதானம் முதலியவைகளுக்கு அஜிஜ்ஞாஸ்யத்வஜ்ஞானமில்லாவிடில் ஸித்தி பெறாதாதலால்,—ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸ்யத்வம் ஸமாத்திக்கப்பட்டால் ப்ரதானம் முதலியவைகளுக்கு அஜிஜ்ஞாஸ்யத்வஸமர்த்தனம் தானாக வருகிறது. ஆதலால், வாக்யபேதம் வராதென்று சொல்லக்கூடாது. ஏனெனில், — அத்யயனக்ரமத்தினால் வேதாந்தார்த்தமானது நிரூபிக்கப்படவேண்டிய ஸந்தர்பத்தில் முந்தின பாகத்தின் விசாரமான பிறகு உத்தரபாகவிசாரத்திற்கு ப்ரதாநாதிநிரஸனாபேக்ஷை ஸம்பவியாமையால் ஒரு ப்ரபந்தத்தில் ஒரு பாகம் நிரூபிக்கப்பட்டபிறகு அதனுடைய மற்றொருபாக நிரூபணத்திற்கு வேறு ப்ரபந்தத்தினுடைய ப்ரமேயநிராஸஸாபேக்ஷை உண்டாகாது. பூர்வஷட்கம் நிரூபிக்கப்பட்டபிறகு உத்தரஷ்டகநிரூபணமானது கபில,ஸுகதாதி மதங்களின் நிராஸமில்லாவிடில் சம்பவியாது—என்பது பொருந்தாதன்றோ. வேதாந்தார்த்தத்

† கபிலர் ஸாங்க்யமதத்தை ப்ரவ்ருத்தி செய்தவர்.

‡ ஸுகதர் - புத்தர். இவரை பகவதவதாரமாகச்சொல்லுவார்கள். இவர் நான்கு சிஷ்யர்களுக்கு புத்தமதத்தை உபதேசித்தார். அவர்கள்—வைபாஷிகன், ஸௌத்ராந்திகன், யோகாசாரன், மாத்யமிகன்—எனப்பெயர் கொண்டவர்கள். புத்தர் தன் மதத்தின் கொள்கையை நான்கு சிஷ்யர்களுக்கும் முறையே—எல்லாம் துக்கம், எல்லாம் க்ஷணிகம், எல்லாம் ஸ்வலக்ஷணம், எல்லாம் சூன்யம்—என்று நான்கு விதமாய் உபதேசித்தார். இவருக்கு அஹிம்ஸை பரமதர்மம். ரோஹிணீ நதிக்கரையிலுள்ள கபிலவாஸ்து நகரத்தில் சுத்தோதனராஜனுக்கு மாயாதேவியிடம் இவர் ஜனித்தார்.

தில் ச்ரத்தை த்ருடப்படுவதற்காக அபேக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிற இதரபக்ஷநிரஸநம் இங்கே செய்யப்படுகிறதென்கிற மதம் யாதொன்றுண்டோ அது உப்பன்னமாகாது. ஏனெனில், செய்தலைச்செய்தலென்கிற தோஷம் சம்பவிப்பதால்,

இது சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. இங்கே ப்ரதானம் முதலியவைகளுக்கு அஜிஸ்ஞாஸ்யத்வமானது வேதாந்தங்களுக்கு அவைகளில் அபிப்ராயமில்லாமையை உபபாதிப்பதினால் ஸமர்த்திக்கப்படுகிறதா?—அல்லது, கபில, ஸுகதாதிகளுடைய சாஸ்த்ரப்ராமாண்யத்திற்கும் ப்ரமேயத்திற்கும் இருக்கிற நிலைதவறுதலை ப்ரதிபாதிப்பதினால் ஸமர்த்திக்கப்படுகிறதா?—முந்தினபக்ஷம் சரியல்ல—ஈக்ஷத்யதிகரணம் முதலியவைகளால் வேதாந்தவாக்யங்களுக்கெல்லாம் அவைகளின் தாத்பர்யமின்மை சொல்லப்போகிறபடியால் இங்கு சொல்லத்தக்கதொன்றுமில்லை. இரண்டாவதும் சரியல்ல. ஏனெனில், வேதவிருத்தமான ஸ்ம்ருதிகளுக்கு அப்ராமாண்யம் பூர்வ மீமாம்ஸையிலேயே ஸமர்த்திக்கப்பட்டிருக்கிறது. மேலும், ஸாங்க்ய, ஸௌகதாதிகளுக்கு அபிமதமான ப்ரமேயத்தினுடைய நிலைதவறுதலானது தர்க்கபாதத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்படப்போகிறது. "விப்ரதிஷேதாச்சாஸமஞ்ஜஸம், இதரேஷாஞ்சானுபலப்தே: ஏதேநயோந: ப்ரத்யுக்த:, உதாஸீநாநாமபிசைவம் ஸித்தி: அந்த்யாவஸ்திதேஸ்சோபாய நித்யத்வாதவிசேஷ:" இது முதலிய ஸூத்ரங்களால் அவர்கள் சொன்ன மோக்ஷஸ்வரூபங்களையும், அவற்றின் உபாயங்களையும் நிராகரிக்கப்போவதால் இங்கு சொல்ல வேண்டியதில்லை; மேலும் "ஏதேந ஸர்வேவ்யாக்யாதா வ்யாக்யாதா:" என்கிற இடத்தில் "அனுவ்ருத்தி:சப்தாத்" என்கிற சாஸ்த்ரத்தின் முடிவிலும் ஸத்ரங்களின் அப்யாஸத்திற்கு சொல்லப்படாத அம்சங்களைத்தெரிவிப்பது பலம். அநுத்தாம்சமானது ஸாங்க்ய. யோகங்களால் அறியத்தக்கதென்று சொல்லுகிறவர்களுக்கும், மோக்ஷமானது ஸாங்க்ய, யோகங்களுடைய ஸமுச்சயத்தை அபேக்ஷித்திருக்கிறதென்று ப்ரதிபாதிக்கிறவர்களுக்கும், ஸௌகதர் முதலியவர்களைப்போல், ஸாங்க்யர் முதலியவர்களுடைய நிரஸநத்தினாலே சாரீகசாஸ்த்ரத்திற்கே ஆரம்பணீயத்வ ப்ரதிஞையானது மிக்க விருத்தமாக ஆகும்.

ஸாங்க்ய, யோகங்கள் ஆதரிக்கத்தக்கவைகளல்லவென்று சொன்னது விருத்தாம்சங்களைக்கருதி என்றா?—அல்ல. விருத்தாம்சமானது ஆதரிக்கத்தகாததென்பது ¶ விரோதாதிகரணந்யாயத்தாலேயே ஸித்தம். ஆதலால், யாதவப்ரகாசரால் செய்யப்பட்ட ஸூத்ரதாத்பர்யவர்ணநம் உபபன்னமாகாது என்பது தான் இஹசப்தத்தின் அபிப்ராயம்.

'விதீயதே' அறியப்படாததை அறிவித்தல் எனப்பொருள்படும் விதியானது இங்கே விவக்ஷிக்கப்படுகிறது. ப்ரவ்ருத்திக்காதவனை ப்ரவ்ருத்திக்கச்செய்தல் எனப்பொருள் படும் விதியல்ல. இச்சையினால் ப்ரவ்ருத்தியானது மேலே கூறப்படுவதால் ராகத்தினால் ப்ரவ்ருத்தித்தவனுக்குங்கூட பூர்வபக்ஷயுக்தியினால் அனாரம்பணீயத்வபுத்தி உண்டாகில் ஆரம்பணீயத்வ ஜ்ஞாபனமல்லவோ அஜ்ஞாதஜ்ஞாபனம். அதனால் 'விதீயதே' என்பதற்கு தானே ப்ரவ்ருத்திக்கிறானென்கிற மேல் க்ரந்தத்தோடு விரோதமில்லை. இவ்வண்ணம் பதார்த்தங்கள் வ்யாக்யானிக்கப்பட்டன.

¶ விரோதாதிகரணந்யாயம்—"விரோதே த்வநபேக்ஷ்யம் ஸ்யாத்" என்று பூர்வ மீமாம்ஸாஸூத்ரம். ச்ருதி, ஸ்ம்ருதி இரண்டுக்கும் விரோதம் வந்தால் ஸ்ம்ருதியை அனாதரித்து ச்ருதியை ஆதரிக்கவேண்டும். ஏனெனில், ச்ருதியானது அபேக்ஷிக்காமல் ஸ்வதந்த்ரப்ரமாணமாகிறது. ஸ்ம்ருதியோ தன்னால் கூறப்பட்டுள்ள அர்த்தப்ரமாண்யத்திற்கு மூலபூதமான வேதத்தை எதிர்பார்க்கிறது.

பாஷ்யம்:—

ஸோऽயமவிமுஹ்யமஜ்ஞாதயஶ்ச கரணைராவ்ருதோ
யதுக்தாத்ஸுகாதிதாரதம்யாவஸ்யஶ்ச ஸுஜ்ஞாதயஶ்ச நஞோ
க்ஷயமநுக்ருத்வா துல்யமுத்தரஸ் கரணஜ்ஞாநாதி நஸ்தரம் ததவத
ஹேதோர்ஹ ஜ்ஞாதவ்யதாத்வம் லபதி। ததாஹ வ்ருத்தி
காரஃ,—'வ்ருத்தஸ் கரணைரயமாதி நஸ்தரம் ஸ்வவிஷயஜ்ஞாநி
வஷ்யதில ''கரணைரஹமஸ்யயோரிகரூபேண ஸம்ஸ்தித
மநதஸ்தாரீரகம் ஜைமிநீயைஸ் ஷோடஶபிரத்யாயைர்நிர்
ணாயிஷ்யதே'' இதி ॥

மீமாம்ஸையின் முந்தின பாகமான கர்மகாண்டத்தால் அறியப்பட்ட கர்மாக்கள் அல்பமாயும், கச்வரமாயும் உள்ள பலன்களுடன் கூடியிருத்தலாலும், மேல் பாகத்தால் நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிற ப்ரம்மஜ்ஞானமானது முடிவில்லாததாயும், அழிவில்லாததுமான பலத்தையுடையதாதலாலும்,-முந்தி கடைபெற்றிருகிற கர்மவிசாரத்திற்குப்பிறகு கர்மாக்கள் அல்பாஸ்திரபலப்ரதங்களென்கிற அக்காரணத்தினாலேயே ப்ரஹ்மம் அறியத்தக்கதென்று கூறப்பட்டதாக ஆகிறது. ''முந்தி கடந்த கர்ம விசாரத்திற்குப்பிறகு ப்ரஹ்மத்தை அறியவேண்டுமென்கிற விருப்பம்''—என்று வ்ருத்திக்ரந்தத்தைச்செய்தருளின போதாயனர் கூறுகிறார். கர்மமீமாம்ஸை, ப்ரஹ்மமீமாம்ஸை இரண்டும் ஓரே சாஸ்த்ரமென்று சொல்லப்போகிறார். ''இந்த சாரீரகசாஸ்த்ரமானது பதினாறு அத்யாயங்களடங்கி இருக்கிற ஜைமினிப்ரோக்தமான பூர்வமீமாம்ஸையோடு கியதபௌர்வாபர்யமுள்ள ஒரு வ்யாக்யேயவ்யாக்யானரூபமாக இசைந்திருப்பதுபற்றி ஓரே சாஸ்த்ரமென்பது ஸித்தித்தது'' என்று.

சுருதப்ரகாசிகை:—பிறகு 'மீமாம்ஸா' என்று தொடங்கி ஸூத்ரத்தினுடைய வாக்யார்த்தத்தைக்கூறுகிறார்.

இந்த இடத்தில் ''பூர்வ வ்ருத்தாத் கர்மஜ்ஞானாதந்தரம் ததவ ஹேதோ:'' என்றதனால் அயம், அத: சப்தங்களுடைய அர்த்தம் கூறப்பட்டது. 'ப்ரம்மஜ்ஞாதவ்யம்' என்பதனால் ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸாபதத்தின் அர்த்தம் சொல்லப்பட்டது. ஜ்ஞாதவ்யம் விசாரத்துக்குத்தகுந்தது. 'தத வ' என்கிற எவகாரத்தால், அயஶப்தத்தால் சாஸ்த்ராக்தாங்களுடைய ஜ்ஞானத்தைக்காட்டிலும் விசாரத்தின் முக்யமான பலித்தது என்று அபிப்பிராயம். 'உக்தம் பவதி' சப்தத்தால் அர்த்தத்தாலும் என்று அபிப்ராயம்.

இந்த ஸூத்ரத்திற்கு இந்த அர்த்தம் எவ்வாறு ஏற்படும் என்று ஸந்தேகம்வர அதை உபபாதிக்கிறார். 'மீமாம்ஸா இது முதலியதால்' 'அதஅத:' இது முதலிய பதங்களால் எவ்வாறு பொருள் கூறப்பட்டதோ அதே ஸரியானது. கர்மப்ரஹ்மமீமாம்ஸைகள் ஒரே சாஸ்த்ரமாதலால், தவறுமல் முன்பின்னாக இருக்கிற இரண்டு பாகங்களுடன் கூடிய வேதமென்கிற ஒரு ப்ரபந்தத்துக்கு இரண்டும் சேர்ந்த ஒரு வ்யாக்யானரூபமாக இருப்பதால் இரண்டும் ஒரே சாஸ்த்ரம் இந்த இடத்தில் வ்யாக்யானிக்கத்தக்க வேதமானது முன்னும் பின்னும் இருக்கிற இரண்டு பாகங்களோடு கூடி இருக்கிறதென்றும்,—அக்காரணத்தால் அதற்கு வ்யாக்யானமாக இருக்கிற மீமாம்ஸையும் முன் பின்னாக அமைந்துள்ள இரண்டு பாகங்களுள்ளதென்றும்,—பதயோஜனையிலும், வாக்யயோஜனையிலும் சொல்லத்தக்கது. அவ்வாறு இருந்தாலும் க்ரந்தலாகவத்திற்காக பதயோஜனையில் " அதிதஸ்தாங்ஸிரஸ்கவேதஸ்ய " என்று வ்யாக்யானிக்கத்தக்க (வேதத்திற்கு) மாத்ரம் நியதபௌர்வாபர்யமுள்ள இரண்டு பாகங்களுடன் சேர்ந்திருக்கும் தன்மை சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்த இடத்திலோவென்றால், வாக்யயோஜனையில் வ்யாக்யானத்திற்கு நியதபௌர்வாபர்யங்களான இரண்டு பாகங்களோடு கூடியிருப்பதால் ஐகாஸ்த்ர்யம் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இரண்டிடத்திலும் இரண்டும் அஸம்ஜ்ஞிக்கத்தக்கது.

லாக சப்தங்களால் மீமாம்ஸைகளிரண்டும் ஒரே அவயவி என்பது ஸூசிக்கப்பட்டது. 'பூர்வ, உபரித' சப்தங்களால் க்ரமநியமம் உரைக்கப்பட்டது. 'கர்ம, ப்ரஹ்ம' சப்தங்களால் வருத்தவர்த்திஷ்ய மாணங்கள் சொல்லப்பட்டன. அல்பாஸ்த்திரபலத்வ, அநந்தஸ்திரபலத்வசப்தங்களால் அவ்விரண்டுக்கும் ஹேதுஹேதுமத்பாவம் உபபாதிக்கப்பட்டது. முக்தியின் உபாயத்திற்கு உபயோகியாக இருப்பதால் கர்மாக்கள் ஸ்வரூபத்தால் உபாதேயங்கள் என்கிற ஜ்ஞானம் அநந்தஸ்திரபலாபாதப்ரதிதியில் உள்ளடங்கியது. அதனால் தனித்து உபக்யவிக்கவில்லை. இவ்விதம் க்ரமவிசேஷத்துடன் கூடிய வ்யாக்யானிக்கத்தக்க ஒரு க்ரந்தத்துக்கு வ்யாக்யானமாக இருப்பதினால் கர்ம ப்ரஹ்ம மீமாம்ஸைகளுக்கு ஐகாஸ்த்ர்யம் எற்படுவதால் ஸூத்ரத்திற்கு இங்கே சொல்லப்பட்ட அர்த்தமே பொருத்தமானது என்று பொருள்.

முன் ப்ரதிஜ்ஞை செய்யப்பட்ட வ்ருத்திகாரருடைய மதானுசாரத்தை * வ்ருத்தி க்ரந்தத்தோடு † ஸம்வாதமுள்ளதைக்காட்டுகிறார். 'ததாஹர' என்பதால் கர்மவிசாரத்துக்கு பூர்வவருத்தத்வமானது வாசகசப்தத்தால் சொல்லப்பட்டது மாத்ரமல்ல; ஐகாஸ்த்ர்யத்திற்கு ஆக்ஷிப்தமாகவு மிருக்கிறது.—என்று அபிப்ராயமுள்ளவராக 'லக்ஷ்யதி ஸேதி' எனச்சொல்லுகிறார். 'வ்ருத்தாத்' என்று தொடங்கி இருக்கிறதும், 'ஸம்ஹிதம்' என்கிற பதத்தை முதன்மையாகக்கொண்டிருப்பதும் வ்ருத்திக்ரந்தங்களின் காண்க. 'சாரீரகம்' ப்ரஹ்மமீமாம்ஸை, ஜகத்தை சரீரமாக உடையவன் பரமாத்மா சாரீரன்; " தஸ்யைஷ ஏவ ‡ சாரீர ஆத்மா " (அவனுக்கு இந்த சாரீரனே ஆத்மா) என்று ச்ருதி. அத்தசாரீரவிஷயத்தைப்பற்றிய சாஸ்த்ரம் சாரீரகம் என்று சொல்லப்படுகிறது. $ ஷோடசலக்ஷணேந (பதினாறு அத்யாயங்களடங்கின பூர்வமீமாம்ஸையோடு) ஸம்ஹி

---

* வ்ருத்தி—போதாயநமஹர்ஷியால் செய்யப்பட்ட ப்ரஹ்மஸூத்ரவிவரணம்.

† ஸம்வாதம்—ஒற்றுமை.

‡ சாரீரன்—சேதநங்களையும், அசேதநங்களையும் சரீரமாகக்கொண்டிருப்பதால் பரமாத்மா சாரீரன்.

$ லக்ஷணம்—அத்யாயம்.

தம்' நியத ¶ பௌர்வாபர்யத்துடன் கூடின வ்யாக்யானிக்கத்தக்க வேதத்திற்கு வ்யாக்யான ரூபமாகயிருப்பதினால் ஸங்கதியென்று கருத்து. 'அர்த்தைகத்வாதேகம் வாக்யம்' (பொருள்ஒன்றாயிருப்பதால் வாக்யம் ஒன்று) என்கிற ந்யாயத்தாலே ப்ரதிபாத்யவஸ்து ஒன்றாகயிருப்பதால் வ்யாக்யானிக்கப்பட்ட வேதத்திற்கும் ஏகப்ரபந்தத்வம் உண்டாகும். வேதம் புருஷார்த்தபரமாகவும், ப்ரஹ்மபரமாகவாகவும் இருப்பதினால் அதுவும் உபபன்னமாகிறது. "ஸர்வே வேதா யத்பதமாமனந்தி" (எல்லா வேதங்களும் அடையத்தக்க எந்த ப்ரஹ்மத்தை சொல்லுகின்றதோ) "வேதைஸ்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:" (எல்லா வேதாங்களாலும் நானே அறியத்தக்கவன்) என்றன்றோ சிருதிஸ்மருதிகள். வேதார்த்தவிசாரத்திற்குத்தகுந்ததாக இருப்பதால் மீமாம்ஸைக்கு ஏகப்ரபந்தத்வம், இந்த ஜகசாஸ்திரத்தினால் பூர்வவருத்தத்வம் கர்மவிசாரத்திற்கு ஆக்ஷேபிக்கப்படுகிறது.

பூர்வபக்ஷம்:—

கர்மப்ரஹ்மவிசாரங்களுக்கு ஜகசாஸ்த்ரயமிருக்குமேயாகில் அப்பொழுது க்ரந்தத்தின் தொடக்கத்தில் " அதாதோ வேதார்த்தஜிஜ்ஞாஸா " என்று ஸாதாரணமான அர்த்தம் ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணப்பட்டிருக்கலாம். இவ்வண்ணம் ப்ரதிஜ்ஞை செய்யவில்லை. பூர்வபாகத்திற்கும் அஸாதாரணமான அர்த்தமே ப்ரதிக்ஞை செய்யப்பட்டிருக்கிறது—'அதாதொ தர்மஜிஞாஸா' என்று. ஆகையால், ஜகசாஸ்த்ரம் இல்லை. இதற்கு பதில் சொல்லுகிறோம் " அதாதோ ப்ரஹ்மஜிக்ஞாஸா " என்பதே இரண்டு பாகங்களுக்கும் ஸாதாரணமாக இருக்கும் அர்த்தத்தில் ப்ரதிஜ்ஞை. கர்மவிசாரமோவென்றால்,—ப்ரஹ்மமீமாம்ஸையின் மூன்றாவது அத்யாயத்தைச்சார்ந்த, நான்காவது பாதத்தில் சேர்ந்து விடுகிறது. எப்படி நிக்ரஹத்தில் உள்ளடங்கின *ச்சலம், ஜாதி இரண்டுக்கும் ஆக்ஷிபேதத்தால் தனித்து உக்தியோ,—எப்படி நிக்ரஹத்தில் அந்தர்பூதங்களான ‡ஹேத்வாபாஸங்களுக்கு அதிப்யாயபேதத்தால் தனித்து உக்தியோ—அவ்வாறே ப்ரஹ்ம விசாரத்தில் உள்பட்டிருந்தபோதிலும் (கர்மாவை) வேறுபடுவது உபபன்னமாகிறது. பஹுகர்ந்தங்களால் ப்ரதிபாதிக்கத்தகுந்ததாக இருப்பதுபற்றி தனியாகப்பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதிலும் முந்தி இருத்தலானது மேலே சொல்லப்போகிற உபஜீவ்ய, உபஜீவக பாவமுதலிய ஹேதுக்களால் விதித்திக்கிறது. இது சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. அர்த்த க்ரமத்தால் ப்ரஹ்ம †மீமாம்ஸையில் மூன்றாவது அத்யாயத்தின் நான்காவது பாதத்தோடு கர்மவிசாரம் பொருந்துகிறது. ப்ரதிபத்திஸௌகர்யரூபமான க்ரமத்தால் கர்மவிசாரத்திற்கு பூர்வபாவம் ஸங்கதமாகிறது என்று. இவ்வண்ணமாவது ஸாதர்ம்ய §ஸமம் வைதர்ம்யஸமம் என்கிற இரண்டு ஜாதிகளையும் நிரூபித்ததனால் இரண்டையும் அனுஸரித்ததான ப்ரதிதர்மஸமம் எவ்வாறு அர்த்தவித்தியோ இவ்வாறாக இரண்டு பாகங்களுக்கும் அஸாதாரணங்களாக இருக்கிற அர்த்தவிஷயமான இரண்டு ப்ரதிக்ஞைகள் செய்யப்பட்டால் ஸாதாரணமான அர்த்தப்ரதிக்ஞை அர்த்தமாக வித்திபெறலாம்—ஸாதாரணமான அர்த்தம் ப்ரதிக்ஞை பண்ணப்பட்ட போதிலுங்கூட அஸாதாரணமான அர்த்தம்

¶ பௌர்வாபர்யம்—முன்பின்னாக இருத்தல்.

*ச்சலம் – அர்த்தாந்தராபிப்ராயத்தால் ப்ரயோகிக்கப்பட்டதற்கு வேறு அர்த்தத்தைக் கல்பித்து தூஷிப்பது. ஜாதி—அஸதுத்தரம்.

‡ஹேத்வாபாஸங்கள்—ஹேதுக்களைச்சேர்ந்த தோஷங்கள் அல்லது, துஷ்டஹேதுக்கள்,

†மீமாம்ஸா—வேதார்த்தவிசாரம். 'மாங்' தாது. ஸ்வார்த்தத்தில் 'ஸங்' ப்ரத்யயம்.

§ ஸமம்—ஜாதிதோஷத்தின் உட்பிரிவு.

தனித்தே ப்ரதிக்ஞை செய்யத்தக்கது. தர்மஜிஜ்ஞாஸை ப்ரதிக்ஞைசெய்யப்பட்டிருந்தபோதிலும் "அயாத: சேஷலக்ஷணம், அயாத:க்ரத்வர்த்தபுருஷார்த்தயோர்ஜிஜ்ஞாஸா" என்கிற இது முதலிய இடங்களில் அஸாதாரணமாக இருக்கிற அர்த்தவிஷயகமான ப்ரதிக்ஞை செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால், இரண்டு பாகங்களுக்கும் அஸாதாரணங்களாக இருக்கிற அர்த்தங்களின் ப்ரதிக்ஞையினால் அதையனுஸரித்திருக்கிற ஸாதாரணமான அர்த்தத்தின் ப்ரதிக்ஞையும் ஆர்த்தமாக ஆகலாமென்று முதலில் "அயாதோ தர்மஜிஜ்ஞாஸா" என்று ப்ரதிக்ஞை செய்யப்பட்டது. 'வேதார்த்தஜிஜ்ஞாஸா' என்று கூறப்படவில்லை. அல்லது, "அயாதோ தர்மஜிஜ்ஞாஸா" என்பதே ஸாதாரணமான ப்ரதிக்ஞை. அலௌகிகமாகவும், ச்ரேயஸுக்குஸாதனமாகவும் இருப்பதல்லவோ தர்மம். அதை அனுஸரித்திருப்பதுப்ரதிபாதிக்கத்தக்கது. தர்மமோ ஸாத்யமென்றும், ஸித்தமென்றும் இருவகைப்பட்டிருக்கிறது. ஸித்தரூபமான வஸ்துவினிடத்தில் தர்மசப்தத்திற்கு ப்ரயோகம் மஹாபாரதத்தில் காணப்பட்டிருக்கிறது. எப்படியெனில்,-"யேச வேதவிதோ விப்ரா யே சாத்யாத்மவிதோ ஜநா: தே வதந்தி மஹாத்மாநம் க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதனம்." (வேதார்த்தத்தையறிந்த அந்தணர்களும், வேதாந்தார்த்தத்தையறிந்த ஜனங்களும் மஹாத்மாவான விஷ்ணுவை சாச்வதமான தர்மமென்று சொல்லுகிறார்கள்.) அவ்வண்ணமே ஜ்ஞானத்தினால் சிறப்புற்றவர்களாலும் 'அலௌகிகத்வே ஸதி ஶ்ரேயஸ்ஸாதனத்வம்' என்பதை ப்ரவ்ருத்திநிமித்தமாக எண்ணி ஸித்தரூபமான அர்த்தத்தில் தர்மசப்தம் ப்ரயோகிக்கப்பட்டது. "த்ரவ்யம், க்ரியை, குணம், முதலியவைகளுக்கு தர்மத்வம் ஸ்தாபிக்கப்படப்போகிறது. அவைகள் இந்திரியங்களாலறியத்தக்கதாக இருந்தபோதிலும்கூட தர்மசப்த வாச்யங்கள். ஆனால் த்ரவ்யத்வாதிரூபத்தால் அவைகள் தர்மங்களாகா". இது முதலியதில். அந்த இடத்தில் த்ரவ்யம் முதலியது இருந்தபோதிலும்கூட க்ரியையின் ப்ராதான்யத்தால் பூர்வபாகமானது ஸாத்யதர்மபரம். உபாஸனங்களும், அதற்கு அங்கங்களும் இருந்தபோதிலும் ப்ரஹ்மப்ரதானமானதால் மேல் பாகம் ஸித்ததர்மபரம். ஆகையால், இரண்டு பாகங்களின் விசாரத்திற்குப்பொதுவானது முதல் ப்ரதிக்ஞை. அதில் தர்மசப்தத்திற்கு ஸாத்யதர்மவிஷயமாக விசேஷப்ரஸித்தி இருப்பதாலும், புத்திஸ்தமாக இருப்பதாலும், அது பூர்வபாகத்தால் அறியப்பட்டபடியால் முதன்மை வாய்ந்திருப்பதாலும், தர்மஜிஜ்ஞாஸா பதத்தினாலேயோ, † தந்த்ரத்தினாலேயோ, அர்த்தத்தினாலேயோ ப்ரதிக்ஞாவிஷயத்வம் ஸபன்னமாதலாலும் § சோதனாஸூத்ரத்தில் அதின் லக்ஷணம் கூறப்பட்டது. ஸித்தரூபமான தர்மவிசேஷமானது சாதாரண ப்ரதிக்ஞையினாலேயே அர்த்தத்தினால் ப்ரதிக்ஞை பண்ணப்பட்டிருந்தபோதிலும் அதற்கு பஹுக்ரந்தங்களால் ¶ வ்யவதான மேற்பட்டிருப்பதாலும், சப்ததத்தால் அது போதிக்கத்தகுந்ததாக ஆகாது என்கிற சங்கையை பரிகரிக்கவேண்டுமென்கிற எண்ணத்தினாலும், மீண்டும் ப்ரதிக்ஞை செய்யப்பட்டது. அதற்கு 'ஜன்மாதி' ஸூத்ரத்தில் லக்ஷணம் கூறப்பட்டிருப்பதால் ஐகசாஸ்த்ர்யம் தகுதியுள்ளதே.

---

† தந்த்ரம் - ஒரே சப்தத்தை அர்த்தங்களின் வேறுபாட்டைக்கருதி இருமுறை ஆவ்ருத்தி செய்து கொள்ளுதல்.

§ சோதனாஸூத்ரம் - "சோதனாலக்ஷணோர்த்தோ தர்ம:" என்று ஜைமிநியின் பூர்வமீமாம்ஸையில் இரண்டாவது ஸூத்ரம்.

¶ வ்யவதானம் இடைவெளி அல்லது விலக்கம்.

(பூர்வபக்ஷம்.)

பூர்வபாகம் 'ஸாத்யதர்மப்ரதானம்' என்கிற சொல்வானது கீழ் உதாஹரிக்கப்பட்டிருக்கிற வசனத்தோடு விரோதிக்கிறது. அந்த பூர்வபாகத்திலும் விக்ரஹரூபமான பரமபுருஷன் கர்மாக்களால் ஆராதிக்கத்தக்கவனாக இருப்பதுபற்றி ப்ரதான ப்ரதிபாத்யத்வம் அறியப்படுவதால், அந்த வசனத்தில் 'வேதவித்' என்கிற சப்தம் பூர்வபாகத்தின் அறிவை உணர்த்துகிறது. † கோபலீவர்தந்யாயத்தால் "விஷ்ணுர்நாமாஸ வேதேஷு வேதாந்தேஷ்வபி கீயதே" (விஷ்ணு என்கிற ப்ரவித்தி பெற்ற அந்த பரமபுருஷன் வேதங்களிலும், வேதாந்தங்களிலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறான்.) என்கிற வசனத்தோடு அர்த்தத்தில் ஒன்றுபட்டிருப்பதாலும் அப்ராதானமாகவாவது கர்மாக்கள் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருப்பதால் விரோதமில்லையென்று சொல்வது கூடாது. ஜைமினி மஹர்ஷிக்கு கர்மாக்களே ப்ரதானமாக ப்ரதிபாதிப்பதல்லவோ அபிமதம்,உங்களாலும் அவ்வாறே கூறப்பட்டிருப்பதால் உண்மைதான்.'ராஜபுருஷன்' என்கிற வ்யவஹாரத்தில் ராஜாவுக்கு எவ்வாறு தாத்பர்யகோசரத்வரூபப்ராதான்யமிருக்கிறதோ, அவ்வாறே, பரமாத்மாவுக்கு உள்ளபடி ப்ராதான்யமிருக்கிறது. ராஜபுருஷனுக்குப்போல, சாப்தமான ப்ராதான்யம் கர்மத்துக்கே. அது திரஸ்கரிக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. ஏனெனில், அங்கே அதற்கு பரமாத்மாராதனரூபத்வம் அறியப்படாமையால் அந்த பரமபுருஷாராதன ஜ்ஞானம் அவச்யம் ஸம்பாதிக்கத்தக்கதல்ல. கர்மாக்கள் கொஞ்சகாலத்தில் முடிவுள்ளதான ஸ்வர்கம் முதலிய பலத்தையே கொடுப்பவைகளென்கிற விவேகத்துக்கு பரதேவதாக்ஞாஜ்ஞேகவேண்டியதில்லையென்பது ச்ருதி ஸ்ம்ருதிகளால் அறியப்படுகிறது. "யோ ஹ வா ஏததக்ஷரம் கார்க்ய விதித்வாஸ்மின் லோகே ஜுஹோதி யஜதே, தபஸ்தப்யதே, பஹூனி வர்ஷஸஹஸ்ராண்யந்தவதேவாஸ்ய தத் பவதி-அஹம் ஹி ஸர்வயக்ஞானாம் போக்தாச ப்ரபுரேவச, ந து மாமபி ஜானந்தி தத்வேனாதஸ்ச்யவந்தி தே" (ஹே கார்க்ய, க்ரக்ஷரமான இந்த ப்ரஹ்மத்தை அறிந்து கொள்ளாமல் இவ்வுலகில் எவன் ஹோமம் செய்கிறானோ, யாகம் செய்கிறானோ, தவம் புரிகிறானோ) (நானே எல்லா யக்ஞங்களையும் அநுபவிப்பவன். நானே ப்ரபு அப்படி யாகாதிகளே அனுஷ்டிப்பவர்களில் எவர்கள் என்னை இந்த ஸ்வபாவமுள்ளவனென்று அறியார்களோ அவர்கள் உயர்பதம் பெற்றும் அதினின்று நழுவுகிறார்கள்) என்று. ஆதலால், அந்த ப்ரஹ்மஸ்வரூபமான, க்ஞானகைவல்யஸ்வரூபமான ப்ராதான்யம் கர்மங்களுக்கு இருக்கிறது. ஆகையால், பூர்வபாகத்தில் கர்மாக்களுக்கு முதலில் ப்ராதான்யம் அறியப்பட்டது. பிறகு அறியத்தக்கதான பரமாத்மாராதனரூபத்வமும் விருத்தமல்ல. ஆதலால், ப்ரதிக்ஞை உபபன்னமாவதால் சாஸ்த்ரங்கள்இரண்டுக்கும் ஐக்யம் பொருந்தும்.

ஆனால், ஜைமினிமஹர்ஷியினால் கர்மப்ரஹ்மமீமாம்ஸைகளுக்கு ஐகசாஸ்த்ர்யம் கூறப்படவில்லை. அப்படியிருந்தபோதிலும் அதை ஏற்றுக்கொண்டு அதோடு ஒரே சாஸ்த்ரமாக வ்யாஸமஹர்ஷியினால் ப்ரஹ்மஸூத்ரம் செய்யப்பட்டது யுக்தம். ஏனெ

† கோபலீவர்தந்யாயம்—கோவைக்கொண்டுவா, காளையையும் கொண்டுவா—என்கிற வ்யவஹாரத்தில் பலீவர்தமும் கோவானதால்—'மாமாய' என்கிற வசனத்தாலேயே பலீவர்தாநயனமும் வித்திக்கையில்,—'பலீவர்தஞ்சாநய' என்கிற வசனம் பயனற்றதாகிறது. அது பயன்படுதலுக்காகுதி 'மே' பதம் 'பலீவர்தேதரமோபரம்' என்று நிச்சயிக்கப்படுகிறது. இதுவும் ஸாமான்யவிசேஷ ந்யாயத்தைச்சார்ந்ததே. இந்த இடத்தில் வையர்த்யபரிஹாரம் முக்யபலம். ஸாமான்யவிசேஷந்யாயத்திலோ அம்யதாநுப்பத்தியினால் விசேஷசாஸ்த்ரத்தால் ஸாமான்யசாஸ்த்ரத்துக்கு ஸங்கோசம் ஏற்படுத்தத்தக்கது.

னில்,—"அததர்த்ததயா க்ஷுப்தமபி யோக்யமபேக்ஷிதம் தாதர்த்யமர்ஹதி க்ராமே குல்பே பூர்வதடாகவத்" (க்ராமம் புதிதாக எற்படுத்தவேண்டியதாக இருந்தால் எற்கனவே முன்பு இருக்கிற தடாகத்தை அந்த க்ராமத்துக்கு உபயோகப்படுத்திக்கொள்வதுபோல், பரஹ்மக் ஞானஸம்பாதனத்தை ப்ரயோஜனமாகக்கருதி ஜைமினியினால் செய்யப்படாமலிருந்த போதிலுங்கூட, ப்ரஹ்மக்ஞானம் கர்மாவை அபேக்ஷித்திருப்பதால் அதையும் இத்துடன் சேர்த்து ஒரே சாஸ்த்ரமெனக்கொள்வது பொருத்தமாகும். இவ்வாறு வக்தாவினுடைய கருத்தும், ஸம்பவமும் காட்டப்பட்டது.

ஹாஷ்டி:—

சுத: வ்ருத்திவிவாக்ஷயிஷிதாயாஹெதெந ஷட்கலெக்ஷவஸ், சுயுக்தாயலெக்ஷவது வலிவெபுராதாரீசாம்ஸையொலெபுஷ: | சீசாம்ஸா ஸாஸ்த்ரம் 'அதாதொ தர்மஜிஜ்ஞாஸா' இதாராப்ய "ஆம்நாயஸ்ய க்ரியார்தத்வாத்" இதெவஸாநம் ஸம்பந்திவிலெக்ஷணவிஷயவிஷயம் ॥

ஆகையால், ப்ரதிபாதிக்க வேண்டுமென்று விரும்பப்பட்ட அர்த்தபேதத்தால் ¶ ஷட்கபேதம் போலும், அத்யாயபேதம் போலும், பூர்வோத்தரமீமாம்ஸைகளிரண்டுக்கும் பேதம். மீமாம்ஸாசாஸ்த்ரமானது—'அதாதோ தர்மஜிஜ்ஞாஸா' என்று தொடங்கி 'ஆம்நாயஸ்ய க்ரியார்தத்வாத்' என்கிற ஸூத்ரம்வரைக்கும் முன்னது பிற்பாடு என்பதற்கு நியாமகமான ஸம்பந்த விசேஷத்தால்க்ரமவிசேஷமுள்ளதாக அமைக்கிருக்கிறது.

ச்ருதப்ரகாசிகை:—

சாரீரகசப்தத்தால் ஸூசிப்பிக்கப்பட்டிருக்கிற ப்ரதானமாய் ப்ரதிபாத்யமான வஸ்து பேதத்தாலும், ஜைமினீயசப்தத்தால் ஸூசிப்பிக்கப்பட்ட கர்த்ருபேதத்தாலும், அவ்விரண்டிலுமுள்ள பலித்த ப்ரயோஜனபேதத்தாலும், அர்த்தவிரோதத்தாலும், இந்த ஐகசாஸ்த்ர்யம் கூடாது.—என்கிற சங்கையை அத: என்று தொடங்கி பரிஹரிக்கிறார்.

அத: ப்ரதிபிபாதயிஷித வ்ருத்திகாரால் சொல்லப்பட்ட ஏகவ்யாக்யேய வ்யாக்யானரூபஸம்பந்தத்தால் என்றபொருள். ஷட்கபேதமும், பூர்வமீமாம்ஸையில் அத்யாயபேதமும், அங்கே மேலேயும் நிதர்சனஞ்ர்த்தமாகக்காட்டப்பட்டது. அர்த்த பேதமில்லாவிடில் ஏகஷட்கமாகவாவது ஏகாத்யாயமாகவாவது இருக்கலாம். ஆதலால், அவயவி ஒன்று என்பது லித்தித்தபிறகு அவாந்தரங்களான அர்த்தங்களின் வேறு

¶ ஷட்கம்—ஆறு அத்யாயங்களடங்கிய க்ரந்தஸந்தர்பம். பூர்வமீமாம்ஸாசாஸ்த்ரத்திலிருக்கிற பன்னிரண்டு அத்யாயங்களும் ஆறு அத்யாயங்கள் வீதம் இரண்டாகப்பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. முதல் ஆறு அத்யாயங்கள் அடங்கிய க்ரந்தஸந்தர்பம் ப்ரதமஷட்கம். இதை ப்ரக்ருதிஷட்கமெனக்கூறுவார்கள். இரண்டாவது, ஆறு அத்யாயங்களடங்கிய க்ரந்தஸந்தர்பம். த்வதீயஷட்கம். இதை விக்ருதிஷட்கம் என்பார்கள்.

பாடானது மஹாவாக்யத்தினுடைய ஏகத்வத்துக்கு விரோதியாகாது. ஏவ்வாறு பதார்த்த போதங்கள் வாக்யார்த்தத்தின் ஏகத்வத்துக்கு விரோதியாகாதோ, அவ்வாறு என்று கருத்து. இதனால் ப்ரதிபாத்யபேதம் பரிஹரிக்கப்பட்டது. இரண்டு ஷட்கங்களில் நிந்திக்கப்பட்டிருக்கிற ப்ரக்ருதிவிக்ருதிகளுடைய ப்ரயோஜனபேதமான சாஸ்த்ரங்களுடைய வேறுபாட்டுக்குக் காரணமாகாததால் ப்ரயோஜனபேதமும் அர்த்தாத் பரிஹரிக்கப்பட்டது. இதனால் வருத்திக்ரந்தத்திலுள்ள 'ஷோடசலக்ஷண' சப்ததாத்பர்யமும் காட்டப்பட்டது. 'பூர்வோத்தரமீமாம்ஸா' சப்தத்தால் 'ஜைமினீய, சாரீரக' சப்தங்களும் விவரிக்கப்பட்டன. 'ப்ரதிபிபாதயிஷித' சப்தத்தால் அர்த்தவிரோதம் பரிஹரிக்கப்பட்டது. ப்ரதிபாதிப்பதற்கு இஷ்டப்பட்ட வஸ்துவன்றே ப்ரதிபிபாதயிஷிதம். அது தாத்பர்யவிஷயமான அர்த்தம். விருத்தமாக ப்ரதீதிவிஷயமாகிற தேவதாதிராஸாதிகளில் தாத்பர்யமில்லை என்று அபிப்ராயம்.

மேல் ஆக்ஷேபம்:—

இவ்விதம் எப்படி சொல்லக்கூடும்? வேதமானது யஜ்ஞாதிக்ரியாநுஷ்டானங்களே ப்ரயோஜநமாகக்கொண்டிருப்பதால் விதித்பரவாக்யங்களெல்லாம் அந்த க்ரியைகளுக்கு சேஷம் என்றல்லவோ ஸூத்ரகாரரால் கண்டோக்தமாய்க்கூறப்பட்டிருக்கிறது. அது விருத்தமாகவே ஆகிறது. ஆகையால், சாஸ்த்ரபேதம்.

இப்படியல்ல. "பதே ஜுஹோதி. ஆஹவநீயே ஜுஹோதி. க ஹிம்ஸ்யாத். பசுமாலபேத." (காலடியில் ஹோமம் செய்கிறான். ஆஹவநீயாக்நியில் ஹோமம் செய்கிறான். ஒன்றையும் ஹிம்விக்கக்கூடாது. பசுவை யக்ஞத்தில் கொல்லவேண்டும்.) என்பது போலவும்,—வ்யாகரணசாஸ்த்ரத்தில் "கர்மண்யண், ஆதோநுபஸர்கே க:" (கர்மகாரகன் உபபதமாயிருக்கையில் தாதுவின் மீது 'அ' என்ற விகுதி வருகிறது. ஆகாரத்தை ஈற்றிலுடைய தாதுக்களின்மீது 'க' என்கிற விகுதி வருமானால் உபபதம்உபஸர்கமாயிருக்கக்கூடாது) என்பது போலவும்,—$ உத்ஸர்காபவாதாப்யாயத்தால் சாஸ்த்ரங்களுடைய ஐக்யத்துக்கு விரோதமில்லை. பொதுவாக விதித்பரவாக்யங்களுக்கு க்ரியாசேஷத்வம் சொல்லப்பட்டிருந்தால், விதித்பரவாக்யசேஷத்துக்கு விதிசேஷத்வம் உண்டா? இல்லையா?—என்ற விசாரித்து, ஸ்வயம் புருஷார்த்தமாகயிராத விதித்பரவாக்யங்களே க்ரியாசேஷங்கள்.—ஸ்வயம் புருஷார்த்தமாக பர்யவஸிக்கிற விதித்பரவாக்யங்கள் அந்த க்ரியைக்கு சேஷமாக ஆகா—என்ற நிர்ணயிப்பதன்றே யுக்தம். எப்படி, ஹோமம் ஸாமான்யமாக ஆஹவநீயத்தில் செய்யத்தக்கதென்ற ஏற்பட்டிருந்தாலும், 'ஹோமவிசேஷமான குதிரையின் காலடியில்'—என்ற நிச்சயிக்கப்படுகிறதோ, எப்படி, ஸாமான்யமாய் ஹிம்ஸாநிஷேதம் இருந்தபோதிலும்கூட, ஹிம்ஸாவிசேஷம் செய்யலாம் என்று சொல்லப்படுகிறதோ,—எப்படி ஸாமான்யமாய் கர்மகாரகன் உபபதமாயிருந்தால் 'அண்' ப்ரத்யயம் வருவதாயிருக்கையில், ஆகாராந்ததாதுக்களுக்கு அப்ரத்யயவிதியோ,—அங்கு சாஸ்த்ரபேதமில்லையோ—அப்படியே இவ்விடத்திலும் அபேதம்கொள்ளத்தக்கது.

தேவதாதிராஸத்திலும் தாத்பர்யம் கிடையாது. வேதாந்தம் கேளாதவர்களுக்கு கர்மாவில் ஏற்படும் அச்ரத்தையைத்தடுப்பதற்காக அது கர்மப்ரார்தாய்த்தை ப்ரதிபாதிக்கிறது. "ஹந்தி நிந்தா நிந்திதம் நிந்திதாம் ப்ரவர்த்ததே. அபிது நிந்திதாநிதரத் ப்ரசம்ஸதி

$ உத்ஸர்கம் - பொதுவான விதி. அபவாதம் - விசேஷவிதி. "பரிஹ்ருத்யாத்தின் ப்ரவ்ருத்திக்குத் தகுந்த லக்ஷ்யத்தை விட்டு மற்றைய லக்ஷ்யங்களில் உத்ஸர்கசாஸ்த்ரம் நிலைபெறுகிறது.

தும்" (நிந்தையானது நிந்திக்கத்தகுந்த வஸ்துவை நிந்திப்பதற்காகவே ப்ரவ்ருத்திப்பதில்லை. ஆனால், நிந்திக்கத்தகுந்ததைவிட வேறு வஸ்துவின் மேன்மையை வெளியிடுவதற்காக.) என்று ந்யாயமறிந்தவர்கள் சொல்லுகின்றனர். அல்லது, வேதப்ராமண்யத்திலும் கர்மாக்கள் அவச்யம் செய்யத்தகுந்தவை—என்பதிலும் தாத்பர்யமிருப்பதால் 'தேவதையில்லை' என்று சொன்னது கர்மவிரோதிகளை நிராகரிக்க வேண்டுமென்கிற எண்ணத்தால் * அந்வாருஹ்யவாதமாயிருக்கலாம். தன்னுடைய அதிகமான அபிமானத்திற்கு விஷயமாயிருப்பதை அநாதரித்துங்கூட சத்ருநிராகரணம் காணப்படுகிறது. எப்படியென்றால், "அபீஷ்டார்த்தவ்யயேநாபி ஜயதி க்ஷேத்ரஹாரிணம்—லப்தக்ஷேத்ரைர்ந துஷ்ப்ராப: ஸ்யாதர்த்த இதி நிச்சயாத்." (ப்ரியமான பொருளைச்செலவுசெய்தாவது தன்நிலத்தை அபகரித்தவனை ந்யாயஸ்தலத்தில் ஜயிக்கிறான்,—நிலம் கிடைத்தால் பொருளையடைவது வருத்தமல்ல என்கிற நிச்சயத்தால்.) இவ்விதமே, அபிமததரனான ஈச்வரனை நிராகரித்தாவது வேதப்ராமாண்யஸமர்த்தநம் செய்தால் பிறகு அபிமத ஸித்தி ப்ரயத்னமின்றியே அடையப்படும்—என்று ஜைமிநியின் அபிப்ராயம். அதன் ஸித்திப்ரகாரமும் அவராலேயே சொல்லப்பட்ட † 'ராத்ரிஸத்ரந்யாயம்' முதலியவற்றைச் சார்ந்ததென்று மேலே வ்யக்தமாகும். அதன் ஸித்தியை ஒப்புக்கொண்டமாத்ரத்தினாலேயே அதன் அநாதரவாதத்திற்கு விரோதம் ஒன்றுமில்லை,—அது அந்வாரோஹித்து செய்யப்பட்டிருப்பதால்.

அது எப்படி அந்வாருஹ்யவாதமென்று நிச்சயிக்கப்படுகிறதெனில், பதில் சொல்லுகிறோம்.

"ஸம்பதத்ரேதி ஜைமிநி:, அந்யார்த்தம் து ஜைமிநி:, பரம் ஜைமிநிர்முக்யத்வாத். ப்ராஹ்மேண ஜைமிநி:" இது முதலிய ப்ரஹ்மஸூத்ரங்களாலேயே ப்ரஹ்மஸ்வரூபம், அதன் குணம், அதன் உபாஸநம், அவற்றின் பலம், முதலியவற்றின் அங்கீகாரம் ஜைமிநிக்கு இருப்பதாக அறியப்படுவதாலும்,—மஹாபாரதத்திலும், ஜஹயக்ரீவ உபாக்யானாதிகளில் பகவானான வ்யாஸருடைய உபதேசத்தால் அடையப்பட்ட பரமாத்மஜ்ஞானமுள்ளதாக அறியப்படுவதாலும்,—இக்காரணங்களாலே விருத்தமான அர்த்தத்தில் தாத்பர்யமில்லாமையால் அர்த்தவிரோதமில்லை.

மேலும், அர்த்தவிசேஷம் எவ்விதத்திலும் பரிஹரிக்கமுடியாது. ஏனென்றால், விசேஷா * திதேசங்களை நிரூபிப்பதில் நோக்கமுள்ள 8-வது அத்யாயத்தில்—§ விக்ருதிகளில் ‡ ப்ரக்ருதிதர்மாதிதேசம் செய்யத்தக்கதாக ஏற்படும் ஸந்தர்பத்தில்—எந்த கர்மா

---

* அந்வாருஹ்யவாதம்—விரோதிகளை நிக்ரஹிப்பதற்காக விஷயத்தை அபிமதம் போல் சொல்லுதல்.

† ராத்ரிஸத்ரந்யாயம்,—'ப்ரதிஷ்டையில் விருப்பமுள்ளவன் ராத்ரிஸத்ரத்தை அனுஷ்டிக்கக்கடவன் என்று' ச்ருதியில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அர்த்தவாதமெல்லாம் ச்ருதியின் அர்த்தத்தை ஸ்துப்பதிலேயே தாத்பர்யமுள்ளதாயிருந்தபோதிலும் இங்கு ராத்ரிஸத்ரத்துக்கு ப்ரதிஷ்டை பலமாகவும் ஆகிறது.

* அதிதேசம் - ஏற்கனவே ஓரிடத்தில் சொல்லியிருப்பதை மற்றொரு இடத்தில் ஏறிடுதல்.

§ விக்ருதி - அதிதிச்யமான தர்மவதீ—அதாவது, அதிதேசிக்கப்பட்ட தர்மத்துடன் கூடியது.

‡ ப்ரக்ருதி - அதிதேசாங்கப்ரயோஜநதர்மவதீ—அதாவது, அதிதேசத்துக்கு ப்ரயோஜனமான தர்மத்தையுடையது.

வில் எந்த கர்மத்தினுடைய தர்மாதிதேசம் செய்யவேண்டும் என்று அபேக்ஷிக்கையில்,—எந்த கர்மாவுக்கு எந்த கர்மாவோடு த்ரவ்யஸாம்யமோ, தேவதாஸாம்யமோ இருக்கிறதோ, அதில் அந்த தர்மம் அதிதேசிக்கத்தக்கதென்று நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த இடத்தில் எந்த கர்மாவுக்கு ஒரு கர்மாவோடு த்ரவ்யஸாம்யமும், மற்றொன்றோடு தேவதாஸாம்யமும் இருக்கிறதோ, அந்த தர்மமே அதிதேசிக்கப்படவேண்டும். தேவதாஸாம்யமுள்ள கர்மாவின் தர்மம் அதிதேசிக்கத்தக்கதல்ல—என்று ஜைமிநி மஹர்ஷியினுல் "த்ரவ்யதேவதாஸாம்யே த்ரவ்யம் பலீயः" (த்ரவ்யஸாம்யமும் தேவதாஸாம்யமும் வந்தால் த்ரவ்யஸாம்யம் ப்ரபலம்.) த்ரவ்யப்ராதானம் சொல்லப்பட்டது.

த்ரவ்யம் ப்ராதானமென்று சொன்னது அதிவதாமல்ல. ஏனென்றால் அனுஷ்டானவிரோதம் ஏற்படுவதால். த்ரவ்யப்ராதான்யத்தாலன்றோ அனுஷ்டானம் காணப்படுகிறது. ஆகையால், த்ரவ்யத்துக்கு ப்ராதான்யம் சொல்லுகிற ஜைமிநிக்கு தேவதாதிராஸத்தில் தாத்பர்யமுண்டு.

இவ்விஷயத்தில் ஸமாதானம் சொல்லுகிறோம்.

ஸத்பாவாஸத்பாவங்களால் த்ரவ்யதேவதைகளுடைய ப்ராதான்யாப்ராதான்யங்கள் சொல்ல உத்தேசிக்கப்படவில்லை. ஆனுல் விளம்பித்தும், விளம்பமின்றியும் ப்ரவ்ருத்திக்கிற ப்ரமாணங்களுக்கு விஷயமாக இருப்பதுதான் உத்தேச்யம். த்ரவ்யமோ அவிளம்பிதப்ரத்யக்ஷத்தால் அறியத்தகுந்தது. தேவதையோவென்றால், விளம்பிதமான சாஸ்த்ரத்தினுல் அறியத்தகுந்தது. விளம்பாவிளம்பங்களே சுருதிலிங்கம் முதலியவற்றிலும், ப்ரத்யக்ஷாநுமாநாதிகளிலும், முன்பின்னிருப்பவைகளுக்கு ப்ராபல்யத்திலும் காரணங்கள்.

ஹவிஸாக இருக்கும் தன்மை சாஸ்த்ரத்தினுலேயே அறியத்தகுந்ததாதலால் த்ரவ்யத்துக்கும் ப்ராதான்யம் இல்லை யென்றால்,—

இப்படியல்ல. † சரு ‡ புரோடாசம் முதலிய த்ரவ்யமன்றோ ப்ரத்யக்ஷமாகக்கண்டறியப்படுகிறது. அதில் ஹவிஷ்ட்வம் என்கிற தர்மம் மாத்ரமே சாஸ்த்ரத்தால் அறியத்தகுந்தது. தேவதைக்கு மாத்ரம் ஸ்வரூபம், ச்ரேயஸ்ஸாதனத்வம், முதலிய தர்மம்—இவ்விரண்டும் சாஸ்த்ரத்தினுல் அறியத்தக்கது. ஆகவே, ஸ்வரூபத்தாலும், தர்மத்தாலும், விளம்பமுள்ள ப்ரமாணத்தால் அறியத்தகுந்ததாயிருப்பதால், தேவதைக்கு அப்ராதான்யம். தர்மம்மாத்ரம் சாஸ்த்ரத்தால் அறியத்தக்கதாயிருந்தபோதிலும், தர்மிரூபமான அம்சத்தினுல் அவிளம்பிதமான ப்ரமாணத்தால் அறியத்தக்கதாயிருப்பதால் ஹவிஸுக்கு ப்ராதான்யம். ஆகவே, ப்ராதான்யாப்ராதான்யங்கள் ப்ரமாணத்தை த்வாரமாகக்கொண்டிருப்பதால் ஸ்வரூபத்தின் அஸத்தையில் (இன்மையில்) தாத்பர்யமில்லாததுபற்றி தேவதாதிராஸவசனம் வேறு விஷயத்தில் கோக்குள்ளது. இவ்விதம், வேறு அர்த்தங்களும் நிரூபணம் செய்ய முடியுமாதலால் அர்த்தவிரோதமில்லை.

ப்ரஹ்மஸூத்ரங்களாலேயே ஜைமிநியின் பக்ஷம் அநுவதித்து நிராகரிக்கப்பட்டிருப்பதால் எவ்விதத்தாலும் பரிஹரிக்கமுடியாது. எப்படியெனில், 'பலமத உபபத்தேः' என்கிற ஸூத்ரத்தில் ஈச்வரன் கர்மபலன்களைக்கொடுப்பவன் என்பதால், 'தர்மம் ஜைமி

† சரு—ஹோமஸாதனமாக இருப்பதும், மந்த்ரத்தினுல் பரிசுத்தமுமான சால்யன்னம் முதலியது.

‡ புரோடாசம்—தேவதோத்தேசமாக ஸம்ஸ்கரிக்கப்பட்ட செய்கலந்த மாவு.

நிரத எவ' என்கிற ஸூத்ரத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டுள்ள தர்மம் பலப்ரதம் என்றவிஷயம் அநுவதித்து நிராகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

அப்படியல்ல. சுருதியிலுல் சொல்லப்பட்டிருத்தல், உபபத்தி,—இவ்விரண்டாலும் ஒரு காலவிசேஷத்தில் வரப்போகிற பலன்களுக்கு ஸாதனம் மாத்ரம் ஜைமினியால் சொல்லப்படவே அவ்விரண்டினாலேயே இங்கு பலஸாதனவிசேஷவித்தி சொல்லப்பட்டிருப்பதால் ஆக்ஷேபம் சரியல்ல.

"சேஷத்வாத் புருஷார்த்தவாதோயமா "அங்யார்த்தம் து ஜைமிநி:" என்கிற ஸூத்ரத்தில் வேதாந்தத்தினுல் சொல்லப்பட்ட ஆத்மஜ்ஞானம் கர்மசேஷமாதலால் ஆத்மாக்களுக்கு கர்மசேஷத்வம் சொன்னது "அதிதோபதேசாத்" என்கிற ஸூத்ராத்தரத்தோடு விரோதப்படுகிறது. விகல்பத்தால் விரோதம் ஸம்பவிக்காது. ஏனெனில், வஸ்துவிகல்பம் கூடாது. ஜைமிநியால் அங்யபதம் உபங்யவிக்கப்பட்டதென்று சொல்லவுங்கூடாது. ஜைமிநிமதமாயிருப்பதால் வித்தாந்தியால் நிராகரிக்க முடியாதாதலால் விரோதம்.

இப்படியல்ல. சதருவின் நிராஸத்தை பலமாகக்கொண்டிருக்கிற ஜைமிநியின் அங்வாருஹ்யவாதத்திற்கு அவ்விதம் உபங்யாஸமும், நிராஸமும் பொருத்தலாம். அப்படியில்லாவிடில், "பரம் ஜைமிநி:" இது முதலிய ஸூத்ரங்களுக்கு ஒன்றோடொன்று விரோதமும், பாரதலசனவிரோதமும் வரும். ஜைமிநியின் அங்வாருஹ்யவாதத்தைத் தெரிந்துகொள்ளாதவர்களுக்குத்தான் அவர் சொல்லிய விஷயத்தில் தத்வபுத்தி உண்டாகுமென்று அதைத்தடுப்பதற்காக ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தில் அதன் உபங்யாஸநிராஸங்கள் இரண்டும் செய்யப்பட்டன. ஆகையால் தான், "பராமர்சம் ஜைமிநி:" என்கிற ஸூத்ரத்தில் கைஷ்டிகம் முதலிய †ஆச்ரமங்களின் நிராகரணமும் பரிஹரிக்கப்பட்டது. ஏனெனில், "தத்பூதஸ்ய" என்கிற ஸூத்ரத்தில் கைஷ்டிகன் முதலியவர்களுக்கு ஆச்ரமப்ரம்சமானது ஜைமிநிக்கு அநபிமதம் என்று சொல்லியிருப்பதால். ஆச்ரமமே அநபிமதமாஞல் அதிலிருந்து ப்ரம்சமும் அநபிமதம் என்று சொல்லமுடியாது. ஆகையால், வீதராகனைத் தவிர மற்றவர்களுக்கு அக்நிஹோத்ரம் முதலியவற்றைத்தடுப்பதற்காக ஆச்ரமாத்தராங்களைத்தடுத்ததும் முன்போல் அங்வாருஹ்யவாதம். அதுவும் பூர்வமீமாம்ஸையில் ஸூத்ரத்தால் சொல்லப்படவில்லை. ஆனலும் 'ஔடுலோமி' முதலியவர்களின் மதம்போல் அனுவதித்து நிராகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

† ஆச்ரமங்கள் - ப்ரஹ்மசர்யம், கார்ஹஸ்த்யம், வாநப்ரஸ்தம், ஸந்யாஸம்—என நான்கு வகைப்படும். இந்நான்கும் ப்ராஹ்மணன் ஒருவனுக்கே. க்ஷத்ரியனுக்கும், வைச்யனுக்கும்—ப்ரஹ்மசர்யம், கார்ஹஸ்த்யம், வாநப்ரஸ்தம் இம்மூன்றுதான். ப்ரஹ்மசாரிகள்-ஸாவித்ரன், ப்ராஜாபத்யன், ஸௌம்யன், ஆக்நேயன், வைச்வதேவன், உபகுர்வாணன் கைஷ்டிகன்—என ஏழுவகையாய்ப்படுகிறார்கள். உபநயனமானபிறகு அத்யாபோபாகர்மாவரையில் ஸாவித்ரீமந்த்ரத்தை மாத்ரம் உச்சரிக்க அதிகாரமுள்ளவனுதலால், ஸாவித்ரன். நியமாத்யயனகாலத்தில் ப்ராஜாபத்யம் முதலிய நான்கு காண்டங்களை க்ரமமாய் அத்யயனம் செய்கையில் அந்தந்தக்காண்டஸம்பந்தமாய் ப்ராஜாபத்யன், ஸௌம்யன், ஆக்நேயன், வைச்வதேவன், என்ற ப்ரஹ்மசாரிக்குப்பெயர். குருகுலத்தில் வேதாத்யயனத்தையும், வேதவ்ரதத்தையும் விதிப்படி அனுஷ்டித்து முடித்தபிறகு, ஆசார்யன் கோரினபடி குருதக்ஷிணை ஸமர்ப்பித்து, ஸ்நாதகவ்ரதத்தையும் முடித்து க்ருஹஸ்தாச்ரமத்துக்கு வருபவன் உபகுர்வாணப்ரஹ்மசாரி. உயிருள்ளவரையில் ப்ரஹ்மசர்யவ்ரதத்தோடு குருகுலத்திலேயே இருந்து முக்தியடைபவன் கைஷ்டிகன்.

ஆனால், மதுவித்யையில் வஸ்வாதிகளுக்கு அதிகாரமில்லையென்று சொன்னது அதிகாரத்தைச்சொல்லும் வார்த்தையோடு இது விரோதப்படுகிறதே என்று சொல்லக் கூடாது. அதிகாரோக்தியானது வஸ்வாதிதேவதாங்கீகாரத்துக்கு அடையாளமாதலால் சாஸ்த்ரங்களின் ஐக்யத்துக்கு விரோதமில்லாமையால் அதை வெளிப்படுத்துவதில் ப்ரயோஜனமில்லை. "ஹாவம் ஜைமிநி:" என்ற ஸூத்ரத்தில் சொன்ன பக்ஷங்களும் சாஸ்த்ர ஐக்யத்துக்கு விரோதமில்லாதவைகள். கர்மவிசாரத்தில் அவைகளுக்கு ஸமர்த்தனமில்லாதலால் அந்தக்கேள்விக்கே அவகாசமில்லை. ஆகவே, அர்த்தவிரோதம் கிடையாது. கர்த்ருபேதபரிஹாரம் ப்ரஸித்தமாயிருப்பதால் சப்தத்தால் சொல்லப்படவில்லை. அதனால் தான் சப்தத்தால் ஸூசிப்பிக்கப்பட்டதாகிறது. தூர்த்ஸ்வாமி, கபர்தி இவ்விருவரும் செய்த ஆபஸ்தம்பஸூத்ரவ்யாக்யானத்துக்கு வ்யாக்யானம் செய்யத்தகுந்த க்ரந்தத்தின் ஐக்யத்தினால் ஏகப்ரபந்தத்வம் காணப்படுகிறதன்றோ! பாணினீஸூத்ரங்களுக்கு $ வாமநன், ஜயாதித்யன் என்கிற இரண்டு பண்டிதர்களால் செய்யப்பட்டு முன்பின்னாக அமைந்திருக்கிற இரண்டு வ்ருத்தி க்ரந்தங்களுக்கும் வ்யாக்யேயங்களின் ஐக்யத்தால் ஏக வ்யாக்யானத்வம் காணப்படுகிறது. ஆகையால், ஐகசாஸ்த்ர்யம் உபபன்னம்.

ஒரே சாஸ்த்ரம் என்பது இருக்கட்டும். பௌர்வபர்யநியமம் எப்படி? என்கிற ஸந்தேஹத்தைப்பரிஹரிப்பதற்காக வ்ருத்திக்ரந்தத்திலிருக்கிற ¶ 'ஸம்ஹிதம்' என்றபதத்தை "**மீமாம்ஸா**"—என்று தொடங்கி ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் விவரிக்கிறார்.

க்ரமவிசேஷத்தோடு கூடிய ஐகசாஸ்த்ர்யம் 'ஸம்ஹிதம்' என்ற பதத்தினால் கருதப்பட்டிருக்கிறது. 'ஆரப்ய, ஏவமந்தம்' (இது தொடங்கி இதுவரையில்) என்பதினால் பௌர்வஷர்யநியமம் சொல்லப்பட்டது. '**ஸங்கதிவிசேஷண**'—இந்தப்பதத்தால், பாடக்ரமம்,—சேதநர்களுக்கு தர்மார்த்தகாமங்களில் முதலில் ப்ரவ்ருத்தி உண்டாகும் அர்த்தஸ்வபாவம்,—உபநிஷத்துகளில் அங்காங்கிபாவத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற வாக்யங்களில் யக்ஞம் முதலிய கர்மாக்களுக்கு பதார்த்தபாவத்தால் ஸம்பந்தம்,—சில வித்யைகளில் யக்ஞங்களையும், அவற்றின் உபகரணம் முதலியவைகளையும், த்ருஷ்டவிசேஷங்களாகக் கூறுதல்,—கர்மப்ரஹ்மவிசாரங்களுக்கு த்ருஷ்டாந்ததார்ஷ்டாந்திகஸூாவம்,—வித்யைக்கும், கர்மாவுக்கும் § உத்பாத்யோத்பாதகஸூாவமிருப்பதால் அவைகளுக்கு சேஷமான விசாரங்களும் அந்தக்ரமத்தையே அலுஸரித்திருக்க வேண்டுமென்கிற உபபத்தியும்,—வேதவ்யாக்யானமாயுள்ள மீமாம்ஸையில் உத்தரபாகத்துக்கு பூர்வபாகத்தில் சொல்லப்பட்ட ந்யாயங்களை அபேக்ஷித்தல்,—என்பதும் 'ஸங்கதிவிசேஷண' என்ற பதத்தால் அபிப்பிராயங்கொள்ளப்பட்டன. இவ்வாறான பௌர்வாபர்யநியாமகஸங்கதிவிசேஷத்தோடு "விசிஷ்டக்ரமம்" க்ரம விசேஷமுள்ளது—என்று அர்த்தம்.

வேதப்ராமாண்யம் ஸித்திப்பதற்காக முதல் அத்யாயம் முந்தியிருக்கட்டும். இரண்டாவது அத்யாயத்துக்கு முன் ப்ரஹ்மவிசாரம் ஏன் இருக்கக்கூடாது?

கூடாது. அங்கங்கே சொன்ன ஸங்கதிவிசேஷங்களால் பதினாறு அத்யாயங்களுக்கும் வரிசைக்ரமம் ஸித்திப்பதாலும், ப்ரஹ்மவிசாரம் அதற்குப்பின் வருவதாலும் இதை

$ வாமநன், ஜயாதித்யன்—இவ்விருவரும் ஜைனர்கள். பாணினீ செய்த வ்யாகரண-அஷ்டாத்யாயிக்கு ஸூத்ரக்ரமமாக 'காசிகாவ்ருத்தி' என்னும் க்ரந்தத்தை இவ்விருவரும் செய்தார்கள்.

¶ ஸம்ஹிதம் - ஸங்கதம். இசைக்கப்பட்டிருப்பது.

§ உத்பாத்யம் - உண்டுபண்ணத்தகுந்த கார்யம். உத்பாதகம்-ஹேது.

அபிப்ராயப்பட்டு "ஸங்கதிவிசேஷேண விசிஷ்டக்ரமம்" என்று சொன்னர். இவ்விதம் ஜகசாஸ்த்ர்யம், பௌர்வாபர்யநியமம், சாஸ்த்ரத்துக்கு ஆரம்பிக்கவேண்டிய யோக்யதை, ஆகிய இம்மூன்றும் ப்ரதிக்ஞை செயயப்பட்டது.

ஹாஷயதி:—

தயாஹி—யஸ்மாத் வாக்யஸ்ய 'ஸ்வாத்யாயோத்யேதவ்ய:' (யஜ—சா உ. கரு) இத்யுபக்ரமே ஸ்வாத்யாயஸ்ய வாக்யாத்வேந அத்யயநஸ்ய விதீயதே| தஸ்மாத் கிம்ரூபம்? கயம் வாக்யத்வம்?—இத்யபேக்ஷாயாம்,—"அத்யயநம் ப்ரஹ்மணாஸ்ரமேண, தஸ்மாத் அவச்யம்" (ஸத-ப்ரா) இத்யுக்தம்,

"ஸ்ரவணாம் ப்ராப்தவத்வாம் வா உபாக்ருத்யத்வாவிசி| யுக்தஸ்தாவத்விதீத ஸ்ரவாநு விப்ரோக்தயுபம்வாது" (உபஹ்ரு. ஸ. கரு) இத்யாதிவ்ருத்தநியமவிஸேஷாவதெரெ ஸ்வாவெக்ஷிதாநி வியீயந்தே.

அவ்விதமே முதன்முதல் "வேதம் அத்யயகம் செய்யவேண்டும்" என்கிற விதியிலுல் அத்யயநத்திலுலேயே ஸ்வாத்யாயசப்தத்தால் சொல்லத்தகுந்த வேதமென்கிற அக்ஷராராசிகளின் க்ரஹணம் விதிக்கப்படுகிறது. அந்த அத்யயநமும், எவ்விதம்?—எப்படிச்செய்யவேண்டும்?—என்கிற அபேக்ஷையில் 'எட்டு வயதுள்ள ப்ராஹ்மணனுக்கு உபநயனம் செய்து வேதத்தை அத்யயகம் செய்து வைக்கவேண்டும்' என்கிற விதியிருப்பதால் ச்ரவணமாதத்தின் பௌர்ணமாஸியிலாவது, ப்ரோஷ்டபதிமாதத்தின் பௌர்ணமாஸியிலாவது விதிப்படி வேதாரம்பம்செய்து ப்ராஹ்மணன் நியமத்துடன் காலரை மாதம் அத்யயனம் செய்யவேண்டும்" என்று இது முதலிய வ்ரதநியமவிசேஷோபதேசங்களால் அபேக்ஷிக்கப்பட்டவைகள் விதிக்கப்படுகின்றன.

ச்ருதப்ரகாசிகை:—

முன் சொல்லப்பட்ட அங்கங்களோடும், சிரஸோடும் கூடிய வேதாத்யயனத்துக்கு ப்ரமாணத்தையும், ஸாதனசதுஷ்டயத்தை எடுத்துரைப்பதற்கு ஸமயமில்லாததையும் காண்பித்துக்கொண்டு ப்ரதிக்ஞை செய்யப்பட்ட மூன்று அர்த்தங்களையும் உபபாதிப்பதற்காக 'தயாஹி' என்று சொல்லுகிறார்.

ப்ரதிக்ஞை செய்த மூன்று அர்த்தங்களையும் உபபாதிப்பதற்காக 'ப்ரதமம்' என்று அத்யயனவிதியை நிரூபிக்கிறார்.

வேதப்ராமாண்யஸமர்த்தகம் போல கர்மவிசாரத்தால் விளக்கிய அத்யயனவிதிநிரூபணம் ஏன் ஆச்சர்யிக்கப்படுகிறதில்லை?—என்றால்,

அப்படியல்ல, ஏனெனில், பின் காலத்திலிருந்த வ்யாக்யாதாக்களால் அவ்விடத்தில் அர்த்தக்ஞானபர்யந்தத்வம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அக்ஷராதிக்ரஹணபர்யந்தத்வம் தான் ஸ்ரீவ்யாஸபகவானுக்கு அபிமதம்—ஏனெனில், "அத்யயனம் மாத்ரமுள்ளவனுக்கு" என்றல்லவோ மேலே சொல்லுகிறார்! ஆகையால், அங்கே சொல்லப்போகிற அர்த்த மானது சாஸ்த்ரம் 'ஆரம்பிக்கத்தகுந்தது' என்பதற்காக இங்கே ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறது. அத்யயனவிதிக்கு அக்ஷராதிக்ரஹணமாத்ரபர்யந்தத்வம் நிரூபிக்கப்பட்டால் சாஸ்த்ரா ரம்பணீயத்வம் வித்தியாகிறது. முழுவதும் விஷயமென்று நிரூபிக்கப்பட்டால் ஜ்ஞாசாஸத் யமும், பௌர்வாபர்யநியமமும் வித்தியாகிறது:

அக்ஷரக்ரஹணமாத்ரத்தை அத்யயநசப்தம் சொல்லுமேயாகில் எவ்வாறு ஆரம்பணீ யத்வம்? — எனில், இவ்வாறுக:—அத்யயனவிதிக்கு அர்த்தஜ்ஞானபர்யந்தத்வம் ஏற்பட் டால், அர்த்தஜ்ஞானத்துக்கு "அதீத்ய ஸ்நாயாத்" (அத்யயனம் செய்து § ஸ்நாதக வ்ரதம் அனுஷ்டிக்கவேண்டும்) "ஆசார்யகுலாத் வேதமதீத்ய அபிஸமாவ்ருத்ய" (ஆசார்ய க்ருஹத் தினின்று வேதாத்யயனஞ் செய்து ஸமாவர்த்தனஞ் செய்து) என்று யக்ஞாதி கர்மானுஷ்டா னத்துக்கு சேஷமாக விநியோகமிருப்பதால், உபநிஷத்துகளில் வித்தியான ப்ரஹ்மஜ் ஞானத்துக்குங்கூட கர்மசேஷத்வம் வாவேண்டியதாகும். அந்த ஜ்ஞானத்துக்கு "ஆத்மாவா இதம்" (இந்த ப்ரபஞ்சம் ஆத்மாவே) "ப்ரஹ்ம வா இதம்" (இந்த உலகம் ப்ரஹ்மமே) "அயமாத்மா ப்ரஹ்ம" (இந்த ஆத்மா ப்ரஹ்மம்) இது முதலான வேதாந்தத்திலிருக்கிற ப்ரஹ்மசப்தம் ஆத்மபர்யாயமாதலால் ஆத்மஜ்ஞானத்திற்கு ஆத்மவிஷயத்வம் இருப்ப தால், வீரீஹி முதலியவற்றின் வாயிலாக ப்ரோக்ஷணம் முதலியவற்றுக்குப்போல, த்வாரா பூத ஆத்மாவுக்கும் கர்மசேஷத்வம் ஏற்பட வேண்டியதாக ஆகும்.

ஸமுத்ரம் முதலியவற்றின் த்யானம் போல, ஆத்மஜ்ஞானத்துக்கும் அத்ருஷ்டம் முதலியவற்றின் வாயிலாக கர்மசேஷத்வம் இருப்பதால், ஸமுத்ரம்போல ஆத்மா கர்ம சேஷமல்ல என்று சொல்லக்கூடாது.—ஏனென்றால், கர்மசேஷமாக ஏற்பட்டிருக்கிற ஆத்மாவுக்கு த்வாரபாவம் ஸம்பவிப்பதாக இருக்கையில் அத்ருஷ்டகல்பம் கூடாதாத லால். ஸமுத்ரத்துக்கு யக்ஞோபகாரகத்வம் ஸம்பவியாமையாலல்லவோ அத்ருஷ்டகல் பனம்.

ஆத்மாவுக்கு பலத்தைக்கொடுக்கும் தன்மை பொருந்தியிருப்பதால் கர்மசேஷ மென்று சொல்வது பொருந்தாது. ஸம்ப்ரதிபன்னமான ஆத்மாவினால் ஆத்மஜ்ஞானத்துக்கு கர்மசேஷத்வம் வித்தித்திருக்க அஸம்ப்ரதிபன்னமான ஆத்மாவுக்கு கர்மசேஷத்வகல் பனம் கூடாது. ஜீவனைவிட விலக்ஷணஞான ஆத்மா நிச்சயமாக வித்தியாகவில்லையன்றோ! ஆகையால், அனுஷ்டானத்திற்கு சேஷமாக இருக்கிற ஆத்மா கர்மாக்களில் கர்த்தாவாக இருக்கிற ஜீவனேதான்—என்று வேதாந்தங்கள் ஜீவப்ரதிபாதநபரங்களாதால் அந்த ஜீவனைக்காட்டிலும் வேறான ஈச்வரனிருப்பதில் ப்ரமாணமில்லாமையால், அப்ராமாணிக மான ஈச்வரவிசாரரூபமான சாஸ்த்ரம் ஆரம்பிக்கத்தக்கதல்ல—என்று ஏற்படும். அக்ஷர ராதிக்ரஹணமாத்ரபர்யந்தம் (அத்யயன சப்தார்த்தமாகில்), அர்த்தஜ்ஞானத்துக்கு அநுஷ் டானசேஷத்வமில்லாமையால், கர்மாக்களில் கர்த்தாவாக இருக்கிற ஜீவாத்மாவைவிட வேறான ஆத்மாவுக்கு ப்ரதிபாதநம் ஸம்பவிக்கிறபடியால் ப்ராமாணிகமான பரமாத்ம விசாரரூபமான சாஸ்த்ரம் ஆரம்பிக்கத்தக்கதாக ஆகும். ஆதலால், அத்யயனவிதியானது நிரூபிக்கப்படுகிறது.

§ ஸ்நாதகவ்ரதம்—வேதத்தை அத்யயனம் செய்து, வ்ரதத்தையும் முடித்த ப்ரஹ்ம சாரியினுல் அனுஷ்டிக்கத்தக்க ஒரு வ்ரதவிசேஷம். இதை ஸமாவர்த்தனமென்றும் கூறுவார்கள்.

அதில் ப்ராபாகரர்களுக்கு அபிமதமான அத்யயனம், ஸக்துஹோமம் போல், ப்ரதானகர்மா என்பதையும், ஸ்வரூபத்தினால் விதேயமென்பதையும், அத்யாபனவிதிப்ரயுக்தமென்பதையும், உபநயநம் அத்யாபனத்துக்கு அங்கமென்பதையும், அநாதரித்தும்,—$ கௌமாரிளர்களுக்கு அபிமதமான அத்யயனம், அவகாதம் முதலியதுபோல், குணகர்மா, நியமம் விதேயம், அத்யயனம் ஸ்வவிதிப்ரயுக்தம், உபநயனம் அத்யயனத்திற்கு அங்கம்,—என்கிற நான்கையும்—இருவர்களுக்கும் ஸம்மதமில்லாத அக்ஷரராசிக்ரஹணமாத்ரபர்யந்தத்வத்தையும் சுருக்கமாக ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணுகிறார். **'ப்ரதமம்'** என்பதால் **'ப்ரதமம்தாவத்'** முதலிலேயே—'யாவத்தாவச்ச ஸாகல்யேவதௌ மாநேவதாரணே' (யாவத்தாவத் இரண்டு சப்தங்களும் முழுமையும் என்கிற அர்த்தத்திலும், எல்லை, அளவு, நிச்சயம், இந்த அர்த்தங்களிலும் ப்ரயோகிக்கப்படுகின்றன) என்று நிகண்டுகளைச்செய்தவர்கள் கூறுகின்றனர். முதன்மையாவது சாஸ்த்ர விசேஷங்களைக்கேட்பதற்குரிய நிலைமையை அபேக்ஷித்து முந்தியிருத்தல். கர்பகாலம் தொடங்கி எட்டாவது வர்ஷத்தில் உபநயநம் செய்யப்பட்டிருக்கிறவனுக்கல்லவோ அத்யயனம்,—அதற்கு முன் சாஸ்த்ராந்தரபரிச்ரமத்துக்கு அநர்ஹனானதால். அத்யயனவிதிக்கு உடன்பட்டிருப்பவனான (மாணவகனுக்கு) ஸாங்காத்யயனத்திற்குப்பிறகு கர்மவிசாரம் அவச்யம் செய்யவேண்டுமென்பது தானாகவே ஏற்படுவதால் ஸாதநசதுஷ்டயம் முதலிய பூர்வவ்ருத்தவிசேஷங்களால் ஏற்படவேண்டுவதென்பது ஸந்தர்பவிருத்தம் என்கிற விஷயம் "ப்ரதமந்தாவத்" என்பதினால் பலித்தது.

"வேதாக்ய" என்கிற சப்தமானது லௌகிகமான அக்ஷரராசியை விலக்குவதற்காக. "வேதாக்ய" என்கிற சப்தத்தினால் முழுமையும் அத்யயனம் செய்யத்தக்கதென்பது ஸூசிக்கப்பட்டது. வேதாந்தபாகம்மாத்திரம் ஸ்வாத்யாயசப்தவாச்யமல்ல. 'அத்யயநேந' என்று சொன்னதினால் அப்ரதானகர்மத்வம் ஸூசிதமாயிற்று. ஹாவார்த்த தாத்வர்த்தத்திற்கு அங்யனிடத்தில் ஸ்திதி அறியப்படுவதால், அத்யயனத்துக்கு ப்ரதானகர்மத்வத்தைச்சொல்லவேண்டுமென்று விருப்பமுள்ளவராக இருப்பரேயாகில், அப்பொழுது "ஸ்வாத்யாயத்தினால் அத்யயனம் ஸம்பாதிக்கத்தக்கது" என்று வசநமிருந்திருக்கும். "அத்யயநேநைவ" என்கிற, ஏவகாரத்தால் நியமவிதித்வம் த்யோதனஞ்செய்யப்பட்டது. புஸ்தகம் பார்ப்பது முதலியவைகளால் வேதம் க்ரஹிக்கக்கூடாதென்று பொருள். "ஸ்வாத்யாயோத்யேதவ்ய:" என்று அத்யயனவிதிவாக்யத்தை எடுத்ததினால் ஸ்வவிதிப்ரயுக்தத்வம் ஸூசிப்பிக்கப்பட்டது. "அத்யாபயேத்" என்று வாக்யமெடுக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. ப்ராதம்யவசநத்தினால் அத்யயனம் உபநயநத்தை அங்கமாகவுடையதென்பது பலித்தது. சாஸ்த்ராந்தரபரிச்ரமத்துக்குத்தகாத கர்பாஷ்ட்மவர்ஷாபிப்ராயத்தாலன்றோ முதன்மைகூறப்பட்டது. அத்யயனத்துக்கு ப்ராதம்யமானது "அஷ்டவர்ஷம் ப்ராம்மணமுபநயீத" என்று. உபநயனவிஷயமாகக்குறிக்கப்பட்டிருக்கிற காலத்திற்கு உபநயனம் வாயிலாக அத்யயன சேஷத்வம் இருந்தாலொழிய உபபன்னமாகாது. இவ்வண்ணம் ¶ ஐந்து அர்த்தங்கள் சுருக்கமாக ப்ரதிக்ஞை செய்யப்பட்டதாக ஆகிறது,

---

$ குமாரிளபட்டர்—மீமாம்ஸா சாஸ்த்ரப்ரவர்த்தகர்களுக்குள் ஒருவர்.

¶ ஐந்து அர்த்தங்கள் :—

க. அத்யயனத்திற்கு, அவகாதம் முதலியவற்றுக்குப்போல், குணகர்மத்வம்.
உ. ,, ,, ,, ,, நியமவிதித்வம்.
௩. ,, ,, ,, ,, ஸ்வவிதிப்ரயுக்தத்வம்.
௪. ,, ,, ,, ,, உபநயனத்திற்கு அத்யயனாங்கத்வம்.
௫. ,, ,, ,, ,, அக்ஷரராசிக்ரஹணமாத்ரபர்யந்தத்வம்.

இந்த அத்யயனவிதிவாக்யத்தில் அத்யயனத்திற்கு ப்ராதம்யமும், ஸாங்கத்வமும், உபயனத்தை அங்கமாகக்கொண்டிருத்தலும் தோன்றுது. எனென்றால்—"உபநீத, தாத்யாபயேத்" என்கிற வாக்யாந்தரத்தால் அத்யயனத்திற்கு அத்யாபகவிதிப்ரயுக்தத்வமும், அத்யாபனத்திற்கு உபகயநாங்கத்வமும், அறியப்படுகிறதென்று ஸுதேஹம் வர, அதற்குப்பரிஹாரங்கூறுகிறார்—"தச்ச" என்று. தகாரம் சங்கையின் நிவ்ருத்தியீலிருக்கிறது. அது "ஸ்வாத்யாயோத்பேதவ்ய:" என்கிற வாக்யத்தால் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று பொருள்.

"ஆத்யே த்வத்யயநே னைவ காசிதஸ்தி பலச்ருதி: தாரணே ஜபயஜ்ஞேச யா ஸாப் யேவம் நிவாரிதா" (முதன்மையான அத்யயனத்தில் ஒருவிதமான பலச்ரவணமுமில்லை. தாரணத்திலும், ஜபயஜ்ஞத்திலும், எந்த பலச்ருதியுண்டோ அதுவும் இவ்வண்ணம் நிராலிக்கப்பட்டது) என்று ஜபம் முதலியதுகூட அத்யயனசப்தத்தால் சொல்லத்தக்கதாதலால் அவைகளில் ப்ரஸ்துதாத்யயனத்திற்கு ஆத்யாத்யயனத்வநிச்சயத்தின்பொருட்டு "கிம்ரூபம்" என்று கூறுகிறார். ஒரு தடவை உச்சாரணரூபமா? அல்லது, அடிக்கடி உச்சாரணரூபமா? ஸ்வதந்த்ரோச்சாரண ரூபமா? அல்லது பரதந்த்ரோச்சாரணரூபமா? என்று பொருள். பரதந்த்ரோச்சாரணரூபத்வமும், அஸக்ருதுச்சாரணரூபத்வமும் இருந்தாலன்றே ஆத்யாத்யயனத்வம் வித்திக்கிறது.

"கமும்" எதை அங்கமாகவுடையது என்று பொருள்.

"இத்யபேக்ஷாயாம்" (அபேக்ஷையுண்டாகில்) அபேக்ஷிதங்கள் விதிக்கப்படுகின்றன என்று அன்வயம். ப்ராதம்யத்தையும், ஆசார்யன் கொண்டபிறகு அதை அனுஸரித்து உச்சரிக்க வேண்டுமென்பதையும், உபகயனத்தை அங்கமாகக்கொண்டிருப்பதையும் காட்டுவதற்காக "அஷ்டவர்ஷம்" என்று சொல்லுகிறார். இதனால் ப்ராதம்யம் விதித்தது. காலம் உபயனத்தின்வாயிலாக † அத்யயனத்திற்கு சேஷமாதலால், 'ப்ராஹ்மணமுபயீத' என்று இரண்டாம் வேற்றுமையின் ச்ரவணத்தால் ப்ராஹ்மணசேஷத்வமறியப்படுவதால், § உபகயனத்திற்கு அவனை அடைந்துள்ள அத்யயனங்கத்வம் விதித்திக்கிறது. உபயனமானது "ஸ்வரிதனித: கர்த்ரபிப்ராயே க்ரியாபலே" என்கிற ஸூத்ரத்தினால் விதிக்கப்படாததாலும், அதற்கு அத்யாபனாங்கத்வவிதித்தியில்லை. "அத்யாபயேத்" என்ற தினால் பரதந்த்ரோச்சாரணரூபத்வம் விதித்தது.

"த்வாதசாஹோக ப்ரஜாகாமம் யாஜயேத், அங்காத்யகாமம் யாஜயேத், நிஷாதஸ்த பதிம் யாஜயேத்" என்கிற விதிகளால் ஏற்பட்ட யாஜநம்போல, அத்யாபனமும் பொருள் முதலியவற்றை ஸம்பாதிப்பதற்குக்காரணமாயிருப்பதுபற்றி ராகப்ராப்தமாதலால் விதேயமாகாததாலும் அத்யாபனத்தில் அதிகாரிவிசேஷச்ரவணமில்லாமையாலும், அத்யயனத்திற்கு அத்யயனஞ்செய்விக்கிற ஆசார்யனை முன்னிட்டிருத்தல் கூறப்படுகிறதென்பதினால் இது அத்யயனங்கவிதி என்று கருத்து.

உபகர்மம் முதலிய வ்ரதநியமங்களே அங்கங்களாகக்கொண்டிருப்பதையும், அங்கங்களோடு கூடியிருப்பதையும் காட்டுவதற்காக கூறுகிறார். "ச்ராவண்யாம்" (திருவோண நக்ஷத்ரத்துடன் கூடின பௌர்ணமாவியில்) என்று. ¶ "அர்யபஞ்சமாக்மாஸாநித்யாநி"

† அத்யயனம்—முக்யமானது. இதற்கு அங்கம் உபநயனம். இந்த உபயனத்திற்கு காலம் அங்கம். சேஷம்—அதிசயத்தை உண்டுபண்ணுகிற வஸ்து.

§ உபகர்ம—ஆசார்யன் பக்கலில் வேதாத்யயனத்திற்காக மாணவகனைச்சேர்ப்பித்தல், எந்த கர்மாவில் வற்படுகிறதோ அது.

¶ அர்யபஞ்சமாக் மாஸாக் – நாலரை மாதங்கள் முழுமையும்.

—நாலரை மாதங்கள் இது மூதலியது—ஆதி சப்தத்தாலெடுக்கப்பட்ட "அதஹோர்த்வந்து ‡ச்சந்தாம்ஸி சுக்லேஷு நித்ய: படேத்—வேதாங்காநி ரஹஸ்யஞ்ச க்ருஷ்ணபக்ஷேஷு ஸம்படேத்" இது முதலான வசனங்களால் அங்காத்யயனத்திற்குக்காலம் காட்டப் பட்டது.

"வ்ரதம்" வேதாரம்பம், காண்டவ்ரதம் முதலியது. 'நியம'மானது "பத்யு ஹ வா ஏதத் ச்மசானம் யச்சூத்ர:—தஸ்மாத் சூத்ரஸ்யைவ நாத்யேதவ்யம்" (சூத்ரன் என்பவன் ஜங்கம சுமசானம், ஆகையால், சூத்ரன்பக்கலில் அத்யயனஞ்செய்யக்கூடாது.) இது முதலாகக் கூறப்பட்டிருக்கிற தேசம், காலம், பக்ஷபம், அபக்ஷபம், இது முதலியவைகளுடைய வ்ய வஸ்தாரூபமாயுள்ளது. "அத்யாபயேத்" என்றும், "வ்ரதநியமவிசேஷோபதேசஸ்ச" என்றும் தனித்து நிர்தேசமானது சுருதிஸ்ம்ருதிவிபாகத்தாலும், ¶ விப்ரதிபன்னத்வ $ அவிப்ரதிபன்னத்வவிபாகத்தாலும் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. உபகார்ம முதலிய வ்ரத நியமங்கள்போல, உபநயனமும் அத்யயனத்திற்கு அங்கமென்பது கருத்து. அது எந்த ஸ்வரூபமுள்ளது, எவ்வாறு செய்பத்தக்கது, என்று அபேக்ஷிக்கையில், அங்ஙனே விதிக்கிற இந்த வாக்யங்களால் அபேக்ஷிக்கப்பட்டவைகள் விதிக்கப்படுகின்றனவென்ற பொருள்.

பூர்வபக்ஷம்:—

"அஷ்டவர்ஷம் ப்ராஹ்மணம்" என்கிற வாக்யத்தில் உபநயனத்திற்கு அத்யயனாங்கத்வம் அறியப்படுகிறதென்பது ஸரியல்ல. அது உபநயனம் செய்விக்கத்தக்க மாணவகனுடைய ஸாமீப்யம் வாயிலாக அத்யேதாவை ஆக்ஷேபிக்கிற அத்யாபனத்திற்கன்றே அங்கமென்று அறியப்படுகிறது. "உபநீயத ய: சிஷ்யம்" (எவன் சிஷ்யனுக்கு உபநயனத்தைச்செய்வித்து) இது முதலான ஸ்ம்ருதிவசனத்தாலும் அது அறியப்படுகிறது—என்றால், மறுமொழி சொல்லப்படுகிறது.

"ப்ராஹ்மணமுபகயீத" என்கிற இடத்தில் இரண்டாம் வேற்றுமையின் ச்ரவணத்தால் உபநயனம் மாணவகனுக்கு சேஷமென்று அறியப்படுகிறது. உபநயனமும், அதைச் சார்ந்திருக்கிற அத்யயனமும் மாணவனுக்கு சேஷம். அதில் † அந்தாங்க § பஹிரங்க யாயத்தால் உபநயனம் அத்யயனத்துக்கு அங்கமே. "உபநீயத ய:சிஷ்யம் வேதமத்யாபயேத் த்விஜ: ஸகல்பம் ஸரஹஸ்யஞ்ச தமாசார்யம் ப்ரசக்ஷதே" (எந்த அத்தணன், சிஷ்யனுக்கு உபநயனத்தைச்செய்து வேதத்தை கல்பங்களோடும், ரஹஸ்யங்களோடும் அத்யாபனம் செய்விப்பனே அவனை ஆசார்யனென்ற சொல்லுகிறார்கள்) என்கிற வச

‡ அதஹோர்த்வந்து—தைமாதத்தில் புஷ்யநக்ஷத்ரத்துடன் கூடின பௌர்ணமாஸியில் உத்ஸர்ஜனவ்ரதத்தைச்செய்து விட்டு அதற்குமேல் அத்யயனம் செய்த வேதபாகங்களே சுக்லபக்ஷங்களில் ஆவ்ருத்தி செய்யவேண்டும். வேதாங்கங்களான வ்யாகரணம் முதலியவைகளையும், ரஹஸ்யத்தையும், க்ருஷ்ணபக்ஷங்களில் படிக்கவேண்டும்.

¶ விப்ரதிபன்னத்வம்—விபரீதத்திற்கு விஷயமாக இருத்தல்.

$ அவிப்ரதிபன்னத்வம்—விபரீதத்திற்கு விஷயமாகாமல் எல்லோராலும் ஏகமுகமாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருத்தல்.

† அந்தாங்கம்—அல்பகிமித்தத்தை அபேக்ஷித்திருப்பது.

§ பஹிரங்கம்—அதேகநிமித்தங்களை அபேக்ஷித்திருப்பது.

னத்தில் 'உபநீய' என்று, ¶ 'கத்வா' ச்ருதியிருப்பதால் உபநயனத்துக்கு அத்யாவனுங்கத்வம் தகுந்தது. அந்தரங்கத்வமென்பது வஸ்துஸாமர்த்யரூபமான லிங்கமன்றோ? ஆதலால், க்த்வாச்ருதி அதிக பலமுள்ளது என்று சொல்வதுகூடாது.

அந்தரங்கத்வமோவென்றால், ப்ரத்யக்ஷச்ருதியினால் ஸித்தம். 'க்த்வா' ச்ருதியோ என்றால், ஸ்ம்ருதியையடைந்திருக்கிறதாயும், அநுவாதவசனத்திலிருக்கிறதாயுமிருக்கிறது. ஆதலால், இது ஸ்ம்ருதிவசனத்திலிருப்பதால் மூலச்ருதியை அபேக்ஷித்தல்,—அநுவாதரூபமான வசனத்தை அடைந்திருத்தலால் வேறு விதியை அபேக்ஷித்தல்,—என விளம்பத்துக்கு இரண்டு காரணங்களிருக்கின்றன. * ச்ருதிலிங்காதிகளில் விளம்பித்து வருகிற புத்திக்கு ஹேதுவாகயிருத்தலன்றோ பரதௌர்பல்யஹேது. ஆதலால், இரண்டு விளம்பங்களால் அபஹதமான க்த்வாச்ருதியானது அதிக பலமுள்ளதாகா.

மேலும், ச்ரோத்ரியன், உபாத்யாயன், குரு, இது முதலான பெயர்களை விதிக்கும் ப்ரகரணத்திலிருக்கிற இந்த வசனமானது உபநயனஞ்செய்து அத்யாபனஞ்செய்விக்கிறவனுக்கு ஆசார்யனென்று பெயரை விதிப்பதில் நோக்குள்ளதாக இருப்பதுபற்றி க்த்வாச்ருதியானது உபநயனம், அத்யாபனத்துக்கு அங்கமென்பதில் ப்ரமாணமாக ஆவதற்குத் தகுதியுள்ளதாகா. மேலும், "ஸ்வரிதஞ்த: கர்த்ரபிப்ராயேக்ரியாபலே" (ஸ்வரிதத்தையும், அழிந்து போவதை ஸ்வபாவமாகக்கொண்ட, 'ஞ' காரத்தையும் இத்தாகக்கொண்ட தாதுக்களின் மீது க்ரியையினால் உணர்த்தப்பட்ட பலன் கர்த்தாவை அணுகியிருக்குமேயாகில் ஆத்மநேபதமென்று பெயருள்ள ப்ரத்யயங்கள் வரும்) என்கிற ஸூத்தரத்தினால் ஆத்மநேபதம் வருவதாக இருந்தபோதிலும், "ஸம்மாநநோத்ஸர்ஜநாசார்யகரணஜ்ஞாநப்ருதிவிகணநவ்யயேஷு நிய:" (மர்யாதை, மேலே தூக்குதல், ஆசார்யகஞ்செய்தல், ஞாநம், கூலி கொடுத்தல், கடன்தீர்த்தல், சிலவிடுதல், இந்த அர்த்தங்களில் 'நீ' என்கிற தாதுவின்மீது ஆத்மநேபதமென்று பெயருள்ள ப்ரத்யங்கள் வருகின்றன) என்கிற ஸூத்ரத்தால் மீண்டும் ஆத்மநேபதவிதானமானது பலம் கர்த்தாவை அடையாமலிருந்தபேதிலும்கூட இந்த ப்ரத்யயங்கள் வரத்தடை இல்லை—என்று கூறுவதால் உபநயனம் அத்யாபனத்துக்கு அங்கமாகா. அந்த ஸூத்ரத்திற்கு வ்ருத்தி எழுதினவர் பலம் கர்த்தாவை அணுகாமலிருந்தபோதிலும் ஆத்மநேபதப்ரத்யயங்கள் வருவதற்காக இந்த ஸூத்ரம் ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று பகர்ந்திருக்கிறார்.

கர்த்ரபிப்ராயத்வமாவது கர்த்தாவினிடத்திலேயே க்ரியாவாச்யபலம் நாடியிருக்க வேண்டுமென்பது. அந்த ஏவகாரப்பொருளை மறுப்பதற்காக மீண்டும் ஸூத்ரவிதானம். பலம் இரண்டிடத்திலும் ஸம்பந்தமுள்ளது. ஆகையால், மாணவகன் வாயிலாக உபநயன

¶ க்த்வா—இது இறந்தகாலத்தைக்காட்டும் ஒரு ப்ரத்யயம். 'உப' என்கிற உபஸர்க்கத்தோடு கூடிய 'நீ'என்கிற தாதுவின்மீது 'க்த்வா' என்கிற ப்ரத்யயம் வந்து உப-நீ-த்வா. என்று ரூபம் முதலில் ஏற்பட்டு, பிறகு 'த்வா' ப்ரத்யயத்திற்கு 'ய' என்கிற ஆதேசம் வந்து 'உபநீய' என்கிற சப்தம் நிஷ்பன்னமாகிறது. உபநயனத்தைச்செய்துவிட்டு, பிறகு அத்யயனத்தை செய்விக்கவேண்டும் என்பதினால் அத்யாபனத்திற்கு ப்ராதான்யமும், உபநயனத்திற்கு அத்யாபனாங்கத்வமும் ஸித்தித்தது.

* ச்ருதி, லிங்கம், வாக்யம், ப்ரகரணம், ஸ்தானம் ஸமாக்யை, என ஆறு ப்ரமாணங்கள் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன, இவைகளுக்குள் முந்தி முந்தியிருப்பதைவிட பிந்திபிந்தியிருப்பவைகள் துர்பலங்கள். ஏனெனில், விளம்பித்து அர்த்தோபஸ்திதியை உண்டு பண்ணுவதால்—என்பது பூர்வமீமாம்ஸகர்களின் கொள்கை.

பலம் ஆசாரியனிடத்தில் ஸம்பந்திக்கிறபடியால் அத்யாவனுங்கத்வம் தகுந்தது என்று சொல்வாயேயாகில்,—அது ஸரியல்ல. "அக்நீநாததீத" (அக்னிகளை ஆதானஞ் செய்ய வேண்டும்) என்கிற இடத்தில் ஆத்மநேபதமானது 'கர்த்ரபிப்ராய' ஸூத்ரத்தால் விதிக்கப்பட்டிருந்தபோதிலும், பலம் இரண்டிடங்களிலும் அந்வயிப்பதால் நியமத்தை நிஷேதிப்பதற்காக இந்த ஸூத்ராரம்பம் என்பது பொருதாதாதலால் பலத்துக்கு கர்த்ரபிப்ராயத்வமாத்ரம் நிஷேதிக்கப்படுகிறது என்று அர்த்தங்கொள்ளவேண்டும். அதனால் அத்யாபனுங்கத்வமில்லை. 'கர்த்ரபிப்ராய' சப்தத்தினால் கர்த்தாவைத்தவிர்த்த மற்ற சேதனனிடத்தில் பலஸம்பதமின்மை விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதனால் 'அக்நீநாததீத' என்கிற இடத்தில் தோஷமில்லை.

மீண்டும் ஸூத்ரத்தால் ப்ரத்யயவிதானத்துக்கு அதை மறுப்பதுதான் பலம் என்கிற தீர்மானத்தில் ஆசாரியனிடத்தில்கூட பலஸம்பந்தத்துக்கு உபபத்தி இருப்பதால் உபநயனத்திற்கு அத்யாபனுங்கத்வம் சொல்வதே பொருந்துமென்கிற ஆக்ஷேபம் சரியல்ல. "ருத்விஜோவ்ருணீதே" (ருத்விக்குகளை வரிக்கின்றான்) என்கிறவிடத்தில் ¶'ஸ்வரித' என்கிற பதத்தை முதலிலுடையதான ஸூத்ரத்தால் ஆத்மநேபதம் விதிக்கப்பட்டிருந்தாலும் கர்த்தாவைத்தவிர்த்து வேறு சேதனர்களிடத்திலும் பலஸம்பந்தம் காணப்படுவதால் மறுபடி ஸூத்ரவிதானத்திற்கு நியமநிஷேதார்த்தத்வம் சொல்வது பொருத்தமில்லாமல் போவதுபற்றி புநர்விதானம் கர்த்ரபிப்ராயமாத்ரத்தை நிஷேதிக்கிறது—எனப்பொருள்படுத்தப்பட்டிருப்பதால் உபநயனம் அத்யாபனத்துக்கு அங்கமல்ல. க்ரியாபலமாவது க்ரியையை அடுத்து வரும் பலம். அதற்கு, கர்த்தாவிடத்தில் அந்வயமேற்படுவது கர்த்ரபிப்ராயத்வம். ஆகையால், ஆசார்யகமானது உபநயனக்ரியையை அடுத்து வருந்தன்மையுள்ளதாக இராமையாலும், அவ்யவஹிதமானபலத்துக்கு கர்த்ருகாமித்வமில்லாமையாலும், ஆத்மநேபதம் வராமல் போக, அவ்யவஹிதபலத்துக்கு கர்த்ரபிப்ராயத்வமில்லாமல் போனாலுங்கூட ஆத்மநேபதம் 'ஸம்மாநந' என்கிற ஸூத்ரத்தினால் விதிக்கப்படுகிறது. ஆகையால், பலம் கர்த்ரபிப்ராயமாக இராமலிருந்தபோதிலும், வ்யவஹிதமான ஆசார்யகநிஷ்பத்தியை ப்ரயோஜனமாகக்கொண்டிருத்தலால் உபநயனத்துக்கு அத்யாபனுங்கதவம், விருத்தமல்லவென்று கூறுவது சரியல்ல.

"அக்நீநாததீத" என்கிற இடத்தில் "ஸ்வரித" என்கிற ஸூத்ரத்தினால் ஆத்மநேபதம் விதிக்கப்பட்டிருந்தாலும் அக்நிஸம்ஸ்காரத்தால் வ்யவஹிதமான ஆஹிதாக்நித்வா-

¶ 'ஸ்வரிதஞித: கர்த்ரபிப்ராயே க்ரியாபலே' என்கிற ஸூத்ரத்திலிருக்கிற கர்த்ரபிப்ராயபதம் கர்த்தாவை நாடியிருக்கிததென்கிற அர்த்தத்துடன் கூடியது. அதாவது க்ரியையின் பலமானது கர்த்தாவை அடைவதாக இருக்குமேயாகில், உபயபதிதாதுக்களின் மீது ஆத்மநேபதப்ரத்யயங்கள்வரும். அந்த தாதுக்கள் ஸ்வரிதத்தையாவது, ஞாகரத்தையாவது இத்தாகக்கொண்டிருக்கவேண்டும்—என்று ஸூத்ரத்தின்பொருள். உதாஹரணம்—உபநயீத—அத்யயனம் செய்விப்பதற்காக பையனை விதியினால் தன்பக்கலை அடையச்செய்து கொள்ளவேண்டும் என்று அர்த்தம் ஏற்படும். அங்ஙனமாகில், உபநயனத்தாலுண்டாகிற பலமாகிய ஆசார்யகரணம், சிஷ்யசுச்ரூஷை முதலியவைகள் ஆசார்யனை அணுகுவதால் உபநயனம் அத்யாபனத்துக்கு அங்கமாய்விடும். அத்யயனுங்கமாகாது. ஆகையால், 'உபநயீத' என்கிற இடத்தில் இங்கு கூறப்பட்டுள்ள ஸூத்ரத்தால் ஆத்மநேபதப்ரத்யயத்தை சொல்லக்கூடாது. "ஸம்மாநந....." என்கிற ஸூத்ரத்தாலேயே ப்ரத்யயத்தை விதிக்க வேண்டும். அதற்கு அப்பொழுது ஆசார்யகரணமே அர்த்தம். உபநயனபூர்வகமான அத்யாயனத்தினாலன்றோ உபநேதாவினிடத்தில் ஆசார்யத்வம் ஸ்வீகரிக்கப்படுகிறது.

ஆபத்திரூபமான பலத்துக்கு கர்த்ருகாமித்வம் காணப்படுவதால். ஆதலால், அகர்த்ரபிப்ராயார்த்தமான 'ஸம்மகாநந' என்கிற ஸூத்ரமானது பலமாத்ரத்துக்கு கர்த்ருஸம்பந்தத்தைத்தடுப்பதற்காக.

ஸம்ஸ்காரத்துடன் கூடிய அக்நியானது பலமாதலால் ஆதானஞ்செய்பவனிடத்தில் வ்யஹிதபலாந்வயமில்லை என்று கேட்கப்படுமேயாகில்,—அப்படியானால், உபநயனஸம்ஸ்காரத்துடன் கூடினமாணவகஸித்தியே அவ்யவஹிதமான பலமென்று கர்த்ரபிப்ராயஸூத்ரத்தினாலேயே ஆத்மநேபதம் ஸித்திப்பதால் அகர்த்ரபிப்ராயஸூத்ரம் பயனற்றதாக ஆகும். இவ்வாறாகில், வ்யவஹிதமோ, அவ்யவஹிதமோ பலம் மாத்ரம் அகர்த்ரபிப்ராயஸூத்ரத்தால் நிவாரணஞ் செய்யப்படுகிறது—என்றாலோ, உபநயனகர்த்தாவுக்கு ப்ரவ்ருத்தியே உபபன்னமாகாது. ஏனெனில், "ப்ரயோஜனமநுத்திச்ய ந மந்தோபி ப்ரவர்த்ததே" (அறிவில் குறைவுடையவனாக யிருந்தாலும் ஒருவனும் பலனைக்கருதாமல் கார்யங்களில் ப்ரவர்த்திக்கமாட்டான்) எனில்—இப்படியல்ல, உபநயனபலம் மாணவகனைச்சார்ந்திருந்தபோதிலும் ஆசார்யனுக்கு தக்ஷிணை கொடுக்கவேண்டியதென்கிற வேறு விதியினால் ப்ராப்தமான தக்ஷிணாரூபபலத்தில் விருப்பத்தினால் ப்ரவ்ருத்திக்கு உபபத்தி வருவதால்.

இதனால் அகர்த்ரபிப்ராயஸூத்ரமானது அஸாதாரணமான பலஸம்பந்தத்தின் இன்மையை விஷயமாகக்கொண்டிருப்பதால், மற்றொன்றினால் இடையுற்றிராத க்ரியாபலத்திற்கு கர்த்ரபிமதத்வந்தான் கர்த்ரபிப்ராயத்வம். அந்த கர்த்தாவுக்கு அநபிமதமாக இருத்தல்தான் அகர்த்ரபிப்ராயத்வம் என்பதும் யுக்தமன்று,—க்ரியாபலத்துக்கு கர்த்ரநபிமதத்வம் விருத்தமாதலால், ஆசார்யநிஷ்பத்திக்கு உபயோகியான மாணவகஸம்ஸ்கர்ரத்துக்கு ஆசார்யாநபிமதத்வம் பொருந்தாதாதலால். ஆகையால், உபநயனமானது அத்யயனஞ் செய்யப்போகிற மாணவகனுடைய ஸாமீப்யமுகத்தால் அத்யாபனாங்கமன்று. பின்னையோவென்றால், அத்யயனாங்கமே. அத்யாபநவிதியானது அத்யயனத்தை ப்ரயோகிக்கிறதில்லை. 'அத்யாபயேத்' என்கிற விதியோவென்றால், 'த்வாதசாஹேந ப்ரஜாகாமம்' (ஸந்ததியில் விருப்பமுள்ளவனை பன்னிரண்டு நாள்களால் நிறைவேறத்தக்க த்வாதசாஹமென்கிற யாகவிசேஷத்தால் யாகம் செய்விக்கவேண்டும்.) இதுமுதலிய விதிபோல் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. என்றாலும், 'ப்ரஜாகாமம், அந்நாத்யகாமம்' (ஸந்ததியில் அபிலாஷையுள்ளவன் அன்னம்முதலியவற்றில் ஆசையுள்ளவன்) என்பதுபோல, § ப்ரயோஜ்ய கர்த்ருவ்யாபாரமாக இருக்கிற அத்யயனத்திற்கு ‡ அதிகாரிவிசேஷணமான பலம் கேட்க்கப்படவில்லை. அப்படியிருந்தபோதிலும் 'ஸ்வாத்யாயஸித்தி:' அதிகாரிவிசேஷணமாக ஆகலாம், $ ஸ்வாத்யாயோத்யேதவ்ய என்று ஸ்வாத்யாயத்திற்கு அத்யயனஸாத்யத்வம் அறியப்படுவதால். எவ்வாறு 'அக்நீநாததீத' என்கிற இடத்தில் அக்னிகள் ஆதானத்தால் ஸாத்யங்களென்று அறியப்படுவதால் அக்நிஸித்தியானது அதிகாரிவிசேஷணமோ அவ்வாறு.

---

§ ப்ரயோஜ்யன் - ஏவல் செய்கிறவன். ப்ரயோஜகன் - ஏவுகிறவன். ப்ரதாநன்.

‡ அதிகாரிவிசேஷணம் - கார்யத்தில் ப்ரவ்ருத்திக்கிற ஒருவனுடைய ப்ரவ்ருத்திக்கு முக்யஸாதநமாகவும், ஏற்கனவே ஸித்தமாகவும் இருக்கிற ஒரு தர்மம்—'ஜ்யோதிஷ்டோமேந ஸ்வர்ககாமோ யஜேத' என்கிற இடத்தில் யாகம் செய்பவனான அதிகாரியிடமிருக்கும் ஸ்வர்க்காமனை அதிகாரிவிசேஷணம். அதிகாரிவிசேஷணம் என்பது முந்தியே ஸித்தமாதலால் விசேஷ்யமாகாது.

$ 'ஸ்வாத்யாயோ அத்யேதவ்ய:' என்கிற விதியினால் ஸ்வயாத்யாயசப்தவாச்யமான அத்யயநம் விதிக்கப்பட்டிருப்பதால் அத்யயநவிஷயத்தில் இது ஸ்வவிதி.

அத்யயனம் ஸ்வவிதிப்ரயுக்தமாகில் அனுஷ்டானஞ்செய்பவர்களே இல்லாமல்போகும் ஏன்று சொல்லக்கூடாது. அறிவில் சிறந்த அத்யேதாக்கள் இருக்கிறார்களன்றே! அவ்வண்ணம் பகவான் ஆபஸ்தம்பர் கூறியிருக்கிறார். "தஸ்மிந்நபிஜகவித்யாஸமூதேதம் ஸமாஹிதம் ஸம்ஸ்கர்த்தாரமீப்ஸேத்" (அந்த உபநயனவிஷயத்தில் கல்பவம்சம், வித்யை இவைகளோடு கூடியிருப்பவனும் வெளி இந்த்ரியங்களையும், மன இந்த்ரியத்தையும், ஒடுக்கினவனுமான ஒருஉத்தமஅத்தணனே ஸம்ஸ்கர்த்தாவாக அடைய விரும்பவேண்டும்). அவர்கள்விஷயத்தில் பரவிதிப்ரயுக்தத்வம் சொல்லப்பட்டால் அத்யயனம் உபபன்னமாகாது. அப்புத்தவிஷயத்திலோவென்றால், ஸ்வதந்த்ரமான அத்யயனவிதிக்கு மாணவகன் விஷயம்—என்பதை அறிந்து ஹிதத்தை விரும்புகிறவர்கள் மாணவகனுக்கு அத்யயனம் முதலியவற்றைச்செய்விக்கின்றனர். ஆகையால், ப்ரபுத்தர்கள், அப்ரபுத்தர்கள்—விஷயத்திலும் அத்யயனத்திற்கு ஸ்வவிதிப்ரயுக்தத்வம்யுக்தம். பரவிதிப்ரயுக்தத்வம் சொன்னால் நித்யமான அத்யயனத்திற்கு காம்யவிதிப்ரயுக்தத்வம் வற்படும். அதனால் அனுஷ்டானநியமம் உண்டாகாது,—ஆசார்யகத்தில் விருப்பமுள்ளவனன்றே அத்யாபகன்; அவனுக்கு ஆசார்யகத்தில் விருப்பமில்லாவிட்டால் அத்யயனம் வித்தியாமல் போவதால். அத்யாபகர்கள் ஏராளமாகயிருப்பதால் அத்யயனம் வித்திக்கிறது எனில்—அல்ல, அத்யாபகர்களைவிட அத்யயனஞ்செய்பவர்களே அதிகமாயிருப்பதாகக்காணப்படுவதால். ஆதாநமானது மேலேயுள்ள க்ரதுவிதிப்ரயுக்தமாக இருந்த போதிலுங்கூட காம்யவிதிமாத்ரப்ரயுக்தமல்ல, 'வஸந்தே வஸந்தே ஜ்யோதிஷா யஜேத—யாவஜ்ஜீவமக்நிஹோத்ரம் ஜுஹோதி' (ஒவ்வொரு வஸந்தகாலத்திலும் ஜோதிஷ்டோமத்தினால் தேவதாராதனம் செய்யவேண்டும். உயிருள்ளவரையில் அக்நிஹோத்ரம் செய்யவேண்டும்) என்கிற நித்யவிதி இருப்பதினால். இது முதலானது இங்கே அனுஸந்திக்கத்தக்கது. ஆகையால், எவ்வாறு அர்த்தம் உரைக்கப்பட்டதோ அதுதான் பொருத்தமுள்ளது.

மாஷயுக்:—

வனவம் வாதநாதவுவலித வஷாவாரு நிஷாதறு ணொரவெ
தவெஷவிஷாவாரெுரவநீதவு வ்ருதநியவிவிஸெஷய ணுகவு
ஷுவாரெுரவுராரு ணாநவுராரு ணம் கஷுராராமிரு ணவறுவ
யுயநதி தவுமதெ | கயுயநது வுராயுராயவம்வாரு; வுரா
யுராயொரயெுதவு:' ஹதி வுராயுராயவு கதுகுவாவமதாஸ|
வம்வுராரொ வதி நாக கராரு ஷுராயொமதாகராணம் யதூரா
யுதுகராதொ ஷுராவிவ வாரு ஷுராவுத ஷ்யதத்வு ராவொ
யிகவாஜுவாதி நாக வுராவெணாவி தத்தாய நகவாவு

இவ்வண்ணமாக நற்குலத்திலுதித்தவனும், நல்லொழுக்கத்தில்கீலிபெற்றவனும், ஆத்மகுணங்களுள்ளவனும், வேதார்த்தங்களை அறிந்திருப்பவனுமான ஆசார்யனால் உபயனம் பண்ணப்பட்டு, வ்ரதநியமவிசேஷங்களோடும் கூடின மாணவகனுக்கு ஆசார்யோச்சாரணாநுச்சாரணரூபமான அத்யயனமானது அக்ஷராராசி க்ரஹணத்தை பலமாகக்கொண்டதென்று அறியப்படுகிறது.

அத்யயநமும் ஸ்வாத்யாயமென்று சொல்லப்படுகிற (வேதத்திற்கு) ஸம்ஸ்காரம்; ஸ்வாத்யாயம் அத்வயனம் செய்யத்தக்கதென்கிற (விதியினால்) ஸ்வாத்யாயத்திற்கு கர்மத்வம் அறியப்படுகிறது. ஸம்ஸ்காரமோவென்றால் கார்யவிசேஷத்தில் யோக்யதையை உண்டுபண்ணுதல். ஸ்வாத்யாயத்திற்கு ஸம்ஸ்கரிக்கப்படத்தக்கதன்மை பொருந்தியுள்ளது,—தர்மம், அர்த்தம், காமம், மோக்ஷம் என்கிற நான்கு புருஷார்த்தங்களையும் அவைகளின் ஸாதனங்களையும் அறிவிப்பதினாலும் ஜபம் முதலியதால் ஸ்வரூபத்தாலும் அவைகளுக்கு ஸாதனமாக இருப்பதாலும்.

சுருதப்ரகாசிகை :—

அங்கவிதியுடன் கூடின ப்ரதானவிதியினால் அங்கஸ்வரூபமும், அங்கிஸ்வரூபமும் எவ்வாறு அறியப்பட்டதாக ஆயிற்றென்றால், 'ஏவம்' எனத்தொடங்கிச்சொல்லுகிறார். இவ்வண்ணம் அங்கவிதிகளோடுகூட ப்ரதானவிதியானது நிரூபிக்கப்பட்டதாலென்ற அர்த்தம். 'ஸத்ஸந்தாந' என்பதால் 'அந்த உபநயனவிஷயத்தில் நல்ல 'வம்சம், வித்யை' என்கிற ஆபஸ்தம்பருடைய வசனத்தின் அர்த்தமானது அநுஸந்திக்கப்பட்டது. ஆத்ம குணங்கள்,—க்ரோதமின்மை முதலியவைகள். இதனால் 'ஸமாஹித' சப்தத்தினுடைய அர்த்தம் கூறப்பட்டது. 'வேதவித்' என்கிற சப்தத்தால் 'வித்யாஸமூதேத' என்கிற சப்தத்தினுடைய அர்த்தம் சொல்லப்பட்டது. 'வேதவிதாசார்யோபநீதஸ்ய' ஆசார்ய விசேஷணமானது உபநயனத்தின் வாயிலாக மாணவகனுக்காகச்சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. உபநயனம் அத்யாபனங்களாக ஆகும்பொழுது * மாணவகவிசேஷணம் எவ்வாறு ஆசார்யார்த்தமாக ஆகிறதோ, அவ்வாறு—என்று கருத்து. 'வ்ரதநியமவிசேஷயுக்தஸ்ய' வ்ரதநியமவிசேஷம் போல் † ஆசார்யவிசேஷணமும் மாணவகார்த்தமென்று கருத்து. 'உச்சரிக்கப்பட்ட ஆசார்யனுடைய சொற்களை அனுஸரித்து சிஷ்யன் அச்சொற்களை உச்சரிக்கவேண்டும்' என்றதனால் பாதந்த்ரோச்சாரணரூபத்வம் காட்டப்பட்டது. 'அக்ஷர ராசிக்ரஹணபலம்' என்கிற பதமானது அடிக்கடி ஆவ்ருத்தி செய்யத்தக்கதென்கிற அர்த்தத்திற்கும் ஆக்ஷேபகமென்பதைக்காட்டுகிறார். எப்படி 'வ்ரீஹிரவஹந்தி' (நெல்லுகளைக்குத்துகிறான்) என்கிறவிடத்தில் த்ருஷ்டபலத்தில் லேசங்கூட விடத்தகாதது பற்றி குத்துதலானது உமி போகிற வரையில்—என்பது சொல்லப்படாமலிருந்தபோதிலும், ஆவ்ருத்திவிதித்தமாக இருக்கிறதோ, அப்படியே இவ்விடத்திலும் ஸாமர்த்யத்தினால் ஆவ்ருத்தி விதிக்கிறது—த்ருஷ்டப்ரயோஜநத்தை விடாமலே நியமம் விதிக்கத்தக்கதாக இருப்பதால். ''ஆசார்யோச்சாரணநாச்சாரணம்'' என்றதனாலும், 'வேதவிதாசார்யோபநீதஸ்ய' என்றதனாலும் அத்யயனம் அத்யாபயிதாவை எதிர்பார்த்திருப்பதனால் அதற்கு பாதந்த்ரோச்சாரணரூபத்வமும், ஸ்வவிதிப்ரயுக்தத்வமும், உபயனுங்கத்வமும் உரைக்கப்பட்டது. 'அசார்யோச்சாரணநாச்சாரணம் அக்ஷர ராசிக்ரஹணபலம்' என்கிற பதங்களால் அத்யயனம் எந்த ஸ்வரூபமுள்ளது என்கிற

---

* மாணவகவிசேஷணம்—வ்ரதநியமாநுஷ்டானம் முதலியது.

† ஆசார்யவிசேஷணம்—ஸத்ஸந்தாநப்ரஸூதி, ஸதாசாரநிஷ்டை, ஆத்மகுண பூயத்தி முதலியது.

ஆகாங்க்ஷை தணிக்கப்பட்டது. 'வேதவிதாகார்யோபநீதஸ்ய' 'வீதநியமவிதேஷ யுக்தஸ்ய' என்கிற பதங்களால் எவ்வாறு செய்யத்தக்கது என்கிற அபேக்ஷை பூர்த்திசெய் யப்பட்டது. 'அக்ஷராசிக்ரஹணபலம்' என்றதனால் ஸ்வாத்யாயத்தை க்ரஹிப்பதில் வீரூப்பத்தோடு கூடியிருத்தல் அத்யயநாதிகாரிவிசேஷணமென்றும் ஸூசிப்பிக்கப் பட்டது.

'ஸக்தூந் ஜுஹோதி' (மாவுகளே ஹோமஞ் செய்கிறான்) என்கிற இடத்தில் புருஷன் ஸக்துஹோமத்தாலுண்டான அத்ருஷ்டத்தை அடையத்தக்கவனாக இருப்பதால், ஸக்துஹோமம் எவ்வாறு புருஷஸம்ஸ்காரமோ, அவ்வாறே அத்யயனம் புருஷ னுக்கு ஸம்ஸ்காரமாகில், இதற்கு அக்ஷராசிக்ரஹணபலத்வம் விரோதியாது. ஆபூர்வ விரோதியை பலமாகக்கொண்டிருப்பதால் ஸ்வாத்யாயவிரோதியானது பலமாகாது. அதனால், அக்ஷராசிக்ரஹணம் பலமில்லாமல் போவதால் ஆவ்ருத்தி ஏற்படாததுபற்றி அத்யயன மானது ஒரு தடவை உச்சாரணரூபமாகவே ஆய்விடுமென்று ஸூசிதமாகிறது 'அத்ய யனஞ்ச' என்று கூறுகிறார். உபநயனங்கத்வம் போலவும், ஸ்வவிதிப்ரயுக்தத்வம் போலவும், இதுவும் உபபாதிக்கத்தக்கதென்று பொருள். "ஸ்வாத்யாயஸம்ஸ்கார:" ஸக்துஹோ மம் அபூர்வத்தை விஷயமாகக்கொண்டிருப்பதால் எவ்வாறு புருஷஸம்ஸ்காரமோ அவ்வாறாக இது புருஷஸம்ஸ்காரமல்லவென்று பொருள். எனெனில், "ஸ்வாத்யாய" என்று சொல்லுகிறார். தவ்யப்ரத்யயத்தால் கர்மத்வம் அறியப்படுகிறது. ஸ்வாத்யாயத்துக்கு கர்மத்வமே தவிர்த்து, புருஷனுக்கு கர்மத்வமில்லை. கர்த்தாவினுடைய க்ரியையினால் அடைவதற்கு இஷ்டதமமாக இருப்பதல்லவோ கர்மா ஆதலால், அத்யயனம்ஸ்வாத்யா யத்திற்கு ஸம்ஸ்காரம், புருஷனுக்கு இல்லையென்று பொருள்.

க்ரியையினால் நிஷ்பாத்யமான வஸ்து முதலிவற்றுக்கும் பொதுவான கர்மத்வமானது எவ்வாறு ஸம்ஸ்கார்யத்வத்தில் ஹேதுவாகக்கூறப்படுகிறது—என்ற கேள்விவர, அதற் காக, நிர்வர்த்யத்வவிகார்யத்வாநுபபத்தியை எண்ணி 'ஸ்வாத்யாயஸ்ய' என்று மறுபடி யும் சொன்னது. வஸ்துஸமாதர்த்யத்துடன் கூடிய கர்மத்வஜ்ஞானம் ஸம்ஸ்கார்யத் வத்தில் ஹேதுவென்று கருத்து. வேறு பலம் ஸம்பவிக்கிறதாக இருக்க, ப்ராப்யத்வமாத் ரத்தில் பர்யவஸாநமும் தகாதது.

கர்மத்வமாத்ரம் அறியப்படுவதினால் ஸம்ஸ்கார்யத்வமேற்படுமாகில் "ஸக்தூந் ஜு ஹோதி, ஸுவர்ணம் பாரயம்" என்கிற இடங்களில் ஸக்து, ஸ்வர்ணம் இவ்விரண்டுக் கும் ஸம்ஸ்காரயத்வமில்லையே—என்று, சங்கைவர, ஸம்ஸ்காரஸ்வரூபத்தை சோதிக்கிறார். 'ஸம்ஸ்காரோ நாமஷி' என்று, 'ஷி,நாம' இந்த இரண்டு பதங்களாலும் ப்ரவிர்த்தியும்,ப்ரதி யோகியின் அங்கீகாரமும் ஸூசிப்பிக்கப்படுகிறது. அல்லது, அபூர்வ என்கிற அவ்யயம்போல, அநேகாவ்யயங்களுக்கு துல்யரூபமுள்ள ஒரு சப்தமாகவும் கொள்ளலாம். என்றாலும், இருக் கிற ஸ்வபாவத்துக்கு மேன்மை உண்டுபண்ணுதல் ஸம்ஸ்காரமென்று சென்றகாலத் துக்கும்,வருங்காலத்துக்கும் உபயோகியான, ஸம்ஸ்காராநுரூபமான அநுகதலக்ஷணம்,ஆயி னும், ஸ்வாத்யாயத்திற்கு பூதகாலோபயோகம் ஸம்பவியாமையால் வருங்காலத்துக்கு உபயோகப்படக்கூடிய ஸம்ஸ்காரலக்ஷணம் இங்கு கூறப்பட்டது. ஸம்ஸ்காரலக்ஷணம் உப பன்னமாகையால், 'ஸக்தூந் ஜுஹோதி' இது முதலிய இடங்களில் ப்ரத்யயஸ்வாரஸ்யத் தாலறியப்பட்ட கர்மத்வம் பக்ஷம்—என்று கருத்து. இந்த இடத்திலோவென்றால், அவ் வாறு அநுபபன்னமாகாது என்ற 'ஸம்ஸ்காரியத்வம்ச' எனச்சொல்லுகிறார். ஸகாரம் சங் கையின்நிவர்த்தியைக்காட்டுகிறது. எந்தக்காரணத்தாலென்றால், சொல்லுகிறார் 'தர்மாரிதி'

என்று. 'புருஷார்த்தசதுஷ்டயத்ஸாதந' என்பதினுல் முன்சொல்லப்பட்டுள்ள வ்யாக்யேயத்தின் ஐக்யத்திற்காக ப்ரயோஜனத்துடன் கூடிய அர்த்தத்தைத்தெரி வித்தல் என்பது அநுகதமென்று காட்டப்பட்டதாக ஆகிறது—அல்லது, புருஷார்த்த பாத்வம் அநுகதமானது. தர்மம் முதலியவற்றிலோ புருஷார்த்தத்வம் அநுகதமாயுள்ளது; இஷ்டம், அதன் ஸாதனம்—இரண்டும் புருஷார்த்தமாதலால். அர்த்தகாமங்களிலும், அவைகளின் உபாயங்களிலும் சிலது லோகவித்தங்கள்; ஆயினும், குபேரன், இந்த்ரன் முதலானவர்களுடைய ஐஸ்வர்யரூபமும், மிக்க மேன்மை வாய்ந்திருக்கிற அர்த்தகாமங் களும், அவைகளின் ஸாதநங்களும், லோகவித்தமான பசுபுத்ராக்ருதிகள் ‡ சித்ரை—முத லியதால் ஸாத்யங்கள் என்பதும் லௌகிகப்ரமாணகோசரமாதலால், நான்கு புரு ஷார்த்தங்களும் வேதவேத்யங்களென்று சொன்னது பொருத்தமுள்ளதே. 'அவபோதித் வத்தால்' அனுஷ்டானத்திற்கு உபயோகமான ஜ்ஞானத்தை உண்டு பண்ணுவதாலென்று கருத்து. அர்த்தத்தை அறிவிக்குந்தன்மையானது 'ஹ்ரீம்' முதலிய மந்த்ரசாஸ் த்ரத்திலுள்ள பீஜாக்ஷரங்களுக்கு இல்லாமையால் அவ்யாப்திதோஷம் வர, அதை 'ஜபாதிநா' என்பதால் பரிஹரிக்கிறார். 'ஸ்வரூபேணபி' அர்த்தஜ்ஞானம், அநுஷ் டானம் இரண்டும் இல்லாவிடினும் ஜபிக்கப்படுகிற அக்ஷரமாத்ரத்தினுலேகூட என்று பொருள். ஆநிசப்தத்தினுல் அத்யாபனம் க்ரஹிக்கத்தக்கது. அனுஷ்டானத்திற்கு அநுகுணமான ஜ்ஞானமும், ஜபம் முதலியதும் அத்யயனத்தினுல் ஸம்ஸ்கரிக்கப்பட்ட ஸ்வாத்யாயத்தினுலேயே என்று சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. அன்றிக்கே, புருஷார்த் தங்கள், அவைகளின் ஸாதனங்கள்—இவைகளைத்தெரிவித்தலோடு அவைகளுக்கு ஸாத நத்வமென்கிற அர்த்தமும் சப்தத்தால் சேர்த்துக்கொள்ளப்படுகிறது. அவைகளுக்கு ஸாதனமாக இருத்தலும் இரண்டு ப்ரகாரமாக. அதாவது,—ஜபம் முதலியவற்றிலும், மறக் காமல் உள்ளத்தில் தரிக்கப்படுகிற ஸ்வரூபத்தாலுமென்று. ஆகையால், மத்தியில் ஸமுச் சயம்செய்துகொள்ளத்தக்க அர்த்தத்தை ஸமுச்சயிப்பதில் கருத்துள்ளது 'அபி' சப்தம்.

இவ்வண்ணமாக நியமவித்வமும் உபபாதிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது.

ஸாஷயது :—

வஸவஸ்யுஸவியிஜுஸ்ரவஸ் நியஉவ ஈஷாராராபிஸ்ரு
ஹணாரதி ஸ்ப்ருவஸ்ருதி| யஸ்யுஸமஸ்ரஹீதவஸ் வஸ்யாஸ்ராய
வஸ் வஸ்ரஹாவத வஸவ வுயொஜநவஇயுஸ்ரவஸ்வொயிஸ்வாஇஸ்ரு
நாஸ்ரஸ்ரஹீதாஸ் வஸ்யாஸ்ராயாஇவஸஸ்ரஸாநாஸ்ரு வுயொஜநவதொ
யுஸ்ரநாவாததொ ஸ்ரவுஷ்டா தஸ்ரஸ்ரிவஸ்ரஸ்காரவி ஸ்ரஷ்
நிணுயஸாறுவெஇவாகுவிவாராஸ்ரிவஇஸ்ரஸாஸ்ரஸ்ரவணஸுயீத
வெஇஸ் வஸ்ராஷஸ் வஸ்யஸெவ வுவதுஸ்ரதெ.

இவ்வண்ணமாக அத்யயனவிதியானது * மந்த்ரம் போல நியமத்தோடு கூடின அக்ஷராராதிக்ரஹணமாத்ரத்தில் பர்யவ

---

‡ சித்ரா—ஓர் காம்யயாகம்.

* மந்த்ரம் போல—அத்யயனோபகாரகமான சந்தோமித்ர: இது முதலிய மந்த்ரம் போல.

ஸானமடைகிறது. அத்யயனத்தினால் பெற்றுக்கொள்ளப்பட்ட வேதத்துக்கு ஸ்வபாவத்தினாலேயே ப்ரயோஜனங்களுள்ள அர்த்தங்களைத்தெரிவிக்கிற தன்மை காணப்படுவதால், க்ரஹிக்கப்பட்ட வேதத்தால் அறியப்படுகிற ப்ரயோஜநங்களுள்ள அர்த்தங்களை மேலெழக்கண்டு அவைகளின் ஸ்வரூபஸ்வபாவவிசேஷநிர்ணயங்களை பலமாகக்கொண்ட வேதவாக்யவிசாரரூபமான மீமாம்ஸையைக்கேட்டுணர்வதில், வேதாத்யயனஞ்செய்த புருஷன் தானாகவே ப்ரவ்ருத்திக்கிறான்.

ச்ருதப்ரகாசிகை:—

அர்த்தஜ்ஞானபர்யந்தத்வம் சப்தஸ்வாரஸ்யத்தால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகிறதா? அல்லது, அர்த்தம் பொருந்தாமல் போவதினாலா?—என்று விகல்பத்தை அபிப்ராயப்பட்டு அவற்றுள் சப்தஸ்வாரஸ்யத்தைப்பற்றி பதில் சொல்லப்போகிறவராக அத்யயனவிதி நிரூபணத்தை உபஸம்ஹரிக்கிறார். 'ஏவம்' என்று 'மந்த்ரவத்' என்று தனித்து நிர்தேசமானது, வ்ரதத்துக்கு உள்பட்டோ, உள்படாமலோ அத்யயனத்துக்கு உபகாரமான மந்த்ரமென்கிற அபிப்ராயமுள்ளது. 'சந்நோமித்ர:' இது முதலான மந்த்ரங்களுக்கு வ்ரதாநுப்ரவேசமில்லாமல் கூட ஜபமாத்ரத்தா உபகாரத்வமிருக்கிறதன்றோ! நியமங்கள் முன் சொல்லலப்பட்டவைகள். அன்றிக்கே, எவ்வாறு சிறுவனுக்கு உபநாயன காலத்திலும், ஸந்த்யோபாஸனம் முதலிய கர்மாக்களை அனுஷ்டிக்கும் காலத்திலும் விதிக்கப்படுகிற உச்சாரணமானது நியமத்துடன் கூடின அக்ஷரபடநமாத்ரமே ஒழிய அர்த்தஜ்ஞானஸம்பாதனமில்லையோ அதுபோல; பாலகர்களுக்கு முதலில் மந்த்ரார்த்தங்களை அறிவது ஸம்பவிக்காதன்றோ!

அக்ஷரராசிக்ரஹணம்—நியமனத்துடன் கூடின வேதாக்ஷரங்களின் உச்சாரணமே அத்யயனசப்தத்திற்கு முக்யமான அர்த்தம்,—"வேதாநாம் கிஞ்சிததீத்ய ப்ராஹ்மண: ஸகாம் சாகாமதீத்ய ச்ரோத்ரிய: அங்காத்யாயீ அநூசாந: கல்பாதயாயீ ரிஷி: கல்பஸூத்ரப்ரவசனாத்யாயீ ப்ரூண:" (வேதங்களில் அல்பபாகத்தை அத்யயனம் செய்தவன் 'ப்ராஹ்மணன்', ஒருசாகையை அத்யயனம் செய்தவன் 'ச்ரோத்ரியன்', அங்கங்களை அத்யயனம் செய்தவன் 'அநூசாநன்', கல்பத்தை அத்யயனம் செய்தவன் 'ரிஷி', கல்பஸூத்ரப்ரவசனங்களை அத்யயனம் செய்தவன் 'ப்ரூணன்', என்று,) இதுமுதலான ப்ரயோகமிருப்பதால். தன்னுடைய சாகையின் ஒருபாகத்தை அத்யயனம் செய்தவனுக்கு அர்த்தஜ்ஞானம் ஸம்பவிக்காதன்றோ; அங்காத்யயனத்தைத்தனித்து எடுத்திருப்பதால், அது இல்லாவிட்டால் அர்த்தஜ்ஞானத்திற்கு ப்ரஸங்கமில்லாமையால். ஸ்வாத்யாயசப்தமும் அர்த்தஜ்ஞானத்தை உணர்த்தாது. தன் சாகையை மட்டும் சொல்லுகிறதாதலால் அத்யயனகர்மத்வம் ஸ்வாத்யாயத்திற்கே தகுந்தது; அர்த்தஜ்ஞானத்துப்பொருந்தாது,—அத்யயனத்துக்கு ப்ரயோஜனாகாங்க்ஷை உண்டாகுங்கால், த்ருஷ்டப்ரயோஜனம் ஸம்பவிப்பதாக இருக்க, அத்ருஷ்டப்ரயோஜனகல்பனம் தகாதாதலால். அக்ஷரக்ரஹணமே அதில் தோற்றுவதாலும், "ஹூம்" முதலியவற்றில் அநுகதமாயிருப்பதாலும், அதை ஸ்வீகரிப்பதே யுக்தமாம். விலகியிருப்பதாலும், எல்லாவிடத்திலும் இல்லாமையாலும் அர்த்தஜ்ஞானபர்யந்தத்வம் கூடாதென்று அபிப்ராயம். ஒருதடவை உச்சரிப்பதை அளவாகக்கொண்டிருக்

கும் தன்மையை வ்யாவ்ருத்திப்பதற்காக அக்ஷரக்ரஹணத்தில் ப்ரயவஸானம் கூறப் பட்டது.

"மாத்ரச்' ப்ரத்யத்தால் விதிவ்யாபாரத்திற்கு அர்த்தஜ்ஞானபர்யந்தத்வத்தை விலக்கினபடி. "பர்யவஸ்தி" எப்படி 'அக்நீநாததீத' என்கிற வாக்யம் ஆதானமாத்ரபரமோ மேலேயுள்ள க்ரதுவிநியோகபர்யந்தமாகாதோ, எவ்வாறு, "காரீர்யா வ்ருஷ்டிகாமோ யஜேத" (மழைவேணுமென்கிற எண்ணமுள்ளவன் காரீரியாகத்தால் தேவதைகளை த்ருப்தி செய்விக்க வேண்டும்.) என்கிற வாக்யம் வ்ருஷ்டிஸித்திபர்யந்த கர்மவிசேஷபரமோ, வ்ருஷ்டிக்கு மேல்பட்டுள்ள பலஸித்தியின் உபயோகத்தை ப்ரதானமாகக்கொள்ளாதோ, அவ்வாறாக என்று கருத்து.

இவ்வண்ணமாக சப்தஸ்வாரஸ்யத்தினால் அர்த்தஜ்ஞானபர்யந்தத்வம் நிரஸிக்கப் பட்டது. பிறகு அர்த்தாநுபபத்தியைப்பரிஹரிக்கிறார். அநுபபத்திசங்கை மூன்று விதமாக உள்ளது. அந்த சங்கையின் விதங்களாவன:—

க. விதியானது அக்ஷரக்ரஹணமாத்ரபரமாயிருக்கும் பக்ஷத்தில் க்ரஹணத்துக்கு சேஷமாக விநியோகிக்கப்பட்டிருக்கிற ஸ்வாத்யாயத்திற்கு அர்த்தபரத்வத்தில் ப்ரமாணமில்லாமையால் அவிவக்ஷிதார்த்தத்வம் ஏற்படும்;

உ. மீமாம்ஸைக்கு ப்ரவர்த்தகமில்லாமையால் அகாரம்பணீயத்வம் ஏற்படும்;

ங. அக்ஷரங்களை மாத்ரம் க்ரஹிப்பதென்பது துக்கரூபமாதலால் விதிக்கு ப்ரயோஜனபர்யவஸானம் இல்லாமல் போகவேண்டியதாக வரும்—என்று.

இந்த மூன்று சங்கைகளின் நிராகரணத்தை முன்னிட்டு அத்யயனவிதிக்கு அர்த்தஜ்ஞானபர்யந்தத்வத்தையும், அதை நிமித்தமாகக்கொண்ட ப்ரஹ்மவிசாரானாரம்பசங்கையையும் நிராகரித்துக்கொண்டு வேதமென்கிற ஒரு ப்ரபந்தத்துக்கு வ்யாக்யானரூபமாக இருப்பதால் கர்மப்ரஹ்மவிசாரங்களிரண்டுக்கும் ஐகசாஸ்த்ர்யத்தையும் காண்பிக்கிறார்—'அத்யயநக்ருஹீதஸ்ய' என்பதால்.

இந்த இடத்தில் அங்கங்களுடன் கூடின அத்யயனம் விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது, 'அதீதஸாங்கவேதாத்யயநாத்' என்றும் 'நநு ச ஸாங்கவேதாத்யயநாத்' என்றுமிருக்கிற முன்பின் க்ரந்தங்களுடைய ஒற்றுமையினால். அதனாலன்றோ ப்ரயோஜனமுள்ள அர்த்தத்திற்கு ஆபாதப்ரதீதி ஸித்திக்கிறது. அர்த்தங்கள்—யஜ்ஞம், உபாஸனம், முதலியவை. அவைகள் ஸ்வர்க்கம், மோக்ஷம் முதலியவைகளை ப்ரயோஜனமாயுள்ளவை. ப்ரயோஜனமுள்ள அர்த்தமென்கிற சப்தத்தால், காக்கையின் பற்களைப்போல, பரீக்ஷை செய்யத்தகாதவைகள் என்கிற சங்கையானது நிராகரிக்கப்பட்டது.

"ப்ரயோஜநவதர்த்தாவபோதித்வதர்சநாத்" இதனால் விதிக்கு பரம்பரையாக புருஷார்த்தத்தில் பர்யவஸானம் சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. அத்யயனத்திற்கு நேரான ப்ரயோஜனம் அக்ஷராசிக்ரஹணம் என்று சொல்லப்பட்டது. 'அத்யயனக்ருஹீதஸ்ய' என்கிற பதத்தால் இது பொருள்—விதிக்கு நேராக புருஷார்த்தபர்யவஸானம் விவக்ஷிக்கப்பட்டதா? அல்லது, பரம்பரையாகவா? அர்த்த ஜ்ஞானபர்யந்தத்வம் சொன்னபோதிலுங்கூட, விதிக்கு நேராக ப்ரயோஜனபர்யவஸானம் பொருந்தாது,—அநுஷ்டானத்தையும், அபூர்வத்தையும், இடையிட்டு ஸ்வர்க்கமே ப்ரயோஜனமாக இருப்பதாலும், அத்யயனவிதிக்கு ஸ்வர்க்கபர்யந்தத்வம் ஒப்புக்கொள்ளப்படாமையாலும். பரம்பரையினால் புருஷார்த்தபர்யவஸானம் என்று சொன்னாலோ அது எங்கள் பக்ஷத்திலும் ஸம்பவிக்கிறது—என்று.

'ஸ்வபாவத' சப்தத்திற்கு அர்த்தத்தை அறிவிக்கிற சக்தி ஸ்வபாவத்தாலென்று பொருள். வ்யுத்பன்னபதபதார்த்தங்களுக்குநித்து சப்தத்துக்கு அர்த்தத்தை உணர்த்தும் தன்மையானது ஸ்வபாவவித்தமென்பது உலகத்தில் ப்ரஸித்தம். ஏவகாரமானது விதியின் அபேக்ஷை வேண்டாமையைக்காட்டுகிறது. வேறு அர்த்தத்தில் ப்ரயோகிப்பது சப்தத்துக்கு ஸ்வபாவவித்தமான அர்த்தபரத்வத்தை விலக்காது, ஜுஹுயாதிபோல. பிறருக்கு யாகம் செய்வித்தாலும், அல்லது, ப்ரதிக்ரஹம் செய்தாலும் அந்த பாபநிவ்ருத்தியின் பொருட்டு உபவாஸமிருந்து மூன்று தடவை தன்வேதத்தை அத்யயனம் செய்யவேண்டும்; அல்லது, மூன்று நாள் காயத்ரீஜபம் செய்யவேண்டும்; வேதத்தையே நித்யம் ஜபிக்கவேண்டும்—இது முதலான விதியானது வேதத்தினுடைய அர்த்தபரத்வத்தைத் தடைசெய்யாது.

அத்யயனம் செய்யப்பட்ட வேதம் தானுகவே அர்த்தத்தை உணர்த்துமேயானல் மீமாம்ஸையால் யாதுபயன் எனில், கூறுகிறார் 'க்ருஹீதாந்' என்று. 'க்ருஹீதாந்' க்ரஹிக்கப்பட்ட மாத்ரத்தினுலே; அத்யயனத்தினுல் க்ரஹிக்கப்பட்டிருக்கிற என்று சொல்லியிருப்பதால். அதனுல், மீமாம்ஸை என்கிற இதிகர்த்வ்யதையின் இன்மை விவக்ஷிக்கப்பட்டது. ஆபாதப்ரதீதியானது ஸம்சயவிபர்யங்களைப்பொறுத்து கொண்டிருக்குமாதலால் அவைகளைப்பரிஹரிப்பதற்காக மீமாம்ஸை என்று கருத்து. 'அத்யயநாத்க்ருஹீதஸ்ய' இது முதலியதினுல் வேதத்திற்கு போதகத்வஸ்வபாவம் சொல்லப்பட்டது. அங்கு ப்ரயோஜனவதர்த்த சப்தமானது பரம்பரையாக புருஷார்த்தத்தில் பர்யவஸானத்தைத்தெரிவிப்பதற்காக. மேலே அதற்குக்காரணமான ஆபாதப்ரதீதியை உண்டுபண்ணுதலென்கிற தன்மையானது ஸஹகாரிகளின் இன்மையால் உண்டாவதுபற்றி பௌநருக்த்யதோஷமில்லை.

வேதத்துக்கு ஆபாதப்ரதீதியை உண்டுபண்ணுவது ஸ்வபாவமாக மாட்டாதே, ப்ரமையை உண்டுபண்ணுவதே ஸ்வபாவமாதலால். மீமாம்ஸையாகிற பரிகரமில்லாதபோது அந்த வேதம் ப்ரமையை உண்டுபண்ணமாட்டாதென்று சொல்லுவது ச்ருதியினுடைய ப்ரமிதிஜனகத்வஸ்வபாவத்திற்கு விரோதியன்று. எப்படி ஸூர்யப்ரகாசம் முதலான ஸஹகாரிகளில்லாவிடில் ரூபம் முதலியவை அறியப்படாமலிருப்பதினுலேயே, அந்த ரூபாதிகளுடைய அநுபலம்பமானது கண் முதலிய இந்த்ரியங்களுக்கு இயற்கையாயுள்ள ரூபாதிஸாக்ஷாத்காரசக்தியைக்கெடுக்காதோ—அப்படிப்போல, ஆபாதப்ரதீதியில் கூட ப்ரயோஜனமுள்ளதென்கிற ஜ்ஞானமிருக்கிறதென்பதைக்காண்பிப்பதற்காக மறுபடியும் 'ப்ரயோஜனவதர்த்த' என்கிற சப்தம் என்றறிக. ப்ரயோஜனமுள்ள அர்த்தத்தின் ஆபாதப்ரதீதியன்றே அதன் நிர்ணயத்தில் இச்சையை உண்டுபண்ணும். ப்ரயோஜனமில்லாத காக்கையின் தந்தம் முதலியவற்றின் ஆபாதப்ரதீதியானது அதன் நிர்ணயத்தில் ப்ரதீதியை உண்டுபண்ணுகிறதில்லையன்றே! ஆபாதமாக அறியப்படுகிறவைகளைக்கண்டு என்று அவ்வயம். அர்த்தங்களுடைய அவகம்யமாகத்வத்தைக்கண்டு என்று அர்த்தம், தன்னுடைய புத்தியின் உத்பத்தியைக்கண்டு என்பதுபோல. ப்ரயோஜனமுள்ள அர்த்தத்தின் ஆபாதப்ரதீதியானது தன் அனுபவத்தால் விதத்மாக இருப்பதால் அதை மறுப்பது சக்யமல்லவென்று கருத்து.

வ்யாகரணம் முதலிய சாஸ்த்ரங்களின் பலஸ்வரூபங்களைக்காட்டிலும் விலக்ஷணங்களான மீமாம்ஸாபலஸ்வரூபங்களைக்காட்டுகிறார் "தத்ஸ்வரூப" என்று. ஸ்வரூப விசேஷங்கள் அங்கிகள்; ப்ரகாரவிசேஷங்கள் அங்கங்கள். பூர்வபக்ஷத்தில் கூறப்பட்டுள்ள ஸ்வரூபப்ரகாரங்களைக்காட்டிலும் விலக்ஷணத்தைக்காட்டுகிற பலஸ்வரூபங்

களுக்கு வைதம்யமானது 'விசேஷ' சப்தத்தால் விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது. 'ப்ரயோ ஜனவதர்த்தஸ்வாத்யாயவேதநீமாம்ஸா' சப்தங்கள் பூர்வோத்தரபாகங்களிரண்டுக்கும் பொதுவாக இருக்கின்றன. 'ஸ்வயமேவ' தானுகவே, விதியினுலல்ல. 'அதீதவேத: புருஷ:' என்கிற இரண்டு பதங்களும் அதற்கு உபபதாகங்கள். 'அதீதவேத' அத்யயன விதிவ்யாபாரமானது அனுஷ்டிதாம்சத்தில் பர்யவஸிப்பதால் மீமாம்ஸையில் அதற்கு ப்ர வர்த்தகத்வமில்லே—என்பது நியோதனம் செய்யப்பட்டது. சேதனனுக இருப்பதால் பலத்துடன் கூடின அர்த்தங்களுடைய ஆபாதப்ரதியினுல் தானுகப்ரவ்ருத்திக்கிறானென் பது புருஷசப்தத்தின் அபிப்பராயம்.

அத்யயனத்துக்கு அக்ஷராசிக்ரஹணமாத்ரம் பலமென்று ஏற்படுகிற பக்ஷத்தில் ராகத்தினுல் ப்ரவ்ருத்திப்தல் என்பதுகூட உபபன்னமாகாது. "வேதாங்காநி லுமஸ்தாநி க்ருஷ்ணபக்ஷேஷு ஸம்பவேத் நிஷ்காரண: ஷடங்கோ வேதோத்யேய:வேதமத்யாபயேத் த்விஜ: ஸகல்பம் ஸரஹஸ்யஞ்ச" (வேதத்தினுடைய அங்கங்களான வ்யாகரணம், ஜ்யோ திஷம் முதலியவைகளனேத்தையும் அபாபக்ஷத்தில் படிக்கவேண்டும். தர்ருஷ்டபலனைக் கருதாமல் ஆறு அங்கங்களுடன் கூடின வேதமானது அத்யயனம் செய்யத்தக்கது. கல் பங்களோடும், ரஹஸ்யபங்களோடும் கூடின வேதத்தை ப்ராஹ்மணன் அத்யயனம் செய் விக்க வேண்டும்) இதுமுதலியவைகளால் விதிக்கப்பட்டிருக்கிற அங்காத்யயனமும் அக்ஷரா க்ரஹணபர்யந்தமாக இருப்பதால் வ்யாகரணம் முதலியவற்றுல் அர்த்தாவபோதமில்லாமை யாலும், ப்ராக்ருதிப்ரத்யயஜ்ஞானமில்லாமையாலும் ஆபாதப்ரதிதி உண்டாகாது, எனில்,—

அப்படியல்ல. வ்யாகரணம் முதலியவை வேதாங்கங்களாக இருப்பதால் அங்கிக்கு கொஞ்சமேனும் உபகரிக்காமலிருப்பவைகளுக்கு அங்கத்வம் பொருந்தாதாதலால் ப்ரயோஜ னம் அவச்யம் கல்பிக்கவேணும். அவ்வாறு கல்பிக்கவேண்டிய இடத்தில் தர்ருஷ்டமான ஒருவித ப்ரயோஜனம் ஸம்பவிப்பதாயிருக்க அதைவிட்டு அதர்ருஷ்டப்ரயோஜனகல்பம் கூடாதாதலால், பதம் முதலியவற்றின் அவரோதஸ்வரூபமான தர்ருஷ்டமான ப்ரயோ ஜனமே ஸ்வீகரிக்கத்தக்கது. அதிலில்லாவிடில் அங்கத்வம் பொருந்தாதாதலால் வ்யாகரணம் முதலியவைகளால் பதபதார்த்தவாக்யார்த்தஜ்ஞானம் விதிக்கப்படுதால் ப்ரயோஜனத்வாரா அர்த்தங்களின் ஆபாதப்ரதியினுல் மீமாம்ஸாரம்பம் உபபன்னமாகிறது.

அத்யயனம் செய்த புருஷன் தானுகவே ப்ரவ்ருத்திக்கிறான் என்றதனுல் "அபூதோ தர்மஜிஜ்ஞாஸா" என்கிற ஸூத்ரம் அர்த்தாத் வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டது. விதிக்கு அக்ஷராசிக்ரஹணபர்யந்தத்வம் நிச்சயிக்கப்பட்டால் ப்ரவர்த்திக்குந்தன்மை இல்லாமை யாலும், ஸ்வாத்யாயத்திற்கு அர்த்தப்ரவ்ருத்தியில் ப்ரமாணமில்லாமையாலும், மீமாம்ஸை ஆரம்பிக்கத்தக்கதல்லவென்று பூர்வபக்ஷம். அங்கங்களோடு கூடின வேதாத்யயனத்திற்குப் பிறகு சப்தத்திற்குத்தானுகவே அர்த்தத்தை உணர்த்தும் ஸ்வபாவம் காணப்படுவதால் வேறு ப்ரவர்த்தகமான வஸ்து ஒன்று இல்லாமலிருந்தபோதிலும்கூட ராகத்தினுல் ப்ரவ் ருத்தி உபபன்னமாவதால் (மீமாம்ஸை) ஆரம்பிக்கத்தக்கதே என்று நிர்த்தாரம்.

(கேள்வி) கர்மவிசாரம் ராகப்ராப்தமாகும் பக்ஷத்தில் "அதீத்ய ஸ்வாயாத்" (அத்ய யனம் செய்து ஸ்வாதஸ்வ்ரத்தத்தை அனுஷ்டிக்க வேண்டும்) என்கிற ஸமாவர்த்தன ஸ்ம்ருதியானது ச்ருதிக்கு பாதகமாகும். (கர்மவிசாரம்) வைதமாக இருக்குமேயாகில் ஸ்ம்ருதியைக்காட்டிலும் ச்ருதி அதிக பலமுள்ளதாகையால் ஸ்ம்ருதி (ச்ருதிக்கு) இடம் கொடுக்கும் எனில், இப்படியல்ல.

அத்யயனவிதியைச்சார்ந்திருக்கிற அக்ஷராசிக்ரஹணபர்யந்தத்வம், அர்த்தஜ் ஞானபர்யந்தத்வம்—ஆகிய இவை இரண்டுக்குள் எதை அபிப்ராயப்பட்டு இவ்வண்

ணம் உரைக்கப்பட்டது? அர்த்தஜ்ஞானபர்யந்தத்வம் என்பதைக்கருதிச்சொல்லப் பட்டிருந்தாலோ, அப்பொழுது, "அதீத்ய ஸ்நாயாத்" என்கிற ஸ்ம்ருதியிலுள்ள அத்ய யன சப்தத்திற்கு ச்ருதியிள்ள சப்தத்தோடு அர்த்தத்தில் ஒற்றுமை வந்து விட்டபடியால் விரோதமில்லை. அக்ஷராசிக்ரஹணபர்யந்தத்வம் என்பதை எண்ணிச்சொன்னாலோ, அப்போதும் துல்யமாக அர்த்தமிருப்பதால், விரோதமில்லை. மேலும், விரோதம் வந் தாலும் ப்ரத்யக்ஷச்ருதியுமிருக்கிறது. எங்ஙனமெனில், ச்சாந்தோக்யத்தில் "ஆசார்ய குலத்தினின்று முறை தவறாமல் வேதத்தை அத்யயனம் செய்து குருவுக்குச்செய்ய வேண்டிய சுச்ரூஷாசேஷமான தக்ஷிணாதானத்தினால் அவருடைய ஸம்மதி பெற்று ஸமாவர்த்தனம் செய்து கொண்டு குடும்பத்தில் சுத்தமான இடத்தில்"—இது முதலி யது. ஆதலால், ஸ்ம்ருதிவசனத்துடன் கூடின ஸ்நாநச்ருதியானது மிக்க பலமுள்ளது. ஆகையால், ச்ருதிஸ்ம்ருதிவசனங்கள் இரண்டுக்கும் ப்ராபல்யதௌர்பல்யங்களைச்சொல் லுவது ப்ரயோஜனமற்றது.

இங்ஙனமாகில், ச்ருதியினாலும் ராகத்தால் ப்ரவ்ருத்தியானது பாதிக்கப்படுமே எனில், இல்லை, ஸமாவர்த்தனத்தைச்செய்தவனுக்கும் ராகத்தால் ச்ரவணமுபபன்னமாவதால்.

ஸமாவர்த்தனமானது அத்யயனத்திற்குப்பிறகு செய்யவேண்டியதாக இருப்பதால் அந்த ஸமாவர்த்தனத்தை முன்னிட்ட க்ருஹஸ்தகர்மானுஷ்டானங்களால் தடை செய்யப் படாத ச்ரவணஸமயம் கிடைக்காமையால் மீமாம்ஸையின் அநாரம்பம் ப்ரஸங்கிக்குமெனில், இங்ஙனமல்ல. ஸமாவர்த்தனத்தைச்செய்தவனாக இருந்தபோதிலும் வேதாத்யயனச்ர வணத்தில் நோக்கமுள்ளவனுக்கு ஸமயம் நேர்வதுபோல, ஸமயம் ஸம்பவிக்கலாம்.

ஆசார்யனுக்கு அத்யாபனம் விஹிதம்; க்ருஹஸ்தனுக்கு ச்ரவணம் விதிக்கப்பட வில்லையே என்றால், அப்படியல்ல—யாஜனப்ரதிக்ரஹங்கள் போல் அத்யாபனம் ராக ப்ராப்தமாக இருப்பதால். ராகப்ராப்தமாயிருந்தபோதிலும் அத்யாபனமானது ப்ரதிக்ரஹம் முதலியவற்றால் பொருளைத்தேடவேண்டுமென்கிற சாஸ்த்ரத்தினால் அனுமதிக்கப்பட் டிருக்கிறதெனில், ச்ரவணமும் நிஷேதிக்கப்படாததாலும் யக்ஞாநுஷ்டானத்துக்கு உப யுக்தமாக இருப்பதாலும் சாஸ்த்ராநுமதம்.

'ஸம்வத்ஸரே ஸம்வத்ஸரே த்வௌ த்வௌ மாஸௌ ஸமாஹி தஆசார்யகுலே வஸேத் பூய: ச்ருதிமிச்சந்நிதி ச்வேதகேது:' (மறுபடியும் வேதச்ரவணத்தில் விருப்பமுள்ளவன் சித்தஸமாதானமுள்ளவனாக வருஷந்தோறும் இரண்டு இரண்டு மாதங்கள் முழுமையும் ஆசார்யக்ருஹத்தில் வஸிக்கவேண்டும் என்று ச்வேதகேது) என்று தொடங்கி "தச்சாஸ்த் ரார்விப்ரதிஷித்தம் நிவேசே ஹி வ்ருத்தே நையமிகாநி ச்ரூயந்தே அக்நிஹோத்ரமதிதய:" என்பதால் க்ரஹஸ்தனுக்கு ச்ரவணம் நிஷத்தமென்று கூறப்பட்டிருக்கிறதென்றால் அப்படியல்ல,—

இரண்டு மாதங்கள் முழுவதும் குருகுலவாஸமானது அநுஷ்டானத்திற்குத்தடை யாக இருப்பதால் அது மாத்ரமே நிஷேதிக்கப்பட்டிருப்பதால். விவாஹம் ஆனவுடன் அக்நிஹோத்ரம், அதிதிஸத்காரம் முதலிய க்ருஹஸ்ததர்மநியதங்களான கர்மாக்கள் சாஸ்த் ரத்தினால் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்றல்லவோ கூறப்படுகிறது. ஆசார்யனுக்கும் அனுஷ்டானத்திற்கு உபரோதமின்றி ச்ராவணம் சாஸ்த்ரத்தினால் ஸம்மதிக்கப்பட்டிருக் கிறது. ஆகையால், அனுஷ்டானத்தின் உபரோதாநுபரோதங்களைக்காரணமாகக்கொண்ட அநுமதியையும், அநனுமதியையும் விஷயமாய்க்கொண்டிருத்தல் † ச்ரவணத்துக்கும்

† ச்ரவணம் - கேட்கல்

§ ச்ராவணத்தக்கும் ஸமானம். அதனுலேயே, க்ருஷ்ணத்தர்மநிஷ்டர்களான யுதிஷ்டிரர் முதலியவர்களுக்கு பீஷ்மர் முதலியவர்களிடத்திலிருந்து ச்ரவணமானது பாரதம் முதலிய இதிஹாஸங்களில் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறது.

என்றாலும், க்ராவணகாலமேதான் ச்ரவணகாலம். ஆயினும், ச்ரோதாவுக்கு, தீர்த்தங்கொண்டு வருதல், வீசுதேடுதல் முதலியவைகளால் அநுஷ்டானத்திற்கு உபரோத மேற்படுமெனில், அல்ல,—

அத்யயனவிதியினுல் விதிக்கப்பட்ட உதகாஹரணம் முதலிய கார்யமானது அத்யயனம் முடிந்ததனுலேயே முடிவு பெறுவதால். பொருள் சேர்த்தல், புகழ்ச்சியைத்தேடுதல் முதலிய ப்ரயோஜனத்தரங்களில் விருப்பத்தாலும், சிஷ்யனிடத்திலுள்ள நேசத்தாலும் குருவுக்கு ச்ராவணம் உபமன்னமாகிறது.

ச்ரவணத்தைச்செய்விக்கிற ஆசார்யன் அர்த்தங்களே அறிந்தவராக இருப்பதால் அனுஷ்டானம் பொருந்தும். ச்ரோதாவுக்கு அர்த்தஜ்ஞானமில்லாமையால் அனுஷ்டானம் ஸம்பவியாதென்றால், அப்படியல்ல,—உபநயனம் தொடங்கி அனுஷ்டானமுள்ளவர்களான ஹிதைஷிகளின் வசனத்தினுல் அனுஷ்டானமுபபன்னமாவதால். அங்ஙனமாகில், ஹிதைஷியினுடைய வாக்யமே போதும், எதற்காக மீமாம்ஸையின் ச்ரவணம் என்றால், ஹிதைஷிகளுடைய வசனத்திற்கு ப்ராமாண்யமூலத்வநிச்சயத்தின் பொருட்டும், ப்ரச்னம் பண்ணுகின்ற மற்றவர்களுக்கும் தான் உபபாதனம் செய்வதின் பொருட்டும். ஹிதைஷியின்வசனத்தினுல் அனுஷ்டானம்லம்பவிக்கும் பக்ஷத்தில் சூத்ரன்முதலியவர்களுக்குக்கூட அனுஷ்டானம் ப்ராப்திக்க வேண்டியதாக ஆகும் என்றால், அதுலம்பவிக்காது. 'ந சூத்ராய மதிம் தத்யாத் நசாஸ்யோபதிசேத் தர்மம். ந சாஸ்ய வ்ரதமாதிசேத்' (சூத்ரனுக்கு ஜ்ஞானத்தைக்கொடுக்கக்கூடாது. அவனுக்கு தர்மத்தை உபதேசிக்கக்கூடாது. அவனுக்கு வ்ரதங்களேயும் உபதேசிக்கலாகாது) இது முதலான நிஷேதவசனமிருப்பதால் ப்ராஹ்மணர்கள் யக்ஞம் முதலியவற்றைசூத்ரனுக்கு உபதேசிக்கிறார்களில்லையன்றோ. சுச்ரூஷை செய்யாத சூத்ரவிசேஷவிஷயமானதால் இப்படிப்பட்ட நிஷேதவசனங்களுக்கு ஸங்கோசம் செய்ய வேண்டுமென்பது ஸரியல்ல, ஸங்கோசத்தைச்செய்வதற்குத்தகுந்த ப்ரமாணமில்லாமையால். சூத்ரன் யக்ஞம் முதலிய கர்மாக்களுக்குத்தகுதியுள்ளவன் என்பதைக்காட்டுகிற வேறு வசனம் காணப்படவில்லையன்றோ! மேலும், யாகம் செய்பவனுல் வேதம் முழுவதும், மந்த்ரவிசேஷங்களும் ஜபிக்கத்தக்கவைகளென்று வசனமிருப்பதாலும், அந்த வேதம் முதலியவைகள் அத்யயனத்தினுல் அடையத்தக்கதாலும், அந்த அத்யயனம் உபநயனத்தை அபேக்ஷித்து இருப்பதாலும், அந்த உபநயனத்தில் மூன்று வர்ணத்தார்களுக்கே அதிகாரமிருப்பதாலும், சூத்ரனுக்கு அதிகாரப்ரஸங்கமே இல்லை.

உபநயனவிதியானது, மூன்று வர்ணத்தார்களுடைய அத்யயனவிஷயமாக, ஒதிக்கக்கூடும். ஆதலால், சூத்ரனுக்கு உபநயனத்தை அபேக்ஷிக்காமலே அத்யயனம் ஸம்பவிக்கலாம். அவனுக்கு யாஜமானமந்த்ரங்களின் உச்சாரணமும் ஸம்பவிக்கலாம் என்றால், கூடாது. "தஸ்மாச்சூத்ரஸமீபே நாத்யேதவ்யம்" (ஆதலால் சூத்ரன் பக்கலில் அத்யயனம் செய்யத்தக்கதல்ல) "அத ஹாஸ்யவேதமுபச்ருண்வதஸ்த்ரபுஜதுப்யாம் ச்ரோத்ரப்ரதிபூரணம்" (அப்படிக்கின்றி வேதத்தைக்கேட்டானேயாகில் அவன் காதில் ஈயத்தையும், அரக்கையும் காய்ச்சிவிடவேண்டும்) இது முதலிய சாஸ்த்ரங்களால் சூத்ரனுக்கு வேதச்ரவணம் நிஷேதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஏப்பொழுது அத்யயனம் உபநயனபூர்வமாக

§ ச்ராவணம் – கேட்பித்தல்

முடிந்ததோ, அதஞல் அதில் த்ரைவர்ணிகர்களுக்கே அதிகாரம்; சூத்ரனுக்கு அதில் அதிகாரமில்லை—என்று ஏற்பட்டது. அக்காரணம் பற்றி மந்த்ரவிசேஷணங்களின் உச்சாரணம் உபபன்னமாகாததால் ஹிதைஷிவசனத்தால் சூத்ரன் முதலியவர்களுக்கு யாகாதிஷ்டான ப்ரஸங்கமில்லை. ஆதலால், அபசூத்ராதிகரணவிரோதமில்லை:

மேலும், எவ்வாறு "யாவஜ்ஜீவம் அக்நிஹோத்ரம் ஜுஹோதி" (உயிருள்ளவரையில் அக்னிஹோத்ரஹோமம் செய்யவேண்டும்.) இது முதலான விதியானது 'கு ஸ்வாங்கம் ஸ்வவ்யவதாயகம்' (தன்னுடைய அங்கம் தனக்கு § வ்யவதானத்தை உண்டுபண்ணுவதாக ஆகாது) என்கிற ந்யாயத்தால் தனக்கு உபயோகியாயும், ராகப்ராப்தமாயுமிருக்கிற பொருள் சேதரித்தல் முதலியவைகளுக்கு அவகாசத்தைக்கொடுக்கிறதோ—அவ்வாறுக அனுஷ்டானத்துக்கு உபயோகியான மீமாம்ஸாச்ரவணத்திற்கு ஸமாவர்த்தனவிதியும் அவகாசத்தைக்கொடுப்பதாக ஆகும்.

க்த்வாப்ரத்யத்துக்கு ஸமானமான கர்த்தாவோடுகூடி யிருத்தல்,—முந்தின காலத்தில் இருத்தல்—இதுமாத்ரமே பொருள். பிறகு என்கிற பொருள் இல்லை.

(கூ) ஆசார்யமே விதிக்கத்தக்கது. இல்லாவிட்டால் விதி பயனற்றதாகும், துக்க ரூபமான குருகுலவாஸநிவ்ருத்தியானது தானாக வந்துவிடுமாதலால்,—என்று கூறப்படுமேயாகில், அப்படியல்ல. ஆசார்யத்தை அர்த்தமாகக்கொண்டபோதிலும் விதிக்கு வையர்த்யம் வருகிறது, அதுவும் குருகுலவாஸம் துக்கரூபமாக இருப்பதினாலேயே. ஆகையால், நியமத்துடன் கூடிய ஸம்ஸ்காரவிசேஷமே ஸ்நாநமென்று அது விதேயம்; ஆசார்யம் விதேயமல்ல. ஆதலால், 'ஆதீத்ய' என்கிற க்த்வாச்ருதிக்கு விரோதமில்லை. ஆதலால், தானாக ப்ரவ்ருத்திக்கிறான்.

"யோ ஹவா அவிதார்ஷேயச்சந்தோதைவதேநமந்த்ரேண யஜதி யாஜயதிவாத்யா பயதி வா ஸ்தாணும் வர்ச்சதி கர்தம் வாபத்யதேப்ரவாமீயதே பாபீயாம்பவதி அயாதயா மாந்வஸ் யச்சாம்ஸி பவந்தி, அத யோ மந்த்ரே மந்த்ரே வேத ஸர்வமாயுரேதி ச்ரேயாம்ச்சபவ தஸ்மாத்தாநி மந்த்ரே மந்த்ரே வித்யாத்" (எவன் ரிஷிச்சந்தஸ் தேவதைகளை அறியாமல் மந்த்ரத்தினால் செய்வானே, செய்விப்பானே அத்யயனத்தைச்செய்விப்பானே— அவன் நரகத்தில் விழுகிறான். மிக்க பாபியாகி ரஸமில்லாமல் போகின்றான். எவன் ஒவ்வொரு மந்த்ரத்திலும் ரிஷிமுதலியவற்றை அறிகிறானே அவன் பூர்ணமான ஆயுஸைப்பெறுகிறான். ச்ரேயஸை அடைகிறான். அவனுடைய வேதங்கள் பழசாகி ரஸமற்றவைகளாக ஆகிறதில்லை. ஆதலால், ஒவ்வொரு மந்த்ரத்திலும் இந்த ரிஷி, தேவதைமுதலியவற்றை அறியவேண்டும்) இது முதலிய ச்ருதியினாலும் 'அவிதித்வா ரிஷிம் சந்தோதைவதாம் யோகமேவச யோத்யாபயேஜ்ஜபேத் வாபி பாபீயாந் ஜாயதேஸ்': (ரிஷியையும், சந்தஸையும், தேவதையையும், மந்த்ரத்தின் விநியோகத்தையும் அறியாமல் எவன் மந்த்ரத்தைப் பிறருக்கு அத்யயனம் செய்விப்பானே, அல்லது ஜபிப்பானே அவன் மிக்க பாபமுள்ளவனாகிறான்) என்கிற ச்ருத்யுபப்ருஹ்மணமான ஸ்ம்ருதியினாலும் அர்த்தஜ்ஞானவிதானம் பலித்தது,—

மந்த்ரத்தால் ப்ரதிபாதிக்கத்தக்க தேவதாஜ்ஞானம் இங்கு விதிக்கப்பட்டிருப்பதால் ஸமானந்யாயத்தாலும் தைவதசப்தமானது மந்த்ரத்தால் ப்ரகாசிக்கத்தக்க அனுஷ்டேயார்த்தத்தை விளக்கிக்காட்டுவதற்காக இருப்பதாலும், விதிமுதலிய பாகங்களின் அர்த்தஜ்ஞானமும் விதேயமாகவேண்டுவதாலும். (பலித்தது) யோகமாவது மந்த்ரங்களுடைய

§ வ்யவதானம் - விலக்கம், மறைதல்.

விநியோகம். அதன் ஜ்ஞானமானது ப்ராஹ்மணபாகத்தினுடைய அர்த்தஜ்ஞானத்தை அபேக்ஷித்திருப்பதாலும், என்றால் அல்ல.

ப்ரதிக்ரஹம், ருதுகாலஸம்வேசனம் இவை முதலியவைகளுக்குப்போல ராகப்ராப்தத்வம் போகாது. ப்ராஹ்மணன் ப்ரதிக்ரஹம் முதலியவற்றால் பொருளைத்தேட வேண்டும். ருதுகாலத்தில் பத்னியை போகத்துக்காக அணுகவேண்டும். இதுமுதலிய வசனமானது ப்ரதிக்ரஹம் முதலியவற்றுக்கு ராகத்தால் ப்ராப்தியைத்தடுக்காதுபோலும். இந்த வாக்யத்தினாலேயே அர்த்தஜ்ஞானம் விதிக்கப்பட்டிருப்பதால் அத்யயனவிதிக்கு அர்த்தஜ்ஞானபர்யந்தத்வம் ஆச்ரயிக்கத்தக்கதல்ல. எப்படி க்ரதுக்கள் வேறு விதியினால் ஸித்தித்துவிட்டபடியால் ஆதானவிதிக்கு மேலே உள்ள க்ரதுபர்யந்தத்வம் ஆச்ரயிக்கப்படுகிறதில்லையோ-அப்படிப்போல,இந்த வாக்யமானது அத்யயனம் அர்த்தஜ்ஞானபர்யந்தம் என்பதை விதிக்கிறதில்லை, அர்த்தஜ்ஞானமானது வேறு வாக்யத்தினால் ஸித்திப்பதாலும், இந்த இடத்தில் மந்த்ரமாத்ரத்துக்கு ரிஷி,சந்தஸ்,தேவதைகளுடைய விஜ்ஞானவிதானப்ரதீதியிருப்பதாலும். அதனால் வேதமானது ஸாங்கமாக அத்யயனம் செய்யத்தக்கதென்பது ஸித்திக்கும்; அர்த்தஜ்ஞானம் ஸித்திக்காது,—சந்தஸ்தேவதை முதலியவற்றின் ஜ்ஞானமானது சந்தஸ், கல்பம், வ்யாகரணம், நிருக்தம், முதலான க்ரந்தங்களை அபேக்ஷிப்பதாலும், மீமாம்ஸையை அபேக்ஷியாமலிருப்பதாலும்.

விநியோகவிஷயமான ஸந்தேகமுண்டாகும்போது மீமாம்ஸை அபேக்ஷிக்கத்தக்கதாக ஆகுமே என்றால், அப்பொழுது ஸந்தேஹத்தைப்போக்குவதற்காக ராகத்தினால் ப்ரவ்ருத்தியானது உண்டாகலாம்.

"யததீதமவிஜ்ஞாதம் நிகதேநைவ சப்த்யதே—அநக்நாவிவ சுஷ்கைதோ நதஜஜ்வலதி கர்ஹிசித்" (அத்யயனம் பண்ணப்பட்ட எந்த வேதவாக்யமானது அர்த்தஜ்ஞானமின்றி சப்தாநுபூர்வீமாத்ரத்தால் படிக்கப்படுமோ அது நெருப்பில்லாத சாம்பலில் உலர்ந்த விரகு போல ஒருபொழுதும் ப்ரகாசிக்காது) என்கிற இந்த வசனமும் அத்யயனவிதிக்கு அர்த்தஜ்ஞானபர்யந்தத்வத்தை அறிவிக்கிறதில்லை. 'அதீதம் அவிஜ்ஞாதம்' என்கிற இந்த ச்லோகத்திலேயே அத்யயனம், அர்த்தஜ்ஞானம்—இரண்டுக்கும் தனித்து நிர்தேசமிருப்பதாலும், ராகத்தினால் ப்ராப்தமாக இருப்பதை விதிப்பது அசக்யமாதலாலும் வேதங்களில் ஸ்வல்பத்தை அத்யயனம் செய்தவன் ப்ராஹ்மணன், ஒரு சாகையை அத்யயனம் பண்ணினவன் ச்ரோத்ரியன், அங்கங்களை அத்யயனம் செய்தவன்¶ அநுசானன்—இது முதலியவைகளும், கல்பஸூத்ரப்ரயோகங்களும் அத்யயனத்தைக்காட்டிலும் அர்த்தஜ்ஞானம் வேறாக உள்ளதென்பதை அறிவிக்கின்றன. ஆதலால், ச்ரவணம் துக்கரூபமாதலால் சோம்பலாலேயோ, பொருள் தேடுவது முதலிய வேறு கார்யாஸக்தியினாலேயோ, எவன் ச்ரவணம் செய்கிறதில்லையோ அவனுக்கு ஆசையுண்டுபண்ணுவதற்காக 'யததீதம்' இது முதலியவசனம். எவ்வாறு பச்சகாய்களால் சூதாடாதே, க்ருஷியைத்தெரிந்துகொண்டு நிலத்தை உழுது பயிரிடு—பஹுமதி செய்யப்பட்டவனாக பொருளில் ரமிப்பாயாக—என்கிற வாக்யமானது, சோம்பேறிகளுக்கு ப்ரரோசனையின் பொருட்டோ; ப்ரபலமான பலேச்சையாலன்றோ ப்ரவ்ருத்தி உத்கடமாகும். இவ்வளவு மட்டினாலேயே க்ருஷிக்கும்,பொருள் சேர்க்கைக்கும் ராகப்ராப்தமென்கிற தன்மைக்கு பங்கமுண்டாகாதோ—அப்படிப்போல, இந்த வசனமும் ச்ரவணம் ராகப்ராப்தமென்பதைக் கெடுக்காது. ஆதலால் ராகத்தாலேயே ப்ரவ்ருத்திக்கிறான்.

¶ அநுசானன்:—குருவினிடத்திலிருந்து நியமத்துடன் வேதத்தை ஸாங்கமாய் அத்யயனம் செய்தவன்.

இவ்வண்ணம், வேதமுன்றிலுல் ப்ரவ்ருத்தி லம்பலிக்கிறதாயிருக்க சப்தசக்தியை உல்லங்கனம் பண்ணி மீமாம்ஸாச்சாஸனத்துக்கு விதேயத்வத்தை கல்பிப்பது யுக்தமல்ல.

ஹாஷ்யம்:—

தது கஉவியிவ்வரூமிவெ நீரூமிவிதெ, கஉணாஉவ்ராஹ்மி ரூஹமுகவ்ம ஏவ்வா கூயுய நமூஹீதவ்வாயுரெயெகதெமொவ நிஷ்டாரகெவ்ஷு வாஜ்ஜதகவரூமிவா நதங்கவ்ஹ்மிரூஹமுராவாதவ்ரதீ தெவ்ஹிணாயுயஹமுவெஷாதவாகவ்ம விவாரூரூமிவமாரீரகவீரோம ஹாயாம் கூயிகமொதி। தயா வெஷாதவாகவ்ம நீ கெவமுகஉ ஹமுவவ்ம க்ஷயிகவ்ம வ்ரஹ்மஜ்ஞாநவ்ம வாக்ஷயஹமுகவ்ஹரூயணி।

'தஜ்யெஹகஉவிதொ றொகஃ க்ஷீயதெ' வாவதெவோஷு தூ வாண்ணவிதொ றொகஃ க்ஷீயதெ'(ஹா. அ க. கூ.)

'கஜ்ஞவதெவாவ்ம தவ்ம வதி.' (வ்ரு. ந. அ. கமி.)

'நஹமுயுரூவெஃ வ்ராவயுதெ யுரூவ்ம கஉவிஃ'(கா.உ.மி.)

'வ்ருவாவ்ம ஜெ கூஜ்ஞாயஜ்ஞாரூமிவாரூ'(ஈரூ க. உ. எ.)

'வாக்ஷ்ம றொகாநு கஉவிதாநு வ்ராஹ்மணொ நிவெஷ்டெ ரோயாஸ் நாவ்ம தவ்ம கூ்ரதஃ கூ்ரதெந।

'தஜிஜ்ஞாநாயும் வ முரூரூதெவாஹிமவெஸ் வஜித்வாணீஃ ரொத்தியம் வ்ரஹ்ம நிஷ்டம்।

'தவெவ வ விவாநூவவாஹாய வஜ்ருகுராஜிதாய ராஜாநிவாய।

'யெநாக்ஷரம் வாரூஷம் வெதி வதும் வெதாவாவ தாம் தகவதொ வ்ரஹ்மவிதோதி' (ஈரூ. த. உ। கஉ. கங.)

'வ்ரஹ்மவிதாவெராதி வரம்' (தெத. உ. க. க.)

'நவாநஉஜ்ஞாதுவெ தவெகம் வரூதி' (ஹா. எ. கசு. உ.)

'வ வ்ரஹ்மாவ்லவதி' (ஹா. எ. உறு. உ.)

'தவெவம் விவாநஜ்ஞாத உவ லவதி' (கூ்ர. வஜி. க. சு.)

'தவெவம் விதுஷா ஜ்ஞாதுரூதெதி நாநுஃ வ்ரஹ்மாணயதாய விதுதெ' (ஸ்வே. ந. அ.)

வ்ருயமாதாநம் வெதிதாரம் வ உதா ஜ்ஞாஷ்டாதவெதாரூ ஜ்ஞாதவ்வெதி' (ஸ்வே. க. சு.)

ஜ்ஞாரதீதி॥

அந்த வேதத்தில் கர்மவிதிஸ்பரூபத்தை நிரூபணம் செய்ய கர்மங்கள் அல்பமாயும், நச்வரமாயுமுள்ள பலனுள்ளவைகள் என்பதை அறிந்து, அத்யயநத்தால் க்ரஹிக்கப்பட்டிருக்கிற வேதத்தின் ஏகதேசமான உபநிஷத்வாக்யங்களில் மோக்ஷரூபமான அநந்தஸ்திரமாயுள்ள பலத்தில் ஆபாதப்ரதீதியினால் அதன் நிர்ணயத்தைபலமாக உடைய வேதாந்தவாக்யவிசாரரூபமான சாரீரக மீமாம்ஸையில் அதிகாரமுள்ளவனாக ஆகிறான். அப்படியே, வேதந்தவாக்யங்கள் (ப்ரஹ்மஜ்ஞாநத்தை முன்னிட்டிராத) கேவலகர்மபலத்துக்கு க்ஷயத்தையும், ப்ரஹ்மஜ்ஞாநத்துக்கு அக்ஷயபலத்தையும் காண்பிக்கின்றன.

"எவ்வாறு இவ்வுலகில் க்ருஷிமுதலிய செய்கைகளால் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட (வ்ரீஹ்முதலிய) பலமானது க்ஷயிக்கிறதோ, அவ்வாறே மறுமையிலும் புண்யத்தால் தேடப்பட்ட ஸ்வர்கம் முதலிய பலன்களும் க்ஷயத்தை அடைகின்றன."

"(அந்த கர்மங்களால் அடையப்பட்ட உலகம்) இவனுக்கு முடிவுள்ளதாகவே ஆகிறது."

"அசாச்வதங்களான (கர்மாக்களால்) அது அடையப்படாதன்றோ!"

"யஜ்ஞரூபங்களான ஓடங்கள் (ஸம்ஸாரமாகிற ஸமுத்ரத்தைத்தாண்ட எண்ணமுள்ளவர்களுக்கு) த்ருடமுள்ளவைகளல்ல."

"கர்மபலன்களை நன்றாக ஆராய்ந்து (ஸாங்கமாய் வேதாத்யயநம் செய்த) ப்ராஹ்மணன் அவைகளில் நிவ்ருத்தியை அடைய வேண்டும். செய்யப்பட்ட கர்மாவினால் நித்யனான (பரமபுருஷன்) ஸித்திக்கமாட்டான். அந்த ப்ரஹ்மஜ்ஞாநத்தை ஸம்பாதிப்பதற்காக அவன் ஸமித் முதலியவற்றைக்கையில் கொண்டவனாக, வேதாத்யயநம் செய்தவரும், ப்ரஹ்மஸாக்ஷாத்காரமுள்ளவருமான குருவையே நாடவேண்டும்."

"தன்னை அணுகியவனும், வணக்கமுள்ளவனும், நன்றாக மனதை அடக்கியவனும், வெளி இந்த்ரியங்களை ஜயித்தவனுமான அந்த சிஷ்யனுக்கு ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவரான அந்த குரு எந்த விஜ்ஞாநத்தினால் ஸ்வரூபத்தாலும், குணங்களாலும், விகாரமில்லாத புருஷனை அறிகிறாரோ அப்படிப்பட்ட ப்ரஹ்மவித்யையை உண்மையாய் உபதேசிக்கக்கடவர்."

"ப்ருஹத்வகுணவிசிஷ்டமான வஸ்துவை உபாஸிப்பவன் எல்லா வஸ்துக்களையும் விடச்சிறந்ததான ப்ரஹ்மத்தை அடைகிறான்."

"அந்த நிகரற்ற ப்ரஹ்மத்தை ஸாக்ஷாத்கரிப்பவன் மீண்டும் ஸம்ஸாரத்தைப்பார்க்க மாட்டான்."

"அவன் கர்மவாச்யனாக ஆகிறதில்லை."

"இவ்விதம் அவனை அறிபவன் இங்கேயே முக்தனாக ஆகிறான்."

"அந்த (பரமபுருஷனை அடைவதற்கு) இதைத்தவிர வேறு வழி கிடையாது."

"ஜீவாத்மாவையும், ப்ரேரகனான பரமாத்மாவையும் தனித்திருப்பவர்களென்று அறிந்திருப்பவன் அந்த ப்ருஹத்வஜ்ஞானத்தினால், (ப்ரீதிக்கு விஷயமாக்கப்பட்டவனாக) மோக்ஷத்தை அடைகிறான்."

இது மூதலியவைகள் என்று (காட்டுகின்றனர்.)

சுருதப்ரகாசிகை.—

ஜகதாஸ்தர்யமும், ராகத்தினால் ப்ரவ்ருத்தியும் இருக்கட்டும். பௌர்வாபர்யநியமம் எவ்வாறு?—என்றால், 'தத்ர'என்று தொடங்கி பதில் சொல்லுகிறார்.

'தத்ர'—அந்தவேதத்தில். "கர்மவிதிஸ்வரூபே நிரூபிதே" கர்மபாகம் வேதத்தின் தொடக்கத்தில் இருப்பதால் அத்யயனக்ரமத்திலேயே நிரூபணம் முதலாக இருப்பதால் கர்மவிசாரம் முந்தியதாக ஆயிற்று—என்ற கருத்து.

கர்மாக்களுக்கு அல்பாஸ்திரபலத்வமும், அனந்தஸ்திரபலத்வமும் பூர்வபக்ஷவித்தாந்த ரூபமாக ஓரிடத்திலும் நிரூபிக்கப்படவில்லை. அப்படியிருக்க எவ்வாறு அல்பாஸ்திர பலத்வஜ்ஞானம் உண்டாகும்?—என்றால், 'கர்மவிதிஸ்வரூபே நிரூபிதே'-என்று தொடங்கிச்சொல்லுகிறார்.

கேவலகர்மவிதிஸ்வரூபமே நிரூபிக்கப்பட்டது. அல்பாஸ்திரபலத்வஜ்ஞானமானது ஆவ்ருத்திவிதானம் (மீண்டும் வருவதைச்சொல்லுகிற விதி) முதலியதால் பலித்ததென்று கருத்து. அல்லது, கர்மவிதிஸ்வரூபம் நிரூபிக்கப்பட்டது. ஆராதிக்கத்தகுந்த பரதேவதாஸ்வரூபம் நிரூபிக்கப்படவில்லை—என்ற கருத்து. அவனுடைய ஆராதனமாக கர்மாக்கள் செய்யப்பட்டாலன்றோ அனந்தமான ஸ்திரபலத்வம் விதிக்கும்.

அத்யயநவிதிந்யாயாத்' அத்யயனத்துக்கு வேதம் முழுவதும் விஷயமாக இருப்பதாலும், உபநிஷத்தானது ஸ்வாத்யாயசப்தத்தில் உள்ளடங்கி இருப்பதாலும்—என்று கருத்து.

'ஏகதேச' சப்தத்தால் ஒருப்ரபந்தத்தின் அம்சம்—என்பது லக்ஷிக்கப்பட்டது. ஸாதாரணமான வேதசப்தத்தால் நிர்தேசிக்கப்பட்ட சப்தராசியில் 'உபநிஷத்' சப்தத்தினால்

மற்றவைகளை ப்ரதிபாதிக்காமல் ப்ரஹ்மத்தையே ப்ரதிபாதிக்கிற பாகத்தைத்தனித்து நிர்தேசிக்கிறார்.

'வேதாந்த'—சப்தத்தால் விசாரத்தைச்சார்ந்த பௌர்வாபர்யநியமத்துக்கு ஹேது காட்டப்பட்டது. 'மீமாம்ஸா' சப்தத்தால் சொல்லப்பட்ட வ்யாக்யாநத்தில் 'சாரீரக' சப்தத்தால் ப்ரதேசபேதத்தை விசேஷக்கிறார்.

'அந்வாரம்பதோ பவதி, மஹாந் பவதி ப்ரஜ்யா பசுபிர் ப்ரஹ்மவர்சஸேந' (ஐச்வர்ய முள்ளவன் ஸுகாநுபவம் பண்ணுகிறான். ஸந்ததியினலும், பசுக்களாலும், ப்ரஹ்மவர்ச் சஸத்தினலும் மஹிமையுள்ளவனாக ஆகிறான்.) இது முதலியவைகளால் சொல்லப்பட்ட †ஆநுஷங்கிகமான அல்பாஸ்திரபலன்களை வ்யாவ்ருத்திப்பதற்காக 'அம்ருதத்வரூப' சப்தம் ப்ரயோகிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆநுஷங்கிகங்கள் அல்பாஸ்திரங்களாயிருந்தபோதிலும் ப்ர தானபலத்திற்கு அநந்தஸ்திரத்வே ஆபாதப்ரதீதி இருக்கிறதென்று அர்த்தம். கர்மமீ மாம்ஸையினல் ஸம்ஸ்கரிக்கப்பட்ட மனதுடன் கூடியிருத்தலால் இதில் அடையத்தக்க ஆநுஷங்கிகமும், ப்ரதானபலமும், ஸம்பவிக்கிறதென்று ச்ரோதாவுக்கு அறிவு உண் டாகவே உண்டாகிறது.

பலமாதலால் இதுவும் அத்யயநம் என்று புத்தி உண்டாகலாம் என்றால் அப்படி யல்ல. ஏனெனில்,—

விபக்ஷத்தில் பாதகமில்லாமையால். எப்படி பூமியிலுள்ள ஸுகத்தைவிட ஸ்வர்கம் முதலிய ஸுகம் விலக்ஷணமென்று அறியப்பட்டிருக்கிறதோ, அதிலும் ஒன்றுக் கொன்று வேறுபாடு தேசகாலஸ்வரூபத்தால் அறியப்படுகிறதோ,—அப்படியே அதைக் காட்டிலுங்கூட விலக்ஷணமான ஸுகம் ஸம்பவிக்கலாமென்று அதிகமாய் ராகமுண்டா கும் பொருட்டு இதற்கும் ப்ரதீதி உண்டாகலாம்.

'அதிகரோதி'—அதிகாரியாகிறான். இவ்விதம் கர்மவிசாரம் செய்தவனே அதி காரியாக ஆகிறான். ஸாதகசதுஷ்டயமுள்ளவன் ஆகான்—என்று அபிப்ராயம் இவ்வித மாக ஐகாஸ்தர்யம், க்ரமம், நியமம், ஆரம்பணீயத்வம்—இவைகள் உபபாதிக்கப்பட்டன.

எந்த வேதாந்தவாக்யங்களால் ஆரம்பணீயத்வத்துக்கு உபயுக்தமான ஆபாதப்ரதீதி உண்டாகிறது—என்பதை 'தயோச' என்பதால் சொல்லுகிறார். எப்படி லௌத்ரம் வ்யாக் யாகம் செய்யப்பட்டதோ அப்படியே என்று அர்த்தம். சகாரம் சங்கையின் நிவ்ருத்தி யிலாவது, ப்ரவித்தியிலாவது இருக்கிறது. 'கேவல' சப்தத்தினல் ஜ்ஞாநாங்கமான கர்மா வ்யாவ்ருத்திக்கப்பட்டது.

கர்மவிசாரத்தால் கர்மபலன்கள் அழிவுள்ளவைகள் என்று நிச்சயிக்கப்பட்டிருந்த போதிலுங்கூட மீண்டும் அல்பாஸ்திரபலத்வப்ரதீதியை உண்டு பண்ணும் வாக்யங்கள் யாது காரணம்பற்றி உதாஹரிக்கப்படுகின்றன? அநந்தஸ்திரபலாபாதப்ரதீதியை உண்டு பண்ணும் வாக்யங்களே உதாஹரிக்கத்தக்கவைகள்.

இந்தக்கேள்விக்கு உத்தரம் சொல்லப்படுகிறது :—விசாரம்செய்து கர்மாக்களை அறிந்தவனுக்கல்லவோ நிச்சயிக்கப்பட்ட அர்த்தங்களோடு ஸம்வாதமுள்ள வாக்யங்களைக் காண்பதினல் கர்மபலன்களின் அஸ்தைர்யம் போல, ப்ரஹ்மஜ்ஞாநபலத்துக்கு அஷ

† ஆநுஷங்கிகம்—அப்ரதாநம்.

யித்வமும் ப்ராமாணிகமாக ஸம்பவிக்கிறதென்கிற சாத்தையை உருதிப்படுத்துவதற்காகவே (உதாஹரிக்கப்படுகின்றன.)

(தத்யஜ்ஞ) லோக்யதே என்ற வ்யுத்பத்தியினால் 'லோக' சப்தம் பலவாசி. 'அத்தவ தேவாஸ்ய தத் பவதி' என்கிற வசனத்தினால் ஜ்ஞாநமில்லாத கர்மாக்கள் அநேக காலங்களாக அநுஷ்டிக்கப்பட்டபோதிலும், அவை பலவீதமாயிருந்தபோதிலும், கூடியத்துடன் கூடியிருத்தல் சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது; அந்த வாக்யமானது $ 'யோ ஹ வா ஏததக்ஷரம் கார்க்ய விதித்வாஸ்மிம் லோகே ஜுஹோதி, யஜதே, தபஸ்தப்யதே, பஹூநி வர்ஷ ஸஹஸ்ராணி' என்கிற இந்த வாக்யத்தை முந்தினதாகக்கொண்டிருப்பதால்.

அந்தவத்—(முடிவுள்ளது) என்று சொன்னால், க்ரியாஸ்வரூபம் முடிவுள்ளதென்பது உலகத்தில் ப்ரஸித்தமாதலால் அது உபதேசிக்கத்தக்கதல்லவென்று பலத்துக்கே அந்தவத்வம் அர்த்தவித்தம் என்பதை ப்ரகாசப்படுத்துவதற்காக முந்தி 'தத்யஜ்ஞ' என்ற வாக்யம் எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஸாம்ஸாரிகபலத்துக்கு அத்ருவத்வம் இருக்கலாம்—கர்மாக்களாலேயே த்ருவமான பலம் ஸம்பாதிக்கப்படலாம்—என்கிற சங்கையை அகற்றுவதற்காக 'ந ஹ்யத்ருவை: ப்ராப்யதே' என்று எடுக்கிறார்.

'த்ருவம் தத்' என்று வாக்யகண்டம். அதற்கு உபபாதகமாய் அறியப்படுகிற 'ப்ல வாஹ்யதே அத்ருஷ்டா யஜ்ஞரூபா:' என்கிற வேறு வாக்யத்தை உதாஹரிக்கிறார். ஸம் ஸாரமாகிற ஸமுத்ரத்தைக்கடந்து அக்கரை சேரும்படி செய்வதற்கு இவை ஸாமர்த்ய முள்ளவைகள் அல்ல : எனெனில், நடுவில் உடைந்து போகக்கூடியவைகள்—என்று கருத்து.

'பரீக்ஷ்ய லோகாந்' என்று ஸூத்ரயோஜனைக்கு மிகவும் பொருத்தமுள்ளதான கர்மாக்களின் அஸ்திரபலத்வத்தையும், ப்ரஹ்மோபாஸநத்தின் அக்ஷயபலத்வத்தையும் காண்பிக்கிற வாக்யத்தை எடுக்கிறார். இந்த வாக்யத்தில் ந்யாயஸித்தமான அர்த்தத்தை அநுவாதம் செய்ததால் குரூபஸதகம் விதிக்கப்படுகிறது.

'கர்மசிதாந்' கர்மத்தால் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட. 'பரீக்ஷ்ய' மீமாம்ஸாந்யாயங்களால் நிரூபித்து. 'ப்ராஹ்மண:' ஸாங்கமாயும், ஸிரஸ்கமாயுமுள்ள வேதத்தை அத்யயநம் செய்தவன். 'ய:' என்று சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டும். எனெனில், 'ஸ:' என்று மேலே இருப்பதால். 'அக்ருத:' நித்யன். இங்கு 'புருஷ:' என்பது விசேஷ்யம். எனெனில், லிங்கவசத்தாலும், 'அக்ஷாம் புருஷம்' என்று உடனே சொல்லுவதாலும். 'க்ருதேந' கர்மாவினால். 'நாஸ்தி' வித்திக்காது—கிடைக்காது. 'இதி' சப்தம் காண்டத்தருந்தது. எவன் நிர்வேதமடைவினை அவன் அதை அறியும்பொருட்டு குருவையே நாடவேண்டும். 'எவ'காரத்தால் நியம விதித்வம் அறியப்படுகிறது. 'ஸமித்பாணி:' என்பதால் வெறுங்கையுடன் இருக்கக்கூடாதென்று ஏற்படுகிறது. இவ்விஷயத்தில் 'ரிக்தஹஸ்தோ ந கோபேயாத் ராஜாநம் தைவதம் குரும்' (ராஜா, குரு, தேவதை—இவர்களிடம் வெறுங்கையுடன் போகக்கூடாது) என்று ஸ்ம்ருதி ப்ரமாணம். 'ச்ரோத்ரியம்' வேதாந்தத்தை குருமுகமாகக்கேட்டவனே. 'ப்ரஹ்ம நிஷ்டம்' ப்ரஹ்மஸாக்ஷாத்காரம் பிறந்தவனே. வேதாந்தம் கேட்டவனுயிருந்த போதிலும், ப்ரஹ்மநிஷ்டனல்லாதவன் ருஷிபேதத்தால் நாடத்தகுந்தவனுகான் என்று கருத்து. 'அபி கச்சேத்' என்பதோடு அந்வயம். 'சம:' வெளி இந்த்ரியங்களை அடக்குதல். ப்ரசாந்த சித்தாய என்னும் பதத்தால் அந்த:கரணம் சொல்லப்பட்டு விட்டபடியால் பரிசேஷாத்

$ யோ ஹ வா—இதற்கு அர்த்தம் 60-ம் பக்கத்தில் பார்க்க.

இதுதான் 'சம' சப்தத்தின் அர்த்தம். இதனால் ச்ரவணோபயுக்தமான அவதாநம் விவக்ஷிக்கப்பட்டது. உபாஸநோபயுக்தமான அத்யந்த இந்த்ரியஜயம் முதலியவை சொல்லப்படவில்லை. 'தஸ்மை ஸ வித்வான் ப்ரோவாச' என்று அந்வயம். 'யேந' இந்த நிர்தேசம் விஜ்ஞாநாபிப்ராயமுள்ளது; தத்விஜ்ஞாநார்த்தம் என்றல்லவோ ப்ரக்ருதம். ஸாமாந்யமாய் காரணாபிப்ராயமுள்ளதாவது, லிங்கத்தின் மாறுதலாவது. 'அக்ஷரம்' ஸ்வரூபத்தால் விகாரமற்றது. 'ஸத்யம்' குணத்தினாலும் விகாரமில்லாதது. இவ்விரண்டு பதங்களாலும் அசித், ஜீவன், இவைகளைக்காட்டிலும் வ்யாவ்ருத்தி ஏற்பட்டது. 'தாம்' ப்ரஹ்மவித்யாம். 'ப்ரோவாச' ப்ரப்ரூயாத் என்று அர்த்தம், என்று இவ்விதம் வேதாந்தஸாத்ரத்தில் வ்யாக்யாநம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ச்சந்தஸி லுங், லங், லிட: என்று லிட்

'ப்ரசாந்தசித்தாய சமாந்விதாய' என்கிற பதங்களால் சமம் முதலியவைகளுக்கு பூர்வவ்ருத்தத்வம் அறியப்படுகிறதே—என்றால், இல்லை,—ச்ரவணத்துக்கு உபயோகமான கவனம்மாத்ரம் விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விடத்தில் உபாஸநத்துக்கு அங்கமாயுள்ள அத்யந்த விஷயவைத்ருஷ்ணயம் விவக்ஷிதமில்லை. அந்த விஷயமும் 'சமதமாத்யுபேத: ஸ்யாத்' என்று நிரூபக்கப்படப்போகிறது. ஆதலால், நிரூபிக்கத்தகுந்த வஸ்துவால் ஸம்பாதிக்கத்தக்க அவைகளோடு முந்தியே சேர்ந்திருக்கை உபபன்னமாகாது. ச்ருதியும், சாஸ்த்ரத்தினால் உண்டுபண்ணத்தகுந்த ஜ்ஞாநமுள்ள புருஷனுக்கு அதற்குமேல் வரக்கூடிய சமம் முதலியவற்றை அங்கமாகக்கொண்ட உபாஸநத்தைக்காட்டுகிறது.—"தஸ்மாத் ஏவம் வித் சாந்தோ தாந்த உபரதஸ்திதிக்ஷுஸ்ஸமாஹிதோ பூத்வா ஆத்மந்யோவாத்மாநம் பச்யேத்" என்று. (ஆதலால், இவ்வண்ணம் அறிந்தவன் வெளி இந்த்ரியங்களையும், மனதையும் ஒடுக்கினவனாகவும், ஒழிவுள்ளவனாகவும், பொறுமையுள்ளவனாகவும், அவதாநமுள்ளவனாகவும், தன்னுள்ளத்தில் ஆத்மாவைப்பார்க்கவேண்டும்.) இங்கு 'ஏவம் வித்' என்பதால் சாஸ்த்ரங்களால் ஜ்ஞாநத்வம் கூறப்பட்டது. 'பூத்வா பச்யேத்' என்றதால் உபாஸநத்துக்கு சமம்முதலியவைகளை அங்கங்களாகக்கொண்டிருத்தல் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. 'ப்ரஹ்மவித்' என்பதால் தனித்த அநந்தஸ்திரபலபரமான வாக்யங்களை உதாஹரிக்கிறார்.

இந்த அனுவாகத்தில் 'யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே' என்ற ச்ரவணத்தால் அநந்தபலத்வஸித்தி. ப்ராப்யமான ப்ரஹ்மத்துக்கு அநந்தத்வம், ஸ்திரத்வம் இவைகளிருந்தபோதிலும் ப்ராப்தி ஏதோ ஒரு ஸமயத்திலோ என்கிற சங்கையை விலக்குவதற்காக 'நபுந:' என்பதால் அபுநாநிவ்ருத்தியைக் கூறுகிறார். அல்லது, வித்யையினால் அநந்தஸ்திரபலரூபமான ப்ரஹ்மப்ராப்தியைச்சொல்லுகிறார் 'ப்ரஹ்மவித்.' ப்ரதிபந்தகநிவ்ருத்தியை முன்னிட்டு வித்யையினால் ப்ரஹ்மப்ராப்தியை 'நபுந:'என்பதால் சொல்லுகிறார். 'ம்ருத்யு' ப்ரமாதம், அல்லது மோஹம். 'மோஹோ ம்ருத்யுஸ்ஸம்மதோய: கவீநாம்' 'ப்ரமாதம் வை ம்ருத்யுமஹம் ப்ரவீமி' (மோஹமென்பது ம்ருத்யு என்று சொல்லுகிறேன்)என்று இரண்டிடத்திலும் மருத்யுசப்தத்தால் மோக்ஷத்தையும், ப்ரமாதத்தையும் வ்யபதேசித்திருக்கிறது. ப்ரமாதமாவது ஆத்மஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி அறியாமை. மோஹமென்பது ப்ராந்திஜ்ஞாநம் என்று 'திங்மோஹம்' முதலிய வ்யபதேசத்தால் ஏற்படுகிறது. ம்ருத்யுநிவ்ருத்திமாத்ரமேயல்ல, கார்யமும் நிவ்ருத்திக்கிறது—என்பதை 'ந பச்யோ ம்ருத்யும் பச்யதி' என்பதால் கூறுகிறார். எனெனில், இந்த வாக்யத்துக்குமேல், 'ந ரோகம் நோத துக்கதாம்' என்று ச்ருதிவசநமிருக்கிறது. 'நபுந:' இது முதலிய வாக்யம்—ப்ரஹ்மம் பார்க்கப்பட்டால் ம்ருத்யு முதலியது நிவ்ருத்திக்கிறது-என்பதைத் தெரிவிப்பதற்காக. 'ந பச்யோ ம்ருத்யும்' என்கிற இடத்தில்கூட 'பச்ய'சப்தத்திற்கு ப்ரஹ்மத்தைப்பார்ப்பவன் என்று அர்த்தம். எனெனில், 'ததேகம் பச்யதி' என்று அடுத்ததாக

உதாஹரிக்கப்பட்ட வாக்யத்தில் விஷயத்வம் காட்டப்பட்டிருப்பதால். 'ஸ ஸ்வராட்பவதி' கர்மவச்யனுக ஆகிறதில்லை என்ற பொருள். 'ஸ்வராட் ஸ்வதந்த்ரோ விக்ஞேய:' (எவன் ஸ்வதந்த்ரனே அவன் ஸ்வராட் என்ற அறியத்தக்கவன்) என நிகண்டுகாரர்கள் சொல்லுகிறார்கள். 'தமேவம் வித்வான்' என்கிற வாக்யத்திலுல் நிர்விசேஷநிர்மாத்ரஜ்ஞாநதேவ தாந்த்ரோபாஸநம் முதலான உபாயாந்தரவ்யாவ்ருத்தி விவித்தித்தது. எனெனில், புருஷோத்த மோபாஸநமே உபாயமென்று சொல்லியிருப்பதால். அதனுடைய உபாஸநாரூபஜ்ஞாநமும் ஆத்மைக்யவிஷயமன்று. ஆனல் ப்ருதக்த்வவிஷயம் என்பதை 'ப்ருதகாத்மாநம்' என்பதால் காட்டுகிறார். மத்வா-அறிந்து. 'தத:' ப்ருதக்த்வஜ்ஞாநத்திலுல், 'தேந ஜுஷ்ட:' ப்ரீ திக்கு விஷயமாக்கப்பட்டவன். அநுக்ரஹிக்கப்பட்டவன் மோக்ஷத்தை அடைகிறான். என்று அர்த்தம். 'இத்யாதிநி வேதாந்தவாக்யாநி-என்று முந்தினதோடு அந்வயம்.

ஸாஷ்யம்:—

நநு வாஜ்வெஷாலுயநாதெவ கூணாம் வுமூர்ஷாயு சவம், வுமூர்ஷாநாம் வ க்ஷயிசவம், வுதெரவாவநவுர்ஷ்ட ஷாயுசவம் வ ஜ்ஞாயதவாவ, ஸநதிரம் ஊஜுக்ஷவு பூஜ்ஜிஜ்ஞா ஸாயாதெவ பூவதுதாம், கிமுபூ யதுவிவாரவெக்ஷா ?

வவம் தவிபு ஸாரீரகமீமாம்ஸாயாமபி நபூவதுதாம்; வாஜ்வெஷாலுயநாதெவ கூணவுவு ஜ்ஞாதகவாஸு | ஸதம், ஆவாதகஸ் பூதிதிவிபுஷ்ட வாவ, தயாவி நூயாநுபூஹ்ரஹீ தவு வாகூயபு நிபூராயகவுவாதாவாதவுதீதொவுயபுஸ் ஸம்ஸ யவிவயபுயெள நாதிவதுதெ, ஸுதவுஸஹிணபுயாய வெஷாஜ வாகூவிவாரஸ் கதுபுவுஉதி வெஸ்; தயெவ யதுபுவிவாரொவி கதுபுவுஉதி வஸுதா லவாது॥

அங்கங்களுடன் கூடின வேதாத்யயநத்தினுலேயே கர்மாக் கள் ஸ்வர்கம் முதலியவற்றை பலமாக உடையவைகள் என்றும், ஸ்வர்கம் முதலியவை அழிவுள்ளவைகள் என்றும், ப்ரஹ்மோபாஸ நமானது மோக்ஷத்தை பலமாகக்கொண்டதென்றும், நிச்சயமாய் அறியப்படுகிறது. பிறகு முக்தியில் விருப்பமுள்ளவன் ப்ரஹ்மவிசா ரத்திலேயே ப்ரவ்ருத்திக்கலாம். தர்மவிசாராபேக்ஷை எதற்காக?

என்றுல், அப்படியாகில் சாரீரகமீமாம்ஸையிலும் ப்ரவ்ருத் திக்கக்கூடாது, ஸாங்கவேதாத்யயநத்தாலேயே எல்லாம் அறியப் பட்டிருப்பதால். ஸத்யம்—ஆபாதமான அறிவு இருக்கவே இருக் கிறதென்றுலும், ந்யாயத்தினுல் அநுக்ரஹிக்கப்பட்டுள்ள வாக்யம் அர்த்தநிச்சாயகமாதலால் ஆபாதஜ்ஞாநத்தாலறியப்பட்டிருந்த போதிலுங்கூட அந்த அர்த்தமானது ஸம்சயவிபர்யயங்களை

விலக்கமாட்டாது. ஆகையால், அதன் நிர்ணயத்தின் பொருட்டு வேதாந்தவாக்யவிசாரம் செய்யத்தக்கதென்றால், அப்படியே தர்ம விசாரமும் செய்யத்தக்கதென்று நீ கண்டுகொள்வாயாக.

ச்ருதப்ரகாசிகை:—

உதாஹரிக்கப்பட்ட ஸ்பஷ்டமான அர்த்தத்துடன் கூடிய வாக்யமாத்ரத்னால் த்ருப்தியடைந்த ஒருவன் 'நநுச' என்று சோதநம் செய்கிறான். இவ்விடத்தில் முன்புள்ள வேறு சோத்யங்கள் கண்டோக்தமாய் இல்லாவிட்டாலும், அவைகளின் பரிஹாரம் கண்டோக்தமாக இருப்பதால் அந்த சோத்யங்கள் அபிப்ராயப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகவே, 'ச' சப்தத்தால் அர்த்தஸித்தங்களான அவைகளோடு (அந்த சோத்யங்களோடு)கூட ஸமுச்சயம் தகுந்தது.

'ஸாங்க' கர்மஜ்ஞாநத்துக்கு பூர்வவ்ருத்தத்வம் சொல்லுபவனால்கூட ஸாங்காத்யயநம் அபேக்ஷிதமென்று அங்கீகரிக்கப்பட்டிருப்பதால் அதைவிட அதிகாம்சநிராகரணார்த்தமாக 'ஏவ'காரம். அத்யயநம் ஸாங்கமாகச்செய்யவேண்டியதாலும்,—அங்கங்கள் அர்த்தஜ்ஞாநத்துக்குக்காரணமாயிருப்பதாலும்,—மீமாம்ஸையை எதிர்பாராமலே ஸ்வர்கம் முதலியவைகள் கேவலகர்மபலங்களென்றும், அவை அழிவுள்ளவைகள் என்றும், ப்ரஹ்மோபாஸநம் அக்ஷயமான பலமுள்ளதென்றும் அறியப்படுகிறதென்று பொருள்.

'ப்ரஹ்மோபாஸநஸ்ய' இதுமுதலிய க்ரந்தம் திருஷ்டாந்தாபிப்ராயபரம். 'ஜ்ஞாயத ஏவ' என்கிற ஏவகாரமானது ஜ்ஞாதத்வஸம்ப்ரதிபத்தியை ஸூசிப்பிக்கிறது. ஜ்ஞாந ஸாமக்ரீ ஸித்தமாகவன்றோ இருக்கிறது—என்று அபிப்ராயம். அதனால் என்னவென்றால்,—'அநந்தரம்' என்று தொடங்கிச்சொல்லுகிறார். கர்மாக்கள் அல்பாஸ்திர பலனுள்ளவைகள்—என்கிற ஜ்ஞாநத்தினால் மோக்ஷத்தில் விருப்பம் உண்டாவதின் பொருட்டன்றோ கர்மவிசாரம். அதை அபேக்ஷிக்காமலே அல்பாஸ்திரபலத்வஜ்ஞாநத்தினால் முமுக்ஷுத்வம் ஸித்திப்பதால் ப்ரஹ்ம ஜிஜ்ஞாஸையே செய்யத்தக்கது,—தர்ம விசாரத்தில் ப்ரயோஜநமில்லாமையால் என்று பொருள்.

'ஏவம்' என்பதால் பரிஹரிக்கிறார். 'ஏவம் தர்ஹி' உதாஹரிக்கப்பட்ட வாக்யமாத்ரத்தினால த்ருப்தியுள்ளவனாக ஆகிறாயேயாகில். 'க்ருத்ஸ்நஸ்ய' ப்ரஹ்மத்துக்குங்கூட என்று கருத்து. வேதாந்தவாக்யங்கள் கூட ஸ்புடமாகவன்றோ நம்மால் உதாஹரிக்கப்பட்டன. அவைகளுடைய அர்த்தமும் மீமாம்ஸையை அபேக்ஷிக்காமல் அறியப்படுகிறது. ஆதலால் அநந்தஸ்திரபலஜ்ஞாநத்தின்பொருட்டு ப்ரஹ்மவிசாரம் செய்யத்தக்கதல்லவென்று பொருள்.

'ஸத்யம்'என்கிற பதம் அர்மாங்கீகாரத்திலே. ஆபாதப்ரதீதியில் அங்கீகாரம். ப்ரஹ்ம விசாரநைரபேக்ஷ்யத்தில் அநங்கீகாரம். 'ஆபாத' ஆபாதப்ரதீதி அஜ்ஞாநநிவ்ருத்திமாத்ரத்தினால் ஸம்சயவிபர்யயங்களை ஸஹிக்கிற ஜ்ஞாநம். ஸம்சயவிபர்யயங்களும் காரணவாக்யங்களிலிருக்கிற ஸத், ப்ரஹ்ம, ஆத்மா, ஆகாச, ப்ராண, வைச்வாநர—முதலிய சப்தங்களால் அர்த்ததத்வம் நிச்சயிக்கப்படாமலிருப்பதால், 'விஞ்ஞாநகந ஏவ ஏதேப்யோ பூதேப்யஸ்ஸமுத்தாய தாந்யேவாநு விநச்யதி' (ஜீவன் இந்த பூதங்களிலிருந்து எழுந்து அவைகளையே அநுஸரித்து விநாசமடைகிறான்,) 'அஸத்வா இத்மக்ர ஆஸித்' (இதுமுதலில்

அஸத்தாகவே இருந்தது.) இது முதலியவற்றில் ஆத்மாவுக்கு அநித்யத்வம் முதலியன அறியப்படுவதால் 'அந்நவாக் அந்நாதோ பவதி, மஹாக் பவதி ப்ரஜயா பசுபிர்ப்ரஹ்மவர்ச்ச ஸேந' இது முதலியவற்றில் அல்பாஸ்திரபலம் அறியப்படுவதாலும் உண்டாகக்கூடும்! அதனால் ஸாங்காத்யயமாத்ரத்தால் அவ்விரண்டும் போகாததாலால், அவைகளை விலக்குவது ந்யாயத்தினால் அநுஸரிக்கப்பட்ட வாக்யபலமாதலாலும், ப்ரஹ்மவிசாரம் செய்யத் தகுந்தது—என்று கூறப்படுமேயாகில் என்று அர்த்தம். 'பவாந்' உதாஹரிக்கப்படாத வாக்யாந்தரங்களையுங் கூட பர்யாலோசிப்பதில் ப்ரவருத்திக்கிற நீ என்று கருத்து. 'தயைவ' இந்த ரீதியாக இவ்விடத்திலுள் ஸம்சய விபர்யங்களின் நிராஸம் அபேக்ஷிதமென்று தெரிக்துகொண்டவனுக உதாஹரிக்கப்படாத வாக்யங்களைப்பார்க்கவேண்டுமென்று பொருள்.

"அக்ஷய்யம் ஹ வை சாதுர்மாஸ்யயாஜிந: ஸுக்ருதம் பவதி, பூர்ணஹுத்யா ஸர்வாந் காமாகவாப்நோதி, ஸர்வாக் லோகாக் பசுபந்தயாஜ்யாபிஜயதி, அபாமஸோமமம்ருதா அபூம, அகந்தம் ஹ வா அபாரப் அக்ஷய்யம் லோகம் ஜயதி யோக்நிம் நாசிகேதம் சிநுதே, காஸ் யேஷ்டா பூர்த்தே கூர்மதே. யோக்நிம் நாசிகேதம் சிநுதே" (சாதுர்மாஸ்யமென்கிற யாகத் தினால் தேவதாராதனம் செய்பவனுக்கு அக்ஷயமான ஸுக்ருதம் உண்டாகிறது. பூர்ண ஹுதியால் எல்லா அபீஷ்டங்களையும் அடைகிறான். பசுபந்தத்தினால் தேவதைகளை பஜிப்பவன் எல்லா லோகங்களையும் அடைகிறான். ஸோமபாகம் பண்ணி மோக்ஷம் பெற்றவர்களாக ஆனோம். முடிவில்லாததும், அக்கரையில்லாததும், க்ஷயமில்லாததுமான உலகத்தை அடைகிறான், எவன் நாசிகேதம் என்கிற அக்நியை மந்த்ரத்தினால் ப்ரதிஷ்டை செய்கிறானோ) இது முதலியவைகள் 'அம்ருதத்வம் பஜந்தே, ஸோச்நுதே ஸர்வாந் காமாந், இமாக் லோகாந் காமாந்நீ காமரூப்யநுஸஞ்சர' (மோக்ஷத்தை அடைகிறார்கள். அவன் எல்லா அபீஷ்டங்களையும் அடைகிறான். வேண்டிய போகங்களை அனுபவிக்கிறவனுகவும், காமரூபியாகவும் இந்த உலகங்களில் ஸஞ்சரிக்கிறவனுகவும்) இது முதலிய ப்ரஹ்மவேதகபலவாக்யங்களோடு துல்யங்களான வாக்யங்கள் காணப்படுகின்றன. ஆகையால், உபநிஷத்வாக்யங்களில் போல, உதாஹரிக்கப்படாத வாக்யங்களில் ¶ ஸம்சய விபர்யயங்கள் அநேகம் இருப்பதால் அவைகளை விலக்குவதற்காக கர்மவிசாரம் செய்யத் தகுந்தது—என்று அர்த்தம்.

¶ ஸம்சயம்—ஸந்தேஹம். இது த்விகோடிகமாயும், சதுஷ்கோடிகமாயும் உண்டு. இது பாம்போ, அன்றே! என்று உண்டாகும் ஸம்சயத்தில் லாபம் அலாபம் இரண்டும் விஷயமாயிருப்பதால் இது த்விகோடிகம். 'கட்டையோ! மனிதனே!' என்று ஸம்சயம் வரின் இது சதுஷ்கோடிகம். ஏனெனில்,—இங்கு கட்டை, அதன் அபாவம், மனிதன், அவனுடைய அபாவம்—கான்கும் விஷயமாக இருப்பதால்.

ஸுவாவசிவபுவக்ஷ:

ந ந ஏவ ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸாயா ஏவ நியதோபாதேக்ஷதே, தஸ்ய ஏவ வசிவபுவ்ருத்தம் வக்தவ்யம். ந ஏதஸ்மிந்விகல்பாபாதேக்ஷா, ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸாயாஸ் ஸுஷ்டதவேதாந்தவாக்யஜந்யாயா நியமதக்ரதுஜநிதாபி வேதாந்தவாக்யார்த்தவிசாரரூபாயா: கர்மஜ்ஞாநாத்பாவாத்தஸ்யைவ விதிஸித்தே:, தஸ்யாபி நியமதக்ரதுஜநிதாயா ந ஸாக்ஷாத் கதாசிதபி வேதே, ஸுஸம்ஸ்கிருதாந்தரஜந்யாயாஸ் ஸாரீரகஸாஸ்த்ரவிஜ்ஞாநவத். ஸுஸம்ஸ்கிருதாந்தரஜந்யாபி ஸாரீரகஸாஸ்த்ரவிஜ்ஞாநவத் விவிதஹேதுஜந்யாநிஷ்டஜந்துஜாதாஜ்ஞாநநிவர்தகாத் வாக்யாத் நிஷ்பந்நாயா: ஸுஸம்ஸ்கிருதாந்தரஜந்யாயாஸ் தத்தத்ஸாதநாநுஷ்டாநாபேக்ஷாயா: ஸாக்ஷாத் நிவர்தகத்வாத்

இறப்பு—முதலிய ஸாம்ஸாரிகதுக்கமாகிற கடலில் அமிழ்ந்திருக்கிறவனுக்கு எல்லா துக்கங்களுக்கும் காரணமான மித்யாஜ்ஞாநகாரத்தின் பொருட்டு ஆத்மா ஒன்று-என்கிற ஜ்ஞாநம் ப்ரதிபாதிப்பது நமக்கு இஷ்டம். இதற்கு பேதத்தை அவலம்பித்திருக்கிற கர்மஜ்ஞாநம் எங்கே உபயோகப்படும். உபயோகப்படாதுமாத்ரமல்ல, கேர்விருத்தமே. உத்கீதம் முதலியவற்றின் விசாரமோவென்றால், கர்மாக்களுக்கு சேஷமாகவே இருந்தாலும் ஜ்ஞாநரூபத்வம் இதற்கு ஸாதாரணமாய் இருப்பதால் இவ்விடத்திலேயே செய்யப்படுகிறது. ஆனால், அது கோரான ஸங்கதமாகாது. ஆகையால், சாஸ்த்ரம் எதை ப்ரதாநவிஷயமாக உடையதோ அவ்விஷயத்தினுல் பூர்வவ்ருத்தம் அபேக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது—என்று சொல்லத்தகுந்தது.

(அர்யாங்கீகாரத்துடன் பாஸ்கரீயர்கள் எதிர்த்து உத்தரம் சொல்லுகிறார்கள்) உண்மை, (ஆனால்) அதினுல் அபேக்ஷிக்கப்பட்டது கர்மஜ்ஞாநமே,—கர்மாவோடு ஸமுச்சயிக்கப்பட்ட ஜ்ஞாநத்தினுல் மோக்ஷத்தை ச்ருதி சொல்லுவதால். மேலேயும் ஸூத்ரகாரர் சொல்லப்போகிறார்-"ஸர்வாபேக்ஷாச யஜ்ஞாதிச்ருதேரச்வவத்" என்று அபேக்ஷிக்கப்பட்ட கர்மா அறியப்படாமலிருந்தால் எதோடு ஸமுச்சயம், எதோடு ஸமுச்சயமில்லை-என்கிற விபாகம் அறியமுடியாது. ஆதலால், அதே பூர்வவ்ருத்தம்.

ச்ருதப்ரகாசிகை:—

இவ்விதம் பலத்வாரா விடுவதற்காக கர்மஜ்ஞாநாபேக்ஷை காட்டப்பட்டது. பிறகு, ஸ்வரூபத்தால் க்ரஹிப்பதன்பொருட்டு தவறுதல் கர்மஜ்ஞாநாபேக்ஷை உளதென்பதைக் காண்பிப்பதற்காக, முமுக்ஷுவுக்கு நித்யமாக கர்மாபேக்ஷை வேண்டியதில்லை—என்கிற எதிரியின் பக்ஷத்தை உபந்யஸிக்கிறார்.

'நநுச' எது அவச்யம் விவக்ஷிதமோ, அதைத்தவிர மற்றதை விலக்குவதற்காக முதல் வகாரம். அவச்யமாய் அபேக்ஷிக்கப்படாமலிருப்பது பூர்வவ்ருத்தமாகக்கூடாது—என்பதற்காக இரண்டாவது வகாரம். அதனுல் என்ன? என்றால், 'ந யுக்தம்' என்று சொல்லுகிறார். எங்ஙனமெனில், 'அதீத' என்று கூறுகிறார். எவர்கள் ப்ரஹ்மவித்யாதிகாரிகளோ, அவர்கள் எல்லோருக்கும் அவச்யமாக அபேக்ஷிதமன்றே நியமேந அபேக்ஷிக்கப்பட்டது. வேதாந்தமாத்ரத்தை அத்யயநம் செய்தவனுக்கோவெனில் அதிலேயே ஆபாதப்ரதீதியும், அறியவேண்டுமென்கிற விருப்பமும் உண்டாகும். அவனுக்கு கர்மவிஷயமான ஆபாதப்ரதீதி இல்லாமைபால் கர்மவிசாரத்தில் நியமேந அபேக்ஷையில்லை' என்று பொருள். அன்றிக்கே, முழுவேதத்தையும் அத்யயநம் செய்திருந்தபோதிலுங்கூட பூர்வஜந்மஸஞ்சிதவசத்தால், வேதாந்தவாக்யத்தினுலேயே புருஷனை உண்டாகிறதெனில், அவனுக்கு

கர்மாபேக்ஷை இல்லையென்று அப்பொழுது 'அதீதவேதாந்தஸ்ய' என்கிற பதம் அயோகத்தை வ்யவச்சேதிக்கிறது—அன்யயோகத்தை வ்யவச்சேதிக்கிறதில்லை. முழுவேதத்தின் அத்யயநத்தினுல் அபேக்ஷிக்கப்பட்ட வேதாந்தபாகமும் அத்யயநம் செய்யப்பட்டதே—என்ற அர்த்தம். இவ்வண்ணம் விடுவதற்காகவும் கர்மா அறியத்தக்கதென்பது நிஷித்தம்.உபாதாகத்திற்காகவும் அறியத்தக்கதல்ல என்பதை உபபாதிப்பதற்காக வேதாந்த மாத்ரத்தை அறிய எண்ணமுள்ளவனுக்கும் கர்மவிசாரபேக்ஷையை 'கர்மாங்க' என்பதால் சங்கிக்கிறார். ஒரு *ஸாமாவுக்கு ஐந்து பாகங்கள் உள்ளன.அவைகளுக்கு வரிசையாக-ப்ரஸ்தாவம், உத்கீதம், ப்ரதிஹாரம், உபத்ரவம், நிதனம்— என்று பெயர். அந்த ஐந்து பக்திகளில் ப்ரஸ்தாவமானது ஹிங்காரபூர்வமாய் காநம் செய்யப்படுகிறது. உத்கீதமானது ப்ரணவபூர்வமாக காநம் பண்ணப்படுகிறது. அதில் ஐந்துவித ஸாமோபாஸனம் ஒரு இடத்தில் விதிக்கப்படுகிறது. "லோகேஷு பஞ்சவிதம் ஸாமோபாஸீத" என்று ஓரிடத்தில் ஸாமாவின் அவயவங்களான ஐந்துகளில் ஒவ்வொரு அவயவோபாஸனம் விதிக்கப்படுகிறது. அதில் உத்கீதத்திற்கு அவயவமாக இருக்கிற ப்ரணவத்தின் உபாஸனம் விதிக்கப்படுகிறது. "ஓமித்யேததக்ஷரமுத்கீதமுபாஸீத" என்று (கர்மாங்காச்ரயாணி) கர்மாவுக்கு அங்கபூதமான ‡ உத்கீதாதி விஷயங்கள். கர்மாவை அறியாதவனுக்கு உத்கீதாத்யுபாஸன சிந்தனம் செய்வது முடியாதென்று ப்ரதிஜ்ஞை. 'கர்மாங்காச்ரயாணி' என்பது ஹேது கர்பமான விசேஷணம். கர்மாங்கங்களான உத்கீதம் முதலியவற்றை ஆச்ரயித்த உபாஸனங்கள் என்று சொல்லப்படுமேயாகில் உத்கீத சப்தம் பயனற்றதாக ஆகும். உபாஸன மாத்ரத்துக்கு பக்ஷீகாரமும் அறியப்படுகிறது. ஆகையால், இங்கே வசனவ்யக்தி எவ்வாறு சொல்லப்பட்டதோ அதே சரி. கர்மா அறியப்படாமலிருந்தால் உத்கீதாதி விஷயமான உபாஸனசிந்தையானது செய்யமுடியாததாதலால் கர்மவிசாரம் அபேக்ஷிக்கப்பட்டது என்ற கூறப்படுமேயாகில் என்று அர்த்தம். நிச்சயத்துடன் பரிஹரிக்கிறார். (அதபிஜ்ஞ இதி) சாஸ்த்ரத்தில் ப்ரதானமாக ப்ரதிபாதிக்கத்தக்க ஜ்ஞானம் இது என்றுணல் அறியப்படவில்லை என்ற பொருள்.

இதில் ப்ரதானமாக ப்ரதிபாதிக்கத்தக்க ஜ்ஞானமென்பதற்கு மறுமொழி கூறுகிறார் 'அஸ்மின்நிதி'. 'பேத:' அறிகிறவன், அறியத்தக்கது, அறிவு என மூன்று வகைப்பட்டுள்ளது. 'பலவகைப்பட்டிருத்தல்' அதின் உள் பிரிவுகளின் பாஹுள்யம், இவ்வாறு பற்பல பேததர்சனத்திற்குக்காரணம் அவித்யை. அந்த அவித்யைக்கு ஹேது எது என்கிற அவஸ்தையின் பரிஹாரத்திற்காக அநாதி சம்பந்தம். இவ்வண்ணம் அவித்யையினுல் உண்டுபண்ணப்பட்ட பேததர்சனத்தைக்காரணமாக உடைய ஜன்மஜராமரணம் முதலியதே ஸாம்ஸாரிகதுக்கம். ஆதி சப்தத்தால் நரகம், கர்பவாஸம், முதலியது வாங்கத்தக்கது. ஸம்ஸாரமாவது ப்ருக்ருஷ்ட ஸம்பந்தம். அதிலிருந்து உண்டானது ஸாம்ஸாரிகம். அது விலக்கத்தக்கதென்பதற்காகவே துக்கரூபமாகச்சொல்லப்பட்டது.

---

* ஸாமா-கானப்ரதானமாயுள்ள ருக்.

‡ உத்கீதம்—உத்கீதத்தில் அவயவமான ப்ரணவம். இந்த ப்ரணவத்தில் ப்ரஹ்மதிருஷ்டி பண்ணி உபாஸனை விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதுதான் ப்ரஹ கோபாஸனம். 'ஸாகர'சப்தமானதுஅதின் முடிவின்மையைக்காட்டுகிறது 'நிமக்ஸ்ய' என்பதால் துக்க நிவ்ருத்திக்குக்காரணமான உபாயத்தின் அபேக்ஷையானது ஹேதுவாகக்கூறப்பட்டது; அதிகாரஸ்வரூபம் சொல்லப்பட்டது.

ப்ரயோஜனத்தைச்சொல்லுகிறார் நிகில என்பதால். மித்யாஜ்ஞானம்-ப்ராந்திஜ்ஞானம்; 'துக்கஜன்மப்ரவ்ருத்திதோஷமித்யாஜ்ஞானங்களுள் மேல் மேலுள்ளவைகளுக்கு அபாயம் வரின் அதற்கு அடுத்ததற்கு அபாயம் வருவதால்' என்று பொருளுள்ள வாக்யத்தில் ப்ரயோகமிருப்பதால். ப்ராந்திஜ்ஞானம் என்பது பேததர்சனம். அன்றிக்கே, மித்யாபூதமான அக்ஞானம் மித்யாஜ்ஞானம், ஜ்ஞானத்தால் நிவர்த்திக்கத்தக்கதாக இருப்பதின்பொருட்டு மித்யா சப்தம் அதினுடைய நாசத்திற்காக. அதினுடைய நாசமே மோக்ஷமென்று அபிப்பராயம்.

அதற்கு ஸாதனம் எது என்றால்சொல்லுகிறார் 'ஆத்மைகத்வ விஜ்ஞானம்' என்று. ஸர்ப்பப்ரமத்துக்கு ரஜ்ஜுவின் யாதாத்ம்யஜ்ஞானமன்றோ நிவர்த்தகம். அதே ஒழிய, கர்ம விசேஷமாகாது. இவ்வண்ணம், பேததர்சனம் அவித்யையினால் உண்டுபண்ணப்பட்டிருப்பதினால் ஐக்யஜ்ஞானமே அதற்கு நிவர்த்தகமென்று வேதாந்தவாக்யங்களுக்கு அதிலேயே தாத்பர்யமென்று பொருள். அதனால் என்னவென்றால் சொல்லுகிறார் 'அஸ்யஹி' என்று. 'க்வோபயுஜ்யதே' ஓரிடத்திலுமில்லை. ஜ்ஞானத்தினுடைய ஸ்வரூபோத்பத்தியிலாவது, அதினுடைய பலோத்பத்தியிலாவது, ஜ்ஞாநோத்பத்திஸாதகாநுக்ரஹத்திலாவது உபயோகப்படுகிறதில்லை என்று அர்த்தம். உபயோகமில்லை என்பது மாத்ரமல்ல. ப்ரதிகூலபலத்வங்கூட என்று சொல்லுகிறார் 'ப்ரத்யுத' என்பதால். த்வைதவாஸனையை உண்டுபண்ணுவதாலென்று அபிப்ராயம்.

எனினும், உபநிஷத்துகளில் பழக்கப்பட்டிருப்பதாலும் ப்ரஹ்மமீமாம்ஸையில் நிரூபிக்கப்படானின்றிருப்பதாலும் உத்கீதாத்யுபாஸனம் ப்ரஹ்மவித்யையினால் அபேக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று உத்கீதாதி விசாரம் நேராக ஸங்கதமாகிறதென்றால் சொல்லுகிறார் 'உத்கீதாதி' என்று. அங்ஙனமாகில், உபநிஷத்துகளில் அதின் அத்யயனமும், ப்ரஹ்மவிசாரத்தில் அதின் விசாரமும் எவ்வாறு பொருந்துமெனில் சொல்லுகிறார் "ஜ்ஞானஸ்வரூபத்வாவிசேஷாதிதி." ஜ்ஞானரூபத்வமென்கிற ஸ்வபாவத்தின் ஒற்றுமையினால் புத்திஸ்தமாக இருப்பதால் செய்யப்பட்டது; ப்ரதானமான அர்த்தத்துக்கு உபயோகியாக செய்யப்படவில்லை என்றுபொருள். அதினால் என்-என்கிற ப்ரச்நத்துக்கு உத்தரம் 'ஸத்விதி.' து-சப்தங்கள் இரண்டும் இரண்டு ஸந்தேஹங்களை நிவ்ருத்திக்கின்றன. ப்ரதிபாதிக்கத்தக்க ப்ரதானவஸ்துவுக்கு உபயுக்தமாக இருப்பதற்கே பூர்வவ்ருத்தத்வத்தை நிகமனம் செய்கிறார்—அத:என்று. 'கிமபி' கர்மவிசாரத்தைக்காட்டிலும் வேறு என்று கருத்து. ப்ரதானமான அர்த்தத்துக்கு உபயோகியாக இருப்பதுபற்றி ஏற்படும் 'ஸங்கதி' ஸாக்ஷாத்ஸங்கதி. ஏதோ ஒரு ஆகாரத்தால் ஸாம்யமிருப்பதுபற்றி புத்திஸ்தமாக இருத்தல் ப்ரஸங்காத்ஸங்கதி. ஆதலால், ப்ராஸங்கிகமான உத்கீதாத்யுபாஸனசிந்தையினால் அபேக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறதும், ப்ரதாநார்த்தவிருத்தமாகவுமிருக்கிற கர்மவிசாரத்திற்கு பூர்வவ்ருத்தத்வம் தகாது. ஆனால், ப்ரதானமாகப்ரதிபாதிக்கத்தக்க ஆத்மைகத்வவிஜ்ஞானத்தால் அபேக்ஷிக்கப்பட்ட பூர்வவ்ருத்தம் சொல்வதற்குத்தக்கது என்று சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது.

இவ்விடத்தில் பாஸ்கரீயர்கள் எதிர்வாதம் செய்கிறார்கள்:—'பாஐமிதி' பாஐம் என்பது பாதி அங்கீகாரத்தைக்காட்டுகிறது. சாஸ்த்ரம் எதை ப்ரதானமாகக்கொண்டிருக்கிறதோ, அதினால் அபேக்ஷிக்கப்பட்டதே பூர்வவ்ருத்தம் என்கிற இவ்வளவு மாத்ரத்தில் அங்கீகாரம். 'ததபேக்ஷிதஞ்ச' என்பது ப்ரதிஜ்ஞா—உன்னால் எது அபேக்ஷிக்கப்பட்டதல்லவென்று சொல்லப்பட்டதோ அதே அபேக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்பது ஏவகாரத்தின் அபிப்பராயம். எதனாலென்றால், சொல்லுகிறார் 'கர்மஸமுச்சித' என்று. ஸமுச்சித சப்தமானது சேர்ந்திருத்தலென்கிற அர்த்தத்தை மாத்ரம் உணர்த்துகிறதே ஒழிய

† ஸமுச்சயபரமல்ல, ''அஸ்மத்வித்யா, ஆத்மவித்யாசேதி ஸமுச்சித்யோபதேசாத்'' என்கிற இடத்தில் ஸமுச்சித்யபதம்போல. கர்மஜ்ஞாநாப்யாம் என்று நிர்தேசிக்கப்படவில்லை. பின்னையோவெனில், 'கர்மஸமுச்சிதாத்ஜ்ஞாநாத்' என்று விசேஷணவிசேஷ்ய பாவத்தால் நிர்தேசிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதனால், ஜ்ஞானப்ராதான்யம் அறியப்படுகிறது. கர்மத்தை அங்கமாகக்கொண்ட ஜ்ஞானத்தாலென்று அர்த்தம். சுருதியும் 'யஜ்ஞேநதாநேந' இது முதலியது விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது. கர்மா வித்யாங்கமென்றால், ஸூத்ரகாரரின் ஸம்மதியைக்காட்டுகிறார் 'வக்ஷ்யதிசேதி.' சகாரம் ப்ரதிபாதகஸமுச்சயத்தில். அங்கமாக இருப்பதினால் கர்மாவினுடைய அநுஷ்டாநமபேக்ஷிக்கப்பட்டதாக இருக்கும்; அதின் ஜ்ஞானத்துக்கு எவ்வாறு பூர்வபாவித்வம்? கர்மஜ்ஞானமானது ப்ரஹ்மவிசாரத்துக்குப்பிறகாக என் ஆகக்கூடாது?—என்றால் சொல்லுகிறார் 'அபேக்ஷிதேசேதி'. ப்ரயாஜம் முதலியதிபோல், நிஷ்பந்நமான யாகத்துக்கு பலமுண்டாகிற நிலைமையில் அநுக்ராஹகமாக இருப்பதால், அங்கதயா அபேக்ஷை விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மூன்றாவது அத்யாயத்தில், காண்காம்பாதத்தில், ஸமாவ்ருத்தஞ்ச இருந்துகொண்டு விவாஹஞ்செய்து கொள்ளாதவன், மௌனியாகே இழுத்தவன் முதலியவர்களுக்கும், ஆச்ரமவிசேஷத்திலிருப்பவர்களுமான ப்ராஹ்மவித்யாநிஷ்டர்களுக்கும் கர்மங்களில், அனுஷ்டிக்கத்தக்கது, தகாதது என்கிற பாகுபாடானது நிரூபிக்கப்படப்போகிறபடியால் அதை அபிப்ராயப்பட்டு சொல்லப்பட்டது 'கோ முச்சயஃ,கோ ந' என்று. அல்லது, நித்யநைமித்திகங்களுக்கு ஸமுச்சயம், காம்ய நிஷித்தங்களுக்கு ஸமுச்சயம் கிடையாதென்கிற விபாகம் அறியப்படுகிறதில்லை என்று பொருள்.

இது நிரண்டபொருள்—பதார்த்தஜ்ஞானத்தை முன்பட்டதாகவன்றோ வாக்யார்த்தஜ்ஞானமுண்டாகிறது. ''யக்ஞேந தாநேந'' இது முதலிய வாக்யத்திலுள் யக்ஞம் முதலிய கர்மாக்கள் பாதார்த்தமாக இருப்பதாலும், வாக்யார்த்தஜ்ஞானம் பதார்த்தஜ்ஞானத்தை முன்னிட்டிருப்பதாலும், யக்ஞம் முதலிய கர்மாக்களின் விசாரம் முக்கியது. 'வீஹீந் அவஹந்தி' இதுமுதலிய 'வாக்யார்த்தஜ்ஞானமானது, வீஹிமுதலான பதார்த்தஜ்ஞானம் இல்லாவிடில் உபபன்னமாகாதன்றோ, வாக்யார்த்தமானது பதார்தஸம்ஸர்கரூபமாக இருப்பதால்.

'பசுவைக்கொண்டுவா' என்கிற வீக்யத்திலுள் வ்யுத்பத்திபுண்டாகுங்கால் 'பசுவைக் கொண்டுவருதல்' என்கிற வாக்யார்த்தத்தை முதலில் அறிந்த § ஆவாபோத்வாபமூலத்தால் பிறகு பதார்த்தஜ்ஞானமுண்டாவதால் வாக்பார்த்தஜ்ஞானம் பதார்த்தஜ்ஞானத்தை அவஸ்யம் முன்னிட்டே வருகிறதென்பது கிடையாது என்றால்,—

உத்தரம் கூறப்படுகிறது. வ்யுத்பன்னசப்தத்திலுள் அர்த்தஜ்ஞானமுண்டாகும் ஸமயத்தில் எல்லாவிடத்திலும் பாதார்த்தஜ்ஞானத்தை முன்னிட்ட வாக்யார்த்தஜ்ஞானமுண்டாகிறது. வ்யுத்பத்திதசையிலோவென்றால், ப்ரமாணாந்தரத்தாலோ, சப்தாந்தரத்தாலோ வாக்யார்த்தஜ்ஞானம் முன்னி உண்டாகலாம். அதை ஒழிய அதே சப்தத்தால்லல, அதற்கு அர்த்தத்தோடி ஸம்பந்தக்ராஹமில்லாமைபற்றி போதகத்வம் இல்லாமையால். வ்யுத்பத்தியில்கூட வாக்யார்தஜ்ஞானம்முன்னியிருக்கவேண்டுமென்கிற நியமமில்லை,-பதாந்தரஸம்பந்தமில்லாமலே இருக்கிற 'அம்பாதாதமாதுல' முதலிய பதங்களுக்கு முதன்மை

† ஸமுச்சயம்—ஸமப்ராதான்யமுள்ள இரண்டி. அல்லது, அதற்குமேல்பட்டிருக்கிற வஸ்துக்களின் சேர்க்கை (அல்லது) அநேகங்களின் சேர்கை.

§ ஆவாபம்—சேர்த்துக்கொள்ளுதல்.

¶ உத்வாபம்—தள்ளுதல்.

யாக அர்த்தத்தில் வ்யுத்பத்தி காணப்படுவதால், இந்த சப்தத்துக்கு இது அர்த்தம் என்கிற வ்யுத்பத்தியில், வாக்யார்த்தஜ்ஞானத்துக்கு பூர்வபாவம் இல்லாமையாலும். இதே வாக்யத்தில் யஜ்ஞம் முதலிய சப்தங்களுக்கு வ்யுத்பத்தி ஸம்பவிக்கிறதென்பதில்லை, வேதநேச்சா நிஷ்பத்திரூபமான வாக்யார்த்தம் அப்ரத்யக்ஷமாக இருப்பதால் கவாநயனம் முதலியவற்றில்போல், வ்யுத்பத்தி உபபன்னமாகாது. அதனால் பதார்த்தஜ்ஞானத்தை முன்னிட்டு வாக்யார்த்தஜ்ஞானமென்று கூறப்பட்டது.

'பாஶம்' என்கிற பதந்தொடங்கி மேலுள்ள வாக்யங்கள், ஸித்தாந்தியினுடைய சோத்யப்ரதானங்களென்று வ்யாக்யாதாக்களால், வ்யாக்யானிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அப்பொழுதும் பதார்த்தவாக்யார்த்தபாவமானது க்ரமவிசேஷணத்திற்கு ஹேதுவாக விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மேலும், "அபேக்ஷிதேச" என்பதனால் அங்கமாக அபேக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்கிற விவக்ஷையிருப்பதாலும், கர்மாக்கள் ஜ்ஞானத்துக்கு உத்பாதகங்களாக இருப்பதுபற்றி அதற்கு அங்கங்களானபடியால், உத்பாத்யத்திற்கும் உத்பாதகாத்திற்கும் பௌர்வாபர்யம் நியதமாதலாலும், விசாரவிஷயங்களான கர்மஜ்ஞானங்கள் இரண்டுக்கும் பௌர்வாவர்யம் இருப்பதால் அதற்கு சேஷமாக இருக்கிற விசாரங்கள் இரண்டுக்கும், அந்த க்ரமத்தை அடைந்திருத்தல் ந்யாயமென்று கருத்து. † சேஷமாக இருப்பது § சேஷி க்ரமத்தைஅனுஸரித்தே இருக்குமென்பது ந்யாயஸித்தமன்றோ! உதாஹரணம் 'ஸாரஸ்வதௌ ஹோமௌ பவத:' என்று ஸாரஸ்வதஹோமங்கள் இரண்டும் ஒரே ஸமயத்தில் உண்டாயிருந்தபோதிலுங்கூட "யாஜ்யாபுரோநுவாக்யா" மந்த்ரங்களை அனுஸரித்து ஸாரஸ்வதீயாகம் முந்தியும், ஸாரஸ்வதயாகம் பிந்தியும் ஏற்படவேண்டியதாக ஆக, அவைகளின் அங்கங்களுக்கும் அந்த க்ரமத்தினாலேயே அநுஷ்டானம் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறாப்போல த்ருஷ்டாந்தத்தில், தார்ஷ்டாந்திகத்திலும் சேஷிகளுக்கு க்ரமநிச்சாயக ஹேது வைஷம்யமாத்ரமே, அவ்விரண்டுக்கும் க்ரமம் நிச்சயிக்கப்பட்ட பிறகு சேஷத்திற்கு சேஷிக்ரமாநுஸரணம் அங்குமிங்கும் ஸமானம்.

ஆகவே விசாரத்தைக்குறித்து உபாஸனம் சேஷியாகயிருப்பதால், மூன்றாவது அத்யாயத்தில் செய்யப்பட்டிருக்கிற உபாஸனசிந்தனத்திற்கு மாத்ரம் கர்மவிசாரத்தை அபேக்ஷித்து பிந்தியிருத்தல் வேண்டும் என்றும் சொல்லக்கூடாது. வித்யாவிஷயசிந்தனமும் அவகைளின் பலசிந்தனமும் அதனாலபேக்ஷிக்கப்பட்டிருப்பதால் ப்ரஹ்மமீமாம்ஸை முழுவதும் கர்மவிசாரத்திற்குப்பிறகுதான் இருக்கவேண்டியதாக ஏற்படுகிறது. நிகமநம் செய்கிறார். 'அத:' என்று பாஶமென்கிற சப்தத்தை முதலாகக்கொண்டக்ரந்தமானது ஸித்தாந்தியின் சோத்யபரமாக இருந்தாலும் பாஸ்கரமதத்தில் நோக்குள்ளதென்று சொல்வது உசிதம்; "கர்மஸமுச்சிதாத் ஜ்ஞாநாதபவர்கச்ருதே:" என்கிற இந்த க்ரந்தம், பாஸ்கரபாஷ்யத்தில் இருப்பதாலும், அங்கபாவம் அவனால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருப்பதால் அது விஷயமான ஸூத்ரோபாதனத்திற்கு விரோதமில்லாமையாலும். சப்தத்தாலும் அர்த்தத்தாலும் ப்ரத்யபிஜ்ஞை வருவதால் ஸித்தாந்திசோத்யமும் அதில் அந்தர்பூதமாவதாலும் பாஸ்கரபக்ஷத்தையும், யாதவப்ரகாசபக்ஷத்தையும் ஆதாரமாகப்பற்றி 'பாஶ' மென்கிற பதத்தை முதலில்கொண்ட க்ரந்தத்தினால் பக்கத்திலிருப்பவன் சோதநம் செய்கிறானென்று நிர்வாஹம் செய்வது ஸாம்ப்ரதாயிகமாகும்.

† சேஷம் - அப்ரதானம்

§ சேஷி - ப்ரதானம்

அதில் இவ்வண்ணம் யோஜனை—'கர்மஸமுச்சிதாத்' என்பதிலுள் ஸமஸமுச்சயம் விவக்ஷிக்கப்பட்டது. கர்மத்தோடு ஸமுச்சயிக்கப்பட்ட ஜ்ஞானத்தால் என்று விசேஷண வைசேஷ்ய பாவத்தால் நிர்தேசம் செய்ததானது ஜ்ஞானத்திற்கு மோக்ஷோபாயத்வப்ரதிபாதகமாகுமபமடியாக. ச்ருதியும், 'வித்யாஞ்சாவித்யாஞ்ச' இது முதலியது. இந்த வாக்யத்திலுள்ள ம்ருத்யுசப்தமானது உபேயப்ராப்திவிரோதியான கர்மாவைச்சொல்லுகிறது. ப்ரதிபத்திவிருத்தி, ப்ரஹ்மப்ராப்தி இவ்விரண்டும் ஸாத்யம்; க்ரமேண கர்ம,ஜ்ஞானம் ஸாதகங்களென்று யாதவப்ரகாசமதஸ்தர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால், 'வித்யாஞ்ச' என்கிற வாக்யத்தில் பூர்வகண்டம் ஸாதனத்வித்வ ப்ரதானமானது, 'வித்யாஞ்சா உத்தரகண்டமோ என்றுள் ஸாத்யத்வித்வபரமென்று அவர்களுடைய நிர்வாஹம்.

'வக்ஷ்யதிசேதி'ச சப்தமானது ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட விஷயத்தினுடைய ஸமுச்சயத்தில் அங்கபாவத்தையும் சொல்லப்போகிறார் என்று அர்த்தம். ஜ்ஞானோத்பத்திக்குப்பிறகு கர்மாவுக்கு ப்ரஹ்மப்ராப்திக்கு ப்ரதிபந்தகமாக இருப்பவைகளை விலக்கும் திறமையும், ஜ்ஞானோத்பத்திக்கு முன் கர்மாவுக்கு ஜ்ஞானோத்பாதகத்வசக்தியிருப்பதால் அதற்கு அங்கத்வமுமென்றல்லவோ அவர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. அங்கத்வப்ரதிபாதகமான ஸூத்ரத்தை எடுக்கிறார் 'ஸர்வாபேக்ஷா.' ஸர்வாபேக்ஷா என்கிற ஸூத்ரம் அங்காங்கிபாவத்தைக்காட்டுகிறது. 'ஸஹகாரித்வேச' என்கிற, ஸூத்ரமானது ஸமுச்சய ப்ரதிபாதகமென்றல்லவோ அவர்களுடைய ப்ரக்ரியை. அங்கபாவத்திலும், ஸமுச்சயத்திலும் ச்ருதிவாக்யமும், ஸூத்ரமும் உதாஹரிக்கத்தக்கதாக இருந்தபோதிலும், க்ரந்தலாகவத்திற்காக ஸமுச்சயத்தில் ச்ருதியும், அங்கஹாவவிஷயத்தில் ஸூத்ரமும் உதாகரிக்கப்பட்டது. அங்கஹாவத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற வாக்யங்களை விஷயமாகக்கொண்ட ஸூத்ரத்தை எடுத்ததினுல் பாஸ்கரமதமும் அவலம்பிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. இவ்வண்ணம் இரண்டுவிதமாக கர்மாவின் அபேக்ஷை காட்டப்பட்டது. அதனுலென்னவென்றுல் சொல்லுகிறார் 'அபேக்ஷிதே'. ஸம்ப்ராதாண்யத்தினுலும், அங்கபாவத்தாலும், அபேக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிற என்றபொருள். மற்றதெல்லாம் முன்போல. என்றுலும், யாதவப்ரகாசமதத்தில் கர்மஸாரத்திற்கு பூர்வவ்ருத்தத்வம் சொல்லப்படவில்லை. எனினும், ஸமுச்சயத்தாலும், அங்கபாவத்தாலும் கர்மஜ்ஞானபேக்ஷித்தவமென்று அவனுல் உபபாதிக்கப்பட்டிருப்பதால் அவ்வளவு மாத்ரத்தை ஆதாரமாகக்கொண்டு இரண்டு மதங்களையும் அவலம்பித்து சோதனம் செய்கிற பக்கத்திலிருப்பவனுல் பூர்வவ்ருத்தத்வத்தை ஆபாதம் செய்தல் வாயிலாக சோதகம் செய்யப்பட்டதென்றதனுல் நிகமனக்ரந்தவிரோதமில்லை. ஸமுச்சய சப்தத்தை ப்ரதானமாக அன்வயிப்பதில் ஸ்வாரஸ்யமிருப்பதாலும், அங்கத்வபரமான ஸூத்ரத்தை எடுத்திருப்பதினுல் அதற்குப்பிறகு ஸாத்யத்வத்வம், ஸாதனத்வத்வம்—இரண்டும் நிராகரிக்கப்படப்போகிறபடியாலும் இரண்டு மதங்களை அவலம்பித்து சோதனம் செய்யப்பட்டதென்று பூர்வாசார்யர்களால் நிர்வாஹம் செய்யப்பட்டது.

ஹாஷ்டே:—

தைதத்ஸ்ருக்கம்; யகஸ்ருவிஸ்ருஷ்டஸ்ருக்ஸ்ருவாதஸ்ருவஸ்ருவ
விஜ்ஞாநாதைவாவித்யாநிவ்ருத்தேஃ । கவித்யாநிவ்ருத்திரேவ ஹி
சோக்ஷஃ । வணாஸ்ருஷிவிஸ்ருஷ்டஸ்ருயஸ்ருயதிகதஸ்ருவ்ருத்ர
ஸ்ருஜ்ஞவிகஸ்ருவ்ருஷ்டம் கஜ்ஸ்ருயகஸ்ருவிஸ்ருஷ்டஸ்ருஜ்ஞாநிவ்ருத்திரேவா
ஜ்ஞாநநிவ்ருத்தேஃ கஸ்ருவ ஸ்ருயதம் ஸ்ருவேஸ் । ஸ்ருதயஸ்ருவ கஜ்ஸ்ருயஸ்ருவ

ணாஸ நித்யவிபூதெள நோக்ஷவிரோயிகம், ஜ்ஞாநவைபவ நோக்ஷவாய நகல்பே ஸ்ருத்யஹி—"ஸ்ருணவந்தோவாவ தந்தி" "தந்மேஹ கஸ்மிந்நிதோ ந்மோக்ஷ: க்ஷீயத வாவநோஸ்மி வாவநிதோந்மோக்ஷ: க்ஷீயதே." "வஹ்மவிதாப்நோதி வாரம்" "வஹ்ம வேத வ நைவ நவதி." தநேவம் விதுஷ்கார்த்ஸ்ந்ந்ய நோக்ஷ நோக்ஷ: ஸ்யாத்." உதாஹ்ருத: யந்நவிநேஷ்டிகஸ்ய யஜ்ஞாதிகஸ்ய வைக்ஷா விநேதி, தஸ்ய விரோதாத்ஸ்ந்ந்ய நோக்ஷாவயபூதஸ்ய நயா வாஜ்ஞ: காரணநேஷ்டஸ்ய வாரணே விவிதிஷோத்பத்தாவவயஜ்ஞ தே, ந வைரோத்பத்தெள; விவிதிஷந்தி ஸ்ருவணாதி: | விவிதி ஷாயாம் ஜாதாயாம் ஜ்ஞாநோத்பத்தெள ஸாதீநாவேவாஜ்ஞாதி வாயதாம் ஸ்ருதிரவாஹ—ஸாஸ்ரோ ஹாஸ உவாதவஸ்தி திக்ஷ் வஸோஹிதோ லோகவாத்தநேவாத்தாநம் வரேஸு" இதி |

இது சரியல்ல,—ஸகலமான விசேஷங்களுக்கும் ப்ரதிபடமாக வும், ஜ்ஞானமாத்ரஸ்வரூபமாகவுமிருக்கிற ப்ரஹ்மவிஜ்ஞானத்தினு லேயே அவித்யையானது விலகிவிடுவதால். அவித்யையின் நிவ் ருத்தியே யல்லவோ மோக்ஷம். வர்ணவிசேஷம், ஆச்ரமவிசேஷம் ஸத்யம், ஸாதனம், இதிகர்த்தவ்யதை முதலிய அத்தமில்லாத பேதங்களுக்கு ஆதாரமாக இருக்கிற கர்மாவானது ஸகலபேத ஜ்ஞானநிவ்ருத்திரூபமான அஜ்ஞானநிவ்ருத்திக்கு எவ்வாறு ஸாதன மாகும். ச்ருதிகளும் கர்மாக்கள் அநித்யபலத்தைத்தருவதால் அவைகளுக்குமோக்ஷவிரோதித்வத்தையும், ஜ்ஞானத்துக்குமோக்ஷ ஸாதனத்வத்தையும் காட்டுகின்றன. 'இவனுக்கு கர்மத்தால் அடை யப்பட்ட உலகம் முடிவுள்ளதாகவே ஆகிறது.' 'எவ்வாறு இவ்வுல கில் க்ருஷிமுதலிய கர்மாக்களால் தேடப்பட்ட நெல்முதலிய பலம் க்ஷயமுள்ளதோ, இவ்வாறுகவே மறுமையில் புண்யத்தினால் தேடப் பட்ட ஸுவர்க்கம் முதலியபலனும் க்ஷயமுள்ளதே.' 'ப்ரஹ்மத்தை அறிக்தவன் உத்தமமான பதத்தை அடைகிறான்.' 'ப்ரஹ்மத்தை அறிக்தவன் ப்ரஹ்மமாகவே ஆகிறான்.' 'அந்த ப்ரஹ்மத்தையே அறிக்து அவித்யைத்தாண்டுகிறான்'—என்கிற இதுமுதலியவைகள். வித்யையானது யஜ்ஞம்முதலிய கர்மாக்களை அபேக்ஷித்திருக்கிற தென்று கூறப்பட்டது. அதுவும்—த்வைதவாஸனாஜனகத்வாதித்ய பலத்வரூபவஸ்து விரோதத்தாலும், ஸக்ருத்யாகத்தஜிஜ்ஞாஸா பதகத ச்ருதியின் அக்ஷரங்களின் பர்யாலோசனத்தாலும் அக்

தஃகாரணத்திற்கு தெளிவையுண்டுபண்ணி அதன் வாயிலாக ப்ரஹ்மத்தை அறியவேண்டுமென்கிற இச்சையை உண்டுபண்ணுவதில் உபயோகப்படுகிறதில்லை, விவிதிஷந்தி என்கிற சுருதி கூறுவதால். விவிதிஷை உண்டாய்விட்டால் ஜ்ஞானோத்பத்தியில் சமம், தமம்முதலியவைகளே அந்தரங்கோபாயங்கள் என்பதை சுருதியே கூறுகிறது. "சாக்தோ தாந்த உபரதஸ்திதிஷ்ணுஸ்ஸமாஹிதோ பூத்வா ஆத்மன்யேவாத்மானம் பச்யேத்" (வெளி இந்திரியங்களையும் மனதையும் ஒடுக்கினவனுகவும், விஷயங்களினின்று ஓழிவடைந்தவனுகவும், பொறுமையுள்ளவனுகவும், ஸமாதானமுள்ளவனுகவுமாய் ஆத்மாவினிடத்திலேயே ஆத்மாவைப்பார்க்கக்கடவன்) என்று.

சுருதப்ரகாசிகை:—

இந்த விஷயத்தில் மறுதலித்துக்கூறுகிறார் "கைதத்யுக்தம்" என்று. விடுவதற்காக கர்மாக்கள் அறியத்தக்கவைகள் என்பது முன்பே தள்ளப்பட்டது;—வேதாந்தமாத்ரத்தை அத்யயனம் செய்தவனுக்கு கர்மவிஷயமான ஆபாதப்ரதிதி இல்லாமையால் கர்மாபேக்ஷையின்மை கூறப்பட்டிருப்பதாலும், புண்ய விசேஷத்தால் வேதாந்தமாத்ரத்தில் புபுத்ஸை உள்ளவனுக்கு கர்மஜ்ஞானத்தின் அபேக்ஷை சொல்லப்பட்டிருப்பதாலும்.

இவ்விடத்தில் (ஸ்வரூபத்தால்) உபாதானத்தின் பொருட்டு கர்மா அறியத் தக்கது என்பதை நிராகரிக்க எண்ணங்கொண்டவராக ஸமஸமுச்சயத்தாலும், அங்கபாவத்தாலும் செய்யப்பட்ட இரண்டு விதமான உபாதானத்திலும் ஸமஸமுச்சயமான. உபாதானத்தை முதலில் நிராகரிப்பதற்காக வாதாந்தவித்வத்தையும், ஸாதயத்வித்வத்தையும் இரண்டு வாக்யங்களாலே நிரஸனம் செய்கிறார் "ஸகல விசேஷ" என்பதால். எப்போது 'யாவத்' என்கிற பதத்தால் தொடங்கப்பட்டிருக்கிற க்ரந்தமானது, பாஸ்காமதத்தினுலாவது, வித்தாந்திமதத்தினுலாவது சோத்யபரமோ, அப்போது பூர்வபக்ஷத்தில் ஸம்பாவிதமான ஸாவப்ராகாரத்தாலும் கர்மாவினுடைய அபேக்ஷையை நிராகரிக்க விரும்பமுள்ளவராக "உன்னுல ஸமஸமுச்சயம் விவக்ஷிக்கப்பட்டதா, அல்லது, அங்கபாவமா?" என்று விகல்பத்தைக்காரணி முதலில் ஸமுச்சயபக்ஷத்தை நிரஸிக்கிறார் என்று நிர்வஹிக்கத்தக்கது. 'ஸகலவிசேஷங்கள்' ஸஜாதீயவிஜாதீய ஸ்வகதவ்யாவருத்தியுடன் அந்வயிக்கூபமான விசேஷங்கள். 'அவைகளுக்கு ப்ரத்யகீகம்' ஸர்ப்பம் முதலிய வஸ்துவின் ஆகாரங்களுக்கு ரஜ்ஜுத்வம்போல், அவைகளுக்கு நிவர்த்தகமென்று கருத்து. 'இந்மாத்ரம்' மாத்ரச் ப்ரத்யயத்தால் ஜ்ஞாதிருத்வ ஜ்ஞேயத்வ தர்மங்களுக்கு வ்யாவ்ருத்தி கூறப்பட்டது. அன்றிக்கே, 'ஸகலவிசேஷப்ரத்யகீக' சப்தத்தினுல் ஸஜாதீயவிஜாதீயபேதப்ரத்யகீகத்வமும், 'இந்மாத்ரம்' என்கிற பகுதத்திலுள்ள மாத்ரச் ப்ரத்யயத்தினுலும் தன்னை அடைந்திருக்கிற பேதத்தின் இன்மையும் விவக்ஷிக்கப்பட்டது. ப்ரத்யகீக சப்தத்தால் நித்யமான அநாஹார்யத்வம் விவக்ஷிக்கப்பட்டது. கிழிஞ்சல் துண்டு ஒருபோதும் ரஜதத்வஸம்பந்தார்ஹமாகாதன்றே! நித்யாகார்ஹமாக இருப்பதினுலேயேன்றே சுக்திஜ்ஞானம் ரஜதத்வநிவர்த்தமாக இருக்கிறது.

"ப்ரஹ்மவிஜ்ஞானுதேவ அவித்யா நிவ்ருத்திரிதி" ரஜ்ஜுத்வஜ்ஞானத்திலேயேயன்றே ஸர்ப்பத்வ நிவ்ருத்தி வருகிறது; கர்மாவினுலே இல்லையென்பது கருத்து. இவ்

வண்ணம் ஸாதநத்வித்வம்நிராகரிக்கப்பட்டது. ஸாத்யதீவித்வமறியப்பட்டிருக்க எவ்வாறு ஸாதநத்வித்வம்நிராகரிக்கப்படலாமென்று ஸந்தேகம்வர, ஸாத்யத்வித்வத்தை வ்யுதஸ கம் செய்கிறார் 'அவித்யா நிவ்ருத்திரேவ ஹி மோக்ஷ' என்பதால். ப்ரஹ்மம் நித்யப்ராப்த மாக இருப்பதால் ப்ரதிபந்தநிவ்ருத்தி ஒன்றே ஸாதிக்கத்தக்கது; அதையடைதலென் பது ஸாதிக்கத்தக்கதல்ல. 'ஹி'சப்தத்துக்கு இது அபிப்ராயம். ஏந்த ப்ரதிபந்தநிவ்ருத்தியா னது கர்மாவினுல் ஸாதிக்கத்தக்கதாக உன்னுல் சொல்லப்பட்டதோ, அதுவே ஜ்ஞானத் தால் ஸாத்யமென்று ச்ருதிஸ்ம்ருதிஸீதாங்களால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது—"தமேவம் விதித்வாதிம்ருத்யுமேதி, ஜ்ஞாத்வா தேவம் முச்யதே ஸர்வபாசை:, நிசாய்ய தம் ம்ருத்யு முகாத் ப்ரமுச்யதே, கூயீயந்தே சாஸ்யகர்மாணி தஸ்மிந் த்ருஷ்டே பராவரே, ஏவமேவம் விதி பாபம் கர்ம ந ச்லிஷ்யதே, ஜ்ஞானுக்னி: ஸர்வகர்மாணி பஸ்மஸாத் குருதே தயா, ததா பிகம உத்தரபூர்வாகயோ:" (அவனை இவ்வண்ணமறிந்து ஸம்ஸாரத்தைத்தாண்டு கிறான். ஸ்ருஷ்டி முதலியவைகளை லீலையாட்டாகக்கொண்ட பரமாத்மாவை அறிந்து ம்ருத்யுமுகத்தினின்று விடுபடுகிறான். அந்த பராவரவஸ்து காணப்பட்டவுடன் இவனு டைய எல்லா வினைகளும் கூஷீணிக்கின்றன. இவ்வண்ணமாக பரமபுருஷனை அறிந்தவனி டத்தில் பாபகர்மாவானது ஒட்டாது. ஜ்ஞானமாகிற நெருப்பானது எல்லா கர்மாக்களையும் அவ்வண்ணம் தாம்பலாகச்செய்கிறது. உத்தரபூர்வாகங்கள் முறையே ஒட்டாமையும் நாச மும் ஸம்பவிக்கிறது. இப்படியல்லவோ வித்யாமாகாத்ம்யமறியப்படுகிறது.) இது முதலி யவைகளால். ஆதலால், இரண்டு வாக்யங்களால் ஸாத்யஸாதநத்வித்வமிருக்கிறதென்று சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறதில்லை.

அவித்யையின் நிவ்ருத்தியே மோக்ஷமாக இருக்கட்டும், அதனுல் கர்மாவைஅபேக்ஷிப்பத் திற்கு என்னவெனில்,—கூறுகிறார் 'வர்ணாச்ரம' என்று. இந்தப்பதத்தால் முன்கூறப்பட் டுள்ள கர்மாவினுடைய பேதாவலம்பித்வமானது சொல்லவிரும்பப்பட்டதாக ஆகிறது. ஆதி சப்தத்தினுல் நிஷித்தங்களும், ப்ராயச்சித்தகர்மங்களும் விவக்ஷிக்கப்படுகின்றன; 'அநந்த' சப்தத்தினுல் வர்ணம் முதலியவற்றின் பாஹுள்யம். 'விகல்பம்' பேதம். 'ஸகலபேததர் சனநிவ்ருத்திரூப ஜ்ஞானநிவ்ருத்தே:' மூலமான அஜ்ஞானநிவ்ருத்தியின் பலமன்றே பேத தர்சனநிவ்ருத்தி. அதனுல், பேததர்சனநிவ்ருத்தியானது அஜ்ஞானநிவ்ருத்தியிலுள் ளடங்கியதென்று அர்த்தம். 'தயோரிவ ஸாதநம்' ஒரு விதத்தாலும் ஸாதகமாகாதென்ற கருத்து.

'வசகவிரோதம் வருகிறஇடத்தில் ந்யாயம் முதன்மையை வஹியாது' என்கிற ந்யாயத் தால் ச்ருதிவிரோதமான கர்மாபேக்ஷையானது பாதிக்கத்தக்கதாக ஆகாதென்று சங்கைவர, சொல்லப்பட்ட உபபத்தியால் ச்ருதியினுடைய ஆனுகூல்யத்தைக்காட்டுகிறார் "ச்ருதயச்ச" என்பதால். உபபத்திமாத்ரமல்ல, அதனுல் அனுக்ரஹிக்கத்தாயும் இருக்கிறதென்பது 'ச' சப்தத்தின் கருத்து. முன்பு பேதத்தை அவலம்பித்து விரோதம்சொல்லப்பட்டது. இவ் விடத்திலோவென்றால், பலத்தினுடைய அநித்யதையால் வரும் விரோதமும் வேறு யுக்தி யினுல் காண்பிக்கப்பட்டது. "அநித்யபலதர்வேந" நித்யபலமான மோக்ஷத்திற்கு அநித்ய பலத்தைக்கொடுக்கிற கர்மா எவ்வாறு ஸாதனமாகுமென்றபொருள். "ச்ருதய:"என்பதால் ஒன்றைக்காட்டிலும் அதேகவாக்யங்களுக்கு ப்ராபல்யம் விவக்ஷிக்கப்பட்டது. "தர்சயந்தி" என்பதால் மறைவான அர்த்தமுள்ளதைவிட வ்யக்தமான அர்த்தமுள்ள வாக்யங்களுக் கும் ப்ராபல்யம் கூறப்பட்டது. "அத்தவதேவாஸ்ய" கர்மஸாத்யமாகில் மோக்ஷத்திற்கு அநித்யத்வம் வரும்; நித்யமாகில் கர்மாவுக்கு நச்வரமான பலத்தைக்கொடுக்கும் தன்மை தவ றுடலிருத்தலால் என்று கருத்து. இந்த வாக்யத்தில் கர்மாக்கள் அநித்யங்களென்று உரைக்

கப்பட்டது. "தத்யஜ" என்கிற இந்தச்ருதியினால் கர்மக்ஷயம் பலத்வாரகமென்பது கூறப்பட்டது. பூர்வாக்யமானது அநேககாலங்களாக அனுஷ்டிக்கப்பட்ட எல்லாகர்மாக்களும் முடிவுள்ளதென்பதைத்தெரிவிப்பதற்காக; "அஸ்மின் லோகே ஜுஹோதி யஜதே தபஸ்தப்யதே பஹூநி வர்ஷஸஹஸ்ராணி அந்தவதேவாஸ்ய தத்பவதி" என்றல்லவோ ச்ருதிவசனங்கள். அதனாலே கர்மநைரபேக்ஷ்யவாதத்தில் இந்த வாக்யத்தை முதலில் எடுத்தது. 'ப்ரம்மவிதாப்னோதி' என்பதினால் ஜ்ஞானத்துக்கு மோக்ஷஸாதநத்வம் சொல்லப்பட்டது. அடையத்தக்க வஸ்து, அடைகிறவன்—என்கிற பேதத்தை நிஷேதிப்பதற்காக "ப்ரஹ்மவேத ப்ரஹமைவபவதி" என்று எடுக்கப்பட்டது. "தமேவம்"என்கிற ச்ருதிவசனத்தினால் ஜ்ஞானபலத்வம் ப்ரதிபந்தநிவ்ருத்தி என்பது தெளிவாக்கப்பட்டது. ஜ்ஞானபலத்தைத் தவிர்த்த கர்மா முதலியவற்றிற்கு உபாயத்வநிஷேதமும் இதனால் ஸித்தம்; "நாந்ய:பந்தா:" என்பதல்லவோ அடுத்த வாக்யம். இவ்வண்ணம் ஜ்ஞானத்துக்கே மோக்ஷோபாயத்வஸாதகதர்க்கத்தால் அனுக்ரஹிக்கப்பட்டதும், ஸ்புடார்த்தங்களுடன் கூடியதுமான அனேக வாக்யங்களை எடுத்ததனால் "வித்யாம் சாவித்யாம்ச" என்று ஸமுச்சயபரமாக பிறரால் சொல்லப்பட்ட ச்ருதியும் அவ்வர்த்தமுள்ளதல்லவென்று கூறப்பட்டதாக ஆகிறது;—அது ஒன்றாக இருப்பதாலும், அஸ்புடமான அர்த்தமுள்ளதாக இருப்பதாலும், தர்க்கத்தோடு சேர்ந்திராமையாலும், வேறு ச்ருதிகளுக்கு விரோதமின்றி வர்ணிக்கத்தக்கதாக இருப்பதாலும்.

இவ்வாறாக ஜ்ஞானமே மோக்ஷத்திற்கு உபாயம் என்பதில் ப்ரமாணங்களாக ச்ருதிகளும், உபபத்திகளும் காட்டப்பட்டன. பிறகு யஜ்ஞாதி ச்ருதியானது வித்யைக்கு கர்மாபேக்ஷையை ப்ரதிபாதிக்கிறதென்பதை நிரஸனம் செய்கிறார்—'யதபிச' என்பதால். ஸித்தாந்தி, பாஸ்கரன், யாதவப்ரகாசன் மூவர்களுக்கும் கர்மாவானது அபிமதமாதலால் இப்படிப்பட்ட ப்ராதான்யத்தை 'அபி'சப்தம் ஸூசிப்பிக்கிறது. ஸமுச்சய பரமான வாக்யத்திற்கு ச்ருத்யந்தரானுகுணமாக நிர்வாகம் வரும்பொழுது யஜ்ஞாதி ச்ருதியும் நிர்வஹிக்கத்தக்கதென்று ஸமுச்சயாபிப்ராயமுள்ளது 'ச'சப்தம், அன்றிக்கே,அபிச என்பது ஒரே பதம். அப்பொழுதும் சொல்லப்பட்ட ப்ரகாரமாக ஸமுச்சயபரம். "யஜ்ஞாதி கர்மாபேக்ஷாவித்யா" என்று எது சொல்லப்பட்டதோ இந்த வசனவ்யக்தியில் ஸமுச்சயத்தால் வித்யையினாலபேக்ஷிக்கப்பட்ட எந்தக்கர்மா சொல்லப்பட்டிருக்கிறதோ என்று அர்த்தம். வஸ்துவிரோதமாவது த்வைதவாஸனையை உண்டாக்குதல், அநித்யமனாபலத்துடன் கூடி இருத்தல். ச்ருத்யக்ஷரபர்யாலோசனையாவது ஸந்ப்ரத்யயார்த்தத்தின் நிரூபணம். 'சகாரம்' ஸமுச்சயத்தில். விவிதிஷோத்பத்தியில் உபயோகப்படுகிற மாதிரியைச்சொல்லுகிறார்—"அந்த:கரணேதி." "ந பலோத்பத்தௌ" மோக்ஷோத்பத்தியில் அல்ல. "யஜ்ஞேந தாநேந அதபஸா நாசகேந ப்ராஹ்மணா விவிதிஷந்தி" என்றுச்ருதி. பந்தத்தினின்று விடுபடுகிறார்களில்லையென்று கருத்து. அக்ஷரபர்யாலோசனை எவ்வாறு என்றால் கூறுகிறார் 'விவிதிஷந்தீதி'. ச்ரவணாதிதி. ஏவம்ச யஜ்ஞாதிச்ருதிபர்யாலோசனத்தினாலும் ஞானகர்மாக்களுடைய ஸமுச்சயம் மறுக்கப்பட்டது. 'நபலோத்பத்தௌ' என்கிறவிடத்தில் பலசப்தத்திற்கு மோக்ஷத்தில் ஸ்வாரஸ்யத்தாலே இவ்வாறு யோஜனைசெய்யப்பட்டது. அன்றிக்கே, "யஜ்ஞாதி கர்மாபேசக்ஷா வித்யா" என்கிற வசனபங்கியினால் அங்கத்வேந அபேக்ஷிக்கப்பட்டதாக எந்த கர்மா சொல்லப்பட்டதோவென்று பொருள். 'ந பலோத்பத்தௌ வேத' நோத்பத்தியிலில்லையென்று அர்த்தம். விவிதிஷையை அபேக்ஷித்து வேதனம் பலமன்றோ. மற்றது அனைத்தும் முன்போல. இந்த யோஜனையில் "யஜ்ஞாதிகர்மாபேக்ஷா வித்யா" என்று நிர்தேசஸ்வாரஸ்யமிருக்கிறது; —ஏனென்றால்,

இந்த நிர்தேசமானது அங்காங்கிபாவமுள்ள ஸம்பந்தஸ்மாரகமாக இருப்பதால். அன்றிக்கே யஜ்ஞாதி என்பதால் நிஷ்பன்னமானகரணத்திற்கு பலோத்பத்திதசையில் ப்ரயாஜம்முதலியவைபோல, எந்தகர்மா அங்கமென்று சொல்லப்பட்டதோ, அது பொருந்தாது என்று பொருள். "க பலோத்பத்தெள" மோக்ஷோத்பத்தியிலல்ல காரணமயிருக்கிற வித்யைக்கு அனுக்ரஹமாக உபயோகப்படுகிறதில்லை என்று பொருள். இந்த யோஜனையில் அங்காங்கி பாவஸம்பந்தஸ்மாரகநிர்தேசத்திற்கும், 'பலோத்பத்தெள' என்கிற நிர்தேசத்திற்கும் ஸ்வாரஸ்யமிருக்கிறது. 'விவிதிஷந்தி' என்கிற சொல்லானது 'அவிநாஜிகாம்ஸதி' என்கிறவசனம் போலாதலால், யஜ்ஞம் முதலியவைகளுக்கு வேதஜ்ஞையோகித்வம் ஸம்பவிக்கலாம் என்று சங்கை வருமேயாகில், வேதநோத்பத்தியில் ஹேதுத்வம் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டால் கர்மாவுக்கு இதிகர்தவ்யதாத்வமும். காரணத்வமும் உபபன்னமாகாதென்று கூறுகிறார் "விவிதிஷாயாம்" என்கிற பதத்தை ஆதியில் கொண்ட இரண்டு வாக்யங்களால். அதில் சமாதிகளோடுகூட ஸமுச்சயத்தாலும், விகல்பத்தாலும் இதிகர்தவ்யதாத்வத்தை முதலில் நிராகரிக்கிறார் "விவிதிஷாயம்" என்கிற பதத்தை முதலில் கொண்ட வாக்யத்தினால். இரண்டு வகாரங்களால் கர்மாவுக்கு ஸமுச்சயமும், விகல்பமும் நிரஸிக்கப்படுகிறது. சமம்முதலியவைகளெல்லாம் இந்த்ரியவ்யாபாரங்களின் நிவ்ருத்திரூபமாகையாலும், யஜ்ஞம் முதலிய கர்மாக்கள் அதன் ப்ரவ்ருத்திரூபமாதலாலும், அத்யோந்யம் விரோதிகளாக இருப்பதினால் ஸமுச்சயம் உபபன்னமாகாதென்கிற அபிப்ராயத்தினால் 'சமாதிகளுக்கே' என்று கூறப்பட்டது. ஸமபலமுள்ளவைகளுக்கன்றோ விகல்பம். "பூர்வாத்மாநம் பச்யேத்" (ஸமாதானமுள்ளவனாகி ஆத்மாவை ஸாக்ஷாத்கரிக்கவேண்டும்) என்று சமாதிகளுக்கு ஆத்மதர்சனத்தைக்குறித்து நேராகவே ஸாதனத்வமானது ந்யாயாபேக்ஷையில்லாமலே சீக்ரமாக அறியப்படுவதால், அதிக பலமுள்ளவைகளாக இருப்பதாலும், விவிதிஷந்தி என்று யஜ்ஞம் முதலியவைகள் இச்சைக்கு ஸாதனங்களாக ஸ்வரஸமாய் அறியப்பட்டிருந்தபோதிலும்,ஸ்வாரஸ்யபங்கத்தினால் "அவிநா ஜிகாம்ஸதி" இதுமுதலான த்ருஷ்டாந்தபர்யாலோசனரூபமான ந்யாயத்தை அபேக்ஷிப்பதினால், கர்மாவுக்கு வித்யாஸாதகத்வம் விளம்பித்து அறியப்படுவதால் தர்பலமாதலாலும், விகல்பம் கூடாதென்கிற அபிப்ராயத்தால் கூறுகிறார் "ச்ருதிரேவாஹ." என்று.

அவ்விதமிருந்தபோதிலும், விவிதிஷையினால் அபேக்ஷிக்கப்படுவதால் கர்மாவும் ஜ்ஞானத்துக்கு உபயோகமானது, அவ்வாறிருக்க எப்படி இது விடக்கூடும்—சமாதிகன் எப்படி எடுத்துக்கொள்ளக்கூடும்—என்று ஸ்தேம்ஹரர, அதை விலக்குவதற்காக கர்மாவுக்கு சமாதிகளைக்காட்டிலும் வைஷம்யத்தைக்கூறுகிறார் "அந்தரங்கோபாயதாம்" என்று. "பூர்வா பச்யேத்" என்கிறதினால் அந்தரங்கத்வம் ஸ்பஷ்டம். விவிதிஷைக்கு முந்தியன்றோ கர்மாவுக்கு உபயோகம்; சமாதிகளோவென்றால், பிறகும் உபயோகப்படுகிறது—என்று எண்ணி "ஜாதாயாம்" என்று சொல்லப்பட்டது.

வாஷ்யடி—

தத்தெவம் ஜ்ஞாநோபாயதாவதாரிதாயாம்ஸ்ருதாவுவிஹிதகர்மணாமுபாயதாயாவு விவிதிஷோத்தள வதாரம்—ஸதெவ வொதெஷ்டவ்ய ஆத்மேத்யாதி, வாகதெவாஜிதீயம்' (வா. சு. உ. க.) 'ஸதாயம் ஜ்ஞாநஸாதநம் ஸ்ருதி' (தை. உ. க. க.) 'நிஷ்கர்மம் நிஷ்க்ரியம்

ஸாஜம் நிரவத்யம் நிரஞ்ஜநம்' (ஸ்வே. கூ. க. கூ.) 'ஸயோ தர்ஸநாத்' (ஷ்ரு. உ. நி. க. கூ.) தத்த்வமஸி (ஹா.கூ. அ. எ.) ஆதாஷிவாகூஜநாஜ்ஞாநாதவிஜ்ஞா நிவதாதே|வாகூாயாஜ்ஞா நொவயொமீநி வ ஸ்ரவணாதநிஷ்யாவநாநி | ஸ்ரவணம் நாம — வெதாஜ்வாகூாநாதெகவாக்யாவ்ரதிவாதகாநீதி தத்த்வமஸிநாத ஸுவாயாஹாயாயாகூாயாஸ்ரவணே | வாவதொவா யெவாவஷிஷ்யாயாவ் வ்யாதெநவதெவ யாகூஜிதி ஹெதா தோ: வ்ரதிஷ்டாவநம் உபநதே | வாதவிதொயாநாஷிஹெதவாவநா நிரவநாயாவெவ்வாயாவ்யாநவரதாவநா — நிஷ்யாவந தே| வாவம் ஸ்ரவணாதிநி நிரவ்ருத்தெதவாவநவ் வாகூாயாஜ்ஞாநாவிதாரம் நிவர்த்யதீதெவம்ரூபவாஸ்ரவணவ்யாவஸ்யா வெக்ஷிததெவ வர்தவுவ்யாதம் வக்தவ்யம்| தத்ர நிதாநிதாவஸ்து விவெகாய, ஸாஷாதிவரய நவம்வதிஹாஸ்தாவதொவதொம விராமாய, உபாக்ஷாக்ஷம் வெதுதத்தாய நவதாவ்ருத்யதே | ஸெநவிநா ஜிஜ்ஞாஸாநவவதெதிகயுவ்ஹாவாவெதவெவ வர்தவுவ்யாதிதி ஜ்ஞாயதெ |

ஆகையால், இவ்வண்ணமாக முன்புள்ள அநேக ஜன்மங்களில் பலவிசேஷங்களைக்கருதாது செய்யப்பட்ட கர்மாக்களால் பாபங்கள் நாசஞ்செய்யப்பட்ட ஒருவனுக்கு விவிதிஷை உண்டானால், 'லோமபாதத்திற்குரியவனே ப்ரத்யக்ஷமாகக்காணப்படுகிற இந்த ஜகத்தானது ஸ்ருஷ்டிக்கு பூர்வகாலத்தில் ஸத்தாகவே இருந்தது. இரண்டாவதன்றிக்கே ஒன்றே யிருந்தது.' 'ப்ரஹ்மம் அஸத்யத்தினின்றும், ஜடவஸ்துக்களினின்றும் பரிச்சின்னவஸ்துக்களினின்றும் வ்யாவ்ருத்தமாக இருக்கிறது.' 'அவயவமில்லாதது, க்ரியை இல்லாதது, சாந்தஸ்வபாவமுள்ளது.' 'இந்த ஆத்மா ப்ரஹ்மமாகிறது' 'நீ அதுவாக இருக்கிறாய்'—என்கிற இவை முதலான வாக்யங்களாலுண்டான ஜ்ஞானத்தினால் அவித்யையானது நிவ்ருத்தியடைகிறது. ச்ரவண மநந நிதித்யாஸனங்களும் வாக்யார்த்தஜ்ஞானத்தை யோகங்கள். ச்ரவணமாவது—வேதாந்தவாக்யங்கள் ஆத்மா ஒன்று என்கிற அறிவையுண்டுபண்ணுகிற வித்யையைப்ரதிபாதிக்கின்றன வென்று தத்வதர்சியான ஆசார்யனிடத்தினின்று க்யாயங்களுடன் கூடின அர்த்தங்களை க்ரஹித்தல். இவ்வண்ணம், ஆசார்யனால் உபதேசிக்கப்பட்ட அர்த்தத்தைத்தன்மனதில் 'இவ்வண்ணமே ஸரி'

என்று காரணங்களால் நிலைநிற்கச்செய்வது—மனனம். இதற்கு விரோதியாய் அனுதியான பேதவாஸனையை நிரஸனம் செய்வதின் பொருட்டு இந்த அர்த்தத்தையே இடைவிடாது நிதித்தல்—நிதித்யாஸனம். ச்ரவணம் முதலியவைகளால் எல்லா பேதவாஸனைகளும் நீங்கினவனுக்கு வாக்யார்த்தஜ்ஞானம் அவித்யையை நிவ்ருத்தியடையச்செய்கிறதாதலால் இப்படிப்பட்ட ச்ரவணத்துக்கு அவச்யமாய் அபேக்ஷிக்கப்பட்டதாக இருக்கிறதே பூர்வவ்ருத்தமென்று சொல்லத்தக்கது. அதாவது—நித்யமாயும், அநித்யமாயுமிருக்கிற வஸ்துக்களை, பகுத்தறிதல், சமம், தமம் முதலிய ஸாதனங்களின் ஸம்பத், இம்மையிலும், மறுமையிலும் பலானுபவத்தில் ஆசையின்மை, முக்தியடைவதில் விருப்பமென்கிற நான்கு ஸாதனங்கள். இவையில்லாவிடில் ஜிஜ்ஞாஸை உபபன்னமாகாது. அர்த்தஸ்வாபவத்திலேயே இதுவே பூர்வவ்ருத்தமென்று அறியப்படுகிறது.

ச்ருதப்ரகாசிகை:—

ஜ்ஞாநத்தைக்குறித்து கர்மாவுக்கு காரணத்வமுமில்லை என்று சொல்லுகிறார் 'ததேவம்' என்று. காரணத்வம் ஸம்பவிக்கிறதென ஆசங்கித்து நிராகரிக்கிறார், ஒப்புக்கொள்ளுதலாலல்ல. விசுத்தமான் மனதல்லவோ காரணம், "மநஸா து விசுத்தேந" (தூய்மை வாய்ந்த மனதால்) என்று ச்ருதி இருப்பதினால். 'தத்' கூறப்பட்ட காரணங்களால் 'ஏவம்' ஸமுச்சயத்தாலும், விகல்பத்தாலும், இதிகர்த்தவ்யதாத்வம் உபபன்னமாகாமல் போகவே ஸ்வர்கம் முதலிய மறுமைப்பயன்களுக்கு ஸாதனமான கர்மாவுக்கு விவிதிஷாஸாதநத்வம் பொருந்தாதென்பதைப்பரிஹரிப்பதின் பொருட்டு 'அநபிஸம்ஹிதபல' என்கிற சப்தம் கூறப்பட்டுள்ளது. விவிதிஷையும் கூட அந்த கர்மாவினால் ஸாதிக்கத்தக்கதாக இருப்பதால் பலமாக ஆகிறது. அந்த விவிதிஷைக்கு அநபிஸம்ஹிதத்வவ்யாவ்ருத்தியின்பொருட்டு "பலவிசேஷ" என்று கூறப்பட்டது. விவிதிஷை விதிக்பதை உத்தேசித்து இப்பொழுதுங்கூட அனுஷ்டானத்திற்காக கர்மஜ்ஞானம் அபேக்ஷிக்கப்பட்டது என்கிற ஸித்தாந்த நிவ்ருத்தியின்பொருட்டு 'ஜன்மாந்தர' சப்தம். 'அநேக ஜந்மஸம்விதா' என்கிற இதுமுதலிய வசநங்களால் இப்பொழுதும் அநுஷ்டிக்கத்தக்கதென்கிற சங்கையை வ்யாவ்ருத்திப்பதற்காக "சத" சப்தம். காரணம் கார்யத்தினுல் கல்பிக்கப்பட்டதன்றோ. இப்பொழுது விவிதிஷோத்பத்தி காண்பதனுல் முன்னை அநேக ஜந்மங்களில் அனுஷ்டானம் கல்பிக்கத்தக்கதென்று கருத்து.

தேந—அந்த கர்மாவினுல், ம்ருகிதகஷாயஸ்ய—அழிந்த பாவமுள்ளவனுக்கு. 'கஷாய பக்தி: கர்மாணி ஜ்ஞாநம் து பரமா கதி: கஷாயே கர்மபி: பக்வே ததோ ஜ்ஞாநம் ப்ரவர்ததே' (கர்மாக்கள் பாபங்களைப் பக்வம் செய்கின்றன. ஜ்ஞானமோவென்றால் அடையத்தக்கவைகளுக்குள் சிறந்தது. கர்மாக்களால் பாபம் பக்வமானபின் பிறகு ஜ்ஞாநம் உண்டாகிறது) என்றல்லவோ ஸ்மருதி.

இவ்வண்ணம் விவிதிஷை உண்டான அளவில் ஞாநோத்பத்தி ஸாதனத்தைச்சொல்லுகிறார் 'ஸதேவ' என்று. ஸதேவ இதுமுதலானது காரணவாக்யம். 'ஸத்யம் ஜ்ஞானம்' என்பது சோதகவாக்கியம். ஸத்யஜ்ஞாநாதிவாக்யங்களால் பலித்த வ்யாவ்ருத்தியைத்தெளிவாய் காட்டுவதற்காக "நிஷ்கலம்" முதலான வாக்யம் எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. "அயமாத்மா ப்ரஹ்ம" என்பது ஐக்யவாக்யம். $உபக்ரமம்முதலிய ஆறுவிதமான தாத்பரியங்களோடு கூடிய வாக்யதாத்பர்யத்தை நிர்ணயிப்பதற்கு ஆறுவித ப்ரமாணங்கள் உண்டு. அவையாவன:—(க) உபக்ரமம்-உபஸம்ஹாரம், (உ) அப்யாஸம், (௩) அபூர்வதை, (௪) பலம், (௫) அர்த்தவாதம், (௬) உபபத்தி,—இவைகள் தாத்பர்ய நிர்ணயகளங்கள்.

ஐக்யவாக்யத்தைக்காட்டுகிறார் 'தத்வமஸி' என்று. இந்த வாக்யத்தில் ப்ரஹ்மத்தோடு ஜீவவிசேஷத்திற்கு ஐக்யம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்த ஐக்யமானது எல்லா ஆத்மாக்களுக்குமென்று அறிவிப்பதின்பொருட்டு 'அயமாத்மா ப்ரஹ்ம' என்ற வாக்யம். இது முதலிய வாக்யம் ஜ்ஞானோத்பத்தியில் கரணம்;—கர்மாவல்ல என்று பொருள். வாக்யத்தாலுண்டாகி ஜ்ஞாநமானது அவித்யைக்கு நிவர்த்தகமாகுமேயாகில், 'ச்ரவணம்' முதலியவைகள் பூர்வகமான த்யானவிதியானது பயனற்றதாக ஆய்விடுமென்று ஆசங்கித்துச் சொல்லுகிறார் 'வாக்யார்த்த' என்று. சகாரமானது சங்கையை விலக்குகிறது. அவைகளுடைய ஸ்வரூபத்தைச்சொல்லுகிறார்—'ச்ரவணம் நாம'என்று. ப்ரதிபாதகாநி—நிஷ்பாதனத்தில் ஸமர்த்தங்கள். வாக்யத்தினாலுண்டான ஞானத்தினாலென்றல்லவோ சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

ஏதத்விரோதி—ஆத்மைகத்வவித்யாவிரோதி. ச்ரவணம் முதலியவைகள் இவ்விதமான ஸ்வரூபமுள்ளவைகளாக இருக்கலாம். இவைகளுக்கு எவ்வாறு வாக்யார்த்தஜ்ஞானத்தில் உபயோகம் எனில் சொல்லுகிறார்—"ச்ரவணமநநாதிபி:" என்று. வாக்யார்த்தஜ்ஞானோத்பத்திக்கு விரோதி ஏதோ அதை நிரஸநம் செய்வது உபயோகமென்று அர்த்தம். இதி—கூறப்பட்டுள்ள காரணத்தினால். ஜ்ஞாநகர்மஸமுச்சய அங்காங்கிபாவாநுபபத்தி ஹேதுக்களால் என்று அர்த்தம்.

ஏவம்ரூபஸ்ய—பந்தநிவ்ருத்தியில் கர்மாவை அபேட்சியாமலிருக்கிற வாக்யார்த்த ஜ்ஞாநத்திற்கு உபக்ரகமாயிருக்கிற ச்ரவணத்துக்கு; ப்ராஸங்கிகமான அர்த்தத்திற்கு அல்ல. அவச்யாபேக்ஷிதம்—தவறாமல் அபேக்ஷிக்கப்பட்டிருகிற. அபேக்ஷிக்கப்பட்டதும் எது, என்றால் சொல்லுகிறார்—'தச்ச' என்று. யாது காரணத்தினால் இது அபேக்ஷிக்கப்பட்டது, எனில்—கூறுகிறார் 'அநேநவிநா' என்று. ஜிஜ்ஞாஸாநுபபத்தே:—விசாரம் உபபன்னமாகாததால். அனுபபத்தியை உபபாதிக்கிறார்—'அர்த்தஸ்யபாவாத், என்று அர்த்தஸ்வபாவம் எப்படி? இவ்வாறாக—நித்யாநித்யவஸ்துவிவேகத்தால் அநித்யஸாம்ஸாரிகபலபோகத்தில் ஆசையின்மையும், நித்யமான புருஷார்த்தத்தில் விருப்பமும் உண்டாகலாம். அதற்குப்பிறகு ச்ரவணம் முதலியவற்றில் ப்ரவ்ருத்தி மனதின் அவதானத்திற்குக்காரணமாக இருப்பதால் சமம் முதலியவைகளின் ஸம்பத்தியானது அந்த ச்ரவணாதிகளுக்கு உபயுக்தமாகிறது. அர்த்தஸ்வபாவாதேவ—பூர்வ ப்ரக்ருதத்தாலேயே என்று ஏவகாராபிப்ராயம். ஜ்ஞானத்துக்கே உபாயத்வமும், கர்மாவுக்கு அநபேக்ஷிதத்வமும் அர்த்தஸ்வபாவத்தாலன்றோ முன் சொல்லப்பட்டது. அல்லது, "அநேந விநா ஜிஜ்

$ உபக்ரமோபஸம்ஹாராவப்யாஸோ பூர்வதாபலம், அர்த்தவாதோபபத்தீச லிங்கம் தாத்பர்யநிர்ணயே.—

ஞாஸாநுபபத்தே:'' சமம் முதலியவற்றின் அர்த்தஸ்வாபவத்தால் என்று அர்த்தம். சமம் முதலியது பூர்வவ்ருத்தமாக இருக்கட்டும், கர்மாவும் பூர்வவ்ருத்தமாக இருக்கட்டும் என்ரூல் விடை அறிவிக்கிரூர் 'அர்த்தஸ்வபாவாதேவ' என்று. எந்த அர்த்தஸ்வபாவத்தால் சமம் முதலியவற்றிற்கு பூர்வவ்ருத்தத்வம் விதிக்கிறதோ, அதே அர்த்தஸ்வபாவத்தால் மற்றதுக்கு பூர்வவ்ருத்தத்வநிஷேதம் விதிக்கிறதென்று முதல் ஏவகாரத்துக்கு கருத்து. மற்றது பூர்வவ்ருத்தமல்லவென்பதற்காக இரண்டாவது ஏவகாரம். இந்த இடத்தில் அர்த்தஸ்வபாவசப்தத்தால் சமாதிகளுடைய அர்த்தஸ்வபாவம் சொல்லப்பட்டது. ஜ்ஞாநார்த்தஸ்வபாவமும், கர்மார்த்தஸ்வபாவமும் அபிப்ராயப்பட்டிருக்கிறது;—ஏனெனில், ஜ்ஞானத்திற்கு கர்மாவை அபேக்ஷியாத உபாயமாக இருப்பது ஸ்வபாவமாதலாலும், கர்மாவும் பேதத்தை அவலம்பித்திருப்பதுபற்றி விருத்தஸ்வபாவமுள்ளதாக இருப்பதாலும், சமம் முதலியவைகள் நிவ்ருத்திரூபமாதலால் ப்ரவ்ருத்திரூபமான கர்மாவை விரோதிக்கிற ஸ்வபாவமுள்ளதாக இருப்பதாலும்—ஸாதன சதுஷ்டயமே பூர்வவ்ருத்தம். மற்றதல்ல வென்று சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. ''இதமேவ பூர்வவ்ருத்தமிதி ஜ்ஞாயதே'' இதம் ஏவ சப்தமிரண்டும் அயோக அந்யயோக வ்யவச்சேதபரம். இதம் சப்தமோவென்ரூல் ஸாதனசதுஷ்டயமே பூர்வவ்ருத்தமென்பதைக்காட்டுகிறது. ஏவகாரமானது கர்மாவின் நிராஸத்தை விளக்குகிறது. சமம் முதலியவைகளின் அர்த்தஸ்வபாவத்தால் அவை களின் அயோகநிவ்ருத்தி ஏற்படுகிறது. ஆகையால், ஜ்ஞாநகர்மாக்களுடைய அர்த்தஸ்வ பாவத்தாலும் அந்யோகநிவ்ருத்தி உண்டாகிறது.

ஸாஷாத்:—

ஸாதநசதுஷ்டயம் ஸவதி—ப்ரஹ்மஸ்வரூபவிஷயாவித்யாநிவ ர்தகம் ஸாக்ஷாத்ஸாதநம் ஸ்யாதித்யர்த:|

ஸாக்ஷாத்ஸாதநம்—ஸ ஏஷ ஸர்வோபநிஷதுத்தமோ வேதாந்தவாக்யஜந்யோ தேவ, ஜ்ஞாநமேவ நிவர்தகம்| நிவர்தகஸ்ய ஜ்ஞாநம் தஸ்ய ஸாதநம் வ்யாதிவாக்யஜந்யம், தஸ்மாத்தஸ்ய வாக்யஜந்யஸ்ய ஜ்ஞாநஸ்ய ஸாக்ஷாதேவ தத்தேது காயத்வா, கர்மணோ நாவயோக:, விவிதிஷாயாமேவ தத் கர்மணோவயோக:, ஸ ஏஷ வாவஸ்திதோ ராஜஸூயேந நிவஹ்யமாணோ வாஜபேயேந ஸ்வர்காகாமம் யாஜயேத் (வாஜ. ஸ. ஸ. உட.) இத்யாதௌ விவிதிஷாயா விதாநாத் கர்மணோவயோகாத்தேவ ஸாயகரவதாதிஷ்டயம் வதிவ்யவஸ்திதி வக்தவ்யம்|

இது சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தை மறைக்கிற அவித்தியையை மூலமாகக்கொண்ட வாஸ்தவமல்லாத பேதஜ்ஞானமே பந்தத்துக்குமூலம், பந்தமும் பாரமார்த்திகமன்று, அதுவும் (பேதஜ்ஞாநமும்) மூலமாகிற அவித்யையுடன் பாரமார்த் திகமாக இல்லாமலிருப்பதினால் ஜ்ஞாநத்தாலேயே நிவர்த்திக்கப்படு

கிறது. நிவர்த்தகமான ஜ்ஞாகமானது 'தத்வமஸி' இத்யாதிவாக்யத்தால் உண்டாகிறது. அப்படிப்பட்ட இந்த வாக்யஜன்யஜ்ஞானத்தினுடைய ஸ்வரூபோத்பத்தியிலாவது, கார்யத்திலாவது கர்மாவுக்கு உபயோகம் கிடையாது. விவிதிஷையிலேயே கர்மாக்களுக்கு உபயோகம், அதுவும் பாபமடியாக வந்த ரஜஸ்தமஸ்களின் நாசத்தின் வழியாக ஸத்வகுணத்தின் வ்ருத்தியினால் உண்டாகிறதென்று—இந்த உபயோகத்தைக்கருதி 'ப்ராஹ்மணர்கள் அறிய விரும்புகிறார்கள்' என்று சொல்லப்பட்டது. ஆகையால் கர்மஜ்ஞாகம் உபயோகமில்லாததால் முன்கூறிய ஸாதகசதுஷ்டயமே பூர்வவ்ருத்தமென்று சொல்லவேண்டும்.

ஸகலவிசேஷங்களுக்கும் ப்ரஹ்மம் நிவர்த்தகமாகில், எவ்வாறு ஸம்ஸாரப்ரவ்ருத்தி உண்டாகலாம், எவ்வாறு வாக்யார்த்தஜ்ஞானத்தினாலேயே அவித்யாநிவ்ருத்தி உண்டாகக்கூடும், எதனால் அந்த:கரணத்திற்கு அழுக்கு உண்டாகிறது, கர்மாவினால் எவ்வாறு அதற்குத்தூய்மை ஸம்பவிக்கிறது, அந்த அர்த்தஸ்வபாவங்கள் எவ்வாறு அந்யோக்யவச்சேதங்களுக்கு காரணங்களாக ஆகக்கூடும்—என்கிற சங்கை உண்டாக, முன்கூறப்பட்டுள்ள அர்த்தத்தை ஒன்றாகத்திரட்டிக்காட்டானின்றுகொண்டு சங்கைகளைப்பரிஹரிக்கிறார்—"ஏததுக்தம்" என்று.

'ப்ரஹ்மஸ்வரூபார்த்தாகி'சப்தத்தினால் ப்ரஹ்மம் ஸகலவிசேஷப்ரத்யநீகமாக இருந்தபோதிலும், ஸ்வரூபத்துக்கு மறைவு ஏற்படுவதால் பேதஜ்ஞாநம் உண்டாகிறது என்று உரைக்கப்பட்டது. பேதமாவது அறிகிறவன், அறியத்தக்கவை முதலியது. அபாரமார்த்திகமான பேததர்சனமே பந்தத்துக்கு மூலம்; கர்மா அல்லவென்று கருத்து. கர்மாவும் ப்ராங்நியடியாக வந்ததென்று கருத்து. அன்றிக்கே, பேததர்சனமே அபாரமார்த்திகம், ஸத்யமாக இருக்கிறதொன்றுமில்லை—என்று கருத்து. அவ்வாறு இருந்தாலன்றோ கர்மாபேக்ஷை. பந்தமாவது பிறப்பு, இறப்பு முதலியது. "பந்தச்சாபாரமார்த்திக:" அவித்யை அடியாக வந்திருக்கிற அபாரமார்த்திகமான பேதஜ்ஞானத்தின் கார்யமாக இருப்பதால் என்ற கருத்து. அதனால் கர்மாநபேக்ஷத்திற்கு என்ன ப்ரயோஜனம் எனில், கூறுகிறார்—'ஸ:' என்று. "அபாரமார்த்திகத்வாதேவ" முன்கூறப்பட்டதாகவே இருக்கிற அபாரமார்த்யத்தினால் கர்மாநபேக்ஷயஸித்தியென்பது ஏவகாராபிப்ராயம்.

"ஜ்ஞாகேகைவ" கர்மாவினாலல்லவென்று பொருள். அபாரமார்த்தஸர்ப்பநிவ்ருத்திக்கு ரஜ்ஜுஜ்ஞாநத்தைத்தவிர்த்து வைதேயோபாஸரூபமான கர்மாபேக்ஷை இல்லையன்றோ. இவ்வண்ணம் ஸமஸமூச்சயம் மறுக்கப்பட்டது. ஜ்ஞாநத்தைக் குறித்தும் கர்மாவுக்கு ஸாதகத்வமில்லையென்று சொல்லுகிறார்—"நிவர்த்தகஞ்ச" என்று. நிவர்த்தக ஜ்ஞாநம் ப்ரமாணத்தால் உண்டாகிறதென்று கருத்து. ப்ரமாணத்தினாலுண்டாகிற சிப்பி ஜ்ஞானமல்லவோ, வெள்ளியை விலக்குகிறது. இங்கு கூமாதிகளுக்கு இதிகர்த்தவ்ய தாத்வமிருப்பதினால் கர்மாவுக்கு விரோதத்தினால் இதிகர்த்தவ்யதாத்வமும் இல்லையென்ற அபிப்ராயம்.

அதனாலென்னவெனில் சொல்லுகிறார் 'தஸ்ய'என்று. தஸ்ய—கர்மாவை அபேக்ஷிக்காமலிருக்கிற. ஏதஸ்ய-அத்வைதவிஷயமான. 'தத் ஏதத்' இவ்விரண்டு சப்தங்களுக்கும் பர

ஸ்துதவாசித்வம் ஸமானமாக இருந்தபோதிலும், 'தூரத்திலிருக்கிற ஸகீபத்திலிருக்கிற' என்கிற விசேஷணங்களுடன் கூடின வஸ்துக்களின் பராமர்சமல்லவோ தகுந்தது. அத்வைதவிஷயமென்பதில் காரணத்தைக்கூறுகிறார் 'வாக்யஜந்யஸ்ய' என்று. தத் த்வமஸி-முதலிய வாக்யங்களாலுண்டாயிருப்பதால் அத்வைதவிஷயத்வமென்று கருத்து.

கார்யே—மோக்ஷத்தில். அங்ஙனமாகில், எவ்விடத்தில் உபயோகமென்றால் சொல்லுகிறார் 'விவிதிஷாயாம்' என்று. துசப்தமானது, கரணத்வத்தையும், இதிகர்த்தவ்யதாத்வத்தையும் நிரஸநம் செய்கிறது. உபயோகம் எவ்வாறாக என்பதைக்கூறுகிறார்'ஸச'என்று. பாபமூல என்பது தொடங்கி அந்த:கரணநைர்மல்யத்வாரேண என்று முன் கூறப்பட்டுள்ளது விவரிக்கப்பட்டாக ஆகிறது. ரஜஸ்தமஸ்களுடைய நாசம் முதலியது, இந்த வாக்யத்தில் சப்தத்தால் ப்ரதிபாதிக்கப்படவில்லை எனில் சொல்லுகிறார் இதீமம் என்று. அபிப்ரேத்ய சப்தத்தத்தால் சங்கைக்குப்பரிஹாரம். இதி என்பது ஹேதுவில். வஸ்து விரோதத்தால்—இதிகர்த்தவ்யதாத்வம்,கரணத்வம் முதலியவற்றின் அனுபபத்தி ஹேதுக்களாலென்பது அர்த்தம். 'இமம் உபயோகம்' ரஜஸ்தமஸ்களின் நாசம் ஸத்வத்தின் அபிவ்ருத்தி ஸ்வரூபமான பரம்பரோபயோகமென்று கருத்து. 'விவிதிஷந்தீத்யுக்தம்' என்பதற்கு 'ஏததுக்தம் பவதி' என்பதோடு அந்வயம். ப்ரக்ருதத்தை உபஸம்ஹாரம் செய்கிறார்—அத: கர்மஜ்ஞாநஸ்ய—என்று. அத:-விடுவதற்கும், எடுப்பதற்கும் கர்மஜ்ஞாநம் அபேக்ஷிதமில்லாமையாலென்று கருத்து.

இவ்விடத்தில் வ்யாக்யர்தாக்களால் இரண்டு ஸங்க்ரஹச்லோகங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

விரோதாதப்ரமாணத்வாச்சித்தசுத்யுபயோஜநாத்.
ஜ்ஞானமாத்ரஸ்ய ஹேதுத்வச்ருதேஸ்ஸாமர்த்யதோபி ச. (க)

க்ஷமாத்யங்ககதாம்நாநாத் ந தீகர்மஸமுச்சய:
ச்ரவணாதிக்ரமோந்நித்ரவாக்யஜா தீர்விமோசிகா. (உ)

(விரோதத்தாலும், ப்ரமாணமில்லாமையாலும் சித்தசுத்திக்கு உபயோகப்படுவதாலும், ஜ்ஞாநத்துக்கு மாத்ரம் ஹேதுத்வததைக்கூறுகிற ச்ருதியினாலும், ஸாமர்த்யத்தினாலும் சமாதிகளை அங்கங்களாகக்கொண்டிருப்பதாக ச்ருதிவசனமிருப்பதாலும், ஜ்ஞாநகர்மஸமுச்சயமானது மோக்ஷஸாதனமாகாது. ச்ரவணம் முதலியவற்றால் க்ரமமாக ப்ரகாசிக்கிற வாக்யஜந்யஜ்ஞானமே பந்தநிவர்த்தகம்) என்று.

விரோதாத்—என்பதினால் கர்மாக்கள் அநித்யபலத்துடன் கூடியதாக இருப்பதாலும், பேதவாஸனையை உண்டுபண்ணுவதாலும் விரோதம் விவக்ஷிக்கப்பட்டது. 'ஸாமர்த்யத:' என்பதினால் ஜ்ஞாநத்துக்கு மித்யார்த்தநிவர்த்தகத்வத்தில் கர்மநைரபேக்ஷ்யரூபமான வஸ்து ஸாமர்த்யம் விவக்ஷிக்கப்பட்டது.

ஸுவ-ஸிலாஹ:

அத்ரோச்யதே| யத்-தாவத்விதுஷோ நிவ்ருத்திரேவ கோஷ:; வாக்ய ஸ்ய ஹவிர்ஜ்ஞாநாதேவ ஸ்வதீதி, தத்ஸ்வரூபமுச்யதே | அவித்யா நிவ்ருத்தயே ஹி வேதாந்தவாக்யைர்விதீயமாநம் ஜ்ஞாநம் கிம்ரூபமிதி விவேசநீயம்| கிம் வாக்யார்தஜ்ஞாநமுத ப்ரத்யக்ஷாதிவத் ஸ்வதந்த்ரோபாஸநாத்மகஜ்ஞாநம்?—உத தந்த்ரோபாஸநாத்மகஜ்ஞாநம்?இதி| ந தாவத்வாக்யார்தஜ்ஞாநம்; தஸ்ய விபரீதஸம்ஸர்காவிவாகரணேந நிவர்தகத்வாபாவாத் |

நாவித்யேதி—ஹேதுவாஸநாயாஸ்நிவர்தகம் வாக்யவிதீயமாநம் நிவர்தகம் ஜ்ஞாநம் நஜநயதி| ஜ்ஞாநஜ்ஞாதவிஷயயோர்வஸ்துந்யேவ ஹேதுத்வாந்நிவ்ருத்திநியோகாய, நவேதரஸ்மிந் ஜ்ஞாதேஷ்டிவிதிவத்பூர்ஜ்ஞாநாநிவ்ருத்திவச் ஜ்ஞாநிவ்ருத்தயவிவிதிஷாவிதௌ நாநவகாய ஹவதீதி ||

இந்த பூர்வபக்ஷத்தில் ஸித்தாந்தம் கூறப்படுகிறது—அவித்யையின் நிவ்ருத்தியே மோக்ஷம் அதுவும் ப்ரஹ்மவிஜ்ஞானத்தினாலேயே உண்டாகிறதென்று எதுசொல்லப்பட்டதோ அது ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது. (ஆனால்) அவித்யையின் நிவ்ருத்திக்காக வேதாந்தவாக்யங்களால் விதிப்பதற்கு விரும்பப்பட்ட ஜ்ஞாநம் எத்தஸ்வரூபமுள்ளதென்று விவேசித்தறியத்தக்கது. (அதாவது) அது வாக்யத்தினாலுண்டான வாக்யார்தஜ்ஞாநமாத்ரமா? அல்லது, அதை மூலமாகக்கொண்ட உபாஸநாத்மகமான ஜ்ஞாநமா? என்று. —நிச்சயமாக வாக்யஜந்யஜ்ஞாநமன்று; அது விதிக்கப்படாமலிருந்தபோதிலும் வாக்யத்தினாலேயே ஸித்திக்குமாதலாலும், அவ்வளவு மாத்ரத்தாலேயே அவித்யையின் நிவ்ருத்திக்கு உபலப்தியில்லாமையாலும்.

நேதவாஸ்ய நீங்காமலிருக்குமளவில் வாக்யம் அவித்யாநிவர்த்தகமான ஜ்ஞாநத்தை உண்டுண்ணுகிறதில்லை. உண்டானும் சந்த்ரன் ஒன்று என்கிற நிச்சயமிருந்தபோதிலும் சந்த்ரன் இரண்டு என்கிற ஜ்ஞாநம் நீங்காமலிருப்பதுபோல, நேதஜ்ஞாநம் எல்லோருக்கும் முழுமையும் உடனே நீங்காமலிருந்தபோதிலும் மூலம் அவித்யை அற்றபடியால் பக்தநிமித்தமன்று என்று சொல்லவேண்டியதாயிற்று.

சுருதப்ரகாசிகை:—

வித்தாந்தத்தை ஆரம்பிக்கிறார் அத்ரோச்யதே—என்று. இந்த பூர்வபக்ஷத்தில் வித்தாந்தம் கூறப்படுகிறதென்று அர்த்தம்.

பூர்வபக்ஷங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற அர்த்தங்களில் விரோதமில்லாத அம்சத்தை ஒப்புக்கொண்டு மறுமொழி கூறுகிறார் 'யதுக்தம்' என்று. அவித்யாநிவ்ருத்தி: ப்ரதிபந்த நிவ்ருத்தி. ஸாதாத்தின் த்வித்வநிராஸனமானது அபிமதமென்று பொருள். எந்த ப்ரதிபந்த நிராஸம் கர்மஸாத்யம்,—என்று சொல்லப்பட்டதோ அதற்கு 'தமேவம் வித்த்வாதிம்ருத்யுமேதி' இது முதலியவைகளில் ஞாநஸாத்யத்வம் கூறப்பட்டது. ப்ரமப்ராப்தியோவென்றால் தானாக வித்தித்திருக்கிறது. ஏவகாரங்களால் வேறு ஸாத்யமும் வேறு ஸாதனமும் வ்யாவ்ருத்திக்கப்படுகிறது. என்றாலும், அநிஷ்டநிவ்ருத்தி, இஷ்டப்ராப்தி இரண்டுமிருக்கிறது. ஆகிலும், ஸ்வதஸ்வித்தமாயுள்ள இஷ்டதமமான ப்ரஹ்மப்ராப்திக்கு தனியாக உபாயஸாத்யத்வமில்லாமையால் ப்ரதிபந்தநிவ்ருத்தியே ஸாத்யம். தானாகவே எல்லாவற்றையும் நோகக் காண்பதில் தருதியுள்ள ஜ்ஞாநமானது ப்ரதிபந்தகம் நிவ்ருத்தித்தவுடன் ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஸ்வரூபரூபகுணவிபவம் முதலிய அனேகத்தையும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கிறது. அணை உடைந்துபோனால் ஜலம் தானாகவே எப்படி செல்லுகிறதோ, ஒருவராலும் நடத்தத்தக்கதல்லவோ, எப்படி கல்லைக்கொண்டு வருவதற்காக வழியை மேடுபள்ளமில்லாமல் ஸமமாக்குதல், அத்தக்கல்லை நடத்துதல் இவ்விரண்டும் எவ்வாறு தனித்தனியான யத்நங்களால் ஸாத்யங்களோ அவ்வாறு இல்லை—என்று அர்த்தம். அல்லது, பாவாந்தரமே அபாவரூபமாதலால் அவித்யாநிவ்ருத்தியே ப்ரஹ்மப்ராப்தியென்று பொருள்.

ஸாத்யஸாதநங்களுடைய த்வித்வநிராஸம் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டதாகில் விப்ரதிபத்திவிஷயம் எது?—என்கிற கேள்விக்கு உத்தரம் சொல்லுகிறார் அவித்யா—என்று. ஸாதனஸ்வரூபவிசேஷத்தில் விப்ரதிபத்தி என்று அர்த்தம். கிம்ரூபம்—கர்மங்களே அங்கங்களாகக் கொள்வதற்குத்தருதியற்றதாக உண்ணல் சொல்லப்பட்ட ஜ்ஞாநமா?—அல்லது, கர்மங்களே அங்கங்களாகக்கொள்வதற்குத்தருதியுள்ளதாக நம்மால் 'சொல்லப்பட்ட ஜ்ஞாநமா?—என்று பொருள். கிம்ரூபமென்கிற பதத்தால் கருதப்பட்டதை விவரிக்கிறார் கிம்—என்று. கிம் வாக்யாத்—இது முதலியவற்றால் அங்மதத்தையும் தன்மதத்தையும் சொல்லுகிறார்; பரமதவிசேஷமல்ல. தொடக்கத்தில் பரபக்ஷநிராகரணம் செய்யப்படுகிறது. தன் பக்ஷத்தை ஸ்தாபகம் செய்தலோ, பிறகு என்று அபிப்ராயப்பட்டுச் சொல்லுகிறார் ந தாவத்—என்று. தூஷிக்கத்தக்கதான இரண்டினுள் ஒன்றின் தூஷணம் செய்யப்படுகிறதில்லை. ஏனெனில் கூறுகிறார் தஸ்ய—என்று. விதாகமந்தரேணுபி—ப்ரமாணஜ்ஞாகம் வஸ்துதத்த்ரமேயொழிய புருஷதந்த்ரமல்ல, செய்யவும், மாற்றவும் அசக்யமாக இருப்பதால். ஆகையால், புருஷதந்த்ரத்வமில்லாததால் அது விதிக்கத்தக்கதல்ல என்று அவர்களாலேயே சொல்லப்பட்டிருக்கிறதென்று கருத்து. வாக்யாதேவ—ப்ரம்மஸ்வரூபபரவாக்யத்தினாலேயே. வ்யுத்பத்தியுள்ள புருஷனைக் குறித்து ந்யாயாநுக்ருஹீத வாக்யத்திற்கு அர்த்த போதகத்வம் ஸ்வதஸ்வித்தமாக இருக்கிறது; விதிக்கு அதிநமல்ல; அதைக்கேட்பதில் புருஷனுக்கு ப்ரவ்ருத்தியும் ராகத்தாலேயே என்று உபபாதிக்கப்பட்டது. என்றாலும் ராகத்தாலல்ல. ஆகிலும், அத்யயநவிதியே, அத்யயநம் செய்யப்பட்ட முழு வேதவாக்ய விசாரத்தில் ப்ரவர்த்தகமாதலால் 'ப்ராஜ்ஞாம் குர்வீத' இது முதலான விதியானது ப்ராயோஜனமற்றதே. ப்ரமாணஜ்ஞாநத்துக்கு ச்ரேயஸ்ஸாதகத்வம் அலௌகிகமாதலால் அதற்கு

த்ரத்ரூப்யேண விதேயத்வமுண்டென்று சொல்லுவது சரியல்ல;—சிப்பியில் வெள்ளி முதலிய ப்ரமத்திற்கு நிவர்த்தகமான ஜ்ஞாநத்தைப்போல, பந்தநிவர்த்தகஜ்ஞாநத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தத்வம் ஒப்புக்கொள்ளுவதால்.

இதனால் விதிக்கு வையர்த்யம் ஸம்பவிக்கிறது. அதனால் அடிக்கடி ஆவ்ருத்திக்கப் பட்ட ஸாக்ஷாத்காரபக்திஸ்வரூபப்ரதிபாதகங்களும், உயிருள்ளவரையில் அனுஷ்டிக்கத் தக்க அக்நிஹோத்ரம் முதலியவைகளை நிரூபிக்கிறவைகளும், 'யாவந்நவிமோக்ஷ்யே அத ஸம்பத்ஸ்யே.'

(எவ்வளவு வரையில் ப்ராரப்தகர்மசேஷமான சரீரத்தால் விடப்படுகிறேனில்லையோ அவ்வளவு காலம் வரையில்தான் விளம்பம். பிறகு ப்ரஹ்மத்தை அணுகி ஸாயுஜ்யத்தை அடையப்போகிறேன்) என்று சரீராவஸாநத்தில் வரப்போகிற முத்தியைச்சொல்லு கின்றவைகளும் நாடீவிசேஷங்களால் ஜீவனுடைய நிஷ்க்ரமணத்தைச்சொல்லுகிற மார்கப்ரதிபாதகங்களுமான அநேக ச்ருதிகள் ப்ரயோஜனமற்றவைகளாக ஆகவேண்டிய தாகும் என்று.

இவ்வண்ணம் அநேக ச்ருதிவிரோதத்தைக் காட்டுவதற்காக தஸ்யவிதாநமந்தரே ணாபி—என்று கூறப்பட்டது. பிறகு ப்ரத்யக்ஷவிரோதத்தைக்காட்டுகிறார்—'தாவந்மாத் ரேண' என்பதால். அவ்வளவு அம்சமானது' அதைவிட அதிகத்திலும் இருக்கிறபடியால் அதை வ்யாவர்த்திப்பதற்காக 'தாவந் மாத்ரேண' என்று உரைக்கப்பட்டது. அநேக சாஸ் த்ரவிரோதரூபமாகவும், ப்ரத்யக்ஷவிரோதரூபமாகவுமிருக்கிற இந்த இரண்டு தூஷணங் களையும் சொல்லானின்ற பகவானான ஆபஸ்தம்பராலும் வாக்யார்த்த ஜ்ஞாநமாத்ரம் மோக்ஷ ஸாதனமென்பது மறுக்கப்பட்டது. எவ்வாறு என்றால், "புத்தே க்ஷேமப்ராபணம் தச் சாஸ்த்ரைர்விப்ரதிஷித்தம், புத்தேசத் க்ஷேமப்ராபணம் இஹைவ ந துக்கமுபலபேத, ஏதேந பரம் வ்யாக்யாதம்" (வாக்யார்த்தஜ்ஞாநம் வந்தவுடன் முக்தியை அடைதலென்பது சாஸ்த்ரவிருத்தம். வாக்யார்த்தஜ்ஞாநமாத்ரத்தினால் ஜீவந்முக்தி வருமானால் இங்கேயே துக்கத்தை அறியாமலிருக்கவேண்டியதாக வரும். இதனால் மற்றதும் வ்யாக்யானிக்கப் பட்டது.) என்று. "சாஸ்த்ரை:" என்கிற பஹுவசனத்தினால் முன் உதாஹரிக்கப்பட்ட அநேக ச்ருதிகளின் விரோதம் கருதப்பட்டது.

விப்ரதிஷேதமாவது அதிக பலமுள்ளதினால் நிராகரிக்கப்படுதல்; ப்ரகரண ஸமம் போல துல்யபலமுள்ளதினால் நிராகரணமல்ல. பஹுசாஸ்த்ரவிரோதம் ப்ரபலதரம். 'பூயஸாம் ஸ்யாத் பலீயஸ்த்வம்' (அதிக வசனங்களுக்கு ஸ்வல்பவசநத்தைவிட பலாதிக்யம் உண்டாகலாம், என்ற ந்யாத்தாலென்கிற அபிப்ராயத்தால் விப்ரதிஷித்தமென்று உரைக்கப்பட்டது.

இந்த தூஷணத்திற்குப் பிறர்களால் இரண்டு விதமாக எந்த மறுமொழி உரைக்கப் பட்டதோ அதை அநுவதித்து தூஷிக்கிறார் நச வாச்யம்—என்று. வாக்யம் ஜ்ஞாநோத் பத்தியை இப்பொழுது உண்டுபண்ணுகிறதில்லை. என்று ஒரு நிர்வாஹம் அதைக் கூறுகிறார் பேதேதி. இப்பொழுது ஜ்ஞாநோத்பத்தி காணப்படுகிறதென்றால் அதன் பரி ஹாரத்தின் பொருட்டு சொல்லுகிறார் அவித்யாநிவர்த்தகம்—என்று. பிறகும் வாக்யத்தினா லேயே அவித்யாநிவர்த்தகமான விசதஜ்ஞாநோத்பத்தியுண்டாகுமேயானால் இப்பொழுதே உண்டுபண்ணட்டும் எனில் கூறுகிறார் பேதவாஸநாயாமிதி. ப்ரதிபந்தகாபாவங்கூட காரணகலாபத்தில் உள்ளடங்கினது. ஆகையால், ஸாமக்ரியின் குறைவினால் ஜ்ஞாநமுண் டாகவில்லை. த்யாநாதிவிதிகள் ப்ரதிபந்தகநிராஸத்துக்கு ஸாதகங்களென்று கருத்து.

இதனால் சாஸ்த்ரப்ரத்யக்ஷவிரோதங்கள் இரண்டும் பரிஹரிக்கப்பட்டவைகளாக ஆகின்றன. ஜ்ஞாநாதிகர்களாக ச்ருதிஸ்ம்ருதிப்ரவித்தர்களான ஸகாதிகளுக்குங்கூட ஞாநோத்பத்தி உபபந்நமாகாதென்கிற சங்கையை நீக்குவதற்காக வேறு நிர்வாஹத்தைக் கூறுகிறார் ஜாதேபி—என்று. அவித்யை ஒன்றுனதாலும், ப்ரபஞ்சப்ரதிபாஸமானது அத்விதீயமான ப்ரஹ்மத்துக்கு ஸ்வப்நரூபமாக இருப்பதாலும் ஸர்வஸ்ய என்று—கூறப்பட்டது. 'ந தோஷாய' அநிவர்த்தகத்வமானது தோஷத்தின்பொருட்டு ஆகிறதில்லை. ஜ்ஞாநோதயமுண்டாகியும் ப்ரமநிவ்ருத்தி உண்டாகாமலிருப்பதில் த்ருஷ்டாந்தத்தைக் காட்டுகிறார் சக்தைகத்வம்—என்று. பேதஜ்ஞாநம் நிவ்ருத்தியாமலிருந்தால் பத்தகமாக ஆகட்டுமென்கிற விஞவுக்கு விடை அறிவிக்கிறார் அநிவ்ருத்தமபி என்று. சிந்மூலத்வே—அவித்யை என்கிற மூலம் வெட்டப்பட்டு போனபடியால். கார்யகரமாக ஆகிறதில்லை—எவ்வாறு, எரிக்கப்பட்ட வஸ்த்ரமானது முந்தின ஸம்ஸ்வேசத்தோடு அறியப்படாநிலின்றிருந்தபோதிலும், உடுத்துதல் முதலிய கார்யங்களுக்கு யோக்யமல்லாததாக க்ரமமாக வீராசத்தை அடையுமோ,—எவ்வாறு குயவனுல் சுற்றி விடப்பட்ட சக்ரமானது சுற்றும்படி செய்விக்கிறவனுடைய செய்கை ஒய்ந்தபோனலும்கூட முந்தின வேகத்துக்கு உடன்பட்டபடியால் கொஞ்சகாலம் தானுகவே சுழன்று க்ரமமாக ஒய்வடைகிறதோ. அவ்வாறு என்று கருத்து.

இங்கு இதி சப்தத்திற்கு ந ச வாச்யம் என்பதோடு அந்வயம்.

ஹாஷ்டி:—

வதா₃ வாʼ₃ரம் ஜ்ஞாநாʼ₃ந்தா₃தா₃நவதே₃: | வதா₃ வி விஸீ₃தவாʼ₃யா₃, தை₃வதை₃ரிஹிவாʼ₃ய கஜ்ஞாதொதி₃ஸு₃தாʼ₃ஸ்₂ | வதா₃ வாகா₃ய₃ஜ்ஞாதெ கதாஸி வாʼ₃ஸ்₂நயா தாʼ₃ய ஹெதுஜ்ஞாநாʼ₃நவதே₃ரு₃த ஊதி லவதா நஸகெத வக்₃ந்₂; ஹெதுஜ்ஞாநவாʼ₃ரு₃ கவி வாʼ₃ஸ்₂நயா நியா ரூபவெவ ஜ்ஞாநொத்₃தே₃வ நிவ்ருத்தவாʼ₃ஸ் | ஜ்ஞாநொத்₃தே₃வவி நியா ரூபவாயாʼ₃ஸ்₂வா கநிவ்ருத்தெள நிவதா₃காஜ்ஞாவாʼ₃ஸ் கூடாவிதவி நாʼ₃ஸ்₂யா வாʼ₃ஸ்₂நயா நிவ்ருத்தி: | வாʼ₃ஸ்₂நாகாயா₃ம் ஹெதுஜ்ஞாநம்ஹிரூபம், கயா வாநவதா₃ரு₃த ஊதி வாரி ஸஸாʼ₃ஸிதம்|விவம்₃ரு₃ஜ்ஞாநாதெள தா₃ வாயகஸளியாவவி நியா ஜ்ஞாநஹெதொ: வ்ரு₃ரு₃யா₃திரிரூபிதொஷவா₃ ஜ்ஞாநவாயா₃ கூவாஹாவெநாவி நஷ்டவாʼ₃ஸ், நியாʼ₃ரூநாவ்ருத்திரவிரூபா, ஹ்ரவயுஹ்ரூணவாயிதவெவ லயாதிகாயா₃ஜ்ஞா நிவதா₃தெ| கவிவ ஹெதுவாʼ₃ஸ்₂நாநிரவநவாரெண ஜ்ஞாநொத்₃தே₃ஹ்ரூ வம்₃வதாம் கூடாவிதவி ஜ்ஞாநொத்₃தே₃நு வெத்₃வா₃தி; ஹெதுவாʼ₃ஸ்₂நயா கஸாதிகாரெணவிதவெநாவாரிதவாʼ₃ஸ், தவிரொயி ஹாவநாயாʼ₃ரு₃கூடாவிநயா தந்நிரவநாʼ₃நவதே₃: | கதொ

வாக்யார்த்த ஜ்ஞாநாதந்யதேவ த்யாநோபாஸநாதிஶப்தவாச்யம்
ஜ்ஞாநம் வேதாந்தவாக்யைர்விதீயிஷ்யதே ॥

ந்யாநுக்ருஹீதவாக்யமாகிற ஸாமக்ரீ இருக்கும்பொழுது ஜ்ஞானமுண்டாவதில்லை என்று சொல்வது பொருந்தாது. விபரீத வாஸனையிருக்கும்பொழுதே ஆப்தர்களுடைய உபதேசம், அனுமானம், இவை முதலியவைகளால் பேதவாஸனைகளுக்கு பாதகமாகிற ஜ்ஞானத்தின் உத்பத்தி காணப்படுவதால் பொருந்தாது. வாக்யார்த்த ஜ்ஞாநமுண்டானபோதிலும் அநாதியாயுள்ள அல்பபேத வாஸனையினால் பேதஜ்ஞாநத்துக்கு ஸாமக்ரியான வாஸனையும் மித்யாரூபமானது பற்றி ஜ்ஞாநோத்பத்தியினாலேயே நிவ்ருத்தி அடைந்துவிட்டபடியால் ஜ்ஞாநம் இறந்தும்மித்யாரூபமாக அந்த வாஸனை போகாமலிருக்குமேயாகில் வேறு நிவ்ருத்தவஸ்து இல்லாமையால் ஒரு பொழுதும் இந்த வாஸனைக்கு நிவ்ருத்தி உண்டாகாது. வாஸனையின் கார்யமான பேதஜ்ஞாநம், மூலமற்று இருந்தபோதிலும்கூட தொடர்ந்து வருகிறதென்பது பாலனுடைய பேச்சு.

சந்த்ரன் இரண்டு என்கிற ஜ்ஞாநம் முதலியவற்றிலோவென்றால், மித்யாஜ்ஞாநத்துக்கு ஹேதுவான பரமார்த்ததிமிரம் முதலிய தோஷமானது ஜ்ஞாநத்தால் பாதிக்கத்தகாமையால் இந்த ஸந்நிதியிலுங்கூட விநாசமடைகிறதில்லை. ஆகையால், மித்யாஜ்ஞாநத்தின் அநிவ்ருத்தி விருத்தமல்ல.

கயிறு முதலியவற்றில் ஸர்ப்பத்தின் பயம் முதலிய கார்யங்களோவென்றால் ப்ரபலப்ரமாணத்தால் பாதிக்கப்பட்டிருப்பதால் நிவர்த்தி அடைகிறது.

மேலும், பேதவாஸனையின் நிராகரணவாயிலாக ஜ்ஞாநோத்பத்தியை ஒப்புக்கொள்ளுகிறவர்களுக்கு ஒருபொழுதும் ஜ்ஞாநோத்பத்தி ஸித்தியாது.

பேதவாஸனை அநாதிகாலமாக வ்ருத்தி அடையும்படி செய்யப்பட்டு அபரிமிதமாக இருப்பதாலும், அதற்குவிரோதியான பாவனை அல்பமாக இருப்பதாலும் இதனால் அதை நிரஸிப்பதென்பது பொருந்தாது. ஆகையால் வாக்யார்த்த ஜ்ஞாநத்தைக்காட்டிலும் வேறாகவே இருக்கிற த்யானம், உபாஸநம் முதலிய சப்தங்களால் சொல்லத்தக்க ஜ்ஞாநமானது வேதாந்தவாக்யங்களால் விதிக்க இச்சிக்கப்பட்டிருககிறது.

சுருதப்ரகாசிகை:—

முதலில் ஜ்ஞாநாதுத்பத்தியை தூஷிக்கிறார் ஸத்யாம் என்று. ந்யாயத்தினுலுபகரிக்கப் பட்ட வாக்யமே ஸாமக்ரீ, பேதவாஸனேயானது ப்ரதிபந்தமாக இருக்கிறது—என்றுல் சொல் லுகிறார் 'ஸத்யாமபி' என்று. நிவர்த்திக்கத்தகுந்த வாஸனே நிவர்த்தகத்தின் உத்பத் திக்கு ப்ரதிபந்தமாகாதென்று பொருள். ஆகிசப்தத்தால் இந்த்ரியம் க்ரஹிக்கப்படுகிறது. எவ்வாறு, நெடுங்காலமாக இருளடைந்த குகையில் தீபமானது ப்ரகாசமுண்டாகாமல் இராதோ, அந்த தீபமானது ஏற்றப்பட்டவுடன் இருள் எவ்வாறு நாசமடைகிறதோ, எவ்வாறு ஒரு இடத்தில் ஸர்ப்பமென்கிற வாக்யத்தினுல் மனிதன் நெடுங்காலம் ப்ரமமூள் ளவனுக இருந்தபோலும், அங்கு ஸர்ப்பமில்லையென்று ஆப்தோபதேசத்தால் அறிகி றனே,—எவ்வாறு காடு எரிக்கப்படவில்லே என்கிற வசநத்தைக்கேட்டு நெடுங்காலம் ப்ரம மூள்ளவனுக்கு பிறகு அங்கு சென்று கணல் முதலிய அடையாளங்களைக் காண்பதினுல் காடு தீயினுல் எரிக்கப்பட்டதென்கிற ஜ்ஞாநம் உண்டாகிறதோ,—எவ்வாறு நெடு நேர மாக ஸர்ப்பமென்று நினைக்கப்பட்டிருந்த வஸ்துவில் ஸமீபத்தில் சென்றவுடன் இந்த்ரிய வ்யாபாரத்தால் கயிறு என்கிற ஜ்ஞாரம் உடனே உண்டாகிறதோ—அவ்வாறு என்கிற அபிப்ராயத்தால், 'ஆப்தோபதேசலிங்காதிபிர்பாதகஜ்ஞாநோத்பத்திதர்சநாத்' என்று சொல் லப்பட்டது. வேதாந்தவாக்யமண்றே தார்ஷ்டாந்திகம். அதனுல் ஆப்தோபதேசம் முதலில் எடுக்கப்பட்டது.

பிறகு இரண்டாவது நிர்வாஹத்தை அநுவதித்து நிரவிக்கிறார் "ஸத்யபி" என்று. மாத்ரயா—அல்பமென்ற அர்த்தம். பவதா—ப்ரஹ்மத்தைத்தவிர்த்த எல்லா வஸ்துக்களுக் கும் மித்யாத்வத்தைச் சொல்லுகிற உன்னுல் என்று கருத்து.

பவதா என்கிற பதத்தினுல் ஸூசிக்கப்பட்ட அர்த்தத்தை விவரிக்கிறார் 'பேதேதி.' வாஸனேயுங்கூட மித்யாபூதமாதலால் அதற்கும் ஜ்ஞாநத்தினுல் நிவர்த்தித்தல், அவச்யம் ஆச்ரயிக்கத்தக்கதென்று கருத்து. ஜ்ஞாநமுண்டாகியுங்கூட வாஸனேயானது நிவ்ருத்தி அடைவதில்லே, என்று சொல்லப்படுகிறதா?—அல்லது, அது நிவ்ருத்தித்தபோதிலும் காரணமில்லாமலே பேததர்சனமுண்டாகிறதா?—என்ற இரண்டு சங்கைகளே மனதில் வைத்துக்கொண்டு முந்தினதைப்பரிஹரிக்கிறார்.

'ஜ்ஞாநோத்பத்தாவபி' ப்ரஹ்மாத்மைக்யத்தவிர்த்து மற்றதெல்லாம் மித்யையானபடியால் வாஸனேயும் ஜ்ஞாநத்தினுலேயே நிவர்த்திக்கத்தக்கது அப்படி இல்லாவிடில், நிவர்த்த காந்தரமும் ஜ்ஞாநமாதலால் அது இதை நிவ்ருத்தியடையச் செய்யாதென்று பொருள். தானுகவே வாஸனே நிலிக்கிறதென்றுலோ அது யுக்தமன்று; "ஸ்வயமேவ" என்கிற சப்தத் தால் பாதகஜ்ஞாநாபேக்ஷையின் இன்மை விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்குமாகில், அழிகின்ற வாஸ னேக்குங்கூட ஸத்பதவம் ப்ரஸங்கிக்கும். ஸ்வயமேவ நச்யதி—என்பதினுல் தன்னுலேயே தன்னே நாசப்படுத்திக்கொள்ளுதல் விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்குமேயாகில் வ்யாகாதம். பலத் துக்கு உபாத்யமான காரணத்தின் நாசம் முதலியதால் நிலிக்கப்படுத்தன்மை இருக்தபோதி லும்கூட ஸத்யத்வப்ரஸங்கம் அவர்ஜநீயமே,—கர்மசப்தம் முதலியவை வகளில், வைசேஷி கர்களால் அப்படியே வர்ணிக்கப்பட்டிருப்பதுபற்றி அவைகளுக்கு பாரமார்த்யம் காணப் படுவதால். மேலும், ஸ்வப்நாவஸ்தையில் காணப்படுகிற வஸ்துக்களின் உத்பத்தி முதலி யதுபோல, வாஸனே மித்யையாக ஆகும்போது அதன் உத்பத்தி ஸ்திதிகளும் மித்யையாக ஆவதால், அதன் விநாசமும் மித்யாபூதம்; ஆகையால், விநாசவிஷய ப்ரமையானது மீண்டும் இருக்கிறபடியால் சேஷமில்லாமல் ப்ரமநிவ்ருத்தியானது உண்டாகாது

பிறகு இரண்டாவது ஸம்தேஹத்தைப் பரிஹரிக்கிறார் 'வாஸநா' என்று, 'சிந்மூலம்' அறுக்கப்பட்ட வாஸனையாகிற மூலம். "பாலிசபாஷிதம்" காரணமின்றி கார்யம் உண்டாக வேண்டியதாக ஏற்படுவதால் என்று பொருள்.

பேதஜ்ஞாநம் காரணமில்லாமலே உண்டாகுமேயானால், அப்பொழுது முக்தியும் ஜ்ஞாநத்தை அபேக்ஷிக்காமலே உண்டாகலாம்,—சரவணம் முதலியதில்லாமலே வாக்யார்த்தஜ்ஞாநமுண்டாகலாம்,—அவித்யையில்லாமலே ஜகத்ப்ரமமும் உண்டாகலாம்,—அநிஷ்டாநமில்லாமலே அவித்யையும் கார்யகாரியாகலாம்—என்று கருத்து. அங்ஙனமாகில், பாதக ஜ்ஞாநமிருக்கும்பொழுதே யாது காரணத்தால் சந்த்ரத்வித்வத்திற்கு நிவ்ருத்தி வருகிறதில்லை?—என்கிற வினவுக்கு விடை கூறுகிறார் த்விசந்த்ர:—என்று. துசப்தமானது விவக்ஷிதமான அர்த்தத்திற்கு வைலக்ஷண்யத்தை உணர்த்துகிறது. பாதகஸங்நிதாவபி—பாதகஜ்ஞாநத்தின் ஸங்நிதியில் கூட நிமிர்ம், காசம், காமர்ம்—ஆகிய தோஷங்கள் பரமார்த்தமாதலால் ஜ்ஞாநத்தால் பாதிக்கதகாததாக ஆகின்றன என்று கருத்து.

அவைகள் பரமார்த்தங்களென்று வ்யவஹாரத்திற்காவது பிறரால் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கவைகள். இல்லையேல். ஆப்தோபதேசத்திற்கு அடுத்த க்ஷணத்தில் கயிற்றில் ஸர்ப்ப வ்யவகாரத்திற்கு நாசம் வருவதுபோல, தோஷம், மித்யை என்கிற வசகத்திற்கு அடுத்த க்ஷணத்தில் தோஷநிவ்ருத்தியினால் சந்த்ரத்வித்வ வ்யவகாரங்களுக்கு நாசம் வரவேண்டியதாக ஆகும். ஆகையால், தோஷமிருப்பதால் பேதப்ரமமாகிறது மூலமுள்ளது. இதனால் பாதகஸங்நிதியில் பாதிக்கத்தக்கதின் லக்ஷணமும், காரணமில்லாமலே கார்யமுண்டாகுதல் என்கிற இரண்டு தூஷணங்களும் த்ருஷ்டாந்தத்தில் பரிகரிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. அந்ய மதத்திலோவென்றால், இரண்டு தூஷணங்களும் இருக்கவே இருக்கிறது. அப்படியானால், ஆப்தோபதேசம் முதலியவற்றுக்கு வையர்த்யம் வருமென்றால், சொல்லுகிறார்—ப்ரபல என்று. ரஜ்ஜுவில் பாம்புப்ரமமுள்ள மனிதனை அபேக்ஷித்து பயம் முதலிய கார்யங்களின் நிவ்ருத்தியானது பலமாக உரைக்கப்பட்டது. ஆதி சப்தத்தால் ஓடுதல் முதலியது க்ரஹிக்கப்படுகிறது. இரண்டு சந்த்ரன் என்கிற ஜ்ஞாநத்திலும் தன்னுடைய இந்த்ரியங்கள் தோஷமுள்ளனவகளல்ல என்கிற புத்தி நிவ்ருத்தியும், ஔஷதம் முதலியவற்றில் ப்ரவ்ருத்தியும் பலம். ஐந்த்ரஜாலிகப்ரமாதிகளில் ப்ரமத்துக்கு ஹேது ப்ரபலமாக இருப்பதால், உள்ளபடியே ப்ரமமாக இருந்தபோதிலும் அஸத்யவிஷயத்வ நிச்சயம் ப்ரதிபந்தமாக ஆகுமென்று அதை வ்யாவர்த்திப்பதற்காக ப்ரபலப்ரமாண சப்தம். 'நிவர்த்ததே' தோற்றமிருந்தபோதிலும் விஷயம் ஸத்யம் என்கிற நிச்சயப்படியாக ஆப்தோபதேசம் முதலியது பயம் முதலியவற்றின் நிவ்ருத்திக்கு ஹேதுவென்று பொருள். அல்லது, உள்ளபடி வஸ்துஸ்வரூபத்தை நேராகக் காண்பதற்கு உரிய ப்ரவ்ருத்தியின் வாயிலால் பயம் முதலியதின் நிவ்ருத்திக்கு காரணமென்று பொருள். துசப்தம் சங்கையை விலக்குகிறது.

ஜ்ஞாநத்தின் அநுத்பத்திபக்ஷமானது அநேகர்களுக்கு அபிமதமாக இருப்பதால் விம்ஹாவலோகநத்தினால் அதை தூஷிக்கிறார்—அபிக என்று. இது ஸர்ப்பமல்ல கயிறு, என்பது போல் த்ருஷ்ட த்வாரத்தாலன்றோ பேதநிராகரணம். அத்ருஷ்ட த்வாரமாக பேதநிராகரணம் ஏற்படுமேயானால் பேதத்துக்கு ஸத்யத்வம் ப்ரஸங்கிக்கும். ஆகையால், அதிகமான பேதவாஸனைக்கு அல்பமான அத்வைத வாஸனையினால் நிராஸம் உபபந்நமாகாதென்று பொருள்.—அத்ருஷ்டத்வாரமாக நிவர்த்யத்வம் சொல்லப்படுமேயாகில் நிவர்த்திக்கத்தக்கதற்கு ஸத்யத்வம் அநிஷ்டமல்ல; த்யா

னத்தினால் நிவர்த்திக்கத்தக்க ஸர்ப்பத்துக்குப்போல, வ்யவஹார தசையில் வாஸனைக்கு ஸத்யத்வத்தை ஒப்புக்கொள்ளுவதால் ஜ்ஞானம் உண்டாகிவிட்டதேயாகில் அந்த பேத வாஸனையின் உத்பத்தி, ஸ்திதி, விநாசங்கள் — பாதிக்கப்பட்டவைகளாக ஆகும்— எனில், இவ்வண்ணமல்ல. த்யாகத்தால் நிவ்ருத்திக்கத்தக்க ஸர்ப்பத்திற்கு அநித்யத்வமே. ஒருபொழுதும் பாத்யத்வம் வித்திக்கிறதில்லை. அப்படிப்போலவே, அத்ருஷ்டத்தினால் நிவர்த்திக்கத்தக்க வாஸனைக்கும் வாஸ்தவமான ஸத்யத்வம் ப்ரஸங்கிக்கும். ஐக்ய பாவநாரூபமான நிதித்யாஸனம் ப்ரதிபந்தநிவர்த்தகமாகுமேயாகில், கூறப்பட்டுள்ள தோஷம் வரும். அதுவோ ப்ரதிபந்தநிவ்ருத்தியின்பொருட்டு ஆகாது. பின்னேயோவென்றால், வாக்யார்த்தஜ்ஞாநத்தின் உதயத்திற்கு ஸஹகாரி, என்று சொல்லில், இப்படியல்ல. ஸ்ம்ருதிரூபமான நிதித்யாஸனமானது அநுபவஸாபேக்ஷமாக இருப்பதால் அதற்கு வாக்யார்த்தஜ்ஞாநத்தை உண்டுபண்ணுவதில் ஸஹகாரித்வம் பொருந்தாது—என்றாலும், பரோக்ஷாநுபவத்திற்கு த்யாகம் அநுபகாரமே. ஆகிலும், நிதித்யாஸநத்தினால் உதவி புரியப்பட்ட வாக்யமானது அபரோக்ஷத்திற்கு காரணமாக ஆகலாம்—என்றால், இவ்வண்ணமல்ல. நிதித்யாஸநத்தினால் ஸஹகரிக்கப்பட்டிருந்தபோதிலும், சாப்தமாக இருப்பதினாலேயே அபரோக்ஷஜ்ஞாநத்திற்கு காரணமாகாது, ஜ்யோதிஷ்டோமவாக்யம்போல. இவ்வண்ணமாக சாஸ்த்ரப்ராப்யகர்மங்களுக்கு விரோதம் வருவதாலும், அவைகளுக்கு அவிரோதநிர்வாஹம் உபபந்நமாகாமையினாலும், வாக்யார்த்தஜ்ஞாநமாத்ரத்திற்கு நிவர்த்தகத்வம் ஸம்பவியாமையாலும், வேறு வழி இல்லாமையால் வாக்யார்த்தஜ்ஞாநத்தைக்காட்டிலும் வேறாகவே இருக்கிற முக்திஉபாயஜ்ஞாநம்விதிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று கூறுகிறார் 'அத:' என்று.

பாஷ்யம்:—

தயா வ ஸ்ரூதயஃ,—'விஜ்ஞாயஸ்ஸ்ரூரம் கூவீர்த' 'ஆத்மாவிஷ்ணு விஜாநாதி' 'ஒஸ்திதெவாத்மாநம் ப்ரயயு' 'நிவரயுதம் ப்ரதிஸ்ரூவாஸ் ஸ்ரூஸ்வுதெ' 'ஆத்மாநமெவ லொகஸ்ரூவாவீத' ஆத்மா வாரெ! ஸ்ரூஷ்வ்யஃ, ஸ்ரூதவெ்ய உஸ்தவெ்ய, நிதிய்யாஸிதவ்யஃ, மொஸ்ஸ்வஷ்வ்ய ஸ்வவிஜ்ஞாஸிதவ்யஃ' ஸ்தெவமாதிகாஃ।

ஆதி நிதிய்யாஸிதவ்ய உதிகாதிஸ்தெகரூபாஸ் 'ஆத்மாவிஷ்ணு விஜாநாதி, விஜ்ஞாய ப்ரஜ்ஞாம் கூவீர்த' உதி்தெவமாதிவிவுதாகூபாயஜ்ஞாநவ்ய யுபாதெயவிகாரகூவாதி ஸ்ரூவிஷ்ணு விஜ்ஞாயஉதி ஸ்ரூவிஷ்ணு ப்ரஜ்ஞாம் கூவீர்த, விஜாநாதிஇதி யுபாதம் வியீயதெ|ஸ்ரூதவ்ய உதி வாரூவாதிஃ; ஸ்ரவ்யாயஸ்யாயுவாரெ நாயீதவெதிஃ வாரூஷிஃ ப்ரயொஜநவதியுவவொயிகவிஸ்ரூநாத்ஹிணுயாய ஸ்வயெவ ஸ்ரூவணெ ப்ரவர்தயுதி உதி ஸ்ரூவணஸ்ய ப்ராப்தகூவாஸ்| ஸ்ரூவணப்ரதிஷ்டாயுகூவாந்நாநஸ்ய ஆகூவ உதி வாரூவாதிஃ। தஸ்யாபாநதெவ வியீயதெ। வக்ஷ்யதிவ— 'ஆவ்ருத்திரஸகூதுரூபதெஸாஸ்' (ப்ர. ஸூ. ஸ. க. க.) உதி।

தஷிஉவவமெஊவாயதயா வியிதிதம் வெஉநஊவாஷந
ஜிதுவமஉதெ; விடுஊவாவெஹுஆஹுதிகரெனொவகுஸொவ
வம்ஹாஊஷஊஹாஸ் | 'உெஹா ஷுவ்ஹெதுஊவாவீத' ஊதுது
'ஹாதி ஷ தவதி ஷ கீதஹுா யஊஹா ஷுவ்ஹவஷஹுவெஸந ய
வஷவம் வெஷ' 'நஷ வெஷ ஷுகுஸுவ்ஹா வ்ஹெஷஃ, ஸுதெதெ
வொவாவீத' 'யஷ்ஹுஉஷ யத்ஷுவெடி ஷ உயெதஷுஊகு?' ஊதுது
'ஷநஊ உ வஉதாம் லமவொ ஷெவதாம் ஸாயி யாம் வெதாஊவா
வ்ஹெ' ஊதி ॥

சுருதிகளின் தாத்பர்யமும் அவ்வண்ணமே. "அறிந்து உபாஸனையை செய்யக்கடவன்" அறிந்து, ஒடி என்று ஆத்மாவை த்யாகி "அவனை ஸாக்ஷாத்கரித்து ம்ருத்யுவின் வாயிலிருந்து விடுபடுகிறான்." ஆத்மாவையே லோகம் உபாஸிக்கடவது. அடே! ஆத்மாவனது நிச்சயமாக காணத்தக்கது, சுருதிவசனங்களால் கேட்கத்தக்கது, மனனம் செய்யத்தக்கது, அந்த ஆத்மா தேடத்தக்கது, அது அறிய இச்சிக்கத்தக்கது—இவைமுதலியவைகள்.

இங்கு "விதித்யாஸீதவ்ய:" என்ற சப்தம் முதலியதோடு ஏகார்த்தமாக இருப்பதால் "அநுவித்ய விஜாநாதி விக்ஞாய ப்ரஜ்ஞாம் குர்வீத" இவை முதலிய வாக்யங்களால் வாக்யார்த்தஜ்ஞானத்திற்கு த்யானோபகாரகத்வமேற்படுவதால் "அநுவித்ய விஜ்ஞாய" என்று அநுவதித்து "ப்ரஜ்ஞாம் குர்வீத விஜாநாதி" என்று த்யானம் விதிக்கப்படுகிறது. ச்ரோதவ்ய: என்பதும் அநுவாதம் வேதாத்யயனம் அர்த்தப்ரதானமானதால் வேதாத்யயனம் செய்த புருஷன் ப்ரயோஜனமுள்ள அர்த்தங்களைத்தெரிவிக்கிற சப்தஸ்வபாவத்தைக் கண்டு அதை நிச்சயிப்பதற்காக தானுகவே ச்ரவணத்தில் ப்ரவ்ருத்திக்கிறான் என்று ச்ரவணம் ப்ராப்தம். மனனமும் சுருதமான அர்த்தங்கள் மனதில் நிலைபெறுவதற்காக வேண்டி இருப்பதால் மந்தவ்ய என்பதும் அநுவாதம்.

ஆகையால், த்யானம் மாத்ரம் விதிக்கப்படுகிறது. பின்பு "ஆவ்ருத்திராஸக்ருதுபதேசாத்" (அடிக்கடி த்யானம் ஆவ்ருத்திக்கத்தக்கது. சுருதியினால் அவ்வண்ணம் உபதேசிக்கப்பட்டிருப்பதால்) என்றும் ஸூத்ரகாரர் கூறப்போகிறார். ஆகையால் மோக்ஷார்த்தியமாக விதிக்கவேண்டுமென்று விரும்பப்பட்ட இந்த வேதனது உபாஸனமென்று அறியப்படுகிறது.

விதி உபாஸீ இவ்விரண்டு பதங்களும் பர்யாயங்களாக ஒன்றே டொன்று கலந்து உபக்ரமவாக்யங்களிலும், உபஸம்ஹாரவாக்யங்களிலும் காணப்படுவதால், "மநோ ப்ரஹ்மேத்யுபாஸீத" (மனதை ப்ரஹ்மமென்று உபாஸிக்கக்கடவன்.) என்கிற இடத்திலும்,

"பாதி ச தபதி ச கீர்த்யா யசஸா ப்ரம்மவர்சஸேந ய ஏவம் வேத." "ஸ ஏவேத அக்ருத்ஸநோ ஹ்யேஷ ஆத்மேத்யேவோபாஸீத," "யஸ்ஸத்வேத யத்ஸ வேத ஸ மயைததுக்த:" எவன் இவ்வண்ணம் அறிகிறாரோ அவன் கீர்த்தியினாலும் யசஸ்ஸினாலும் ப்ரம்மவர்சஸத்தினாலும் ப்ரகாசிக்கிறான். சத்துக்களோடுகூடின சக்தியினால் வாட்டுகிறான். அவன் அறிகிறானில்லை, அவன் அபூர்ணனன்றோ. ஆத்மா என்றே உபாஸிக்கக்கடவன், எவன் அதை அறிவனோ, எதை அவர் அறிவரோ, அவரும் அதுவும், என்னால் கூறப்பட்டது என்கிற இடத்திலும் "அது மதரம் பகவோ தேவதாம் சாதி யாம் தேவதாமுபாஸ்ஸே" (ஹே! * பகவானே! எந்த தேவதையை உபாஸிக்கிறீரோ அப்படிப்பட்ட இந்த தேவதையை எனக்கு உபதேசிப்பீராக) என்றும்.

சுருதப்ரகாசிகை:—

பாரிசேஷ்யம் மாத்ரமல்ல. அதனால் அநுக்ரஹிக்கதக்க சுருதிகளும் இருக்கின்றன என்று கூறுகிறார் ததாச என்று. விஜ்ஞாய என்கிற பதம் முதலாக இரண்டு வாக்யங்களில் ஜ்ஞாநஸாமான்யபோதக சப்தமும், இரண்டு வாக்யங்களின் உபாதாநமும் உபஸர்கங்கள் வெவ்வேறாக இருந்தபோதிலும், விதிப்ரத்யத்தை ஈற்றில் உடைத்தாயிருப்பினும், அவ்வண்ணமில்லாதிருப்பினும், அர்த்தபேதமில்லை என்பதைத் தெரிவிப்பதற்காக. த்யாயத என்பது விசேஷசப்தம். நிகாய்ய என்று த்யானத்துக்கு ப்ரத்யக்ஷஸமகாகாத்வம் காட்டப்பட்டது. சாய்ரு தர்சனே என்று தாது. உபாஸீத என்பதினால் ஜ்ஞாநத்துக்கு உபாஸநசப்தவாச்யத்வம் விதித்திதது. அந்வேஷ்டவ்ய: என்பதினால் மநநத்தை ப்ரதாநமாகக் கொண்ட ச்ரவணம் கூறப்பட்டது. நிதித்யாஸிதவ்ய:, விஜிஜ்ஞாஸிதவ்ய:, என்று எடுத்ததினால் ஸங்கதமாக இருந்தபோதிலும் வாக்யமானது இஷ்யமாணஜ்ஞாநப்ரதாநம் என்பது காண்பிக்கப்பட்டது. ஸாமாந்ய விசேஷ சப்தங்களாக இருப்பதினால் ஸங்கதங்களான

---

* பகவான்—ஆறு குணங்களுள்ளவன்.

"உத்பத்திஞ்ச விநாசஞ்ச பூதாநாமாகதிம் கதிம்।
வேத்தி வித்யாமவித்யாஞ்ச ஸ வாச்யோபகவாநிதி ; என்றும்
ஐச்வர்யஸ்ய ஸமக்ரஸ்ய வீர்யஸ்ய யசஸ: ச்ரிய:
ஜ்ஞாநவைராக்யயோச்சைவ ஷண்ணாம் பக இதீரணா

என்றும் புராண நிர்வசனம்—

இரண்டு பதங்களும் எடுக்கப்பட்டன. (இத்யேவமாத்யா) இதி சப்தமானது எடுக்கப்பட்டிருக்கிற ச்ருதிவாக்யத்தின் ஸ்வரூபமாத்ரப்ரதர்சகம். ஏவம் சப்தமானது ஸந்ப்ரத்யத்தை ஈற்றிலுடைத்தாயிருத்தல், விதிப்ரத்யத்தை கடைசியில் கொண்டிருத்தல், அங்ஙனமில்லாமை, உபஸர்கங்களுடைய வேறுபாடு, இது முதலிய ப்ரகாரங்களைக்காட்டுகிறது. உதாஹரிக்கப்பட்ட வாக்யங்களில் ஜ்ஞாநஸாமான்யத்தை உணர்த்துகிற பதங்களுக்கு விசேஷாகாங்க்ஷை வருங்கால், வாக்யார்த்தஜ்ஞாநஸ்வரூபமான விசேஷம் பர்யவஸாநபூமியாக ஆகலாமென்ற சங்காநிவ்ருத்தியின் பொருட்டு சொல்லுகிறார் அத்ர என்று. அத்ர—எடுக்கப்பட்ட வாக்யங்களில் இத்யேவமாதிபி: த்யானம் விதீயதே என்று அந்வயம்.

'நிதித்யாஸிதவ்ய இத்யாதிநா' ஆதி சப்தத்தால் ஸந்நிஹிதஜ்ஞாந விசேஷ வாசியான வாக்யாந்தரம் விவக்ஷிக்கப்பட்டது. † ஸர்வசாகாப்ரத்யயந்யாயத்தால் ஐகார்த்யமும்—அது சொல்லப்படாததும், ஆகாங்க்ஷிக்கப்பட்டுள்ளதுமான அர்த்தத்தின் ஸ்வீகாரத்தை பலமாகக்கொண்டதன்றோ. அந்த இடத்தில் "சாகோவாமந்த்ரவர்ணாத்" என்கிற ந்யாயத்தால் ஸாமாந்யவாசிசப்தங்களுக்கு விசேஷத்தில் பர்யவஸாநம். "அநுவித்ய விஜாநாதி, விஞ்ஞாய ப்ரஜ்ஞாம் குர்வீத" என்கிற இடத்தில் எந்த பத்ததினால் வாக்யார்த்தஜ்ஞாம் அநுவதிக்கப்படுகிறது—எதனால் த்யாநம் விதிக்கப்படுகிறது—என்று அபேக்ஷை வருங்கால் கூறுகிறார் 'அநுவித்ய விஜ்ஞாயேத்யநூத்ய' என்று. அநுவாதம் எதற்காகவென்றால் சொல்லுகிறார்—த்யாநோபகாரகத்வாத் என்று. 'ப்ரஜ்ஞாம் குர்வீத' விஜாநாதி, என்கிற வாக்யத்வயத்தின் உபாதாநத்திற்கு முன்கூறியதே பலம். இவ்வண்ணம் ஸ்ம்ருதிகளிலும் ஸாமான்யசப்தமானது விசேஷோபஸ்தாபகமிருக்குமேயாகில் அந்த விசேஷத்தில் பர்யவஸித்ததாய் காணப்பட்டிருக்கிறது. 'நிஷித்தபக்ஷணம், ஜைஹ்ம்யம் உத்கர்ஷேச வசோந்ருதம், ரஜஸ்வலாமுகாஸ்வாதஸுராபாநஸமாநி து'. (சபஸ்த்ரங்களால் விலக்கப்பட்டவைகளை சாப்பிடல், கௌடில்யம், சிறப்புள்ளவர்களிடத்தில் பொய் சொல்லுதல், உதக்யையினுடைய அதரபாநம் செய்தல் இவைகள் சாராயத்தை குடிப்பதற்கு ஸமானங்கள்) என்கிற இடத்தில் நிஷித்தஸாமான்யத்தின் பக்ஷணஸாமாந்யம் பாதித்யத்திற்கு ஹேதுவென்று அறியப்பட்டிருக்கிறது. "சத்ராகம் விட்வராஹஞ்ச லசுநம் க்ராமகுக்குடம், பலாண்டும் க்ருஞ்ஜநஞ்சைவ மத்யா ஜக்த்வா பதேத்விஜ:" (நாய்க்கொடையையும், மலத்தைத்தின்கிற பன்னியையும், வெங்காயத்தையும், ஊர்க்கோழியையும், உள்ளிப்பூண்டையும், ஒரு தலைப்பூண்டையும் புத்திபூர்வகமாக ப்ராஹ்மணன் சாப்பிடுவனேயாகில் பதிதனாவான்.) என்கிற இடத்தில் நிஷித்தத்துக்கு பக்ஷண விசேஷம் பாதித்ய ஹேதுவெனக்காணப்பட்டிருக்கிறது. இங்கு முந்தின க்ரந்தமானது பிந்தின விசேஷக்ரந்தத்தில் பர்யவஸிக்கிறது.

ஸாமாந்யசப்தம் விசேஷபர்யவஸாயி ஆகட்டும். இங்கோயோவென்றால் ஜ்ஞாநஸாமாந்யவாசியான சப்தமானது 'ச்ரோதவ்ய:' என்று ச்ரவணரூபமான ஜ்ஞாநவிசேஷத்தில் பர்யவஸிக்கட்டும் என்றால் கூறுகிறார்— "ச்ரோதவ்ய இதிச" என்று. சகாரம்

† ஸர்வசாகாப்ரத்யயந்யாயம்,—ஒரு விஷயத்தை பல வேதசாகைகளில் எடுத்து சொல்லியிருந்தால், எந்த சாகையில் அவசியம் வேண்டியதான எந்த பாகம் குறைவோ அதை மற்றொரு சாகையிலிருந்து எடுத்துக்கொள்ளுதல்

(இந்த சாகையில் இல்லாததை அந்த சாகையிலிருந்தும், அந்த சாகையிலில்லாததை இந்தசாகையிலிருந்து எடுத்துக்கொள்ளலாம்.)

சங்கையின் நிவ்ருத்தியிலாவது, ஸமுச்சயத்திலாவது இருக்கிறது. "விஜ்ஞாய அநுவித்ய" என்பது போல, இதுவும் அநுவாதமென்று கருத்து. அதை சுருக்கமாக உபபாதநம் பண்ணுகிறார்—'ஸ்வாத்யாயஸ்ய' என்று. ஆபாதப்ரதீதியினால் ச்ரவணத்துக்கு தானுகவே ப்ராப்தி உண்டாகலாம், மநநத்திற்கு அவ்வித ஹேது இல்லாததால் அதில் பர்யவஸாநமுண்டாகவேண்டாமென்றால் சொல்லுகிறார்— 'ச்ரவணப்ரதிஷ்டார்த்தத்வாத்' என்று. ஸகாம முன்போல் என்றறிக. 'தஸ்மாத்பாநமேவ' வாக்யார்த்தஜ்ஞாநமல்ல என்று அர்த்தம். 'ச்ரோதவ்ய:' என்பது புஸ்தகத்தைப்பார்த்துப்படித்தல் முதலியதை வ்யாவ்ருத்தி செய்கிற விதியாக என் ஆகக்கூடாது? என்றால், இவ்வண்ணமல்ல,—வேதாத்தவாக்யங்களுக்கும் புஸ்தகத்தைப்பார்த்தல் முதலியதின் வ்யுதாஸமானது அத்யயனவிதியினால் விதித்திருப்பதாலும், ப்ரஹ்மமீமாம்ஸையை எழுதல், படித்தல் முதலியது நிஷேதிக்கப்பட்டிராமையாலும், குரூபஸதனத்தில் ச்ரவண சப்தத்திற்கு முக்யார்த்தத்வமில்லாமையாலும், அந்த உபஸத்தியானது இங்கே விதிக்கப்பட்டதாக இருந்தபோதிலும், 'குருமேவாபிகச்சேத்' என்கிற வாக்யாந்தரத்தால் விதித்திருப்பதாலும்.

ந்யாயத்துடன்கூடிய வாக்யமாத்ரத்தால் அறியத்தகாததும் கேவலோபதேசத்தால் அறியத்தக்கதுமான அர்த்தவிசேஷத்தின் ச்ரவணமானது ச்ரோதவ்ய: என்கிற பதத்தினால் விதேயமென்று சொல்வது கூடாது,—மநநத்துக்கு முந்தி இருக்கவேண்டியதாதலால், இந்த ச்ரவணமானது ந்யாயத்தினால் உபகரிக்கப்பட்ட வாக்யஜந்யஜ்ஞாநரூபம் என்று அறியப்படுவதாலும், சப்தஸ்வாரஸ்யத்தினாலும். மந்தவ்ய: என்பது § ஆலம்பந ஸ்மிலநரூபமான மநநவிதியென்று சொல்லத்தக்கதல்ல,—ச்ரவண சப்தத்திற்கு ந்யாயோபேதமான வாக்யஜந்யஜ்ஞாநத்துக்குப்போல், மந்தவ்ய சப்தத்திற்கு அந்த ஜ்ஞாநத்தின் ப்ரதிஷ்டாபநத்தில் ப்ராவித்தி ப்ராகர்யத்தாலும், அதற்கு அபவாதமில்லாமையாலும், இரண்டுக்கும் அப்ராப்தமான அர்த்த தவய விதாயித்வத்தை ஒத்துக்கொண்டால் வாக்யபேதம் ப்ரஸங்கிப்பதாலும், கத்யங்தரம் இருக்க விசிஷ்டவிதாநாச்ரயணம் அந்யாய்யமாதலாலும். விதியோவென்றால், பதங்களாலறியப்பட்ட அர்த்தங்களில் ஓரிடத்தில் உபகூஹணசக்தியுள்ளதாக லாகவத்தின் பொருட்டு அதைத்தவிர்த்த மற்றவைகளில் தானுகவே அநுவாதத்தை அபேக்ஷித்து அடையும் தன்மையில்லாமையால், விசிஷ்டத்தில் தாத்பர்யத்தை அடைகிறது. இந்த இடத்திலோவென்றால், அநுவாதத்திற்கு ஸம்பவமிருப்பதால் விசிஷ்டவிஷயத்வகல்பம் யுக்தமல்ல. ஆகையால், அநுவாதம். இதனால் ச்ரவண சப்தத்திற்கு யாதவமிச்ரனால் சொல்லப்பட்ட நிர்வாஹம் நிராகரிக்கப்பட்டது. இந்த இடத்தில் த்ரஷ்டவ்ய சப்தமானது, உபாயோபேயநிலைகளில் ஸாதாரணமாக இருப்பதால் மேலே நியாமகமாயும் வ்யக்தமான அர்த்தத்துடன் கூடியதுமான வாக்யார்த்தத்தோடுகூட வ்யாக்யானம் செய்யப்படப்போகிறது. ந்து ஸாதாரணத்வமில்லை; த்ரஷ்டவ்ய: என்கிற தவ்யத்ப்ரத்யயத்தால் தர்சநத்திற்கு விதேயத்வம் அறியப்படுவதால், பலத்திற்கும் விதேயத்வம் கூடாததால், என்றால் கூறப்படுகிறது—நிதித்யாஸத்தைப்போல், தர்சநத்திற்கும் விதாநம் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டால் வாக்யபேதம் ப்ரஸங்கிப்பதாலும், நிச்சிதாநுவாதச்ரவண மநநஸாஹசர்யத்தாலும், விதித்வநிச்சயபர்யந்தத்தால் உபாயத்திற்கு தர்சநரூபத்வவிஷயப்ரமாணம் காணப்படாமையாலும், விசிஷ்டவிதித்வாச்ரயணம் கூடாது. 'மநஸைதாந் காமாந் பச்யந் ரமதே ய ஏதே ப்ரஹ்மலோகே பாராத்பாம் புரிசயம் புருஷமீக்ஷதே' (மனதினால் இந்த காமங்களைப்பார்த்துக்கொண்டு ரமிக்கிறான்—எவன் ஸ்ரீவைகுண்

§ ஆலம்பநஸ்பர்சனம்—அடிக்கடி பகவத்விக்ரஹஸ்வரூபத்தை சிந்தித்தல்.

டத்தில் பரமான வஸ்துவைக்காட்டிலும் பரஞ்சுவும், எல்லா ப்ராணிகளுடைய சரீரத்தில் அந்தர்பவேசித்திருப்பவனுமான புருஷனைக் காண்கிறோனே) இதமுதலியவைகளால் பல தசையில் தர்சநம் ப்ராமாணிகமாக இருப்பதாலும், ச்ரோதவ்ய என்கிற இடத்தில்போல, தவ்யதார்த்தத்தை அநாதரித்து த்ரஷ்டவ்ய சப்தத்திற்கு பலஸமர்ப்பகத்வம் சங்கிப்பது யுக்த மென்பதனால், மேலே வ்யாக்யேயத்வம்.—

பிறகு உபாஸநம் விதித்விதமென்பதை த்ருடப்படுத்துவதற்காக ஸூத்ரகாரருடைய உக்தியைக்காட்டுகிறார் வக்ஷ்யதிச என்று. அப்படிப்பட்ட ஸூத்ரத்தின் அஸம்பவத்தை நிரஸிப்பதற்கு ஸூத்ரத்தைஎடுக்கிறார்'ஆவ்ருத்தி' உபாஸநசப்தத்திற்குஎன்று.சாவணமில் லாமையால் ஸூத்ரத்திற்கு உபாஸகபாத்வம் அஸ்புடமென்று அதனுடைய அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார் ததிதம் என்று. இரண்டு மூன்று தடவை என்பதை வ்யாவ்ருத்திப்பதன் பொருட்டு "அஸக்ருத்" என்கிற ஸௌத்ரபதம். எதற்கு ஆவ்ருத்தி என்று அபேக்ஷை வருங்கால், கூறுகிறார் 'ததிதம் வேதகம்' என்று. ததிதம்— அந்த இந்த. மூன்முவத த்யா னத்தின் முடிவில் "ஏவம் முக்தபலாநியம: ததவஸ்தாவதருபேத:" என்று ப்ரஸ்தாபிக் கப்பட்டுள்ளதாலும், மோக்ஷத்தை பலமாக உடையதுமான ஜ்ஞாநமென்று பொருள். அல்லது, ப்ரஜ்ஞாம் குர்வீத இது முதலான ஸாம்ந்யசப்தத்தால் சொல்லப்பட்ட வேதக மானது அஸக்ருதாவ்ருத்திரூபமான உபாஸநமென்று பொருள்.

வாக்யத்தின் ஈற்றிலுள்ள அவகம்யதே என்ற பதத்தால் 'ஆவ்ருத்திரஸக்ருத்' என் கிற ஸூத்ரத்தின் அம்சம் வ்யாக்யாநிக்கப்பட்டது. உபதேசாத் என்கிறபதத்தை வ்யாக் யாநிக்கிறார் 'வித்யுபாஸ்யோ:' என்று. ஸ்தலத்ரயத்தையும் உதாஹரிக்கிறார் 'மந' என்று. மநோப்ரஹ்ம என்கிற வாக்யம் ராத்ரீருபேயாத் என்பதுபோல. 'ப்ரதிஷ்டஷ்டந்தீஹ வா ய ஏதா ராத்ரீருபயந்தி' (எவர்கள் ப்ரதிஷ்டாரூபமான பலணப்பெறுகிறார்கள்) என் கிற இடத்தில் 'ய ஏதா ராத்ரீ:' என்று ஸந்தாநுவாதம்போல, 'ஏவம் வேத' என்று முன் விதிக்கப்பட்டிருக்கிற உபாஸநத்தின் பலார்த்தமாக அநுவாதம். கொடுத்தல் அதிசக்தி முத லிய ஹேதுபேதத்தால் கீர்த்தி,யசஸ் இவ்விரண்டிக்கும்பேதம், மநோப்ரஹ்மேத்யுபாஸித (மனதை ப்ரஹ்மமென்று உபாஸிக்கடவன்.)இதைமுதலாகக்கொண்ட ப்ரகாணத்திலும், "யஸ்தத்வேத" இதுமுதலான ப்ரகாரணத்திலும் வேதந, உபாஸந, வாசிசப்தங்களிரண் டுக்கும் விலக்கமிருப்பதால் ப்ரகரணைக்யத்தைத்தெரியப்படுத்துவதற்காக "அக்ர" என்று உரைக்கப்பட்டது. 'அநும' எந்த தேவதையை உபாஸிக்கிறாயோ அந்த தேவதையைப் பருத்தறிந்து தெரிவிப்பீராக. அநுஎன்கிற உபஸர்கபூர்வகமான சாஸ்தாநுவுக்கு பருத் தறிதல் அர்த்தம், விவேசநம்செய்து தெரிவிப்பீரகளென்ற அர்த்தம், "வ்யவஹிதாச்ச" என்கிற ஸூத்ரத்திலுல் வேதத்தில் உபஸர்கங்களுக்கு வ்யவஹிதப்பாயோகம். 'ந ஸ வேத' என்கிற இடத்தில் ஸாமீப்யத்தினால் அத்ரசப்தத்திற்கு ப்ரயோகமில்லை. 'ந ஸ வேத' என் பது "அத யோஉந்யாம் தேவதாமுபாஸ்த" என்கிற இந்த வாக்யபூர்வகமாக உபக்ரமோப ஸம்ஹாரங்களில் உபாஸநசப்தம், நடுவில் வேதநசப்தம். இதுவும் முந்தின வாக்யத்தில் 'உபக்ரமோபஸம்ஹாராதர்சநாத்' என்கிற க்ரந்தத்தால் அபிப்ராயப்பட்டிருக்கிறது. "யஸ் தத்வேத" அந்த ப்ரமத்தையறிந்தவர் எந்த சைவர் 'யத்ஸ வேத' அந்த சைவருக்கு அறி யத்தக்கதான எந்த ப்ரஹ்மம். அதையறிந்தவரான யாதொரு ப்ரஹ்மம் சைவர். இவரா லறியத்தக்கது. இரண்டும் உனக்கு என்னால் உரைக்கப்பட்டது என்று அர்த்தம்.

ஸாமாந்யவிசேஷந்யாயத்தால் வேறு ப்ரகாணத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள ஜ்ஞாந ஸாமாந்யவாகியான சப்தங்களுக்கு விசேஷத்தில் பர்யவஸாநம்முக்தியே பாஷ்யகாரர்

லேயே காட்டப்பட்டிருக்கிறது. ஸமத்வயாக்யாநத்திலோவென்றால், ஒவ்வொரு ப்ர
கரணத்திலும் கலந்தே உபக்ரமோபஸம்ஹாரதாத்பர்யமானது "உபதேசாத்" என்கிற பதத்
திற்கு அர்த்தமாக உரைக்கப்பட்டது. இரண்டிடத்திலும் இரண்டும் ஹேதுவாகச்சொல்
லத்தக்கது, ஆயினும், விரிவாக இல்லாமலிருப்பதற்காக ஒவ்வொன்று சொல்லப்பட்டது.
அதினாலேதான் நான்காவது அத்யாயத்தில் இரண்டையும் காரணமாகக்கூறப்போகிறார்.
அப்படியில்லாவிட்டால் 'ததிதம் அபவர்கோபாயதயா விதித்விதம் வேதநம்' என்று
சொல்லப்பட்டிருக்கவேண்டாம். பின்னேயோவென்றால் 'த்யாநம் உபாஸநம்' என்றே
சொல்லப்பட்டிருக்கலாம். வேறுவிதமாக இருந்தால் சங்கிலிப்பிணைபோல், ஒன்றே
டொன்று கலந்து தொடர்ச்சியாக வருகிற வசநப்ரகரணத்திற்கு ஔசித்யம் இராது;—
பிந்தியும் "த்யாநஞ்ச தைலதாராவதவிச்சின்னஸ்ம்ருதிஸந்தாநரூபம்" என்ற முந்தி ப்ரக்
ருதமான த்யாநசப்தத்தினால் நிர்தேசிப்பதால் முந்தின க்ரந்தத்தில் த்யாநத்திற்கு உபாஸந
ரூபத்வம் விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்குமேயாகில், பிந்தி 'உபாஸநம் அவிச்சிந்நஸ்ம்ருதிஸந்தாநரூ
பம்' என்று உபாஸநசப்தத்தால் சொல்லப்பட்டிருக்கலாம்.

ஹாஷ்டி—

ய்ரா நஜ்ஞ தெதுயாஸாவதிவிஜ்ஞாஸ்ய தியஜ்ஞாந நாஸ்தி வம்;
ய்ரா வாஸ்ய தீ: | ஸ்ய திறுஜ்ஜை ஸவ புரூஸீ நாம் விஷ்ரொக்ஷ:'
ஊதி ப்ரூவாயா: ஸ்ய தெ ரவவமெ புரவாயகூரூவணாஸ்|ஸா
வ ஸ்ய தி கிபுரூ நஸஸா நாகாரா; 'விதி தெ ஹ்ரூடியஸ்ரூலா:
விதி ஜ்ஞெ ஸவ புஸம்ஸயா:| க்ஷீயந்தெ சாவஸ்ய கர்மாணி தஸ்மிந்
த்ரஷ்டி வஸாவரே' ஊதி நெநைகாயபுராஸ்| வாவஜ்ஞ ஸதி
ஞ்தாவா ஸரெ ஸ்ரஷ்டவ்ய: ஊதி நெந நிஷியபராஸ நஸ்ய தபு
நஸஸா நாகாரதா வியீயதெ | ஸவதி வ ஸ்ய தெஸாவ நாஸ்ரு
க்ஷ்டாத்ரபுரூ நரூவிதா |

த்யாகமாவது, எண்ணெயின் தாரைபோல, இடையின்றி
தொடர்ந்து வருகின்ற ஸ்ம்ருதி. தீருவமான ஸ்ம்ருதியானது
ஸ்ம்ருதி உண்டானால், ராகம் முதலிய எல்லா க்லேசங்களுக்கும் ஆத்
யந்திக நாசம், என்று தீருவமான ஸ்ம்ருதிக்கு மோக்ஷோபாயத்
வம் சுருதியினால் கூறப்பட்டிருப்பதால் அந்த ஸ்ம்ருதியும் தர்சந
மான ஆகாரத்துடன் கூடியது. 'அந்த பராவர வஸ்து நாணப்
பட்டவுடன் ஹ்ருதயத்திலுள்ள ராகாதிகள் பினங்துபோகின்றன.
எல்லா ஸம்சயங்களும், விபர்யயங்களும் வெட்டப்படுகின்றன. இவ
ஐடைய கர்மாக்கள் நாசமடைகின்றன' என்கிற வசநத்தோடு
ஏகார்த்தமாக இருப்பதால். ஆகவே, 'ஆத்மாவா அரே த்ரஷ்
டவ்ய:' என்கிற சுருதிவசநத்தினால் நிதித்யாஸநத்திற்கு தர்சநமா

ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ

த்ரஷ்டவ்ய சப்தத்திற்கு பலதசையில் அபிப்ராயத்வசங்கையை நிவ்ருத்திப்பதற்காக. தர்சந சப்தத்திற்கு ஜ்ஞாநஸாமாந்யபரத்வம் ஸம்பவித்தாலும் "த்ரஷ்ட்வ்ய : ச்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்ய:, ஆத்தமநி கல்வரே த்ருஷ்டே ச்ருதே மதே விஜ்ஞாதே இதம் ஸர்வம் விதிதம்" என்று ச்ரவணாதிகள் தனித்துச்சொல்லப்பட்டிருப்பதால் த்ரஷ்ட்வ்ய : என்கிற பதமானது ஸாக்ஷாத்காரரூபத்வபரம். த்ருஷ்டசப்தமும் அதற்கு ஸமானமான பொருளுள்ளது. அதுவும் உபாயதசையில் அபிப்ராயமுள்ளது,—அது பார்க்கப்பட்டவுடன் ஹ்ருதயக்ரந்தியானது பிளக்கப்படுகிறதென்று சொல்லப்பட்டிருப்பதால் 'எதனால் நான் மோக்ஷத்தைப்பெற்றவனாக ஆவேன், பொருளால் மொக்ஷத்தை அடைய ஆசைப்படுவதில் பயனில்லை. இவ்வளவேதான் அர்த்தம்' என்கிற மோக்ஷமுள்ள முன்பின் வாக்யங்களில் பலத்தை நிர்தேசித்திருப்பதாலும், வேறு ப்ரகாரணத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற ஸாக்ஷாத்காரத்வமானது இங்கேயும் சொல்லுவதற்கு அபேக்ஷிக்கப்பட்டிருப்பதாலும், அபேக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிற விதியைவிட அபேக்ஷிக்கப்பட்டிராததை விதிப்பது துர்பலமாதலாலும்.

த்ருவாநுஸ்ம்ருதிக்கே தர்சநரூபத்வவிதியானது யுக்தமன்று. வெவ்வேறு ப்ரகாணங்களில் கூறப்பட்டுள்ள த்ருவாநுஸ்ம்ருதி, தர்சநம்—இரண்டுக்கும் தஹரசாண்டில்யாதிவித்யைகளைப்போல அந்யோந்யாநபேக்ஷோபாயத்வமன்றோ அறியப்படுறது—என்றால், இவ்வண்ணமல்ல,—'த்ரஷ்டவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்ய'என்று ஒரே வாக்யத்தில் விதிக்கப்பட்டிருப்பதால். அங்கும் இரண்டு வித்யைகளின் விதாநம் சங்கிக்கவேண்டாம் ரூபபேதமில்லாமையால். அதனால்தான் ஏகவாக்யத்வம் ஸம்பவிக்கும்பொழுது வாக்யபேதத்தை ஆச்ரயிப்பது கூடாததாலும், வித்யாந்தரங்களைப்போல் அவ்விரண்டுக்கும் விகல்பப்ரஸங்கம் வருதலாலும். நிரபேக்ஷோபாயத்வவாதிக்கு அவ்விரண்டுக்கும் விகல்பம் இஷ்டம்—என்றால் அல்ல. வேறு கதி இருக்கும்பொழுது எட்டு விததோஷதுஷ்டமான அது ஏற்றுக்கொள்ளுவதற்குத் தகுதியுள்ளதாகாது.

வ்ரீஹியவசாஸ்த்ரங்களில் அந்த விகல்பத்துக்கு எட்டுதோஷங்களால் துஷ்டத்வம் காண்பிக்கப்படுகிறதன்றோ, கவ்ரீஹியை அநுஷ்டிக்கும் தருணத்தில் யவசாஸ்த்ரத்துக்கு ப்ராமாண்யத்யாகம், (உ) இல்லாத அப்ராமாண்யத்தை ஏற்படுத்தல், (௩) யவாநுஷ்டாநத்தில் அதற்கு இழக்கப்பட்ட ப்ராமாண்யத்தால் ஸ்வீகரித்தல், (௪)ஸ்வீகரிக்கப்பட்ட அப்ராமாண்யத்தை த்யாகம்செய்தல், என்று யவசாஸ்த்ரத்தில் நான்கு தோஷங்கள். (க) யவாநுஷ்டான வேளையிலேயே முதன்மையான ப்ரயோகத்தில் ஸ்வீகரிக்கப்பட்ட வ்ரீஹிசாஸ்த்ரப்ராமாண்யத்யாகம், (உ) அதற்கு அப்ராமாண்யகல்பநம், (௩) மூன்றாவது ப்ரயோகத்தில் வ்ரீஹிகள் உபாதாநம் செய்யப்படும் ஸமயத்தில் இரண்டாவது ப்ரயோகத்தில் ஸ்வீகரிக்கப்பட்ட வ்ரீஹிசாஸ்த்ரப்ராமாண்யத்யாகம். (௪) இழக்கப்பட்ட ப்ராமாண்யத்தை ஏற்றுக்கொள்வது என்று வ்ரீஹிசாஸ்த்ரத்தில் நான்குதோஷங்கள். இங்கும் ஸம்பவத்துக்குத் தக்கபடி தோஷப்ராப்தி அன்றிக்கே, ப்ரதிபத்திவாயம், அநுஷ்டாநவாயதம், பூர்வவாயம், பலவாயம்—என ஒவ்வொன்றிலும் நான்கு தோஷங்கள் வருவதால் எட்டுதோஷங்களால் துஷ்டத்வம் ஸித்திக்கிறது. ஆகையால், வேறு கதி இருக்கும்பொழுது விகல்பம் கூடாதாதலால் த்ருவாநுஸ்ம்ருதி, தர்சநம் —இவ்விரண்டுக்கும் தனித்து உபாயத்வம் கிடையாது. ஸச்சயமும் இல்லை. சசப்தம் கேட்கப்படாததால் தர்சபூர்ணமாஸங்களுக்குப்போல, த்வந்தவ்நிர்த்தேசமில்லாமையாலும். பரமாத்மா அதீதத்ரியமாதலால் ஸாக்ஷாக்காரம் கண்ணால் சப்தச்ரவணம்போல யோகத்தைத்தொடங்கினவனைத் குறித்து அந்த ப்ரஹமஸாக்ஷாத்காரவிதாநம் அசக்யமாக இருப்பதாலும், சப்தவிஷயங்க

ளான ஸ்மரணம், சாக்ஷாஷஜ்ஞாநம்—இவ்விரண்டுக்கும்போல, ஸமுச்சயமானது அநுப பந்நம்.

பரமாத்மா யோகத்தினால் பரிசுத்தமான மனதினால் க்ரஹிக்கதக்கவனாக இருப்ப தால் அந்த பரமாத்மாவைக்காண்பது கண்ணால் சப்தத்தை க்ரஹிப்பதுபோலுமென்று சொல்லக்கூடாதாதலால் தர்சநோபாயமாக இருககிற வ்யாபாரத்திற்கு விதேயத்வம் உப பந்நமாவதால் ஸமுச்சயம் ஸம்பவிக்கிறதென்றால்,—உண்மையே; அவனுடைய தர்சநத் திற்கு உபாயம் எது? 'ததஸ்து தம் பச்யதேநிஷ்களம் த்யாயமாந:' (அந்த பரமாத்மாவை ஸாக்ஷாத்கரிக்கிறான்.) என்கிற ச்ருதியிருப்பதினால் த்யாநமே என்றால், அப்பொழுது த்ரஷ்டவ்ய: நிதித்யாஸிதவ்ய: என்கிற இரண்டு பதங்களுக்கும் புநருக்தி ஏற்படும். இரண்டுக்கும் தர்சநோபாயத்யாநவிதிபரத்வம் ஸமாநமாதலால் த்ரஷ்டவ்ய:' என்று தர்ச நோபாயம் விதிக்கப்பட்டவுன் எது உபாயமென்று அபேக்ஷிக்குங்கால் நிதித்யாஸநம் விதிக் கப்படுகிறது.

த்ரஷ்ட்வ்ய:'' என்கிற பதமில்லாவிடில் நிதித்யாஸநத்திற்கு தர்சநோபாயத்வமறியப் படமாட்டாததாலல் அதைத்தெரிவிப்பதற்காக ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருப்பதால் புநருக்தி இல்லை—என்று சொல்வாயேயாகில், அது சரியல்ல. த்ரஷ்டவ்யபதத்தைககேட்டும் தர்சநத் திற்கு த்யாநஸாத்யத்வம் தோன்றாதாதலால். 'தர்சநத்தில் விருப்பமுள்ளவனால்' என்று இல்லையே. அவ்வாறு இருந்தாலன்றோ ஸ்வர்கயாகங்களைப்போல் ஸாத்யஸாதநபாவம் அறியப்பட்டதாகும். த்யாநத்தைக்குறித்து ச்ரவணமநநங்களுக்குப்போல, தர்சாத்தைக் குறித்து த்யாநத்திற்கு த்ருஷ்டமான உபகாரம் ஒன்றுமில்லை,—ஆகையால் வேறுப்ரமா ணத்தினால் அவ்விரண்டிருக்கும் ஸாத்ய ஸாதநபாவஜ்ஞாநமேற்படுவதால் வையர்த்யம். மேலும், தர்சநம் த்யானஸாத்யமானால், த்யாநம், தர்சநம்—இரண்டுக்கும் ஸமுச்சயமும் ஸம்வியாது: தர்சநந்தைக்குறித்து ஸமுச்சயத்தை சொல்லுவாயாகில், தர்சநத்திற்கு தர்சநம் ஸாதநமென்று ஆத்மாச்ரய தோஷம் ப்ரஸங்கிக்கும். மோக்ஷத்தைக்குறித்து ஸமு ச்யத்திற்கு சம்பவமில்லை, தன்னால் ஸாதிக்கப்பட்ட தர்சநத்தினால் விலக்கப்பட்டிருக்கிற த்யாநத்திற்கு மோக்ஷத்தைக்குறித்து தர்சநத்தோடுகூட நெருங்கின ஓர் வித உபகாரமு மில்லாமையால். யாகத்தின் நிஷ்பத்தியை ப்ரயோஜனமாகக்கொண்ட ப்ரோக்ஷணம், அவகாதம்—முதலியவைகளுக்கு அபூர்வத்தை உண்டுபண்ணுவதில் யாகத்தோடுகூட ஸமுச்சயமில்லையன்றோ. ஸாக்ஷாத்காரத்தைக்குறித்து த்யாநத்துக்கு இடைவெளியின்றி நெருங்கின உபகாரம் ஸித்திப்பதின்பொருட்டு, தர்சநஸமாகாரம் என ஜ்ஞாநாந்தரம்நவி தேயமென்று சொல்லப்படுமேயாகில், அது யுக்தமல்ல,—ஸ்வர்கத்தைக்குறித்து ஜ்யோதி ஷ்டோம்ம்போல, நிதித்யாஸநத்திற்கு ஸ்ரத்யத்தைக்குறித்து நிரபேக்ஷோபாயத்வப்ரதீதி யின் ஸ்வாரஸ்யத்திற்கு பங்கம் ப்ரஸங்கிப்பதால். ''ஜ்யோதிஷ்டோமேந ஸ்வர்காமோ யஜேத'' என்கிற வாக்யத்தினால் அறியப்பட்டிருக்கிற ஜ்யோதிஷ்டோமத்திற்கு ஸ்வர்க ஸாதநத்வமானது வேறு கர்மாவை அபேக்ஷிக்கிறதாக அறியப்படுகிறதில்லையன்றோ— இந்த இடத்தில் சப்தமுமில்லை, த்வந்த்வஸமாஸமுமில்லை. ஆகையால், தர்சநஸமா நாகாரதாரூப விசேஷணத்திற்கு எது விசேஷ்யமென்று ஆகாங்க்ஷித்தால்,வேறு விசேஷ்ய மும் காணப்படவில்லை. நிதித்யாஸநமோ பக்கத்திலிருக்கிறது. ஆகையால், அதே தர்சநஸ மாநாகாரமாக விதிக்க விரும்பப்பட்டதென்று ஒப்புக்கொள்வது யுக்தமானது. அவ்வாறு ஒப் புக்கொண்டால் வாக்யபேதமும் உண்டாகாது. நிதித்யாஸநத்திற்கு நிரபேக்ஷோபாயதா ப்ரதீதிஸ்வாரஸ்யமும் பாதிக்கப்படமாட்டாது.

விதிஷ்டவிதியை ஆச்ரயிக்கும்பக்ஷத்தில் உபதேசத்தினுலேயே அறியத்தக்க அர்த்தத்தின் ச்ரவணம், சுபாச்ரயமகநம், தர்சநம்—இவைகளோடுகூடின நித்யாஸநவிதி என் இருக்கக்கூடாதென்றுல் இவ்வண்ணமல்ல,—நான்கு அம்சங்களில் தாத்பர்யம் கல்பிப்பதைவிட இரண்டுக்கு அந்த தாத்பர்யத்தைக்கல்பிப்பதில் லாகவமிருப்பதால், இன்னமும் லகுவானபக்ஷம் ஸம்பவிக்கிறதாக இருக்க குருவான பக்ஷத்தை ஆச்ரயிப்பது பொருந்தாததாலும். இந்த வாக்யத்தில் விதாநமில்லாமையால், உபதேசத்தால் வரத்தக்க அர்த்தஜ்ஞாநம், ஆலம்பநஸம்சிலநம்—இவ்விரண்டுக்கும் அவித்தியானது ஸந்தேஹிக்கத்தக்கதல்ல, 'தஸ்மாத் ப்ராஹ்மண: பாண்டித்யம் நிர்வித்ய பால்யேந திஷ்டாஸேத் பால்யஞ்ச பாண்டித்யஞ்ச நிர்வித்யாத முநி:' (ஆதலால் ப்ராஹ்மணன் பாண்டித்யத்தைப்பெற்று பாலபாவத்தோடு இருக்க விரும்பவேண்டும். பால்யத்தையும் பாண்டித்யத்தையும் பெற்று பிறகு முனியாக ஆகிறான்.) என்று தன்னுடைய வித்திக்கு வேறொன்றை அபேக்ஷியாத வாக்யாந்தரத்தால் விதித்திருப்பதால் அதல்லவோ நிரூபிக்கப்படப் போகிறது. ஆகையால், தர்சநஸமாநாகாரத்வ விசிஷ்ட நித்யாஸநம் விதிக்கப்படுகிறது. இப்படி இருந்தபோதிலும் எல்லா உபாஸநங்களுக்கும் தர்சநஸமாநாகாரரூபத்வவித்தி வராது,—த்ரஷ்டவ்யோ நித்யாவித்வய: என்கிற வாக்யமானது மைத்ரேயீப்ராஹ்மணத்திலிருப்பதால். ஆகையால், அங்கு ப்ரதிபாதிக்கத்தக்க உபாஸநாவிசேஷத்துக்கே அப்படிப்பட்ட ஸ்வரூபம் ப்ரதிபாதிக்கத்தக்கதாக ஆகும் என்றுல்; இவ்வண்ணமல்ல,—" ஆத்மாகல்வரே த்ரஷ்டே ச்ருதே மதே விஜ்ஞாதே இதம் ஸர்வம் விதிதம்" என்கிற அவ்விடத்திலிருக்கிற வாக்யத்தினுலே ஜகத்காரணவிஷயமான எல்லா உபாஸநங்களுக்கும் தர்சநஸமாநாகாரநித்யாஸநரூபத்வமறியப்படுவதால். இந்த வாக்யம் வித்யாவிசேஷவிதாயகமல்ல; காரணஜ்ஞாநத்தால் எல்லாம் அறியப்பட்டதாக ஆகிறதென்கிற ப்ரதிஜ்ஞாநப்ரதாந யத்தால். காரணமேயன்றே எல்லா வித்யைகளாலும் உபாஸிக்கத்தக்கது; 'எது த்யாகம் செய்யத்தக்கது' என்று தொடங்கி 'காரணந்து த்யேய' என்று காரணத்துக்கே த்யேயத்வத்தை விதித்திருப்பதால். காரணவிஷயமான உபாஸநமானது இந்த இடத்தில் தர்சநஸமாநாகாரநித்யாஸநரூபமாக அறியப்படுகிறது. இந்த வாக்யத்தில் விஜ்ஞாத சப்தம் நித்யாஸநத்தைச்சொல்லுகிறது,— 'த்ரஷ்டவ்ய: ச்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்பாலிதவ்ய: த்ருஷ்டே ச்ருதே மதே விஜ்ஞாதே' என்கிற ஸ்தாநப்ரமாணத்தினுல். அதனுல் இந்த வாக்யமானது ஸ்வவித்யாஸாதாரண காரணமத்ர விஷயமாக இருப்பதால் ஜகத்காரணோபாஸநமாகில் அது தர்சநஸமாநாகார நிதித்யாஸந ரூபமென்று அறியப்படுகிறது.

மேலும், பற்பல வித்யைகளுக்கு விகல்பம் சொல்லப்படப்போவதால், குருபக்ஷ விஷயமான சாஸ்த்ரத்திற்கு வையர்த்ய ப்ரஸக்தி வருவதால் குருகுலயத்நங்களுக்கு விகல்பம் தகாதாதலாலும், வஸ்துஸாமர்த்யம் ப்ரகரணத்தைவிட அதிக பலமுள்ளதாக இருப்பதாலும், த்ருவாநுஸ்ம்ருதிரூபத்வமும், தர்சநரூபத்வமும், இனி சொல்லப்போகிற பக்திரூபத்வமும் எல்லா வித்யைகளுக்கும் ஸாதாரணமான ஆகாரங்களாக ஆவதற்குத்தகுதியுள்ளவைகள். இந்த்ரியங்களால் உண்டாகும் அநுபவத்துக்கல்லவோ அபரோக்ஷரூபத்வம், அவ்வாறு இருக்க—அது எப்படி ஸம்பவிக்கும்? என்றுல் கூறுகிறார் 'பவதிக' என்று பாவநை - வாஸநை. தர்சநரூபதா - தர்சந ஸமாநாகாரம். 'த்ருஷ்டே த்ருஷ்டேச பச்யாமி' (ஒவ்வொரு மாத்திரையும் பார்க்கிறேன்) இது முதலிய இடங்களில் கூட ஸ்ம்ருதிக்கு தர்சநஸமாநாகாரத்வம் காணப்பட்டிருக்கிறதென்று கருத்து.

அதுவும் அதிவிசததராபாஸரூபத்வம். இது அநுபவத்திற்கு அஸாதாராண்யன்று,—ஸ்ம்ருதிக்கும் அது ஸம்பவிப்பது ப்ராமாணிகமாதலால். தர்சநஸமாநாகாரத்வம் யுக்த மல்ல, தர்சநத்தைச்சொல்லுகிற சப்தத்தினுல் அந்த தர்சநஸமாநாகாரத்தை உபாஸ்தா பிப்பது முக்யமில்லாதிருப்பதால் "ந விதௌ பர: சப்தார்த்த:" என்றல்லவோ ந்யாய மறிந்தவர்கள் சொல்வது—என்று கேட்கில், அல்ல. அவர்களாலேயே "தர்சபூர்ணமா ஸாப்யாம் ஸ்வர்காமோ யஜேத" (ஸ்வர்கத்தை விரும்புகிறவன் தர்சபூர்ணமாஸங்க ளால் தேவதையை ஆராதிக்கக்கடவன்) என்கிற இடத்தில் தர்சபூர்ணமாஸசப்தங்க ளுக்கு லக்ஷணையினுலும், ச்யேநாதி வாக்யத்தில் ச்யேநாதி சப்தங்களுக்கு கௌணீவ்ருத்தி யினுல் கர்மஸாமதேயத்வம் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருப்பதாலும், "அர்யமந்தர்வேதி மிநுயா தர்யம் பஹிர்வேதி"

(பாதி அந்தர்வேதியிலும் பாதி பஹிர்வேதியிலும் சேரக்கடவான்) என்கிற இடத்திலும் மத்யதேசலக்ஷணை அங்கீகரிக்கப்பட்டிருப்பதாலும். விசததராத்வம் பல ரூபமாதலால், அபுருஷதந்த்ரத்திற்கு எவ்வாறு விதாநமென்று வினவுவது ஸரியல்ல; † ஆஜ்யாவேக்ஷணத்தைப்போல, விதாநத்திற்கும் உபயத்தி வருவதால். அங்கு ஆஜ்யஸா க்ஷாத்காரத்திற்கு ஹேதுவாக இருக்கிற வ்யாபாரவிஷயமான விதி என்ருலோ, அது ஸரியல்ல. இங்கேயும் அதிவிசததராபாவத்துடன் கூடின ஸ்ம்ருதிஸந்ததிவிஷயமான மநோவ்யாபாரவிதி என்று உபபந்நமாகிறது.

பாஷ்யம்:—

வாக்யகாரஸ்ஸைதத்பூர்வபக்ஷிதம்—"வெதநாவாஸ நம் வ்யாஸ தபிஷயை ஸ்ருஷ்டாஸ்" இதி| ஸவநாவஸாநவிஷயா சோக்ஷாயநதயா விஹிதம் வெதநாவாஸநம் தூரதஸ்தம்| 'ஸ கூரஸ் பூதயம் கூயூபாஜ்ஜுஹ்வாமுபூ கூதகவாஸ் பூயாஜாஜி வஸ்' இதி வத்ஸபுவக்ஷம் கூகவா 'ஸ்ருக்ஸ்ருவாவாஸநஸ்வாஸ்' இதி வெதநஸவகூரதாவபூதம் சோக்ஷாயநதிதி நிர்ணீதம்| 'உவாவாஸநம் வ்யாஸ் ப்ரூவாநூபூதி ஸ்ருநாஸிவபுவநாபூ' இதி தவைவ வெதவெரவாவாஸநஸ்ஸவ்யாவகூரதாவபூ தவ ப்ரூவாநூபூதிகவநவணீதம்| வெயம் பூதிஸ்ருநஸ்ஸவம் பூதிவாதிதா| ஸ்ருநஸ்ஸவதா வ பூதக்ஷதாவதிதி|

வவம் பூதக்ஷதாவஹாவவபூவாயநஸ்ஸதாம் பூதிம் விஸிநஷ்டி—"நாயஸாதா பூவவதெந முலெபூ நதெயா நவவநா ஸ்ருதெந யதெவெஷ பூணுதெ தெந முலுபூவ வெபூஷ சூதா விபூணுதெ தந்ஸ்ருதி" இதி| கூதெநகெவ

† ஆஜ்யாவேக்ஷணம்—நெய்யைப்பார்த்தல்.

ஸ்ரீவணஸ நஸ நிஷ்யாஸ நாஸாதஸ்ஸாத்ஸ நாவாயகஸஸ்ஸா
யஸெவெஷ சூத்தா வ்ரணஸ்தெ தெஸெவ ஸுலஸ்' இதஸ்தே|
வியதஸ் வாவ ஹி வாணீயொ லவதி| யஸ்யாயம் நிராதிஸயவி
யஸ் வாவாஸ்ய வியதஸொ லவதி| யஸ்யாயம் வியதஸ் சூத்தாநம்
ஸ்ராவொதி தஸ்ய ஸ்வயஸெவ லாபவாந் ஸ்யாதத ஆதி லாபவதெ
வொத்தே—

'தெஷாம் ஸததயுக்தாநாம் பஜதாம் ப்ரீதிபூர்வகம்
ததாமி புத்தியொகம் தம் யெந மாமுபயாந்தி தெ' இதி,
ப்ரியொஹி ஜ்ஞாநிநொத்யர்த்தமஹம் ஸ ச மம ப்ரியஸ்' இதிச||

வாக்யகாரரால் இவை அனைத்தும் விஸ்தரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன—'வேதகமென்பது உபாஸகமே - அந்த வேதகவிஷயத்தில் உபாஸகசப்தம் விதியில் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருப்பதால், என்று. எல்லா உபநிஷத்துகளிலும் மோக்ஷத்திற்கு ஸாதகமாக விதிக்கப்பட்டிருக்கிற வேதகம் உபாஸகமென்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. யஜ்ஞாங்கமான ப்ரயாஜம் முதலியதுபோல, வேதகத்தை ஒரு தடவை செய்வதிலேயே விதாயகசாஸ்த்ரம் சரிதார்த்தமாகிறபடியால்' என்று பூர்வபக்ஷத்தைச்செய்து, 'அந்த வேதகத்துக்கு உபாஸகரூபத்வம் ஸித்தாந்தம் செய்யப்பட்டிருப்பதனால்' என்று அடிக்கடி ஆவ்ருத்தி செய்யப்பட்ட வேதகம் மோக்ஷஸாதகமென்று நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. 'உபாஸகமென்பது த்ருவாநுஸ்ம்ருதி சருதிவாக்யத்தாலும்' என்று உபாஸகரூபமாகவும் அநேக்ருதாவ்ருத்தமாகவுமிருக்கிற அந்த வேதகத்திற்கே த்ருவாநுஸ்ம்ருதித்வம் வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவ்விதமுள்ள இந்த ஸ்ம்ருதியானது தர்சகரூபமாக ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

தர்சகரூபத்வமாவது ப்ரத்யக்ஷஸ்வபாவத்தை அடைக்திருக்கிறதும், மோக்ஷத்திற்கு ஸாதகபூதையாக இருக்கிறதுமான ஸ்ம்ருதியை வேதம் விசேஷித்துச்சொல்லுகிறது.

'இந்த ஆத்மா மகத்தினாலும் பஹுச்ரவணத்தினாலும் அடையத்தக்கவனல்ல. எவனை அவனே வரிக்கிறானே அவனாலடையத்தக்கவன்; அவனுக்கே இந்த ஆத்மா தன்திருமேனியை வெளிப்படுத்துகிறான்' என்று. இதனால் ப்ரீதியில்லாத ச்ரவண,

மநந, நிதித்யாஸநங்களுக்கு ஆத்மப்ராப்திவிஷயத்தில் அநுபாயத்வத்தை சொல்லிவிட்டு, இந்த ஆத்மா எவனைத் தானே வரிக்கிறானோ அவனாலேயே அடையத்தக்கவனென்று சொல்லப்பட்டது. ப்ரியதமனேயன்றோ வரிக்கத்தக்கவனாக ஆகிறான். எவனுக்கு இவன் நிரதிசயப்ரீதிவிஷமாக இருக்கிறானோ, அவனே இவனுக்கு ப்ரியதமனாக ஆகிறான். ப்ரியதமனான இவன் எப்படி ஆத்மாவை அடைவனோ, அவ்வாறு பகவான் தானே முயற்சிக்கிறான் என்று பகவானாலேயே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது—

'இடைவிடாத ஸம்பந்தத்தை விரும்புகிறவர்களும் ப்ரீதிபூர்வகமாய் என்னை பஜிப்பவர்களுமான அவர்கள் என்னை எதனால் அடைவார்களோ அந்த புத்தியோத்தை நான் கொடுக்கிறேன்' என்றும்.

'ஜ்ஞாநிக்கு நான் எவ்வளவுமட்டில் ப்ரியன் என்பது சொல்ல முடியாது அவ்வண்ணமே அவனும் எனக்கு ப்ரியன்' என்று.

ச்ருதப்ரகாசிகை:—

பிறகு ஸூத்ரகாரருடைய அபிப்ராயத்தை அறிந்தவர்களுடைய வசநத்தைக்காட்டுகிறார்—"வாக்யகாரேண" என்று. "ஏதத்ஸர்வம்" ஸூத்ரகாரரால் கண்டோக்தமாயும் அபிப்ராயப்பட்டுள்ளதாயுமென்றுபொருள்.

"ப்ரபஞ்சிதம்" பூர்வபக்ஷஸித்தாந்தரூபமாக உரைக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று பொருள். ப்ரபஞ்சமும்—"வேதநமுபாஸநம் ஸ்யாத்" இதுமுதலான நான்கு வாக்யங்களால்.

வாக்யம் ஒவ்வொன்றையும் வ்யாக்யாநிக்கிறார். "ஸர்வாஸூபநிஷத்ஸு" சாந்தோக்யத்தில் மாத்ரமல்லவென்று அர்த்தம். மோக்ஷஸாதநமாக விதிக்கப்பட்ட வேதநமென்பதினால் கடாதிஜ்ஞாநம் வ்யாவ்ருத்திக்கப்பட்டது. விஹிதமென்பதினால் அநுவதிக்கப்பட்ட ச்ரவணம் முதலியதின் வ்யாவ்ருத்தி ஸித்தித்தது, இந்த அர்த்தத்தை பூர்வபக்ஷஸித்தாந்தரூபத்தால் வெளிப்படுத்துவதற்காகவும், 'ஸக்ருத்ப்ரத்யயம் குர்யாத், என்கிற வாக்யத்திற்கு பூர்வபக்ஷபரத்வசங்கையின் வ்யாவ்ருத்திக்காகவும், ஸக்ருத் இதுமுதலியதை வ்யாக்யாநிக்கிறார். 'ஸக்ருத்' என்கிற பதத்தை முதலில் கொண்டிருக்கிற வாக்யமே பூர்வபக்ஷபரம். "வேதநமுபாஸநம் ஸ்யாத்" என்கிற வாக்யேம் பூர்வபக்ஷபரம் அல்ல; பின்பே வேதநத்திற்கு உபாஸநாரூபத்வம் ஸித்தாந்தம் செய்யப்படப்போவதால் என்று கருத்து. அவ்வண்ணமே ஸித்தாந்திக்கப்பட்டிருப்பதைக்காட்டுகிறார் 'ஸித்தந்து' என்று. ஸித்தந்து ஸித்தாந்தமோவென்றால் என்று அர்த்தம். அன்றிக்கே, வேதநமானது உபாஸநம் என்று ஸித்தம் என்று பொருள்.

'உபாஸநசப்தாத்' என்பதை வ்யாக்யாக்யாநிக்கிறார் 'வேதநம் அஸக்ருதாவ்ருத்தம்' என்று. இதற்கு ஸூத்ரகாரரால் அபிப்ராயப்படப்பட்டுள்ளதும், வாக்யகாரராலே கண்டோக்தமாயுமிருக்கிற அவிச்சிந்நஸ்ம்ருதிஸந்ததிரூபத்வத்தைக் காட்டுகிறார் 'உபாஸநம்

ஸ்யாத்' என்று. 'தர்சநாத்' லோகத்தில் காணப்படுவதால். 'நிர்வசநாத்'—சுருதிவாக்யத்தினால். 'தஸ்யைவ' மோக்ஷஸாதநமாக விதிக்கப்பட்டிருக்கிற என்று அர்த்தம். "உபாஸநாரூபஸ்ய" என்பது ஹேதுகர்பம். உபாஸநாரூபத்வாத்—அடிக்கடி ஆவ்ருத்தி செய்யப்பட்டிருக்கிற வேதநமானது உபாஸநாசப்தவாச்யமாக இருப்பதால், என்று அர்த்தம்,—அடிக்கடி ஆவ்ருத்திக்கப்பட்டிருக்கிற ஜ்ஞாநமல்லவோ உபாஸநம்!

இவ்வண்ணமாக அவிச்சிந்நஸ்ம்ருதிஸந்ததிரூபத்வம் உபபாதிக்கப்பட்டது. ஸூத்ரகாரரால் கண்டோக்தமான அஸக்ருத் ஆவ்ருத்திரூபத்வத்தையும், அவரால் அபிப்ராயப்படப்பட்டிருக்கிற த்ருவாநுஸ்ம்ருதித்வத்தையும் சொல்லுகிற வாக்யகாரருக்கு இது கருத்து:—இதற்கு ஸமாநமான ந்யாயத்துடன் கூடி இருப்பதால், விசேஷாந்தரோபஸ்தாபக வாக்யமிருந்தால் வேதநம்முதலிய சப்தங்கள் அந்த விசேஷாந்தரங்களில் பர்யவஸாந மூள்ளவைகளாக ஆகுமென்று.

ஆகையால், மூன்கூறப்பட்டுள்ள தர்சநஸமாநாகாரத்வமும், வாக்யகாரருக்கு அபிப்ரேதமென்பதை அபிப்ராயங்கொண்டு கூறுகிறார் 'ஸ்யாம்' என்று. ஸ்யாம்—அஸக்ருதாவ்ருத்திரூபமாயும், த்ருவாநுஸ்ம்ருதிரூபையாயுமிருக்கிற என்று அர்த்தம்.

தர்சநசப்தத்திற்கு அர்த்தகர்சீ, தத்வதர்சீ — இது முதலிய ப்ரயோகத்தினால் பரோக்ஷாபரோக்ஷஸாதாரண்யத்தை ஆசங்கித்துச் சொல்லுகிறார் — 'தர்சநரூபதாசப்தஸ்யாபத்தி :' என்று. ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரத்தைப்பெறுதல் என்று அர்த்தம். 'ஆத்மாவானது காணப்பட்டால், கேட்கப்பட்டால், மநநம் செய்யப்பட்டால், அறியப்பட்டால், இவை அநேகத்தாம் அறியப்பட்டதாக ஆகும். ஹே! ஆத்மா காணத்தக்கது கேட்க்கத்தக்கது, மநநம் செய்யத்தக்கது, நிதித்யாஸநஞ் செய்யத்தக்கது'—என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிற ச்ரவணம் முதலிய பரோக்ஷஜ்ஞாநபர்வங்களில்கூட தனித்து நிர்தேசிப்பதாலென்று கருத்து.

ஸூத்ரகாரவாக்யகாரர்கள் இருவர்களுக்கும் விசேஷாந்தரோபஸ்தாபக சப்தமிருக்குமேயாகில் அதில் பர்யவஸாநம் செய்வது ஸம்மதமாதலால், வேறு சுருதியால் விதிக்கமான வேறு விசேஷமிருக்கிறதென்று சொல்லுகிறார் 'ஏவம்' என்று. இதனால் ச்ரவணம் முதலியவைகளுக்கு முக்தியுபாயத்வம் நிஷேதிக்கப்பட்டிருப்பதினால், உபாஸநத்திற்கு மோக்ஷோபாயத்வமில்லை என்கிற சங்கையினுடைய நிராஸமும் ஏற்படுகிறது. சொல்லப்பட்ட ப்ரகாரம் ஸாமாந்யவிசேஷந்யாயத்தால் ஸ்ம்ருதிப்ரத்யக்ஷதையை அடைந்திருக்கிறதென்று அர்த்தம்.

'அபவர்கஸாதநபூதம்' என்பதனால் †ப்ரதீகோபாஸநம் விலக்கப்பட்டது. 'நாயமாத்மா-' ப்ரவசநமானது மநநபலமாக இருப்பதால், ப்ரவசநசப்தத்தினால் மநநத்தைத் தெரிவிக்கிறார். மநநமானது ஆசார்யனுடைய ப்ரவசநபலமாக இருப்பதாலாவது, 'ப்ரோச்யதே அநேந' என்கிற கரணவ்யுத்பத்தியினாலாவது, ப்ரவசநம் மநநம். மேதா—நிதித்யாஸநம்; பரிசேஷத்தால். இந்த வாக்யத்தில் ச்ரவணம் முதலியவைகளுக்கு அநுபாயத்வம் அறியப்படுகிறது. த்ருவாநுஸ்ம்ருதி விசேஷணத்வத்தினால் ஒன்றும் அறியப்படவில்லை. ஆகையால், அதை

† ப்ரதீகோபாஸநம்—நாமாதிகளில் ப்ரஹ்மத்ருஷ்டி பண்ணி உபாஸிப்பதும், ஆத்மஸ்வரூபத்தை ப்ரக்ருதி விசிஷ்டமாகவோ, ப்ரக்ருதி வியுக்தமாகவோ, உபாஸிப்பதும் பரமாத்ம சரீராபூத ஸ்வாத்ம சிந்தநமும், இந்த நான்கு உபாஸநைகளுக்கும் ப்ரதீகோபாஸநமென்று பெயர்.

வ்யாக்யாநம் செய்கிறார்—'அநேந' என்று. 'கேவலச்ரவரணமநந நிதித்யாஸநாநாம்' என்று அர்த்தம். 'இனி கூறப்போகிற விசேஷத்தினின்று விடுபட்டவைகளாக' இனி கூறப் போகிற விசேஷத்தினின்று விடுபட்டவைகளாக இருக்கிற என்று அர்த்தம். ப்ருதிவியில் அக்னியானது சயநம் செய்யத்தக்கதல்ல என்கிற அர்த்தமுள்ள வாக்யத்தில் ஹிரண்யோ பாதாநமில்லாத ப்ருதிவியில் எவ்வாறு, சயநம் நிஷேதிக்கப்பட்டு, ப்ருதிவீமாத்ரத்தில் நிஷேதிக்கப்படுகிறதில்லையோ அவ்வாறே என்று கருத்து.

விவக்ஷிக்கப்பட்ட விசேஷத்தை வாக்யதாத்பர்யநிரூபணத்தால் காண்பிப்பதாக வாக்யத்திற்கு அர்த்தாந்வயத்தைக் காண்பிக்கிறார்—'யமேவைஷ ஆத்மா வ்ருணுதே தேநைவ லப்ய: இத்யுக்தம்' என்று.

வரிக்கத்தக்கவனால் அடையத்தக்கவனாக இருக்கட்டும், அதனால் எவ்வாறு த்ருவாநுஸ்ம்ருதிக்கு விசேஷம் என்று சங்கைவர, அதைக் காண்பிப்பதற்கு லோகஸித்தமான ப்ரதீதியைக்கூறுகிறார். ('ப்ரியதமஏவஹி') என்று ப்ரீதிவிஷயமாக இருக்கிற எல்லோருக்கும் பகவானால் வரிக்கத்தக்க தன்மை கிடையாது. பின்னையோவென்றால், தானாக தன்னருகில் வந்தவனுக்கு ஸ்வீகரித்தல் மாத்ரம் தான். ஆதலால், அதை விலக்குவதற்காக 'ப்ரியதம:' என்று உரைக்கப்பட்டது. அதனாலென்னவென்றால், கூறுகிறார்—'யஸ்ய' என்று. எந்த உபாஸகனுக்கு இந்த பரமாத்மா நிரதிசயப்ரீதி விஷயமாகிறானோ அவனே இந்த பரமாத்மாவுக்கு நிரதிசயப்ரீதி விஷயமாக ஆகிறான்.

சேதநத்வமும், பகவானால் வரிக்கத்தக்க தன்மையும், பகவானிடத்தில் நிரதிசய ப்ரீதியுள்ளவனுக்கே. அன்றிக்கே, ஸ்வத: ப்ரியத்வமும், வரணீயத்வமும், தன்னிடத்தில் ப்ரதீயுள்ளவனுக்கே. புண்யக்ஷேத்ரம் முதலியவைகளில் பகவான் உகந்திருப்பது தன்னிடத்தில் ப்ரீதியுள்ள புருஷர்களை வரிப்பதற்காக. அவர்களுடைய ஸம்பந்தத்தைக் கொண்டு பத்ரம், புஷ்பம், பலம் முதலியவைகளில் ப்ரீதியுண்டாகிறது. 'ஸ ஏவ' என்கிற ஏவகாரத்தால் ப்ரீதியில்லாத கேவல ச்ரவணம் முதலியவைகளை உடையவர்களுக்கு வ்யாவ்ருத்தி ஏற்படுகிறது.

பகவானிடத்தில் ப்ரீதியுள்ளவனுக்கே பகவத் ப்ரீதிவிஷயத்வமென்பது எவ்வாறு அறியப்படுகிறது என்கிற அபேக்ஷையில், இந்த விஷயத்தில் ப்ரமாணமாக ஸ்ம்ருதி வசநத்தை அர்த்தோபந்யாஸ பூர்வகமாகக் காண்பித்துக்கொண்டு வரணப்ரகாரத்தையும் விவரிக்கிறார்—'யதா' என்று. அயம்—பகவானிடம் நிச்சயப்ரீதியுள்ளவன். ப்ரியதம:—நிரதிசயமான பகவத் ப்ரீதிக்கு விஷயமாக ஆகிறான் என்று அர்த்தம். 'ததாமி புத்தியோகந்தம்' என்கிற இந்த வசநத்திற்கு அர்த்தவிவக்ஷையினால் பகவான் தானே ப்ரயத்நம் செய்கிறான் என்று சொல்லப்பட்டது. இதனால் வரணப்ரகாரம் காண்பிக்கப்பட்டது.

'பகவதைவோக்தம்' என்கிற ஏவகாரத்தினால் பகவானுடைய ஆப்த்யதிசயம் ஸூசிக்கப்பட்டது.

‡ 'ஸததயுக்தாநாம்' எப்பொழுதும் என் ஸம்பந்தத்தை விரும்புகிறவர்களுக்கு § 'ஆசம்ஸாயாம் பூதவச்ச' என்ற ஸூத்ரத்தினால் கர்த்ருவாசகமான க்தப்ரத்யயம் வந்திருக்

‡ 'தேஷாம் ஸததயுக்தாநாம்' என்கிற இடத்திலிருக்கும் க்தப்ரத்யத்திற்கு ஆசம்ஸை மாத்ரம் அர்த்தம். காலவிசேஷம் அர்த்தமல்ல. 'ஆசம்ஸாயாம் பூதவச்ச' என்று ஸூத்ரம். ஆசம்ஸாரூப அர்த்தத்தில் யுஜதாதுவின்மீது பூதகாலிகப்ரத்யயம் வருகிறது.

§ ஆசம்ஸை - பேராவல்.

கிறது. ப்ரீதிபூர்வகமாகக் கொடுக்கிறேனென்று அர்த்தம். இதனால் பரஸ்பரவிஷயமான ப்ரீதியானது உபாஸ்யன், உபாஸகன் இருவர்களுக்கும் காண்பிக்கப்பட்டது. 'ஸததயுக்த' சப்தார்த்தத்தைத் தெளிவுறும்படி சொல்லுகிறார் 'ப்ரியோஹி' என்று. அத்யர்த்தம் அபிதேயத்தை மிஞ்சிக்கிடக்கிறது.

அதாவது, ப்ரியத்வமானது வாசகங்களுக்கு அகோசரம் என்று அர்த்தம். த்ருவாநுஸ்மருதியை விசேஷிக்கிறதென்றல்லவோ முந்தி உரைக்கப்பட்டது. இந்த இடத்தில் எவன் பகவானிடத்தில் ப்ரீதியுள்ளவனாக ஆகிறானே அந்த உபாஸகனிடத்தில் பகவானுக்கு ப்ரீதித்வம் கூறப்படுகிறது.

பாஷ்யம்:—

ஸதஸாக்ஷாத்காரரூபஸ்ம்ருதிர்யா த்ருவாநுஸ்ம்ருதிர்ய ஸைவ த்யாயதிகர்மதயோபாஸநஸப்தைரபி யா யஸ்ய ஸ்வயமேவ வரணாத்தமேவ வ்ருணுதே தேநைவ ஸ லப்யதே வர ஸ்ருதேஸ்தத்கம் பவதி। வஸுதேவஸ்ய புத்ரதயைவ ஜாதஸ்ய மமாபி ப்ரியதா; உபாஸநபயபூயஸ்தாத்பர்யேண । ஸத ஏவ ஸ்ம்ருதிர்த்ருவாநுஸ்ம்ருதிரிதி ஸித்தம்—'ஸ ஏவ விதிபூர்வகம்' (ஸ்வே. உ. அ.) 'தமேவம் விதாநந்த ஹமிவதி, நாந்யஃ பந்தா அயநாய வித்யதே' (நா. வே. க. சு.)

"நாஹம் வேதைதபு தபஸா நதாநேந நசேஜ்யயா।
ஸக்ய ஏவம் விதோ த்ரஷ்டும் த்ருஷ்டவாநஸி மாம் யதா॥
ப்க்த்யாத்வநந்யயா ஸக்ய அஹமேவம் விதோர்ஜுந।
ஜ்ஞாதும் த்ரஷ்டுஞ்ச தத்வேந ப்ரவேஷ்டுஞ்ச பரந்தப॥
மத்கர்மக்ருந்மத்பரமோ மத்பக்தஸ்தஸங்கவர்ஜிதஃ।
நிர்வைரஸர்வபூதேஷு யஃ ஸ மாமேதி பாண்டவ!" இதி।

ஏவம்விதாயா த்ருவாநுஸ்ம்ருதேர்ஹ்யாநாபிதாநாத் நிதித்யாஸநஸப்தாச்ச 'யத்தாத்மாநமேவைஷ வ்ருணுதே' (முண். உ. ஸ. த்ரு. ஸ்ரு) இதிவத் த்யாநமேவாயாதி ॥

ஆகையால், ஸ்மரிக்கப்படுகிற வஸ்து அதிப்ரியமானதால் ஸாக்ஷாத்காரரூபஸ்ம்ருதி தானும் எவனுக்கு இருக்கிறதோ, அவனே பரமாத்மாவினால் வரிக்கத்தக்கவனாக ஆகிறானென்றும் அவனாலேயே பரமாத்மா அடையப்படுகிறான் என்றும் சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. இப்படிப்பட்ட த்ருவாநுஸ்ம்ருதியே பக்தி சப்தத்தால் சொல்லப்படுகிறது,—பக்தி சப்தம் உபாஸநாபர்யாயமாக இருப்பதால். அதனாலேயே ச்ருதிகளாலும், ஸ்ம்ருதிகளாலும், இவ்வண்ணம் கூறப்படுகிறது. "அவனையே அறிந்து ஸம்

ஸாரத்தைக்கடக்கிறான். அந்த பரபுருஷனை இவ்வண்ணம் அறிந்தவன், இவ்வுலகத்திலே முக்தனுக்கு தல்யனாக ஆகிறான். அந்த பரமாத்மாவை அடைவதற்கு வேறு வழியில்லை.''

''என்னை இப்பொழுது எவ்வாறு கண்டாயோ இப்படி உன்னை வேதங்களாலும், தபஸினாலும், தானத்தினாலும், யாகத்தினாலும் காணமுடியாதவன். அர்ஜுனா! சத்துருக்களை தபிக்கச் செய்பவனே! இப்படிப்பட்ட என்னை உள்ளபடி அறிவதும், பார்ப்பதும், அடைவதும் அநன்யமான பக்தியினால்மாத்ரம் கூடும்.

''ஹே, ருத்ரபுத்ரா. அந்த பரமபுருஷன் அநன்யமான பக்தியினால் அடையத்தக்கவன்'' என்று, இப்படிப்பட்ட த்ருவாராதனம் ருஷிக்கு யஜ்ஞம்முதலிய கர்மங்கள் ஸாதனங்கள் என்று 'யஜ்ஞாதிச்ருதேராச்வவத்' என்று ஸூத்ரகாரர் சொல்லப்போகிறார்.

ச்ருதப்ரகாசிகை:—

அவ்வாறு இருக்க, எங்ஙனம் த்ருவாராதனம் ஸ்ம்ருதிக்கு விசேஷமெனில் கூறுகிறார். 'அத:' சொல்லப்பட்ட அர்த்தமானது, உலக நடையினாலும் ஸ்ம்ருதியினாலும் விதிக்கப்பட்டதாக இருப்பதால் என்று அர்த்தம்.

அன்றிக்கே, த்ருவாராதனம் ஸ்ம்ருதி வசனத்தாலும், வாணீயத்வ வசனத்தாலும், வரணீயமான சேதனனுக்கு பகவானிடத்தில் நிரதிசயப்ரீதிமத்வ வசனத்தாலும்—என்று பொருள்.

'ஸாக்ஷாத்கார ரூபமான ஸ்ம்ருதி' என்பதினால் முன் கூறப்பட்ட ஆகாரத்துடன் கூடின அதற்கே வேறு விசேஷம் இவ்வாறு காட்டப்பட்டது.

'ஸ்ம்ர்யமாணத்வர்த்த ப்ரியத்வேந ஸ்வயமப்யத்வர்த்தப்ரிய, ஜ்ஞானங்களுக்கு ஆகாமில்லாமையால் அர்த்தத்தினாலேயேயன்றோ, விசேஷமென்று கருத்து, தானும் அத்வர்த்தப்ரியை என்கிற இந்த நிர்தேசமானது அநுபலிக்கப்படுகிறதை அநுபவமென்பதுபோல, ஔபசாரிகம் அத்வர்த்தப்ரதிரூபை என்று அர்த்தம்.

அன்றிக்கே, அத்வர்த்தப்ரியா—மிக்க அநுகூலரூபை—ஸ்மரிக்கப்படுகிற பகவத்ரூபமான விஷயத்திற்கு நிரூபாதிகமாயும், நிரவதிகமாயுமுள்ள ஆநுகூல்யமிருப்பதால் அது விஷயமான அநுஸ்ம்ருதியும் நிரதிசயாநுகூலமாகவல்லவோ ஆகிறது.

அன்றிக்கே, த்ருவாநுஸ்ம்ருதியானது தான் அத்யந்தம் அனுகூலமாக இருப்பதினால் † அயுக்தாவஸ்தையிலுங்கூட ப்ரீதிரூபஜ்ஞாநத்தினால் ப்ரதிஸந்தாநம் பண்ணப்படுகிறதென்பதினால் ப்ரியையாக இருக்கிறது.

அதனாலேயன்றோ—''யா ப்ரீதிரவிவேகாநாம் விஷயேஷ்வநபாயிநீ'' (அவிவேகிகளுக்கு விஷயங்களில் அழிவற்றதான எந்த ப்ரீதியுண்டோ) இது முதலியதால், அது வேண்டப்படுகிறது. ப்ரீதிரூப த்ருவாநுஸ்ம்ருதிக்கு மோக்ஷோபாயத்வம் சொல்லப்பட்

---

† அயுக்தாவஸ்தை—யோகத்திலிருந்து ஒழிந்து இருக்கிற நிலைமை.

டது. வேறு இடத்தில் பக்திக்கு உபாயத்வம் காணப்படுகிறது. அவ்வாறு இருக்க, எங்ஙனம் இவ்விரண்டுக்கும் ஐகார்த்யம் என்று கேட்கில் சொல்லுகிறார்—'ஏவம்ரூப' என்று.

அன்றிக்கே, 'சேமுஷீ பக்திரூபா' என்று பக்திரூபமான ஜ்ஞானத்துக்கு முன்பு உபாயத்வம் கூறப்பட்டது. இப்பொழுது, எவ்வாறு, ப்ரீதிரூபத்ருவாநுஸ்ம்ருதிக்கு உபாயத்வம் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறது என்றால் கூறுகிறார் 'ஏவம் ரூப' என்று. ஏவம் ரூபா—ஸாக்ஷாத்காரத்வ ப்ரீதிரூபத்வபர்யந்தமான த்ருவாநுஸ்ம்ருதியே பக்தி சப்தத்தால் சொல்லப்படுகிறதென்று கருத்து.

எதனாலெனில் சொல்லுகிறார்—'உபாஸ § பர்யாயத்வாத்'—என்று. உபாஸகம் முதலிய சப்தங்களுக்கும், பக்திசப்தத்திற்கும் ஏகார்த்தவ்ருத்தித்வம் விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறதே ஒழிய கடகும்பசப்தங்களைப்போல் பர்யாயத்வமில்லை. ஏகார்த்தவ்ருத்தித்வமும்-'ஸேவா பக்திரூபாஸ்தி'என்று நிகண்டு செய்திருப்பவர்களுடைய வசநத்தினால் அறியப்படுகிறது.'ஸ்நேஹபூர்வமநுத்யாகம் பக்திரித்யபிதீயதே பஜ இத்யேஷ யாதுர்வை ஸேவாயாம் பரிகீர்த்தித: ஸ்மாத் ஸேவாயுதை: ப்ரோக்தா பக்திசப்தேந பூயஸி' ஸ்நேஹமடியாக வந்த தொடர்ச்சியான த்யாகம் பக்தி என்று சொல்லப்படுகிறது. பஜ என்கிற தாதுவானது ஸேவா என்கிற அர்த்தத்திற்கு வாசகமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால், அறிஞர்களால் நிரந்தரஸேவையானது பக்திசப்தத்தால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இது முதலியவைகளும் அநுஸந்தித்தக்கதக்கது. என்றாலும், ஸாக்ஷாத்காரரூபத்வம் பக்திரூபத்வம் முதலியவற்றில் நோக்குள் வாக்யங்கள் வித்யாவிசேஷவிஷயமான ப்ரகாரணங்களில் பரிக்ரஹமிருந்தபோதிலும், லகுவாயும், குருவாயுமுள்ள யதங்களுக்கு விகல்பம் உபபந்நமாகாததால் எல்லா உபாஸநங்களுக்கும் அவைகள் ஸாதாரணமாயிருத்தல் ப்ராப்தமாகிறது.

அப்படி இருந்தபோதிலும், ப்ரபதநத்தில் மாத்ரம் குருலகுயத்நங்களுக்கு விகல்பாநுபபத்திரூபந்யாயம் வசநபலத்தால் நிராலிக்கப்பட்டது. வசநவிரோதமுள்ள இடத்தில் ந்யாயம் ப்ரவ்ருத்தியாதன்றோ. வசநவிரோதமில்லாமையால் உபாஸநங்களில் அதற்கு ப்ரவ்ருத்தி இருக்கிறது.

வேதாந்தங்களில் உபாஸநாபரவாக்யங்களுக்கு ஐகார்த்யம் விதிக்கிறதற்காக, பக்திதச்சப்தமான உபாஸநத்திற்கே மோக்ஷோபாய வேதநத்வம் கூறப்பட்டது.

ஸ்ம்ருதி வசநப்ரதர்சநமும் சுருத்யர்த்தவைசத்யத்திற்காக செய்யப்பட்டது. இப்பொழுதோவென்றால், சுருதிஸ்ம்ருதி இரண்டுக்கும், அர்த்தைக்யமிருப்பதால், முக்திக்கு உபாயமாக இருக்கிற வேதநத்திற்கு பக்திரூபோபாஸநத்வம் உபபாதிக்கப்படுகிறது 'அத ஏவ' என்பதால். அத ஏவ—அபவர்கோபாயவேதநமானது பக்திரூபோபாஸநமாக இருப்பதனாலேயே என்று அர்த்தம்.

'தமேவ விதித்வா' என்கிற வாக்யம் ச்வேதாச்வதரோபநிஷத்தில் இருக்கிறது. அந்த இடத்தில் 'தஸ்மாத் ஸர்வகத: சிவ:' என்று சிவசப்தம் எடுக்கப்பட்டிருப்பதினால், சிவன் பரமாத்மாவோ என்கிற ப்ரமமானது ஒரு மந்த புத்தியுள்ளவனுக்கு உண்டாகலாமென்று அதை நிவர்த்திப்பதன் பொருட்டு. "வேதாஹமேதம் புருஷம் மஹாந்தம், மஹாந் ப்ரபுர்வை புருஷ: ஸத்வஸ்யைஷ ப்ரவர்த்தக:" (நான் இந்த மஹாபுருஷனை அறிகிறேன். இந்த மஹாபுருஷன் ப்ரபுவாக இருப்பவன், ஸத்வகுணத்துக்கு ப்ரவர்த்தகன்) என்று

§ பர்யாயங்கள்—ஏகார்த்தங்களான பதங்கள்.

உபக்ரமோபஸம்ஹாரங்களால் அறியப்பட்ட பரமபுருஷபரமே அந்த உபநிஷத்தென்று புருஷஸூக்தத்தோடு ஐகார்த்யத்தைக்காண்பிப்பதற்காக "தமேவம் வித்வான்" என்ற வாக்யமெடுக்கப்பட்டது. 'தமேவாம் வித்வான்' என்கிற வாக்யத்தினால் "நாந்ய: பந்தா:" என்று பரமபுருஷவேதநத்தைத்தவிர்த்து வேறு உபாயத்தின் நிஷேதம் சொல்லப்பட்டது

"நாஹம் வேதை:" இது முதலியவற்றால் அந்த பக்தியைத்தவிர்த்த வேறு உபாயத்தின் நிஷேதம சொல்லப்பட்டது. உபப்ரஹ்மணோபப்ரஹ்மணீய வசநங்கள் இரண்டுக்கும் ஐகார்த்யமானது, வேதநாதி சப்தங்களுக்கு பக்தி பர்யர்தத்வம் சொல்லப்பட்டால் ஸித்திக்கிறதென்று கருத்து. உபாயாந்தரநிஷேதமானது சப்தத்தால் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பதாலும், ஜ்ஞாநம் தர்சநம், ப்ராப்தி - இவைகள் பக்தி ஸாத்யங்களென்று கண்டோக்தமாக இருப்பதாலும், 'நாஹம் வேதை:' என்கிற வசநம் எடுக்கப்பட்டது.

'பக்த்யா மாமபிஜாநாதி' (பக்தியினால் என்னை அறிகிறான்) "ததோ மாம் தத்வதோ ஜ்ஞாத்வா விசதே ததநந்தரம்"(என்னை உண்மையாய் அறிந்த பிறகு அடைகிறான்)என்று பக்தியினால் உண்டாகிற ஜ்ஞாநத்துக்கே * அவ்யவஹிதோபாயத்வம் அறியப்படுகிறது. பக்திக்கு உபாயத்வம் கிடையாது—என்கிற சங்கையும் 'நாஹம் வேதை:' என்பதனால் பரிஹரிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது;—இந்த இடத்தில் ஜ்ஞாந தர்சநங்களுக்குப் போல, ப்ராப்திக்கும் பக்திஸாத்யத்வம் அறியப்படுவதால்.'பக்தியினால் ப்ரவேஷ்டுஞ்ச சக்ய:' என்றல்லவோ அந்வயம். 'பக்த்யாமாம்' என்கிற வசநத்திலும்"ததோ மாம் விசதே" என்று தத்சப்தத்தால் பராமர்சிக்கப்பட்டிருக்கிற பக்திக்கே ப்ராப்த்யுபாயத்வம் அறியப்படுகிறது. 'தத:' என்கிற பதத்தினால் பக்தியை பராமர்சிக்காமல் போனால் ததநந்தரம் என்பதினால் பௌநருக்த்யம் ப்ரஸங்கிக்கும். அதினாலும் பக்திரூபோபாஸநத்வம் ஸித்தித்தது.

'புருஷ:ஸ பர: பார்த்த' என்கிற இடத்திலும் 'பகத்யா லப்ய:' என்று பக்திக்கு ப்ராப்திஸாதநத்வம் ஸ்வரஸமாய் அறியப்படுகிறது. இதனால் புருஷசப்தத்தால் தெரிவிக்கப்பட்ட புருஷஸூக்த ப்ரதிபாத்யமான வஸ்து ஐக்யம்போல, அதனால் ப்ரதிபாத்யமான உபாய ஐக்யமும் ந்யாய்யம் என்று காட்டப்பட்டது:

வேதநத்துக்கு பக்திரூபமாக உபாஸநத்வஸித்தி இருக்கட்டும், அதனால் ப்ரக்ருதமான கர்மாபேக்ஷத்வத்திற்கு ப்ரயோஜனமென்னன்னில் சொல்லுகிறார்—'ஏவம்' என்று. 'ஏவம்ரூபாயா:' ப்ரத்யக்ஷமாயுள்ள அபரோக்ஷ்யப்ரீதிரூபத்வவிசேஷண விசிஷ்டையான. வாக்யகாரர், ஸூத்ரகாரர், இருவர்களாலும் அபிப்ராயப்பட்டும் கண்டோக்தங்களுமான மோக்ஷோபாய ஜ்ஞாநாவஸ்தா விசேஷங்கள் கர்மஸாதனங்கள் என்று கருத்து.

'த்ருவாநுஸ்ம்ருதேஸ்ஸாயநாநி' எவ்வாறு 'கத்தியினால் வெட்ட விரும்புகிறான்.'என்கிற இடத்தில் கத்திக்கு ஹநநக்ரியாஸாதநத்வமே ஒழிய இக்சாஸாதநத்வமில்லையோ, அவ்வாறு 'யஜ்ஞத்தினால் அறியவேண்டுமென்று விரும்புகிறார்கள்' என்கிற இடத்திலும் வித்யாஸாதநத்வமே கூறப்பட்டது. வேதநேச்சாஸாதநத்வம் கூறப்படவில்லை. யஜ்ஞம் முதலியவைகளுக்கு வேதநேச்சாஸாதநங்களாக விநியோகமில்லாமையால் என்று கருத்து. அவ்விதமாகவே புருஷர்களுக்கும் அவாந்தரமான ஸாத்யத்தின் உபாயத்தில் ப்ரவ்ருத்தியானது, பரமஸாத்யத்தில் இச்சையில்லாவிடில் உபபந்நமாகாதன்றோ. எவ்வாறு, யாகம் முதலியவைகளுக்கு உபாயமாக இருக்கிற த்ரவ்யார்ஜநம் முதலிய

*அவ்யவஹிதம்—இடையில் ஒன்றுமில்லாமல் அடுத்து நெருங்கி எது இருக்கிறதோ அது. வ்யவஹிதம்—விலகி இருக்கிறது; இதற்கு எதிர்தட்டு அவ்யவஹிதம்.

வற்றில் ப்ரவ்ருத்தியானது யாகாதிகளால் ஸாதிக்கத்தக்க அபூர்வம் முதலியவற்றில் இச்சை இல்லாவிடில் பொருந்தாதோ—அவ்வாறே, இச்சாவித்யர்த்தமான அநுஷ்டாநமானது இச்சையினுல் ஸம்பாதிக்க வேதநேச்சை இல்லாவிடில் உபபந்நமாகாது. ஆகையால், வேதநேச்சை உண்டானுல் வேதநத்திற்கு உபாயபூதமாய் இச்சாவித்யர்த்தமான அநுஷ்டானம் ஏற்கனவே உண்டாய்விட்டால் அதற்காக அநுஷ்டாநம் வேண்டியதில்லே என்று அதின் அநுஷ்டாநவிதிக்கு வையர்த்யம் வரும். மேலும் தன்னுடைய விதித்தி யை தன்னுடையவிதித்தி அபேக்ஷிக்கிறது. என்பதினுல் * ஆத்மாச்ரய தோஷம் வரு கிறது.

அன்றிக்கே, வேதநேச்சையால், இச்சாவித்யர்த்தமான கர்மாநுஷ்டாநத்தால், வேத நேச்சாவித்தி என்று அந்யோந்யாச்ரயதோஷம் வரும்.

ஆதலால், கர்மங்களுக்கு விவிதிஷாஸாதநத்வம் யுக்தமல்ல, இச்சாவித்யர்த்தகர்மா நுஷ்டாநமானது ஆத்மாச்ரயம் முதலிய தோஷங்களால் ஸ்வரப்படமேயாகில் ஒரு ஸமயத்திலும் இச்சை ஸம்பவியாது,—இச்சைக்குக்காரணமான கர்மாநுஷ்டாநமில் லாமையால்.—இச்சைக்கு விஷயவைலக்ஷண்யஜ்ஞாநமாத்ராதீநத்வமென்பது கிடை யாது,—வைலக்ஷண்யஜ்ஞாநமிருந்தபோதிலுங்கூட ஒருவனுக்கு இச்சை உண்டாகாமலி ருப்பது காணப்படுவதால். ஆகையால், ஒருவனுடைய இச்சோத்பத்திக்கு ஸ்ருதிஹேதுத்வம் ஆச்ரயிக்கத்தக்கது. அதுவும் உனக்கு உபபந்நமாகாது என்றுல் இவ்வண்ணமல்ல— போகாதிருஷ்டத்தினுல் நாண்டிவிடப்பட்டிருக்கிற வாஸனையுடன் கூடின விஷயவை லக்ஷண்யஜ்ஞாநத்தினுல் இச்சையானது உத்பத்தி உபபந்நமாவதால் அறியாத ஸுக்ருத வசத்தால் தர்மத்தில் வேதநேச்சை வித்திக்கிறதென்று சொல்லக்கூடாது;—ஏராளமான பொருள் சிலராலும் ப்ரயாஸத்தாலும் ஸாதிக்கத்தக்கயஜ்ஞம் முதலியவைகளுக்கு அஜ்ஞாத ஸுக்ருதரூபத்வம் அஸம்பாவிதமாவதால். 'யஜ்ஞேந—விவிதிஷந்தி' என்கிற வாக்யத்திற் கன்றே அர்த்தம் சித்திக்கப்படுகிறது.

ஆகையால், யஜ்ஞாநுஷ்டாநம் புத்திபூர்வகமே. மோக்ஷோபாயமான வேதநேச்சை இல்லாவிடில் ஏராளமான பொருள்களாலும், முயற்சியினுலும், ஸாதிக்கத்தக்க கர்மங்களுக்கு பலாந்தராபிஸந்திபூர்வகத்வம் நியதமாதலால் விவிதிஷையஸாதிக்காது. பலாந்தராபிஸந்தி சூந்யமாயஜ்ஞம் முதலியதோவெனில், வேதநேச்சை இல்லாவிடில் உபபந்நமாகாது,-ப்ர யோஜநத்தை உத்தேசிக்காமல் பக்திமாநுக்கு ப்ரவ்ருத்தி ஸம்பவியாததாலும், சிறந்த ப்ரயோ ஜனம், அதற்குரிய உபாயத்தில் இச்சை இவைகளில்லாவிடில் அல்பப்ரயோஜநங்களே விடு வது பொருந்தாததாலும். ஆகையால், அவாந்தரஸாத்யேச்சாவித்யர்த்தமான அநுஷ் டாநமானது, பரமஸாத்யவேதநேச்சை இல்லாவிடில் உபபந்நமாகாததால், ஸ்வவித்யர்த் தமான கர்மாநுஷ்டாநத்திற்கு ஸ்வவித்தியின் அபேக்ஷை இருப்பதால் ஆத்மாச்ரயம் முத டிய தோஷம் வரவே வரும். 'அபிதாஸ்யத' இங்கு உபாதிக்கப்போகிறேனென்ற கருத்தி.

ஹாஷ்டி—

யஜ்ஞவி விவிதிஷஜீ கி யஜ்ஞாதியொ வீவிதிஷொத்தள
விநியுஜ்ஞெ, தயாவி தவெவ்வ வெடிநவ்வ யூா நாஸ்வி வ
வ்ரூாஹாஸ்ரஹாஸ்ரநுஷ்டியாநவ்ரூாஹ்ரூா வாயெயாதி ஸயவ்ரூாஹ்ர
யாணாதி நுவதுரோநவ்ரு வ்ரஹ்ரூாதிவிாயநகூாதுஷ்ஷதயெ

வவ்ருணாஸ்ருஷ்டிருணீ யாவஜ்ஜீவமக்னிஷ்டோமேன யஜேத ஸ்வர்காமோ' இதி | வக்ஷ்யதி வ்ருஷ்ட்யாணாத்ருதாவிஹி த்ருஷ்டம்' இதி ஸ்ருதிஹேதுத்வாத் தத்ர காமாதிகாரமெவ தத்ஸ்ருதிராஹ' 'யஜேதேத்யேவ' இத்யாதிஷ்ட: | வாக்யகாரஸ்து ப்ரவாஹாபேக்ஷயாதேவிமேகாதிஷ்வபி வாக்ய நிஷ்பத்தி ராஹ — 'தத்ஸ்ருதிவிமேகவிதாநாத்வாஸ்ரீயமேகயாணாதவ ஹாதாநாஷ்டிஷ்டிஷ்வபி, யஜ்வாஹிவபுஷாவ்' இதி — விவேகாதீ நாம் வ்ருஷ்டிபர்யந்தாநாம் - ஜ்யோதிஷ்டோமாதிஷ்டிஷ்வபி காமாதிகாரிணாம் ஸ்வர்கிவிமேகம்' இதி — சோதநாவபுஷம் 'ஸ்வர்காமோயேன கர்மணாயஜேத ஸ்வர்கிவிமேகம்' இதி — 'விவேகம் காமாதிஷ்வபி' இதி | 'ராத்ரே உவாஸீத' இதி நிவபுஷம் | 'ஸ்வர்காமோ ஸ்ருணவஸ்ரீயுஷம் வாநுஷ்டிவாநுஷ்டாநாஹ்வாஹம்' இதி — நிவபுஷாங்க ஸ்வாதபுஷ்டாஹ்யதம் லாஷ்டிகாரெண, வஷா தஸ்ரவஹாவிதம்' இதி 'வஜ்ரேஹாயஜ்ஞாத்ருஷ்டாநாம் ஸாத்ரிதம் க்ரியா' இதி நிவபுஷம் 'க்ரியாவாரெஷ வ்ருஹ்விதாம் வாரிஷ்டம்,' 'தத்ரெதம் வெதாநுவசநெந ப்ரவ்ருணா விவிதிஷந்தி யஜ்ஞேந தாநெந தபஸாநாஸகேந' இதிவ் ஸ்தாஜபுபயாதாநாஹிம்ஸாநியமாந் கரோதீதி' இதி — நிவபுஷம் 'வதேதந் ஸ்ருஷ்டிவெஷாதெவெஷ விராஜோவ்ருஹ்மணெகம்' இத்யாதி — 'தெஸாகாருவெஸாணாம் தெஷாகவ்ருஷ்டாநாம் தெஸ்ருதெஸ்ரு தஜ்ஜம் தெஸ்ருதாவ்ருஷ்டிகவதெவ வவஸாந்' இதி — தவிவயபுயொர்நவவாந்' நிவபுஷம் — 'நாய ஸ்தாவயுஹீநெநயுஹ்யம்' இதி | 'தவிவயபுயஜாதாவிஸ்ருஷ்டம்' இதி | தவீவயபுயொர்நவிஸ்ருஷ்டம் | ஸ்தவிவஞ்ஜோஷஸ்ரு விதெயீ தயம்' 'நிவபுஷவி — 'ஸ்ருதஞ்ஜோஷஸ்ரு' இதி |

என்றும், 'விவிதிஷந்தி' என்று யஜ்ஞம் முதலியவைகள் விவிதிஷையின் உத்பத்தியில் விநியோகப்படுகின்றன.

அங்ஙனமிருந்தபோதிலும், காள்தோறும், அநுஷ்டிக்கப்படுகிறதும், அப்யாஸத்தால் உண்டு பண்ணத்தக்க அதிசயத்துடன் கூடினதும், ப்ராணோத்க்ரமணம்வரையில் தொடர்ந்துவருகிறதுமான அத்த வேதநமே ப்ரஹ்மத்தை அடைவதற்கு ஸாதநமாதலால், அதன் உத்பத்தியின்பொருட்டு எல்லா ஆச்ரமகர்மங்களும் உயிருள்ளவரையில் அநுஷ்டிக்கத்தக்கவைகள்.

"ஆப்பரயாணாத் தத்ராபி ஹி த்ருஷ்டம்" (மரணம்வரையில் அபவர்கஸாதநமான உபாஸநம் அநுவர்த்திக்கத்தக்கது.) எனை

னில், உபாஸகோத்யோககாலத்தொடங்கி மரணகாலம் வரையி லுள்ள மத்யகாலத்திலும் உபாஸகம் காணப்பட்டிருக்கிறது.) "அக்நிஹோத்ராதி து தத்கார்யாயைவ தத்தர்சநாத்" (அக்நி ஹோத்ரம் முதலிய நித்யநைமித்திக காம்யகர்மங்களும் அந்த வித்யாரூபமான கார்யத்தின்பொருட்டே அநுஷ்டிக்கத்தக்கவை கள்,—ஏனெனில், ச்ருதியில் காணப்படுவதால்.) "ஸஹகாரித்வே சச" (வித்யைக்கு ஸஹகாரியாக இருப்பதாலும்) இவை முதலிய வைகளில் சொல்லவும் போகிறார். வாக்யகாரரும் த்ருவாநுஸ்ம்ரு திக்கு விவேகம் முதலியவைகளாலேயே நிஷ்பத்தியைக் கூறுகிறார்- "அந்த த்ருவாநுஸ்ம்ருதியின் லாபமானது விவேகவிமோகாப்யாஸ கல்யாணகவஸாதாநுத்தர்ஷங்களால் உண்டாகிறது. ப்ரமாணத் தாலும் உபாயத்தினாலும்" என்று, விவேகம் முதலியவற்றின் ஸ்வரூ பத்தையும் சொல்லுகிறார்—"ஜாதியினாலும், ஆச்ரயத்தினாலும், நிமித்தத்தாலும் தோஷமுள்ளதாக இராத அன்னத்தினால் தேக சுத்தி விவேகம்" என்று. இந்த விஷயத்தில் நிஷ்க்ருஷ்டவசகம்— "ஆஹாரசுத்தி உண்டாகில் ஸத்வசுத்தி. ஸத்வசுத்தி ஸித்தித்தால் த்ருவையான ஸ்ம்ருதி" என்று "விமோகமென்பது காமம், க்ரோ தம்-முதலிய துர்குணங்களின் இன்மை" என்று. "சாந்தனாக இருந்து கொண்டு உபாஸிக்கக் கடவான்" என்று ப்ரமாணவசகம். "அடிக் கடி ஆரம்பணஸம்சிலகம் அப்யாஸம்" என்பது த்ராமிடபாஷ்ய காராரால் ஸ்ம்ருதிவசகம் ப்ரமாணமாக உதாஹரிக்கப்பட்டிருக் கிறது. "ஸதா தத்பாவ ¶ பாவித:" (எப்பொழுதும் அந்த பரம புருஷபாவனையினால் நிலைபெற்ற மனமுள்ளவனாக) என்று, சக்தி க்குத்தக்கபடி பஞ்சமஹாயஜ்ஞாதிகளை அநுஷ்டிப்பது க்ரியை என்று ப்ரமாணவசகம். "க்ரியாவானான இவன் ப்ரஹ்மவித்துகளுக் குள் பெருமையடையத்தவன்"-"ப்ராஹ்மணர்கள் அப்படிப்பட்ட பரம புருஷனை யஜ்ஞத்தாலும், தாகத்தாலும், தபஸ்ஸாலும், அநசகவ்ர தத்தினாலும், அறிய விரும்புகிறார்கள்" என்று. "ஸத்யம், ஆர்ஜவம், தயை, தாகம், அஹிம்ஸை, அகபித்யை-இவைகள் கல்யாணங்கள்" என்று. ப்ரமாணவசகம். "ஸத்யேந லப்யஸ்தேஷாமேஷ விர ஜோ ப்ரஹ்மலோக:" (அவர்களுக்கே ரஜஸ்தமஸ்களால் விடுபட்டி ருக்கிற இந்த ப்ரஹ்மலோகமானது, ஸத்யத்தினால் அடையத்தக் கது) இதுமுதலியது. "தேசகால வைகுண்யத்தாலும், சோகபிமித்

¶ பாவித :—நிலையுற்ற மனத்தையுடையவனாய்

தமான வஸ்து முதலியவைகளை நினைப்பதினாலும், அவைகளால் உண்டாகிற தைந்யம், மனதின் ப்ரகாசமின்மை, அவஸாதம்'' என்று. அதன் விபர்யம் அநவஸாதம். ப்ரமாணவசநம், ''நாயமாத்மா பலஹீநேந லப்ய:''(இந்த ஆத்மா மனோபலமற்றவனால் அடையத்தக்கவனல்ல)என்று. ''அவைகளின் விபர்யயத்தால் உண்டாகிற துஷ்டி, உத்தர்ஷம்.'' அதின் விபர்யயம், அநுத்தர்ஷம் என்று. அதிஸந்தோஷமும் விரோதி என்று அர்த்தம். நிர்வசநமும் ''சாந்தோதாந்த'' என்று (பஹிரிந்த்ரியங்களையும், மனதையும் அடக்கினவனாக) என்று.

ச்ருதப்ரகாசிகை:—

யஜ்ஞாதிகள் விவிதிஷைக்கு ஸாதநங்களென்று சொல்வதில் ஆத்மாச்ரயம் முதலிய தோஷங்களின் இன்மையை ஒப்புக்கொண்டு சொல்லுகிறார் 'யத்யபி' என்று. தஸ்யைவ-இச்சைக்கு விஷயமாக ஆயிருக்கிற. த்யாநவிரூபஸ்ய—என்பதினால் வாக்யார்த்தஜ்ஞாநத்துக்கு வ்யுதாஸம் ஸித்தித்தது. த்யாநமும் ஒருதினம் அநுஷ்டிக்கத்தக்கதென்பதை நிராகரிப்பதற்காக கூறுகிறார்—'அஹரஹ:' என்று.

தினந்தோறும் அநுஷ்டாநத்திற்கு பலத்தைக்கூறுகிறார்—'அப்யாஸ' என்று. ப்ரதிதினமும் அநுஷ்டாநமிருந்தபோதிலும், மாஸம், ருது, ஸம்வத்ஸரம்முதலிய காலவிசேஷங்களால் அதற்கு அவதியை நிராகரிப்பதற்காகச்சொல்லுகிறார்—'ஆப்ரயாணாத்' என்று. ப்ராணோத்க்ரமணபர்யந்தம் தொடர்து வந்துகொண்டிருந்தபோதிலும், ஒன்று, இரண்டு, மூன்று, தினங்ளால் வ்யவதாநத்தை வ்யாவர்த்திப்பதற்காக தினந்தோறும் அனுஷ்டிக்கப்படுகிற என்று கூறப்பட்டது. அதிலும் ஸ்ம்ருதிவிச்சேதத்தை வ்யுதஸிப்பதற்காக 'த்யாநரூபஸ்ய' என்று கூறப்பட்டது. ததுத்பத்யே—விவிதிஷையின் உபத்தியின்பொருட்டு. வேதநமானது வ்யதானமின்றி ப்ரக்ருதமாக இருந்தபோலும் அர்த்தவசநத்தினால் அதன் சப்தமானது விவிதிஷாபரம். கர்மங்களுக்கு விவிதிஷாஸாதநத்வமன்றோ ஒப்புக்கொண்டு சொல்லப்படுகிறது. மரணபர்யந்தம் நாடோறும் உபாஸநத்தின் அநுவ்ருத்தியிலும், உயிருள்ளவரையில் அவைகள் அநுஷ்டிக்கத்தக்கவைகளென்பதிலும் ப்ரமாணம் எது என்றால் அதற்கு உத்தரம் சொல்லுகிறார்—'வக்ஷதிச' என்று. சகாரம் சங்கையின் நிவ்ருத்தியில். ஸூத்ரத்தைக்காண்பித்தால் அதற்கு விஷயமாக இருக்கிற ச்ருதிவாக்யமும் காட்டப்பட்டதாக ஆகிறதென்கிற அபிப்ராயத்தால் உபாஸநாநுவ்ருத்திபரமான ஸூத்ரம் காண்பிக்கப்பட்டது—'ஆப்ரயாணாத்' என்று. 'ஸ கல்வேவம் வர்தயந் யாவதாயுஷம்'—என்று ச்ருதி—யாவத் என்கிற சப்தம் ஸாகல்யார்த்தகமாதலால் அஹாஹரநுஷ்டாநம் ஸித்திக்கிறது. அவ்வளவு காலம்வரையில் கர்மாபேக்ஷையைச்சொல்லுகிறார்—'அக்நிஹோத்ர, என்று. ஆச்ரமதர்மங்களுக்கு ஆச்ரமசேஷத்வமிருந்தபோதிலும் வித்யாங்கத்வமிருக்கிறதென்று சொல்லுகிறார்—'ஸஹகாரித்வேநச' என்று. இதுமுதலிய ஸூத்ரங்களில் இந்த அர்த்தைச்சொல்லப்போகிறார் என்று அர்த்தம்.

கர்மாவுக்குச்சொல்லப்பட்ட வித்யாயங்கத்வமானது உபாஸநத்தினுடைய ஸமாத்யங்கத்வத்துடன் விரோதிப்பதால் உபபந்நமாகாதென்று சங்கித்து, விரோதத்தைப்பரிஹரிக்கவும், அதற்கு விஷயமான ச்ருதிவாக்யத்தைக்காட்டுவதால் அப்ராமாண்யத்தையும் நிரா

ஹரிக்கவும் திருவுள்ளங்கொண்டு கூறுகிறார்—'வாக்ய' என்று. ஸூத்ரகாரருடைய அபிப்ராயத்தை அறிந்தவர்களாலும் இவ்வண்ணம் சொல்லப்பட்டது என்று கருத்து.

'தல்லப்தி' என்கிற இடத்தில் தத்சப்தம் த்ருவாநுஸ்ம்ருதி சப்தத்தால் வ்யாக்கப்பட்டது. விவேகம் முதலியவைகளாலேயே கேவலகர்மாவினாலாவது கேவலஸமாதியினாலாவது இல்லை. என்று அர்த்தம்.

வாக்யகாரருடைய க்ரந்தம் எடுக்கப்படுகிறது.—'தல்லப்தி:'—என்று.

'உபாஸநம் ஸ்யாத் த்ருவாநுஸ்ம்ருதி:' என்பதன்றே ப்ரக்ருதம். 'அதனால் த்ருவாநுஸ்ம்ருதியின் லாபமென்ற பொருள்.

"விவேக விமோகாப்யாஸக்ரியா கல்யாணகுணதாநுத்தர்ஷேப்ய:" என்று—

அதுவும் இதரேதராயோகார்த்தத்தில், இவைகளுள் ஏதாவது ஒன்றினால் அதின் லாபம் துஷ்கரமாக இருப்பதால். ஸமுச்சயம் ஸம்பவிக்கிறதாக இருக்க பாஹ்யிகமாயும் பாயத்தை உள்ளடக்கிக்கொண்டு விகல்பம் யுக்தமாகாதன்றே.—அந்த விகல்பம் எட்டு தோஷங்களால் துஷ்டமாக இருப்பதால், ஸமுச்சயத்திற்கும் இங்கு ஸம்பவமிருப்பதால்.

இவ்வண்ணம் விவேகம் முதலியவற்றை விதிக்கிற வாக்யங்களுக்கு ஸமுச்சயத்தில் தாத்பர்யமென்பதைக்காண்பிப்பதற்காக இதரேதரயோக த்ருவத்தால் வாக்யகாரருடைய நிர்தேசம் இதரேதரயோகம் ஸமுச்சயத்தைக்காட்டிலும் வேறான அர்த்தம். அவ்வாறிருக்க இதரேதரயோகத்வத்தால் எவ்வாறு ஸமுச்சயலாபம்?—உத்தரம் கூறப்படுகிறது—அங்வாசயத்தோடு சேர்ந்து படிக்கப்பட்டிருக்கிற ஸமுச்சயத்தைக்காட்டிலும் விகல்பாநுஸம்பந்தியான ஸமுச்சயம் வேறான அர்த்தம்.

ஒரு கார்யத்தில் ஒன்றோடொன்று நிரபேக்ஷங்களான ஸாதகங்களுக்கு அங்வயம். அங்வாசயத்தோடுகூட படிக்கப்பட்டிருக்கிற ஸமுச்சயம். விகல்பத்தோடு சேர்ந்து படிக்கப்பட்டிருக்கிற ஸமுச்சயமோவென்றால், ஒரு கார்யத்திலேயே ஒன்றோடொன்று ஸாபேக்ஷங்களுக்கு அங்வயம். அதுவே இதரேதரயோகமென்பதினால் விரோதமில்லை என்று. நிவ்ருத்தி ரூபமான ஸமாதிகளுக்கும், ப்ரவ்ருத்தி ரூபமான யஜ்ஞாதிகளுக்கும், விரோதத்தால் ஸமுச்சயம் இல்லை என்று சொல்வாயாகில்—அது சரியல்ல. விஷயம் பிந்நமாக இருப்பதால் விரோதமில்லை. ஸமாதிகள் அவிஹிதமாயும், அப்ரதிஷித்தாயுமிருக்கிற நிஷித்தவிஷய க்ரம்யவிஷயங்களன்றே 'ஸம்பவாத்' உபபந்நமாவதால். 'நிர்வசநாச்ச' சுருதிவசநத்தாலும் ப்ரமாணேப்பத்திகளாலென்று அர்த்தம்.

விவேகம் முதலியவைகள், எந்த ஸ்வரூபமுள்ளவைகள், எவ்வாறு ஸமாதிகளுக்கும் கர்மாவுக்கும் அவிரோதம்? என்றால் சொல்லுகிறார்—'விவேகாதீநாம் ஸ்வரூபஞ்சாஹ'—என்று. எண்ணிக்கை மாத்ரமல்ல அதின் ஸ்வரூபத்தையும் வாக்யகாரரே சொல்லுகிறார் என்று அர்த்தம்.

முதலில் விவேகஸ்வரூபவிஷயவாக்யத்தை உதாஹரிக்கிறார்—'ஜாத்யாச்ரய:' என்று.

ஆஹார விஷயவிவேசகமானது விவேகசப்தத்தால் விவக்ஷிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. (க) துஷ்டாஹாரத்தினின்று ஸாத்விகாஹாரங்களுடைய விவேசகம், விவேகம். (உ) களஞ்சம், க்ருஞ்சகம் முதலியவைகள் ஜாதி துஷ்டங்கள். 'ஆச்ர்ய:' த்ரவ்யத்திற்கு யஜமானனாக இருக்கிற புருஷன். (ங) ‡ அபிசஸ்தன், பதிதன், சண்டாளன் முதலியவர்களுடைய

‡ அபிசஸ்தன்—மஹாபாதகி, அல்லது உபபாதகி. பதிதன்—ஜாதிப்ரஷ்டன்.

த்ரவ்யம், ஆச்ரபதுஷ்டம். (ச) எச்சல், மயிர் முதலியவைகளால் கொடுக்கப்பட்டது—நிமித்ததுஷ்டம். இந்த மூன்று வித தோஷமில்லாத ஆஹாரவிவேசநத்திற்கு பலமாக இருக்கிற காயசுத்தியில் விவேகசப்தம் உபசரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

அன்றிக்கே, விவிக்தாஹார லேவையினுல் ராஜஸதாமஸாஹாரங்களால் ஆப்யாயித மான தேஹத்தினின்று தன் தேஹத்தை விவேசநம்செய்தல் விவேகம். அசுத்தங்களினின்று விவேசநமல்லவோ சுத்தி. இதிசப்தம் பாஷ்யகாருடையது. 'அத்ர நிர்வசநம்' என்பதும் பாஷ்யகர்ந்தம். நிர்வசநம்—நிஷ்க்ருஷ்ட வசநம். அப்ரமாணங்களினின்று நிஷ்க்ருஷ்டம் ப்ரமாணபூதமான வசனமென்று அர்த்தம். 'ஆஹாரசுத்தௌ' இது முதலியது நிர்வசநம்.

விமோகமாவது காமத்தின் அபிஷங்கம். எதினுல் விஷயத்தை அநுபவிக்காமல் இருக்கமுடியாதோ அந்த விகாரம் அபிஷ்வங்கம். 'காமாத் க்ரோதோபி ஜாயதே' (காமத்தினின்று கோபமுண்டாகிறது) இத முதலியவசாத்தினுல் க்ரோதம் முதலியதின் இன்மையும் பலித்தது. 'சாந்த உபாலீத' என்கிற நிர்வசநத்தில் சாந்தசப்தத்தினுல் ராகத்வேஷாதிகளின் அபாவம் விவக்ஷிக்கப்பட்டது. ஆரம்பணமாவது ஆலம்பநம்—சுலா ஸுயஃ அதினுடைய ஸம்சிலஷம். எவ்வாறு இது ஸாதநம்? ஸாத்யமல்லவோ இது. அல்ல. "சுசௌ தேசே ப்ரதிஷ்டாப்ய" இது முதலியவற்றுல சொல்லப்பட்டிருக்கிற தேசகலாவிசேஷங்களில் அப்யவிக்கத்தக்க யோகசப்தவாச்யமான த்ருவாநுஸ்ம்ருதியல்லவோ ஸாத்யம்.

இதுயோககாலத்தில் செய்யத்தக்க த்யாநாநுக்ராஹமான ஸர்வகாலிகஸம்சிலஷம் 'ஸஹ தத்பாவபாவித:' என்றல்லவோ சொல்லப்போகிறார். எப்பொழுதும் பகவத்ஸம்சிலஷமில்லாவிட்டால் யோககாலங்களில், காலாந்தரத்தில் ஸம்சிலஷம் செய்யப்பட்டிருந்த விஷயாந்தரம் புத்திஸ்தமாக ஆகும். ஆகையால், ஆரம்பண ஸம்சிலஷத்துக்கு ஸாத்யாவிஷ்டத்வமில்லை.

"நிர்வசநஞ்ச ஸ்மார்த்தமுதாஹ்ருதம் பாஷ்யகாரென" என்பதினுல் முன்சொல்லப்பட்ட நிர்வசநங்களும் த்ரமிடபாஷ்யத்தில் சொல்லப்பட்டவைகளென்று அறியப்படுகிறது. 'அயமுஞ்சி:' என்று ச்ரௌதமான வசநம். அது ந்யாயோபப்யாஸஸாபேக்ஷமாயிருப்பதாலும், 'ஸஹகார்யந்தரவிதி' என்கிற அதிகரணத்தில் வ்யாக்யாநிக்கத்தக்கதாக இருப்பதாலும், ஸ்மார்த்தநிர்வசநமானது ஸ்பஷ்டார்த்தமாக இருப்பதாலும், ஸ்மார்த்தநிர்வசநம் உதாஹரிக்கப்பட்டது.

'தஸ்மாத் ஸர்வேஷு காலேஷு மாமநுஸ்மர' என்பதை ஈற்றிலுடையவசநம் இவ்விடத்தில் அபிப்ராயப்பட்டிருக்கிறது.

'பஞ்சமஹாயஜ்ஞ:'— சக்நித: சாஸ்த்ரம் அசக்யத்தை விதிக்காதன்றே:—

'க்ரியாவாநேஷ' ஸங்ப்ரத்யயமில்லாத வாக்யம். ப்ரஹ்மவிதாம் வரிஷ்ட:—ப்ரஹ்மவித்துகளுடைய மத்தியில் மேன்மைபெற்றவன். 'ப்ரஹ்மவிதிஷ்டௌ' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கவில்லையன்றே.

க்ரியா சப்தத்தின் அர்த்தத்தினுடைய விசதீகரணத்தின்பொருட்டுசொல்லுகிறார்—'தமேதம்' என்று. 'ஸத்யம்'—பூதஹிதமானது. ஆர்ஜவம்—மநோவாக்காயங்களுக்கு ஐகரூப்யம். தயா—ஸ்வார்த்தத்தை அபேக்ஷியாத பரதுக்காஸஹிஷ்ணுத்வம். 'அஹிம்ஸா—

கரணத்ரயத்தாலும் பரஹிம்ஸையினின்று விலகுதல். தாநம்—பேராசை இல்லாமை. அபித்யா—பிறருடைய வஸ்துவினிடத்தில் தன்னுடையதென்கிற புத்தி, அல்லது, நிஷ்பல சிந்தை. அன்றிக்கே, அந்யனால் செய்யப்பட்ட அபகாரத்தைச்சிந்தித்தல்—அதில்லாமல் அநபித்யை. 'ஸத்யேந' என்கிற வாக்யத்திலிருக்கிற ஆதிசப்தத்தால் ஆர்ஜவாதிகளை ப்ரதிபாதிக்கிற வாக்யஸமூஹம் க்ரோடீகரிக்கப்பட்டது. (தேசே—இத்யாதி) அநவஸாதம் அநுத்தர்ஷம் இரண்டும் அவஸாதோத்தர்ஷ விபர்யயரூபமாக இருப்பதால் வாக்யகாரரால் அவஸாதோத்தர்ஷலக்ஷணம் மாத்ரம் கூறப்பட்து.அதன் விபர்யயரூபமான நஞர்த்தமானது அர்த்தாத் ஸித்திக்கிறதென்று வாக்யகாரருடைய அபிப்ராயம். சோகவஸ்து—சோகநிமித்தமான வஸ்து. அதீதமான புத்ரமரணம் முதலியது. ஆதி சப்தத்தினால் வரப்போகிற பயநிமித்தம் விவக்ஷிக்கப்பட்டது. சோகம் ¶ அதீத விஷயமன்றோ பயமானது. † ஆகாமி விஷயம். அபாஸ்வரத்வமென்பது தைந்யசப்தவிவரணம். அபீஷ்டமான கார்யத்தில் ப்ரவ்ருத்திப்பதற்குத்திறமை இல்லாமை தைந்யமென்று சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது.

'பாஸ்வரத்வவிரோதி' என்றாவது தைந்யவிசேஷணம். சசப்தம் பிந்நக்ரமமுள்ளது தஜ்ஜஞ்ச—தைந்யத்தாலுண்டான தைந்யமுமென்று அர்த்தம். பந்து ஜனங்களுடைய தைந்யத்தாலும் தைந்யமுண்டாகும். தேசகாலவைகுண்யம்—சோகநிமித்தமான வஸ்து இவைகளின் மரணம். இவைகளைக்காரணமாகக்கொண்ட மனத்தெளிவின்மையாவது மனத்தெளிவின் விரோதியாவது தைந்யம். தைந்யத்தினாலுண்டான தைந்யமும் மனதினுடைய அவஸாதம் என்று அர்த்தம்.

அல்லது, பிந்நவாக்யமாக யோசிக்கத்தக்கது. தேசகாலவைகுண்யசோகவஸ்த்வாத்ய நுஸ்ம்ருதிஜநிதம் மநஸோஅபாஸ்வரத்வமவஸாத:'' எது சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறதென்றால் சொல்லுகிறார்—'தஜ்ஜம் தைந்யம்' என்று.அந்த அபாஸ்வரத்வம் 'தஜ்ஜம்.' கூறப்பட்டுள்ள காரணத்துடன் கூடின தைந்யமென்று வ்யாக்யேயவ்யாக்யாநரூபமான வாக்யத்வயமென்று. 'தத்விபர்யய:' இதுமுதலானது பாஷ்யக்ரந்தம். பலஹீநேந—மநோபலமில்லாதவனால். 'தத்விபர்யயஜா'—தேசகால ஸாத்குண்ய ப்ரியவஸ்து முதலியவற்றின் மரணத்தால் ''துஷ்டிருத்தர்ஷ:' என்று இவ்வளவு மட்டிலுமே தான் வாக்யம். ''தத்விபர்யய: அநுத்தர்ஷ:' என்பது அர்த்தஸித்தம். ''ஸ்வாத்யாய சௌசஸந்தோஷதபாம்ஸி நியதாத்மவாந்'' என்று அபேக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிற ஸந்தோஷம் எவ்வாறு இழக்கத்தக்கதாக ஆகலாமென்றால் சொல்லுகிறார்—'அதிஸந்தோஷச்ச விரோதீத்யர்த்த:' என்று அஸந்தோஷம் மாத்ரம் விரோதியல்ல. அதிஸந்தோஷமும் விரோதி என்பது சகாரத்தின் அர்த்தம்.

அந்யவிஷயங்களிலேயே எவ்வாறு ப்ரவ்ருத்தி உண்டாகுமோ அவ்வாறான ஸந்தோஷம் அதிஸந்தோஷம். அது விடத்தக்கதென்று ஆகிறது. 'நிர்வசநமபி' என்கிற இடத்திலிருக்கிற அபிசப்தமானது எல்லா நிர்வசநங்களுடைய ஸமுச்சயத்தில். இவ்வண்ணம் பதார்த்தங்கள் வ்யாக்யாநிக்கப்பட்டன. 'தல்லப்தி:' இது முதலிய வாக்யகாரக்ரந்தத்தினுடைய வாக்யார்த்தைக்கூறுகிறார் 'ஏவம்' என்று. இவ்வாறு நியமமுள்ளவனுக்கு ஆச்ரமவிஹிதகர்மாநுஷ்டாநத்தாலென்று தனித்து நிர்தேசமிருப்பதால் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திரூபமான கோடித்வயவிபாகம் காண்பிக்கப்பட்டது. இந்த இரண்டு பதங்களால் கேவல சமாதிகளும், கேவல கர்மாவும், வ்யாவ்ருத்திக்கப்பட்டது. சமாதிகளும், கர்மாவும், சேர்ந்து அங்கமென்று பொருள்.

¶ அதீதம்—சென்றது.

† ஆகாமி—வரப்போகிறது.

எது விவீதிஷாஸாதநமென்று உன்னுல் கூறப்பட்டதோ அதிலுலேயே வித்யாநிஷ்பத்தி என்பது வகாராபிப்ராயம். 'இத்யுக்தம் பவதி'—என்று வாக்யார்த்தம் எற்படுகிறது என்று அர்த்தம். 'வித்யாஞ்சாவித்யாஞ்ச' என்கிற ச்ருதிக்கு சங்கராசார்யாதவப்காசார்களுக்கு அபிமதமான யோஜனையை நிரவிப்பதற்காக அதை வ்யாக்யாநம் செய்யத்திருவுள்ளங் கொண்டு உபாதாநம் பண்ணுகிறார் 'ததாச'—என்று.

ஹாஷ்யம்:—

வநவம் நியமேகஹ்யாஸ்ரமவிஹிதகர்மாநுஷ்டாநேநைவ வித்யாநிஷ்பத்திரிதி தூக்தம்ஹவதி |

தயா ச ஸ்ருதயஸ்தாம்—"வித்யாஞ்சாவித்யாஞ்சயஸ்தத்வேதோ ஹயம் ஸஹ | அவித்யயா ம்ருத்யும் தீர்த்வா வித்யயாம்ருதமஸ்நுதே"(ஈஸ. கக.) இதி |

அத்ராவித்யாஸப்தேந விஹிதம் வர்ணாஸ்ரமவிஹிதம் கர்ம | அவித்யயா—கர்மணா| ம்ருத்யும் ஜ்யோதிஷ்டோமாதிவிரோதிபாபக்ஷயநிமித்தம் கர்ம | தீர்த்வா அநுஷ்டாய | வித்யயா ஜ்ஞாநேந | அம்ருதம் ஸுகம் | அஸ்நுதே-ப்ராப்நோதீத்யர்த்தः | ம்ருத்யுதாரணோபாயதயாம்ருதாவித்யா விதேயதயாவிஹிதம் கர்மோப | யதோக்தம் "ஈயாஜ வைதி வாவஹோநு யஜ்ஞாநு ஜ்யோதிஷ்டோமேந ஸர்வபாபக்ஷயாயேதி" (வி.வ. சூ.சூ. கக.) இதி | ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகர்ம ச கர்ம வர்ணாவாந்தரவிஹித ஸகலஜ்யோதிஷ்டோமாதிவிரோதிபாபக்ஷயநிமித்தம் ஜ்யோதிஷ்டோமாதிவிரோதிதத்தத்பாபக்ஷயாயைவ நிஷ்டாமுதயோலயைரவிவாவஸ்தாஹியேயகர்ம| அவஸ்ய ச ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகர்மணோ ஜ்யோதிஷ்டோமாதிவிரோதிபாபக்ஷயநிமித்தத்வேந ஸர்வஸகலவிரோதிபாபக்ஷயாவிவக்ஷயா ஸர்வபாபக்ஷயாயேதி வசநம் |

இவ்வண்ணம் நியமத்துடன் கூடியவனுக்கு, ஆச்ரமவிஹித கர்மாநுஷ்டாநத்தினுலேயே வித்யையின் நிஷ்பத்தி என்று சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. அவ்வாறே மற்றொரு ச்ருதியும்—'வித்யை அவித்யை இரண்டையும் எவன் அறிவனோ அவன் அத்த பரப்ரஹ்மத்தை அறிகிறான்—'

'கர்மாவினுல் ம்ருத்யுவைக்கடந்து வித்யையினுல் அம்ருதத்தை அடைகிறான் என்று. இந்த இடத்தில் அவித்யா சப்தத்தால் சொல்லப்பட்டிருப்பது வர்ணாச்ரமவிஹிதமான கர்மம். அவித்யையினுல் கர்மாவினுல். ம்ருத்யுவை ஜ்ஞாநோத்பத்தி விரோதியானப்ராசீந

கர்மாவை. நிர்த்வாபோக்கடித்து வித்யையினால்-ஜ்ஞாகத்தினால் அம்ருதத்தை-ப்ரஹ்மத்தை அடைகிறானென்று பொருள். ம்ருத்யுவை-விநாசஞ் செய்வதற்கு உபாயமாக அறியப்பட்ட அவித்யையானது வித்யையைக்காட்டிலும் வேறான விஹிதகர்மாவே. ஜ்ஞாகயோகி என்று ப்ரஸித்திபெற்ற ஜனகரும், ப்ரஹ்மவித்யையை அநிஷ்டாகம் செய்து, அவித்யையினால் ம்ருத்யுவை தாணம் செய்வதற்காக அபரிமிதங்களான யஜ்ஞங்களை அநுஷ்டித்தார்'' என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது.

ஜ்ஞாகவிரோதியான கர்மாவானது புண்யபாபரூபமாயுள்ளது. ப்ரஹ்மஜ்ஞாநோத்பத்திக்கு விரோதியாய் அநிஷ்டபலன்களை விளைவிப்பதினால் இரண்டும் பாபசப்தத்தால் சொல்லப்படுகின்றன. இதற்கு ஜ்ஞாகவிரோதித்வமானது ஜ்ஞாநோத்பத்திக்கு ஹேதுவான சுத்தஸத்வத்திற்கு விரோதியான ராஜஸ்தமஸ்களுடைய வ்ருத்தியினடியாக

ச்ருதப்ரகாசிகை :—

இதனால், கர்மா அபேக்ஷிதமென்கிற விஷயத்தில் ஸந்ப்ரத்யயமில்லாத ச்ருத்யந்தரம் காண்பிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. அப்படியே ச்ருத்யந்தரம் எது உங்களால் வேறு விதமாக வ்யாக்யாகம் செய்யப்பட்டதோ அதுவும், நம்மால் சொல்லப்பட்ட அர்த்தத்திற்கு அநுகுணமென்று ததாசப்தத்தையும், அந்தரசப்தத்தையும் ப்ரயோகித்தவருக்குக்கருத்து.

ஸ்ரஹிதமாக இருப்பதால் யஜ்ஞாதி வாக்யவைலக்ஷண்யமும் அந்தரசப்தத்தால் அபிப்ராயப்பட்டிருக்கிறது. இந்த வாக்யத்தில் கர்மவிசப்தம் கேட்கப்படவில்லையே என்றால், கூறுகிறார் 'அத்ர' என்று. அத்ர இந்த ச்ருதிவாக்யத்தில்; ''ஆநாத்மந்யாத்ம புத்திர்யா'' இது முதலியவைகளிலல்ல. வர்ணாச்ரமவிஹிதமான கர்மாவானது அவித்யாசப்தத்தால் சொல்லப்பட்டதாக இருக்கட்டும், அதனால் சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது ஏன் என்று சங்கை வர பதாந்தாங்களையும் (விவரித்துக்கொண்டு வாக்யார்த்தத்தைக்கூறுகிறார் 'அவித்யா' என்று.

அவித்யையினால்—கர்மாவினால். வித்யயா—ஜ்ஞாநேந என்கிற இடத்திலும் கர்ம ஜ்ஞாநசப்தங்களால்—''கஷாயபக்தி : கர்மாணி ஜ்ஞாநந்து பரமாகதி : கஷாயே கர்மபி : பக்வே ததோ ஜ்ஞாநம் ப்ரவர்ததே'' கர்மாக்கள் பாபத்திற்கு பரிபாகத்தை உண்டுபண்ணுகிற ஸ்வபாவமுள்ளவைகள். ஜ்ஞாநமோவென்றால், அடையத்தக்கவைகளுக்குள் நிறந்தது. பாபம் கர்மாக்களால் பக்வம் செய்யப்பட்டால் பிறகு ஜ்ஞாகமுண்டாகிறது என்று தனக்கு உபஜீவ்யமான அர்த்தத்துடன் கூடின ஸ்ம்ருதியானது ஸ்மரிக்கும்படி செய்யப்பட்டதாக ஆகிறது. கர்மாணி கஷாயபக்தி : கஷாயபக்திக்கு நிமித்தங்கள். கஷாயசப்தம் பாபவாசகம்,—'தர்மத்தினால் பாபத்தைப்போக்கடிக்கிறான்' என்கிற வசகத்தோடு ஏகார்த்தமாக இருப்பதால் கஷாயசப்தம் ராகம் முதலியவற்றை போதிக்கிறதாக இருந்தபோதிலும் பாப

நிர்ஹரணமடியாக ராகாதிபரிபாகஹேதுத்வம். 'ஜ்ஞாநம் பரமாகதி:' சிறந்த கத்யுபாயம். இரண்டிடத்திலும் காரணத்தில் கார்யோபசாரம். கஷாயம் பக்வமானால் பிறகு ஜ்ஞாநம் ஸம்பவிக்கிறது—ப்ரஸரிக்கிறதென்று அர்த்தம். இந்த இடத்தில் உபாயவிரோதி நிராஸ கத்வம் கர்மாவுக்கு ஸ்பஷ்டம். விவிதிஷை ப்ரவ்ருத்திக்கிறது; மோக்ஷம் ப்ரவ்ருத்திக்கிற தென்று சொல்லப்படவில்லையன்றோ. ஜ்ஞாநம் ப்ரவ்ருத்திக்கிறதென்றே கூறப்பட்டிருக் கிறது. இந்த வாக்யத்தினுடைய அர்த்தத்தை உபஜீவித்து சொல்லுகிறார்—'ம்ருத்யும் ஜ்ஞா நோத்பத்தி விரோதி'—என்று ப்ரஹ்மப்ராப்தி விரோதியல்ல. விவிதிஷாவிரோதியல்ல என்று அர்த்தம். உபேயவிரோதியான கர்மாவுக்கு ஜ்ஞாநநிவர்த்யத்வம் அநேக ச்ருதிக ளாலும், ஸ்ம்ருதிகளாலும் ஸித்தம்.

எப்படி என்றால்—'தமேவ விதித்வாதிம்ருத்யுமேதி நாந்ய: பந்தா:, ஏவமேவம் விதி பாபம், கர்ம ந ச்லிஷ்யதே, க்ஷீயந்தேசாஸ்ய கர்மாணி தஸ்மிந் த்ருஷ்டே பராவரோ நிசாய் யதம் ம்ருத்யுமுகாத்ப்ரமுச்யதே, ஜ்ஞாத்வா தேவம் முச்சயதே ஸர்வபாபை:, ஜ்ஞநாக்நி: ஸர்வகர்மாணி பஸ்மஸாத் குருதேநதா' என்று, இவ்வாறாக உபேயவிரோதிக்கு ஜ்ஞாந நிவர்த்யத்வம் ச்ருதியினால் அறிபப்படுவதால் பரிசேஷத்தால் 'நாந்ய: பந்தா'. என்று உபேய விரோதி நிராஸத்தில் உபாயாந்தரநிஷேதஸ்வாரஸ்யத்தாலும்,ஸமஸமுச்சய பக்ஷத் தில் கர்மாவும், உபாயமாதலால் வேதநத்தைத்தவிர்த்த மற்ற எல்லாவற்றையும் விஷயீகரிக் கிற அந்ய சப்தத்திற்கு ஸங்கோசம் ப்ரஸங்கிப்பதாலும், 'யஜ்ஞேந விவிதிஷந்தி' என்று கர்மாவுக்கு உபாயஹேதுத்வம் கண்டோக்தமாக இருப்பதாலும், 'கஷாயே கர்மபி: பக்வே ததோ ஜ்ஞாநம் ப்ரவர்த்ததே' என்கிற ஸ்ம்ருதியின் ஆநுகுண்யத்தாலும், ஸாமாந்யமான ம்ருத்யுசப்தத்தால் நிரஸிக்கத்தக்கது அறியப்பட்டிருந்தபோதிலும் உபாயவிரோதி கர்ம ரூப விசேஷத்தில் பர்யவஸிக்கிறது.

அப்படியே விவிதிஷாஸாதநத்வமானது முன்கூறப்பட்ட அந்யோந்யாச்ரயம் முத லியவற்றால் நிரஸிக்கப்பட்டபடியால் பரிசேஷத்தால் 'விவிதிஷந்தி' என்கிற இடத்தி லும், ப்ரக்ருதிப்ரத்யங்களின் அர்த்தங்களான வேதநம், அதின் இச்சை இவ்வரண்டுக் கும் விசேஷமின்றி யஜ்ஞாதிகள் ஸாதநங்களென்று அறியப்பட்டிருந்தபோதிலும்—'ததோ ஜ்ஞாநம் ப்ரவர்த்ததே'' என்கிற ஸ்ம்ருதி முதலியவைகளுக்கு அநுகுணமாயிருப்பதாலும், நீதியை அறிந்தவர்களால் வேண்டப்பட்ட ப்ரக்ருத்யர்த்த ப்ராதாந்யம் நிர்ணயிக்கப்பட் டிருப்பதாலும், ப்ரகருத்யர்த்தமான வேதநஸாதநத்வம் ஸித்தமாயிற்று. ஆகையால், உபா யத்துக்கு விரோதியான கர்மாவே இந்த இடத்தில ம்ருத்யு சப்தவாச்யமாயும், அவித்யா நிவர்த்யமாயுமிருக்கிறதென்று அபிப்ராயம். உபாஸநாரூபமாயும் ந்யாயரூபமாயுமிருக்கிற உபேயவிரோதிநிராஸகஜ்ஞாநமானது உத்தரபூர்வபாகம் இரண்டுகளுக்கும் நிராஸகமாக ஆகலாமென்று அதை வ்யாவ்ருத்திப்பதற்காக ப்ராசீநமென்று கூறப்பட்டது. உபாய விரோதிநிராஸககர்மாவானது ப்ராசீனபாபத்தையே தணிக்கிறது, 'உத்தராகத்தைத்தணிக் கிறதில்லை—என்று பொருள். 'தீர்த்வா' என்கிற பதத்தை வ்யாக்யாநிக்கிறார்—'அபோ ஹ்ய' என்று. 'ஏதம் ஸேதும் தீர்த்வா' என்கிற இடத்தைப்போல் ப்ராப்திவசநமல்ல என்று கருத்து. 'அவித்யயா தீர்த்வா' என்கிற இரண்டு பதங்களின் வயாக்யாநத்தினால், சங்கரமதயோஜனையானது நிரஸிக்கப்பட்டது. அஜ்ஞாநத்தினால் ஸம்ஸாரத்தை அடைந் திருக்கிறவன் என்றல்லவோ அந்த மதயோஜனை. அதில் அவித்யையானது ஹேயமாக அறியத்தக்கது. அவித்யாசப்தமானது 'விவிதிஷாவிரோதி நிவர்த்தககர்மவாசி என்றாவது, சங்கராபிமதமான யோஜனையாக இருக்கலாம். அவித்யாசபதம் உபேயவிரோதி நிவர்த்தக கர்மவாசி என்று யாதவப்ரகாசாபிமதமான யோஜனை.

'ஜ்ஞாநோத்பத்தி விரோதி' என்கிற ம்ருத்யுசப்தவ்யாக்யாநத்தினால் அவை இரண்டும் நிரஸிக்கப்பட்டன. இந்த அவித்யாசப்தமானது ஸம்ஸாரத்திற்கு ஹேதுவான அஜ்ஞாநமாக ஏன் ஆகக்கூடாது?—அதற்கு கர்மவாசித்வம் எவ்வாறு?—என்று சேட்கில் சொல்லுகிறார் 'ம்ருத்யுதரண'—என்று தாதிக்கு உத்தரணார்த்தகத்வம் ஸ்வாரஸ்யத்தால் ஸித்தம். ப்ராப்தியை அர்த்தமாகக்கொண்டால் ஸ்வாரஸ்யத்திற்கு பங்கமென்று அபிப்ராயம். அவித்யாசப்தம் கர்மவாசி என்பதைக்காண்பிக்கிறார். 'வித்யேதரத்' என்று. அதைக்காட்டிலும் வேறு என்கிற அர்த்தத்தில, நஞ் என்று கருத்து.

'விஹிதம் கர்மைவ' என்கிற ஏவகாரத்தால் அஜ்ஞாநமும், அவிஹிதகர்மாவும் வ்யாவ்ருத்திக்கப்படுகிறது. இந்த இடத்தில் 'வித்யாஞ்சாவித்யாஞ்ச' என்கிற 'வ' சப்தங்கள் அநுக்தஸமுச்சயபரங்கள்.

வித்யாநுபந்தியாயும், கர்மாநுபந்தியாயுமுள்ளது எது சொல்லப்படவில்லையோ, அது ஸமுச்சயிக்கத்தக்கது. வித்யாநுபந்தியாக இருப்பவை சமதமாதிகள். கர்மாநுபந்தியாக இருப்பவை பலாபிஸந்திகர்த்ருத்வாரமான ராஹித்யம் முதலியவை. அது இரண்டும் 'ச' சப்தத்தால் ஸமுச்சயிக்கத்தக்கது.

அன்றிக்கே, "தர்மே சார்த்தேச காமேச மோக்ஷேச பரதர்ஷப" என்கிற இடத்தில் 'ச' சப்தம் போல், இங்கும் சொல்லப்பட்டிருக்கிற அர்த்தத்திற்கு விரோதிகள் எவைகளோ அவைகளின் ஸமுச்சயத்தைக்காட்டுகிறவைகளாக இரண்டு 'ச' சப்தங்கள் இருக்கலாம். வித்யாவிரோதியும், கர்மவிரோதியும், ஹாநத்திற்காக அறியத்தக்கவைகளாக இருப்பதால், சப்தங்களால் ஸமுச்சயிக்கப்பட்டவைகளாக ஆகின்றன.

வித்யா-ப்ரஹ்மவித்யா. அதற்கு விரோதி அதற்கு வேறான வஸ்துவை விஷயீகரிக்கிற ஜ்ஞாநம் அது விஷயமான ராகத்வேஷம் முதலியது. அவித்யா—வித்யாங்கமான கர்மம். அதற்கு விரோதியாக இருப்பது. ஸம்ஸாரத்துக்கு ஹேதுவாயும் பலாபிஸந்தி முதலியதோடு கூடியதாயுமிருக்கிற கர்மாவும், பாபமும், அது இரண்டும் விட்டுவிடுவதற்காக அறியத்தக்கதென்பது சப்தங்களுடைய அபிப்ராயம். அன்றிக்கே, ப்ரதிபதத்யோதகங்களாக 'ச' சப்தங்கள் இருக்கலாம். எப்படி என்றால், "தர்மே சார்தேச காமேச" என்று பதந்தோறும் எது அபிதேயமோ அதன் ஸமுச்சயத்யோதகத்வம், ப்ரதிபதத்யோதகத்வம்—அது இங்கேயுமிருக்கலாம். இந்த வாக்யத்தில் 'அவித்யா, தரண' சப்தங்களுக்கு கூறப்பட்ட அர்த்த பரத்வத்தை ஸ்தாபிப்பதற்காக உபப்ரும்ஹண வசநத்தைக் காட்டுகிறார்.—'யதோக்தம்' என்று 'ஜ்ஞாநவ்யபாச்ரய:' ஆகமத்தாலுண்டான ஜ்ஞாநமுள்ளவர். 'ப்ரஹ்ம வித்யாமதிஷ்டாய' உபாஸநாத்மகமான ஜ்ஞாநத்தை ஸாத்யமாக அவலம்பித்து என்று அர்த்தம்.

ஜ்ஞாந வித்யா சப்தங்கள் இரண்டுக்கும் அர்த்தபேதமறியவேண்டுமென்கிற இச்சையுண்டாகில் ஆகமத்தினாலும், விவேகம் முதலியவாற்றாலும் உண்டாகிற ஜ்ஞாநங்கள ப்ரக்ருதமாக இருப்பதால், தத்பரத்வாச்ரயணமன்றோ யுக்தம், 'தாத்தும் ம்ருத்யும்' என்றதனால் அர்த்தத்தை உணர்த்துந்தன்மையுள்ளது என்கிற த்ருதாதுவானது ப்ராப்தி என்றும் சங்கை விலக்கப்பட்டது.

ஸம்ஸாரத்தை அடைவதற்காக, ப்ரஹ்மவித்தான கேசித்வஜராஜனால் யஜ்ஞம் முதலிய கர்மா அனுஷ்டிக்கப்படுகிறதில்லையன்றோ. ம்ருத்யுசப்தம், விவிதிஷைக்கு விரோதியான கர்மாவைச்சொல்லுகிறதென்று சந்தேகிக்கத் தக்கதல்ல,—'ஜ்ஞாநவ்யபரச்ரய;'

ஸ்ரீ ஹ [ஸ்ரீ ஹயக்ரீவ ஸ்ரீபாதாப்யாம் நம: ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீ ஹயக்ரீவ பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜகாசார்ய வர்ய

ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிக விரசித

ஸ்ரீ ஹயக்ரீவ ஸ்தோத்ரம்

ஸ்ரீ ஹயக்ரீவ ஸ்தோத்ர பாஷ்யம்

ஸ்ரீ ஹயக்ரீவ ஸ்தோத்ர பாஷ்ய தாத்பர்ய சந்த்ரிகா

ஸ்ரீ ஹயக்ரீவ ஸ்தோத்ர பாஷ்ய தாத்பர்ய சந்த்ரிகா ரஹஸ்ய

ஸ்ரீ ஹயக்ரீவ ஸ்தோத்ர பாஷ்ய தாத்பர்ய சந்த்ரிகா ரஹஸ்ய தீபிகா

ஸ்ரீ ஹயக்ரீவ ஸ்தோத்ர பாஷ்ய தாத்பர்ய சந்த்ரிகா ரஹஸ்ய தீபிகா விவரணம்

ஸ்ரீ ஹயக்ரீவ ஸ்தோத்ர பாஷ்ய தாத்பர்ய சந்த்ரிகா ரஹஸ்ய தீபிகா விவரண விவரணம்

ஸ்ரீ ஹயக்ரீவ ஸ்தோத்ர பாஷ்ய தாத்பர்ய சந்த்ரிகா ரஹஸ்ய தீபிகா விவரண விவரண விவரணம்

ஸ்ரீ ஹயக்ரீவ ஸ்தோத்ர பாஷ்ய தாத்பர்ய சந்த்ரிகா ரஹஸ்ய தீபிகா விவரண விவரண விவரண விவரணம்

ஸ்ரீ ஹயக்ரீவ ஸ்தோத்ர பாஷ்ய தாத்பர்ய சந்த்ரிகா ரஹஸ்ய தீபிகா விவரண விவரண விவரண விவரண விவரணம்

ஸ்ரீ ஹயக்ரீவ ஸ்தோத்ர பாஷ்ய தாத்பர்ய சந்த்ரிகா ரஹஸ்ய தீபிகா விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரணம்

ஸ்ரீ ஹயக்ரீவ ஸ்தோத்ர பாஷ்ய தாத்பர்ய சந்த்ரிகா ரஹஸ்ய தீபிகா விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரணம்

ஸ்ரீ ஹயக்ரீவ ஸ்தோத்ர பாஷ்ய தாத்பர்ய சந்த்ரிகா ரஹஸ்ய தீபிகா விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரணம்

ஸ்ரீ ஹயக்ரீவ ஸ்தோத்ர பாஷ்ய தாத்பர்ய சந்த்ரிகா ரஹஸ்ய தீபிகா விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரணம்

ஸ்ரீ ஹயக்ரீவ ஸ்தோத்ர பாஷ்ய தாத்பர்ய சந்த்ரிகா ரஹஸ்ய தீபிகா விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரணம்

ஸ்ரீ ஹயக்ரீவ ஸ்தோத்ர பாஷ்ய தாத்பர்ய சந்த்ரிகா ரஹஸ்ய தீபிகா விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரணம்

ஸ்ரீ ஹயக்ரீவ ஸ்தோத்ர பாஷ்ய தாத்பர்ய சந்த்ரிகா ரஹஸ்ய தீபிகா விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரணம்

ஸ்ரீ ஹயக்ரீவ ஸ்தோத்ர பாஷ்ய தாத்பர்ய சந்த்ரிகா ரஹஸ்ய தீபிகா விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரணம்

ஸ்ரீ ஹயக்ரீவ ஸ்தோத்ர பாஷ்ய தாத்பர்ய சந்த்ரிகா ரஹஸ்ய தீபிகா விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரணம்

ஸ்ரீ ஹயக்ரீவ ஸ்தோத்ர பாஷ்ய தாத்பர்ய சந்த்ரிகா ரஹஸ்ய தீபிகா விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரணம்

ஸ்ரீ ஹயக்ரீவ ஸ்தோத்ர பாஷ்ய தாத்பர்ய சந்த்ரிகா ரஹஸ்ய தீபிகா விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரணம்

ஸ்ரீ ஹயக்ரீவ ஸ்தோத்ர பாஷ்ய தாத்பர்ய சந்த்ரிகா ரஹஸ்ய தீபிகா விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரணம்

ஸ்ரீ ஹயக்ரீவ ஸ்தோத்ர பாஷ்ய தாத்பர்ய சந்த்ரிகா ரஹஸ்ய தீபிகா விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரணம்

ஸ்ரீ ஹயக்ரீவ ஸ்தோத்ர பாஷ்ய தாத்பர்ய சந்த்ரிகா ரஹஸ்ய தீபிகா விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரண விவரணம்

ஸ்ரீ ஹயக்ரீவ ஸ்தோத்ர பாஷ்ய தாத்பர்ய சந்த்ரிகா ரஹஸ்ய தீபிகா விவரணம்

ஸ்ரீ ஹயக்ரீவ ஸ்தோத்ர பாஷ்ய தாத்பர்ய சந்த்ரிகா ரஹஸ்ய தீபிகா விவரண

சோகம்முதலியவைகளில் பாபசப்தம் அமுக்யமாக இருந்தபோதிலும் ஸுக்ருததுஷ்க்ருதங்களில் ப்ரவ்ருத்திநிமித்தம் ஸம்பவிப்பதால் முக்யத்வம் விடவொண்ணாது,—ஒரிடத்தில் அமுக்யமாக இருக்கிற வஸ்துவானது, எல்லா இடங்களிலும் அமுக்யமாக இருக்கவேண்டுமென்கிற நியமமில்லாமையால். ஆதலால் "ஸர்வே பாப்மான:" என்கிற இடத்தில் $ சத்ரிந்யாயத்தால் அஜஹல்லக்ஷணை ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கது. 'தர்மேண பாபம்' என்கிற இடத்தில் முக்யத்வமே.

ஹாஷ்டீ:—

வாவஹ்ய வ ஜுஹோதீயவிரோயிக்ஷம்—'வஷ வஷவா வஷ்யாமி தே யதி மே நிர்தீஷ்டி' இதி ஸ்ருதேர்வ மஸ்ய தே | ஸ்ருஷ்டிவிஷயப்ரயோஜனாவரணக்ஷம் வக்ஷவஸ்ய வ யஷ்யாமி ஜுஹோமீதிவக்ஷம் லுப்தவதேவ ப்ரதிபாதிதம்—'வக்ஷ்யாத்ஸ்ம்யாமி ஜுஹோமி' இத்யாதிவத்—

அதஸ்து ஜுஹோமித்யேவ வாவம் கரோமி நிர்வக்ஷ்யாமீயம் | தஸ்மிந் வக்ஷ்யமாணவிஷயத்வேநாவஷ்டிதே ந யதேஷுணா | தஸ்யாவ ஸ்ருஷ்டி:—'யதேஷுண வாவதேவக்ஷ்டி' இதி | தஸ்மிந் வக்ஷ்யமாணாயாம் ஜுஹோமி வவபூர்வகரோதிரேஷம் | அதோ வேஷ்டிதகரோத்யர்தவதிஜுஹோமி, கேவலகரோத்யர்தவதிர்வா ஹோமஸ்ய

$ சத்ரிந்யாயம்—குடையுள்ள சிலர்களும், குடையில்லாத சிலர்களும் சேர்ந்து செல்லுகிற கூட்டத்தைப் பார்த்து—'குடைக்காரர்கள் போகிறார்களென்று சொன்னால் குடைக்காரர்களைச் சொல்லுகிற சத்ரிபதம் குடையுள்ளவர்கள், குடை இல்லாதவர்கள் இவ்விருவர்களையும் போதிக்கிறது. இந்த இடங்களில் அஜஹல்லக்ஷணை ஒத்துக்கொள்ளத்தக்கது. இடத்திலோவென்றால் பதங்களுக்கு அர்த்தங்களே போதிக்கும் வ்யாபாரங்கள் மூன்று—அவையாவன. சக்தி, லக்ஷணை, வ்யஞ்ஜனை.

சக்தியாவது இந்த சப்தத்தால் இந்த அர்த்தம் அறியத்தக்கது என்கிற ஈச்வரனுடைய இச்சை. சில இடங்களில் மனிதர்களுடைய இச்சையைக்காரணமாகக்கொண்ட ஸங்கேதமும்.

லக்ஷணையாவது—வாச்யார்த்தத்திற்கு அந்வயத்திலுள்ள அந்த வாச்யார்த்தஸம்பந்தத்தால் வேறு அர்த்தத்தை உணர்த்தினவுக்கும் சப்தவ்யாபாரம். இது மூன்று விதம். ஜஹல்லக்ஷணை, அஜஹல்லக்ஷணை, ஜஹதஜஹல்லக்ஷணை என்று. சப்தமானது வாச்யார்த்தத்தை முற்றிலும் விழுங்குமேயாகில் ஜஹல்லக்ஷணை. வாச்யார்த்தத்தை விடாமல் வேறு அர்த்தத்தை போதிக்குமேயாகில், அஜஹல்லக்ஷணை. வாச்யார்த்தத்தில் சில பாகத்தை விடாமலிருக்குமேயாகில் ஜஹதஜஹல்லக்ஷணை. இந்த மூன்றுவது லக்ஷணையானது ஜீவனுக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் ஐக்யம் கூறுகிற மாயாவாதிகள் மதத்திற்கே ஏற்கும். மற்ற ஒரு வித்தாந்திகளும் இந்த லக்ஷணையை ஒப்புக்கொள்ளார்கள்.

ஜ்ராமம்வகஉஸீஶாம்ஷாவஷெயசிதி வைவாவெக்ஷிதா வ்ருஹ
ஜிஜ்ஞாஸாயாஃவேலிவ புவ்ருத்த வக்தவ்யா—

பாபத்திற்கும் ஜ்ஞாநோதய விரோதித்வமானது 'எவனே கரகத்தில் தள்ள விரும்புகிருனே அவனே இவனே நிய செயல்களே செய்விக்கிறுன்' என்கிற ச்ருதியினுல் அறிபப்படுகிறது. ராஜஸ்தமஸ் இரண்டும் யதார்த்தஜ்ஞாநத்திற்கு ஆவாணமென்பதும் ஸத்வமானது யதார்த்தஜ்ஞாநமேறது என்பதும் பகவானுலேயே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது ''ஸத்வத்தினுலே ஜ்ஞாநம் உண்டாகிறது'' இதுமுதலியதால்.

ஆதலால், ஜ்ஞாநத்தின் உத்பத்தியின்பொருட்டு பாபமான கர்மாநிரஸிக்கத்தக்கது. பலத்தைக்கருதாமல் அநுஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கிற தர்மத்தால் அதன் நிரஸநமும் ஸித்திக்கிறது. அவ்வாறே ச்ருதி கூறுகிறது. 'தர்மத்தினுல் பாபம் நீக்கப்படுகிறது' என்று இவ்விதமாக ப்ரஹ்மப்ராப்திக்கு ஸாதநமான உரிய கர்மங்களே அபேக்ஷித்திருக்கிறது. ஆகையால், அபேக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிற கர்மஸ்வரூப ஜ்ஞாநமும், கேவலகர்மாக்கள் அல்பமாயும், அஸ்திரமாயுமிருக்கிற பலத்துடன் கூடியவைகள்—என்கிற ஜ்ஞாநமும் கர்மமீமாம்ஸையினுல் நிச்சயிக்கத்தக்கதாக இருப்பதால் ப்ரஹ்ம ஜிஜ்ஞாஸைக்குப் பூர்வவ்ருத்தமாக அதுவே அபேக்ஷிக்கப்பட்டதென்று சொல்லத்தக்கது.

ச்ருதப்ரகாசிகை:—

பாபத்துக்கு எவ்வாறு ஜ்ஞாநவிரோதித்வம்?—ராஜஸ்தமஸ்களுக்கல்லவோ அதுஅறியப்படுகிறது—என்று சங்கைவர த்வாரத்வாரிபாவாத்தால் அவிரோதத்தைச்சொல்லுகிறூர்—அஸ்ய, என்று.

பாபத்துக்கும், ராஜஸ்தமஸ்களுக்கும் ஜ்ஞாநவிரோதித்வம் ப்ராமாணிகமாக இருப்பதால் அவைகளுக்கு த்வாரத்வாரிபாவம் கல்பிக்கப்படுகிறதென்று கூறுகிறூர்—'பாபஸ்ய'—என்று

இந்த ச்ருதியானது நாகப்ராபணேச்சாவிஷயமாக ஏன் ஆகக்கூடாது?—அதோகயமானது உக்ஷயத்திற்கு விருத்தமாக இருப்பதால் என்றுல் சொல்லுவோம். இந்த இடத்தில் விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிற உக்ஷயஹேதுத்வம் உபாஸநநிஷ்பாதநஸ்வரூபமாயுள்ளது. உக்ஷயமும் ஸ்வர்க முதலிய ஸ்தாநங்களே அடைவிப்பித்தலென்று ஸ்தோகிக்கத்தக்கதல்ல—''யமேப்யோ லோகேப்ய: உக்ஷிநீஷதி'' என்கிற ச்ருதிவாக்யத்தினுல் ஸம்ஸாரலோகங்களே விட மேலான ஸ்தாநத்தை அடையும்படி செய்தலென்று அறியப்பட்டிருக்கிற உக்ஷயமானது மோக்ஷப்ரமாண ரூபமாக இருப்பதால், அங்ஙனமாகில், கர்ப, ஜந்ம, ஜரா,

மரணம், முதலிய ஸம்ஸாரப்ராபணம் அதோகமனமாக ஆகட்டும்; உபாஸனவிரோதமாக வேண்டாமெனில்—அல்ல,—உன்னயனத்திற்கு ஜ்ஞானோத்பாதனத்விரமாக இருக்கும் தன்மை அறியப்படுவதால். "யம் த்வம் மனுஷ்யாய ஹிததமம் மன்யஸே" (எதை நீர் மனிதனுக்கு மிக்க ஹிதமென்று எண்ணுகிறீரோ) என்கிற உபக்ரமவாக்யத்தினுல் "மாமு பாஸ்வ" என்று விதிக்க இச்சிக்கப்பட்டிருக்கிற உபாஸனத்திற்கு அவ்யவஹிதோபாயத்வ மன்றே அறியப்பட்டிருக்கிறது.

'காம்ய: பந்தா:' இது முதலான சருத்யந்தமங்களும் அவ்வாறு அறிவிக்கின்றன. அதுவும் கர்மங்களுக்கு † அபவர்கத்தைக்குறித்து அவ்யவஹிதோபாயத்வம் சொல்லப்பட்டால் விரோதிக்கும்.

ஆகையால், உபக்ரமம் முதலியவைகளுக்கு விரோதமில்லாமையால் ஸாதகர்மங்களுக்கு மோக்ஷத்தைக்குறித்து உபாயத்வம் உபாஸகமூலமென்று நிச்சயிக்கப்படுகிறது.

ஆதலால், கர்மங்களுக்கு உன்னயனஹேதுத்வம் உபாஸந நிஷ்பாதந ரூபமென்றும், அதற்கு விபரீதமான அதோ கமனமானது உபாஸனப்ரதிபந்த ரூபமென்றும், மிகவும் ஸ்பஷ்டமாக அறியப்படுகிறது.

மேலும் உன்னயனாதோகமங்கள் இரண்டும் ஸ்வர்க நரக ப்ராபண ரூபங்களே. ஆகிலும், அஸாது கர்மங்களுக்கு ஜ்ஞானவிரோதித்வம் வித்திக்கிறது—

எப்படியன்றூல், §உன்னிநீஷை¶ அதோனிநீஷை இரண்டுக்கும் காரணமின்மை கூறப்படுமேயாகில் பரமாத்மாவுக்கு வைஷம்யநைர்க்ருண்யங்கள் ப்ரஸங்கிப்பதால், நடத்தத்தக்க சேதநனவிலுள்ள யாதொரு வ்ருத்தத்வயமுண்டோ அது, கதித்வய நிநீஷைக்கு நிமித்தமாக இருக்கிற அபரிமிதமான புண்யபாப கர்த்ரு விஷயமாக அறியப்படுகிறது.

அதில் இரண்டு கதிகளுக்கும் போதுமான நிறமை வாய்ந்த மேன்மேலாக நற்செயல், தீச்செயல்களே செய்வித்தலானது, ஈச்வரனுக்கு, பூதப்ரவேசம் முதலியவற்றைப்போல், ஜீவனுடைய புத்தியை அபேக்ஷிக்காமல் உண்டாகிறதில்லே. அங்ஙனமொப்புக்கொள்ளப்படுமேயாகில், ஜ்ஞாநம், செய்வதிலிச்சை இது முதலியது இல்லாமையால், காற்று,ஜலம் முதலியதால் ப்ரோணஞ்செய்யப்பட்ட த்ருணம் முதலியவற்றைப்போல் ஸம்ஸாரிகளுக்கு சாஸ்த்ரவச்யத்வமில்லாமல் போவதால், நாமபலங்களே அனுபவிப்பதென்பது பொருந்தாமல் போகவேண்டியதாகும்.

இவ்வண்ணமாக ஸாம்ஸாரிகளுக்கு கர்மபலபோக்த்ருத்வம் இன்றியமையாதது—என்கிற ந்யாயத்தாலநுக்ரஹிக்கப்பட்டிருக்கிற "ஏஷ ஏவ" இது முதலான இரண்டு வாக்யங்களும் ஜ்ஞானப்ரதாநத்துக்கு மூலமாயிருக்கிற காரயித்ருத்வவிஷயமென்று நிச்சயிக்கப்படுகிறது. அவ்வாறு நிச்சயம் கொள்வதில் ஸ்ம்ருதியின் அநுக்ரஹமும் உண்டாகிறது. இடையர்கள் கோலேக்கையில் எடுத்து பசுக்களேக்காப்பதுபோல, தேவர்கள் யஷ்டியை எடுத்துக்கொண்டு காக்கிறார்களில்லே. எவனே ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்று விரும்புகிறார்களே அவனே புத்தியோடு சேர்ப்பிக்கிறார்கள். தேவர்கள் எந்த மனிதனுக்கு அவமானத்தைக் கொடுக்க விரும்புகிறார்களோ அவனுடைய புத்தியை இழுத்துவிடுகிறார்கள். அந்த புத்தி

† அபவர்கம்—மோக்ஷம், அல்லது முடிவு.
§ உன்னிநீஷை—மேலான பதத்திற்குக்கொண்டு வரவேண்டுமென்கிற இச்சை.
¶ அதோனிநீஷை—கீழ்நிலமைக்குக்கொண்டு போகவேண்டும்—என்கிற இச்சை.

யிலிருந்து விலக்கப்பட்டவனாக நாலும் அடைகிறான். என்றல்லவோ சொல்லப்படுகிறது. அவ்வாறே "அடிக்கடி செய்யப்படுகிற புண்யமானது ப்ரஜ்ஞையை வ்ருத்திபண்ணுகிறது. திடமான ப்ரஜ்ஞையுள்ள மனிதன் நித்யம் புண்யத்தையே செய்ய ஆரம்பிக்கிறான். அடிக்கடி செய்யப்படும் பாபமானது ப்ரஜ்ஞையை நாசமடையச்செய்கிறது. ப்ரஜ்ஞையை இழந்த மனிதன் எப்பொழுதும் பாபத்தையே செய்யத்தொடங்குகிறான்" என்றும் அதில் "புத்திமவர்ஷந்தி ப்ரஜ்ஞாம் நாசயதி" என்றும் நல்ல அறிவின் அழிவை முன்னிட்ட அதற்கு விபரீதமான ஜ்ஞாநத்தின் நிஷ்பத்தியானது இங்கே விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அங்ஙனமில்லாவிடில், வேறு கர்மங்களின் ஆரம்பம் உபபந்நமாகாது.

எப்படியும் இந்த வசநகலாபமானது ஸர்வகர்மதேவதாஸாமாந்யவிஷயமாக இருக்கிறது, ஆயினும் பகவத்ஜ்ஞாநமானது ஸம்யக்ஜ்ஞாநஸாமாந்யத்திற்கு வெளிப்பட்டிராமையால், அஸாதுகர்மாவுக்கு அந்த ஜ்ஞாநவிரோதித்வம் ஸித்திக்கிறது. அவ்வாறே விசேஷித்தும் சொல்லப்படுகிறது—"ததாமி புத்தியோகந்தம் யேந மாம் உபயாந்தி தே, ஆஸுரீம் யோநிமாபந்நா மூடா ஜந்மநி ஜந்மநி, மாமப்ராப்யைவ கௌந்தேய, ததோ யாந்த்யதமாம் கதிம்" (எதனால் அவர்கள் என்னை அடைகிறார்களோ அப்படிப்பட்டபுத்தியை நான் கொடுக்கிறேன். ஹே குந்தீபுத்ர! அஸுரஜாதியை அடைந்தவர்களாகவும், ஒவ்வொரு ஜந்மத்திலும் மூடர்களாகவும் என்னை அடையாமலே அதினின்று அதமமான கதியை அடைகிறார்கள்) என்றும், இவ்வண்ணம் ந்யாயத்தினாலும், ஸ்ம்ருதியினாலும் உபப்ரும்ஹணம் செய்யப்பட்ட இந்த ச்ருதியினால் அஸாதுகர்மங்களுக்குப்பொதுவாக ஜ்ஞாநவிரோதம் ஸித்தித்தது. இந்த நிர்வாஹத்தாலும் முற்கூறப்பட்டது உபபந்நமாகிறது—ப்ரகாரணத்தின் ஒற்றுமை இருத்தலால்.

இவ்வாறாக பாபம் ஜ்ஞாநவிருத்தமென்பதில் ப்ரமாணம் காட்டப்பட்டது. பிறகு ரஜஸ்தமங்கள் ஜ்ஞாநவிரோதிகள் என்பதிலும், ஸத்வகுணமானது ஜ்ஞாநத்துக்கு ஹேது என்பதிலும், ப்ரமாணத்தைக்காட்டுகிறார். 'ரஜஸ்தமஸோ:' என்று. அதனால் ப்ரஸ்துத கர்மாபேக்ஷிதத்வத்திற்கு ப்ரயோஜனமென்னவெனில், கூறுகிறார் 'அதஶ்ச' என்று. அத: பாபத்திற்கு ஜ்ஞாநவிரோதித்வம் சொல்லப்பட்டிருப்பதால். அதினாலும் என் எனில் சொல்லுகிறார்—'தந்நிரஸநஞ்ச'—என்று. பாபசப்தத்தால் சொல்லத்தக்க புண்யபாபம் இரண்டும் நிரஸிக்கத்தக்கதாலால், பாபத்தை விலக்குகிற கர்மாவின் அஸம்பவத்தை ஆசங்கித்து கூறப்பட்டது. † 'அநபிஸம்ஹிதபலேந' இதனால் ஸ்வர்கம் முதலிய பலத்தைக் கொடுக்கிற கர்மங்கள் வ்யாவ்ருத்திக்கப்பட்டன. அநுஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கிற—அ[illegible]பட்ட மாத்ரத்தினாலே அந்த கர்மாவின் நிரஸநம் ஸம்பவியாதென்று கருத்து. அதில் ப்ரமாணம் எது என்றால் கூறுகிறார்.-'ததாச ச்ருதி:' என்று. இப்பொழுது நிராஸகவிசேஷத்தில் ப்ரமாணமாக உதாஹரிக்கப்பட்ட வாக்யத்தின் அர்த்தநிர்ணயத்திற்கு உபயோகியாக இருப்பதால், இந்த வாக்யத்திலுள்ள நிரஸிக்கவேண்டிய வஸ்துவாசியான பதத்தினுடைய அர்த்தமானது முன்னமே சிக்ஷிக்கப்பட்டது. நிராஸகவாசிபதத்தினுடைய அர்த்தமானது அடுத்து உரைக்கப்பட்டது.

இந்த தர்மசப்தமானது * க்ருச்ரம் சாந்த்ராயணம் முதலிய † ப்ராயச்சித்தரூபமான

† அநபிஸம்ஹிதம்—கருதப்படாதது.

* க்ருச்சரம்—சாந்த்ராயணம், இவைகள் ப்ராயத்சித்த பேதங்கள்.

† ப்ராயசித்தம்—பாபத்தை போக்கடிப்பதற்காக செய்யப்படும் சாஸத்ரியமான கர்மாநுஷ்டாநம். ப்ராயஸ் என்றால் பாபம் சித்தம் என்றால் அதைப்போக்குகிற சாஸ்த்ர ஸம்மதமாக கர்மானுஷ்டாநம்.

ப்ராயம் பாபம் விஜாநீயாத்—சித்தம் தஸ்யவிசோதநம்—என்று நிருக்தி.

தர்மமாத்ர விஷயமாக ஏன் இருக்கக்கூடாது. அநபிஸம்ஹிதபலதர்மவிஷயமென்று ஏன் நிச்சயிக்கப்பட்வேண்டும் எனில் சொல்லப்படுகிறது.

"யஜ்ஞேந, தாநேந, தபஸாநாசகேந சாந்தோ தாந்த உபரதஸ்திதீக்ஷு:, கஷாயே கர்மபி: பக்வே ததோ ஜ்ஞாநம் ப்ரவர்த்ததே. யஜ்ஞதாநம், தப:, கர்ம ந த்யாஜ்யம் கார்யமேவ தத், யஜ்ஞோ தாநம் தபஶ்சைவ பாவநாநி மநீஷிணாம், சமோ தமஸ்தபஶ்சௌசம்" (யஜ்ஞத்தாலும், தாநத்தாலும், தப்ஸ்வினாலும், அநசநவ்ரத்தாலும்—வெளி இந்த்ரியங்களையும் மநதையும் ஒடுக்கினவனாகவும், விஷயங்களிலிருந்து ஒழிவுள்ளவனாகவும், ஸஹநசக்தியுள்ளவனாகவும்—பாபமானது கர்மாக்களால் எரிக்கப்பட்டால் பிறகு ஜ்ஞாநம் உண்டாகிறது. யஜ்ஞம், தாநம், தபம், கர்ம,இவைகள் விவேகிகளுக்கு பரிசுத்தியையுண்டுபண்ணுகிற ஸ்வபாவமுள்ளவைகள் சமம், தமம், தபஸ் சுத்தியாக இருத்தல்; இது முதலிய ச்ருதிஸ்ருதிகளால் முமுக்ஷுவுக்கு அபேக்ஷிதங்களாகச்சொல்லப்பட்டிருக்கிற யஜ்ஞம், தாநம், தபஸ், சமம் முதலியவைகள் இங்கு கூறப்பட்டிருப்பதாலும், "விஜ்ஞாநாதாநந்தோ ப்ரஹ்மயோநி:" இதுமுதலியதால் இந்த ப்ரகரணத்திற்கு ப்ரஹ்மவித்யாவிஷயத்தம் ஸித்தித்திருப்பதாலும், இந்த தர்மசப்தமானது முமுக்ஷுவினால் அபேக்ஷிக்கப்பட்ட அநபிஸம்ஹிதபல தர்மவிஷயமென்று அறியப்படுகிறது.

இந்த இடத்தில் யஜ்ஞதாநாதி பர்யாயங்களில் "தாநேந த்விஷந்தோ மித்ரா பவந்தி" (சத்ருக்கள் கொடையினால் மித்ரர்களாக ஆகிறார்கள்.) இது முதலியதால் ஸாம்ஸாரிகபல கீர்த்தநமானது, "அந்நவாநந்நாதோ பவதி" இது முதலியது போல, ப்ரஹ்மவேதநாநுகுணமாயும், $ ஆநுஷங்கிகமாயிருக்கிற பலவிஷயமாக எண்ணத்தக்கது,— "பூயோ நம் ருத்யுமுபயாஹி வித்வாந்" என்று ப்ரதாநபலச்ரவணத்தால். மேலும், இந்த வாச்யம் எப்படியும் முமுக்ஷுமாத்ரவிஷயமல்ல. ஆயினும், அமுமுக்ஷுமாத்ரவிஷயமுமாகாது,— ப்ரவ்ருத்திநிமித்தம் ஸாதநமாக இருப்பதால். காம்யபலத்தைக்கொடுத்தல் தர்ம சப்தார்த்தமல்லவன்றோ. அலௌகிகமான இஷ்டத்திற்கு அஸாதாரணமான ஸாதநத்தினால் அலௌகிக நிஷ்டா ஸாதாரண காரணத்தைப்போக்க வேண்டுமென்றல்லவோ அர்த்தமாகும்.

அப்படியானால்,முக்தியில் விருப்பமுள்ளவனைக்குறித்து காம்யகர்மாவானது அநிஷ்டபலமுள்ளதாக இருப்பதால், தர்மசப்தத்தால் சொல்லத்தகாதாதலாலும், பாப சப்தத்தால் சொல்லத்தக்கதில் உள்ளடங்குவதாலும், பக்ஷதர்மதையின் பலத்தினால் பலாபிஸந்தி இல்லாத தர்மத்தினால் புண்யபாபம் இரண்டுக்கும் போக்கக்கூடிய தன்மை சொல்லப்பட்டதாக ஆகும். ஜ்ஞாநம் கர்மாபேக்ஷையுள்ளதென்பதை நிகமநம் செய்கிறார்--'ததேவம்'—என்று. தத்-ச்ருதிஸ்மிருதிகள் அவைகளுக்கு அநுக்ராஹகங்களான உபபத்திகள், ஸூத்காரவசநங்கள் இவைகளாலுண்டான, இவ்வண்ணம் உபாயப்ரதிபந்தநிராஸத்திற்காக எல்லா ஆச்ரமிகளுக்கும் அந்தந்த ஆச்ரமதர்மங்களை அங்கங்களாகக்கொண்ட உபாஸநாதிகாரம் மேலே உரைக்கப்படப்போகிறதை மனதில் வைத்துக்கொண்டு ஸர்வாச்ரகர்மாபேக்ஷமென்று உரைக்கப்பட்டது. அதனால் ப்ரஹ்மவிசாரபூர்வவ்ருத்தத்வத்தில் காமவிசாரத்திற்கு என்ன ப்ரயோஜநமென்று அபேக்ஷை உண்டாகுங்கால், அநுஷ்டாநம் ஜ்ஞாநஸாபேக்ஷமாக இருப்பதால், ஜ்ஞாநம், மீமாம்ஸாதீநமாதலால், அதின் ஜ்ஞாநம் முந்தியிருக்கவேண்டும் என்று சொல்லுகிறார். 'அத:' ப்ரம்மஜ்ஞாநத்திற்கு பலாபிஸந்தி இல்லாத ஆச்ரமகர்மாவை அபேக்ஷித்திருப்பதால். ஜ்ஞாநம் ஹாநத்திற்காகவாவது, உபாதாநத்திற்காகவாவது வேண்டியது.

$ ஆநுஷங்கிகம்—அப்ரதாநம்.

இங்கேயோ இரண்டுக்காகவுமென்று சொல்லுகிறார்—'அபேக்ஷித'—என்று. பலத்வாரா ஹானம். ஸ்வரூபத்தால் உபாதானம். மீமாம்ஸாசப்தம் பூர்வோத்தரஸாதாரணமாதலால் கர்மமீமாம்ஸையினால் நிச்சயிக்கத்தக்கதென்று உரைக்கப்பட்டது. 'ஸைவ' எது விருத்தமென்று உன்னால் நிரவலிக்கப்பட்ட்தோ அதுவே என்று அர்த்தம். எது அபேக்ஷித மென்று அர்யனால் கூறப்பட்டதோ அதுவே அபேக்ஷிதமென்ற கூறப்பட்டது.

ஹாஷ்யம்:—

ஸுவிவ நித்யாநித்யவஸ்துவிவேகாதயஸ் ஸாமாந்யாதுவண உஜுரேண ந ஸம்பவந்தீதி; வலுகாரணைநதிகதத்வாத்தாயி காரிவிஸேஷநிர்வ்யாஜ்யதே கூடஸ்தாத்வைதத்துதிராஸ்வாஸ்ரயாத்வாத்நித்யஸ்வாதீநாம் ஸ்வரவிரோயஸ்வாஸ்.

மேலும், நித்யாநித்யவஸ்துவிவேகம் முதலியவைகள் மீமாம்ஸையின் ச்ரவணமில்லாவிட்டால் ஸம்பவியாது,—பலம், காரணம், †இதிகர்த்தவ்யதை, அதிகாரி விசேஷம் இவைகளின் நிச்சயமில்லாவிடில், கர்மஸ்வரூபம், அதின் பலம், அதின் ஸ்திரத்வாஸ்திரத்வங்கள் ஆத்மநித்யத்வம் முதலியவைகள் அறிவதற்கு ஸாத்யப்படாதாதலால்.

ச்ருதப்ரகாசிகை:—

எது அர்யனால் அபேக்ஷிதமென்று உரைக்கப்பட்டதோ அதற்கு அநபேக்ஷிதத்வம், கூறப்படுகிறது—'அபிதேத்யாதிநா.' 'நித்யாநித்யவஸ்து விவேகாதயஸ்ச'—என்று. சகாரம் து என்பதின் அர்த்தமுள்ளது. முற்றிலும் அர்த்தவிரோதம் என்று அர்த்தம். 'மீமாம்ஸாச்ரவணமந்தரேண, கர்மப்ரஹ்மமீமாம்ஸாச்ரவணமில்லாவிட்டால் என்றுஅர்த்தம்.' ''ந ஸம்பத்ஸ்யந்தே'' என்றதினால் பிறகு வருந்தன்மை சொல்லப்பட்டது. எதனாலென்றால் சொல்லுகிறார் 'பல'—என்று. பலவிசேஷமாவது போகமோக்ஷரூபமாயுள்ளது.

காரணவிசேஷம்—யஜ்ஞம், உபாஸநம் முதலியது. ப்ரயாஜம் முதலியதும், ஸாதாரணப்தகமும், போகத்தில் இச்சையுள்ளவனும், மோக்ஷத்தில் விருப்பமுள்ளவனும் அதிகாரி விசேஷம். இவைகளின் நிச்சயமில்லாவிடில் கர்மஸ்வரூபமாவது—அங்கங்களோடு கூடின யஜ்ஞாத்மகமாகவும், உபாஸநாத்மகமாயுமுள்ளது.

பாஷ்யகாரரும் யாகாத்மகமாயும், உபாஸநாத்மகமாயுமிருக்கிற கர்மம் என்று உரைக்கப்போகிறார். ''ப்ராணஸம்ஸ்த கர்மண்யப்யாஸாத்'' என்றும் ஸூத்ரம்—'உபாஸநாத்மகமான கர்மணி' என்றும் அதற்கு பாஷ்யம். உபாஸநத்திற்கு கர்மத்வமானது ஸ்ம்ருதிஸ்த்தி ரூபமாக இருத்தலால்; அது ப்ரயாஜாத்யமாக இருப்பதால். ''ப்ராமாணம் வாசிகை: பகஷிம்ருகதாம் மாநஸைராத்மஜாநிதாம்—சரீரஜை: கர்மதோஷை: யாதி ஸ்தாவரதாம் நர:'' (மனிதன் வாக்தோஷங்களால் பக்ஷிகளாகவும், ம்ருகங்களாலும் பிறக்கிறான். மாநஸதோஷங்களால் சண்டாளனாகப்பிறக்கிறான்—சரீரத்தில் உண்டான தோஷங்களால் ஸ்தாவராஜங்மா

†இதிகர்த்தவ்யதை—அங்கம்.

வைப்பெறுகிறான்.) என்கிற இடத்தில் மநுவும் † "மாநஸை! கர்மதோஷை:" என்று சொன்னார். பலமும்—போகம், மோக்ஷமென இரண்டு.

'ஆத்மநித்யத்வாதீநாம்' என்று ஆதிசப்தத்தால் ஆத்மாக்களுக்கு ¶ 'நிர்ஷாண மய ஏவாயம்' என்று சொல்லப்பட்ட ஜ்ஞாநாநந்தஸ்வரூபத்வம் முதலியது விவக்ஷிக்கப்பப்பட்டது. இங்கு ஸாதநத்துக்கு § ஸாத்யாவிசிஷ்டத்வம் அறியப்படுகிறதென்றால், இப்படி அல்ல. மீமாம்ஸையில் பலகரணேதிகர்த்தவ்யதை முதலியவைகளுக்கு ஒவ்வொரு அதிகரணத்திலும் அந்தந்த ந்யாயங்களால் எந்த நிர்ணயம் செய்யப்படுகிறதோ அது ஹேது ஸாதநம். இவ்வண்ணம் அந்த அந்த அதிகரணந்யாயத்தால் அநுக்ரஹிக்கப்பட்ட ச்ருதி வாக்யங்களால் உண்டாகிற உபாயோபேய விஷயமான யாதொரு ஜ்ஞாநம் உண்டோ அது ஸாத்யம். அந்தந்த வாக்யார்த்த நிச்சயங்களால் அவைகளின் ஸமுதாயரூபமான மஹாவாக்யார்த்த நிச்சயம் ஸாதிக்கப்படுகிறதென்று அர்த்தம். பதார்த்த நிச்சயங்களால் வாக்யார்த்த நிச்சயமென்று சொன்னால் எவ்வாறு ஸாத்யாவிசிஷ்டத்வமில்லையோ, அப்படிப்போல, அதனாலேயன்றோ கரணேதிகர்தவ்யதாதிசப்தங்களால் முந்தி தனித்துச்சொல்லி பிறகு கர்மஸ்வரூபசப்தத்தால் சொல்லப்பட்டது. பலகரண சப்தங்களால் தொடங்கப்பட்டிருக்கிற பாஷ்யக்ரந்தமானது கர்மமீமாம்ஸாமாத்ரவிஷயமாக இருக்குமேயாகில், 'தத்பலஸ்திரத்வாஸ்திரத்வாத்மநித்யத்வாதீநாம்' என்று சொல்வது யுக்தமன்று. உபபதமில்லாத 'மீமாம்ஸா' சப்தமானது, 'மீமாம்ஸா சாஸ்த்ரம்' என்கிற பதங்களை முதலாகக்கொண்ட பாஷ்யத்தில் பாகத்வயவிஷயமாக ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருப்பதாலும் நாம் சொன்னதே ஸரியான அர்த்தம்.

ஆகையால், கர்மப்ரம்ம விசாரங்களுக்கு அநந்தரஸாவீ (க) நித்யாநித்யவஸ்துவிவேகமும்—அதற்குப்பிறகு (உ) இம்மையிலும், வறுமையிலும் பலபோகத்தில் வைராக்யமும்—(௩) முக்தியடைய வேண்டுமென்கிற இச்சையும் (௪) சமதமாதிஸாதநஸம்பத்தும். சமதமாதிகளோடு கூடினவனாக இருக்கவேண்டுமென்று ப்ரம்மமீமாம்ஸையிலல்லவோ சமதமாதிஸ்வரூபம் நிரூபிக்கப்படுகிறது. இந்த நான்கும் ஸித்தித்தால் ப்ரஹ்மவிசாரம், ப்ரஹ்மவிசாரத்தால் சமாதி ஸித்தி என்று அந்யோந்யாச்ரயதோஷம் ஸம்பவிக்கும். ஆகையால் பிந்தி வரப்போகிறதற்கு முந்தி நடைப்பெற்றிருத்தல் பொருந்தாது. ஸாங்காத்யயநத்தாலுண்டான ஆபாதப்ரதீதியே நித்யாநித்யவஸ்துவிவேகமென்று கூறப்படுமேயாகில், அது யுக்தமல்ல.

ஆபாதப்ரதீதியானது, இம்மையிலும் மறுமையிலும் பலபோகவிராகத்துக்கும் முமுக்ஷுத்வத்திற்கும் ஹேதுவாகாதன்றோ,—நித்யாநித்யங்களுடைய விபர்யயத்திற்கு ப்ரதீதி வருவதால். மேலும், ஆபாதப்ரதீதியானது இரண்டு பாகங்களின் விசாரத்திற்திற்கும் பொதுவானது.

அதில் முதலில் கர்மவிசாரத்திலேயே தான் ப்ரவ்ருத்தி யுக்தமானது, இரண்டிடத்திலும் புபுத்ஸை வேற்றுமையின்றி இருப்பதாலும், முந்தி இருப்பதை அதிக்ரமிப்பதில்

† மாநஸை:—மாநஸிகங்களான கர்மதோஷங்களால்.

¶ நிர்வாண மய ஏவாயம்—இந்த பரமாத்மா ஆநந்தமயனே.

§ ஸாத்யாவிசிஷ்டத்தும் ஸாதநத்துக்கு அதாவது (ஹேதுவுக்கு) ஸாத்யத்தைவிட வேற்றுமை இன்மை.

காரணமில்லாமையாலும்—வேறு சாஸ்த்ரத்தாலும் நித்யாநித்யவிவேகம்முதலியது உப பந்நமாகாது.

முதலிலேயே புருஷன் அத்யயநவிதிக்கு வச்யனாக இருப்பதால் வேறு சாஸ்திரத்திற்கு அவகாசமில்லாமையால், மேலும் சாத்திராந்தரத்தில் பரமாணுகாரணத்வமும், அப்ரஹ்மாத்மக ப்ரதாநகாரணத்வமும், ககநாதி நித்யத்வமும், நிமித்தமாத்ர ஈச்வரத்வமும்-இவை முதலிய வேதாந்த விருத்தங்களான அர்த்தங்களே அநேகங்கள் அறியப்படுகின்றன.

ஆகையால், வேறு சாஸ்த்ரங்களினால் உண்டாகிற நித்யாநித்ய வஸ்து விவேகமானது, வேதாந்தவிருத்தமாதலால் அதின் விசாரத்தைக்குறித்து பூர்வவ்ருத்தமாக ஆவதற்குத்தகுதியுள்ளதல்ல.

மேலும், சாஸ்த்ராந்தரத்தில் ஆறுபதார்த்தங்களின் ஜ்ஞாநமும், பதினாறு பதார்த்தங்களின் ஜ்ஞாநமும் இவை முதலியவைகளுக்கு மோக்ஷஸாதநத்வம் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருப்பதாலும், வேதாந்தச்ரவணாபேக்ஷை இல்லாமையாலும் அதினாலுண்டாகிற விவேகத்திற்கு பூர்வவ்ருத்தத்வம் யுக்தமல்ல.

'எதனால் † அப்யுதய § நிச்ரேயஸ ஸித்தி உண்டாகிறதோ அது தர்மம். ஹலஜாதி நிக்ரஹஸ்தாநங்களுடைய தத்வஜ்ஞாநத்தினால் மோக்ஷப்ராப்தி என்றல்லவோ ஆங்காங்கு கூறப்படுகிறது. மேலும் † "தஸ்மாதேவம் வித் சாந்தோ தாந்த உபரததஸ்திக்ஷு:, ஸமாஹிதோ பூத்வா ஆத்மந்யேவாத்மாநம் பச்யேத்" என்று ச்ருதியானது 'ஏவம்வித்' என்கிற சப்தத்தினால், சாஸ்த்ரத்தினாலுண்டான ஜ்ஞாநத்தை அநுவதித்து 'பச்யேத்' என்று ப்ரதிபந்நமான உபாஸநத்திற்கு அங்கங்களாக சமாதிகளை உபதேசிக்கிறது. ஆகையால், சமாதிகளுக்கு ச்ரவணபூர்வவ்ருதத்வம் ச்ருதிவிருத்தம். 'ப்ரசாந்தசித்தாய' என்கிற சப்தத்தை முதலிலுடைய ச்ருதியோவென்றால், ச்ரவணத்திற்கு உபயுக்தமான அவதாநத்தை உண்டுபண்ணுவதற்காக—என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. § இதிஹாஸம் ¶ புராணம் முதலியவைகளை ச்ரவணம்செய்வதினால் நித்யாநித்யவிவேகம் உண்டாகலாமென்றால் அப்பொழுது அதனாலேயே ப்ரஹ்மஸ்வரூபமறியப்படுவதால் ப்ரஹ்மவிசாரம் ஆரம்பிக்கத்தக்கதாக ஏற்படும். இதிஹாஸ புராணங்களிலும் ஸம்சயவிபர்யயங்கள் அதிகமாக இருப்பதால் அவைகளை விலக்குவதற்காக ப்ரஹ்மவிசாரமானது அபேக்ஷிக்கப்படுகிறதென்றால், ஸம்சய விபர்யயங்களுடைய பாஹுள்யத்தாலேயே நித்யாநித்யவிவேகங்கூட அவைகளில் ஸம்பாதிக்க முடியாதென்று ஸாதநசதுஷ்டயத்திற்கு பூர்வவ்ருத்தத்வம் தகுதியுள்ளதாகாது.

† அப்யுதயம்—காம்யகர்மாக்களால் அடையப்படும் அல்பபலம்.

§ நிச்ரேயஸம்—நிச்சிதமான ச்ரேயஸ், அதாவது மோக்ஷம் நித்யநைமித்திக கர்மங்கள் இரண்டுக்கும் இந்த நிச்ரேயஸமே பலம்—காம்யகர்மாக்களுக்கு அப்யுதயம் பலம்.

† தஸ்மாதேவம்—ஆகையால், இவ்வண்ணமறிந்தவன் பஹிரிந்த்ரியங்களை அடக்கினவனாகவும், மனதை அடக்கினவனாகவும், விஷயங்களில் ஒழிவு உள்ளவனாகவும் பொருமையுள்ளவனாகரும், சித்தஸ்மாதாநமுள்ளவனாகவும் ஆகி—தன் உள்ளத்திலேயே ஆத்மாவை ஸாக்ஷாத்கரிக்கவேண்டும்.

§ இதிஹாஸம்—தர்மார்த்த காமமோக்ஷங்களுடைய உபதேசத்தோடு கூடியதும் முன்காலத்தில் நடந்தேறியதும் பல கதைகளோடு கூடியதுமான புண்யபுருஷர்களின் சரித்ரம்.

¶ புராணம்—ப்ரபஞ்சத்தின் ஸ்ருஷ்டி, ப்ரளயம் வம்சங்கள், மந்வந்தரங்கள், வம்சங்களை அநுஸரித்த சரித்திரங்கள் இந்த ஐந்து மடங்கினது.

'நித்யாநித்யங்களில் வர்த்திக்கின்றன' என்று 'நித்யா நித்ய வஸ்துக்கள், அவைகளின் ‡ தர்மங்கள்' என்று தொடங்கி நித்யமான தர்மிக்கு நித்யத்வம், ஸத்யத்வம், அதனுலேயே உபாதேயத்வம்; அநித்யமான தர்மிக்கு அநித்யத்வம் அஸத்யத்வம் அதனுலேயே ஹேயத்வம் என்று இவ்வண்ணங்களாலும், அவைகளின் தர்மங்களாலும் பிறக்கிற விவேகம் நித்யாநித்யவஸ்து விவேகமென்று வாசஸ்பதியால் எது சொல்லப்பட்டதோ அந்த விஷயத்தில் சொல்லுகிறேரும். அநித்யமான வஸ்துவுக்கு முற்றிலும் அஸத்யத்வம் மேலே சொல்லப் போகிற நீதியினுலே நிரஸிக்கப்பட்டதாக அறியத்தக்கது.

எது நித்யமோ அது உபாதேயம், எது அநித்யமோ அது ஹேயம்-என்கிற இரண்டும் உபயங்களன்று.

ஸுகம், துக்கநிவ்ருத்தி, அவைகளின் ஸாதநங்கள், அவைகளுக்கு உபயோகிகள் இவைகளுக்கே உபாதேயத்வபுத்தி காணப்படுவதாலும், அவைகளைத்தவிர்த்த மற்றவைகளுக்கு அநுபாதேயதாபுத்தி காணப்படுவதாலும் நித்யமாக இருந்தபோதிலும் துக்கரூபமாகவாவது துக்கநிமித்தமாகவாவது இருக்குமேயாகில், அது ஹேயமென்றே அறியப்படும். இரண்டு ப்ரகாரமாக இல்லாவிட்டால் உபேக்ஷிக்கப்படும், அநித்யமாக இருந்தபோதிலும் ஸுகரூபமாகவாவது, ஸுகநிமித்தமாகவாவது இருக்குமேயானல் அது உபாதாநம் செய்யப்படுகிறது.

ஆனல் நிரூபகனுக்கு ஹேயமாகிறது—என்று கூறப்படுமேயாகில், அல்ல—மேலான வேறு ஸுகத்தின் தர்சநம் அத்யந்த துக்கத்தால் ஸாதிக்கத்தக்க தன்மை, துக்கத்தை பிறப்பிக்கிற பலமாகக்கொண்டிருத்தல் இவைகளின்றிக்கே இருக்குமேயாகில் நிரூபகனுக்குக்கூட அதில் உபாதேயதா புத்தி காணப்படுவதால். —பாலுடன் சேர்ந்த அந்நத்தின் லாபத்தால் கணம் விடப்படுகிறது. பாழுங்கிணற்றில் விழுந்த சோழி அதை எடுப்பதில் ஸம்பவிக்கக்கூடிய க்லேசமானது, அடைவதினுலுண்டாகிற ஸுகத்தைவிட அதிகமாக இருப்பதால் இழக்கப்படுகிறது.

விஷம் கலந்த அந்நமானது மரணபயத்தால் த்யஜிக்கப்படுகிறது. புஷ்பமாலை, சந்தனம் முதலியதோவென்றால் அவைகளிடத்தினின்று சிறந்த ஸுகம் கிடைப்பதாலும், தொடக்கத்திலும், முடிவிலும் தீவ்ரமான துக்காநுபந்தமில்லாமையாலும் பரிமிதமாக இருந்தபோதிலும் க்ரஹிக்கப்படுகிறது.

ஆகையால், அநித்யத்திற்கு ஹேயத்வமானது அநித்யத்வமாத்ரத்தினுல் உண்டு பண்ணப்பட்டதன்று. நித்யமான வஸ்துவானது துக்கத்தோடு கலவாத ஸுகரூபமாக இருப்பதால் அது உபாதேயம், அதில்லாமையால் அநித்யமான வஸ்து ஹேயம் என்று கூறப்படுமேயாகில் கூறப்படுகிறது—நித்யத்திற்கு துக்கத்தோடு கலவாத ஸுகரூபத்வமானது வ்யாப்தியினுல் அறியப்படுகிறதா? அல்லது சாக்ஷாத்காரத்தினுலா!

முதலாவது சரியல்ல,—நித்யமான காலம் முதலியவைகளுக்கு ஸுகரூபத்வம் காணப்படாமையால், நித்யமான ஆத்மாவுக்கு துக்கத்தோடு சேராத ஸுகரூபத்வம் காணப்

‡ தர்மங்கள்—அலௌகிகமாயும். ச்ரேயஸ்ஸுக்கு ஸாதகமாயிருப்பது தர்மம். இது ச்ரௌதம், ஸ்மார்த்தமென இருவகைப்பட்டுள்ளது. முதலாவன ச்ரௌததர்மம் ஒன்றே ஸ்மார்த்த தர்மங்கள் ஆறுவிதங்கள். —

அவைகளாவன:—வர்ணதர்மம், ஆச்ரம தர்மம், வர்ணாச்ரம தர்மம், ஜாதிதர்மம், நிமித்த தர்மம், குண தர்மம்—என.

படாமையாலும். 'நான் துக்கமுள்ளவன்' என்று ஆத்மாவுக்கல்லவோ துக்கம் உபலப்தி விஷயமாகிறது.

சாஸ்த்ரத்தினுலென்றால்—வேதத்தினுலாகில் வேதத்தினுலுண்டாகிறது ஆபாத ஜ்ஞானமா? ப்ரமிதிரூபமா?

முதல் பக்ஷத்தில் கர்மப்ரஹ்ம பாகங்களுக்குப்பொதுவாக இருப்பதால் கர்மவிசாரத்தை அநிக்ரமித்து ப்ரஹ்ம விசாரத்தைக்குறித்து அதற்கு பூர்வ வ்ருத்தத்வம் அநுபபந்நம்.

நிச்சயரூபமானால், மீமாம்ஸா தத்வப்பலம் உண்டாகலாம். ஆகமாந்தர மூலத்வம் சொல்லப்படுமேயாகில் விருத்தமாதலால், உபயோகமில்லாமையாலும் அதற்கு இதன் அபேக்ஷை இல்லாமையாலும் பூர்வவ்ருத்தத்வம் உபபந்நமாகாது. ஆன பின்பு எது நித்யமோ அது உபாதேயம் என்று சொல்லப்படுமேயாகில் கூடாது. இவ்வண்ணம் ப்ரதிதி உண்டாகிறதில்லை. பின்னே நித்யமான சுகம் ஸம்பவிக்கிறதேயாகில் அது உபாதேயம். அது இருக்க அதில் அநித்யம் அநுபாதேயமென்று அதில், நித்யஸுகஸம்பவஜ்ஞானத்திற்கு ப்ரம்ம விசாரத்தின் உபயோகமானது நித்யமான பலத்தைக்கொடுப்பதில் இசையினடியாக என்று சொல்லத்தக்கது. சாஸ்திராந்தரங்களிலும் கர்மகாண்டத்திலும் நித்யபல ஸம்பாவனைக்கு நிவாரகமொன்றுமில்லாமையால், நித்யா நித்ய விவேகம் வந்தவுடன் அவைகளும் ஆரம்பிக்கத்தக்கதாக ஆகும். அவைகளிலன்மேரு நித்யமான பலம் அறியப்படுகிறது. அது அஸத்தென்று சொல்லப்படுமேயாகில், அந்த அஸத்வமானது அப்ராமாண்யத்தாலாவது § அந்யபரத்தாலாவது இருக்கவேண்டும். அவைகள் இரண்டும் கர்மமீமாம்ஸை இல்லாவிடில் வித்திக்கிறதில்லை என்பதினுல் அந்த கர்மமீமாம்ஸைக்கு பூர்வவ்ருத்தத்வம் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கது. முதல் ஸூத்ரமானது அதைத்தெரிவிப்பதில் நோக்குள்ளதென்று சொல்லப்படுமேயாகில் அல்ல—அதற்கு ஸ்வசாஸ்திராரம்பத்திற்கு யுக்தமான விஷயப்ரயோஜநபரத்வமிருப்பதால், சாஸ்திரங்களுக்குறித்து அப்ராமண்யாதி ப்ரதிபாதந பரத்வ மில்லாமையால். ஸ்வார்த்தோபயோகியாக இருப்பதால் அதற்கு அப்ராமாண்யம் முதலியது அபிப்ராயப்பட்டிருக்கிறதென்ற கொள்ளில், அப்பொழுது அதற்கு ஸ்வோபஜீவ்யஜ்ஞானம் அபேக்ஷிதமாதலால் கர்மவிசாரத்திற்கும், தர்க்கபாதத்திற்கும் பூர்வவ்ருத்தத்வம் ஏற்படவேண்டியதாக வரும்.

சாஸ்திராந்தராப்ராமாண்யமோவென்றால் கர்மமீமாம்ஸையின் முதல் பாதத்தால் நிச்சயிக்கத்தக்கது, அந்யபரத்வம் வாக்யாந்தரவிரோதம் முதலியவைகளால் நித்யபலத்தின் அவிவக்ஷாத்யவஸாயமும் அந்த இடத்திலுள்ள ந்யாயதீநமாக இருக்கிறது. சாஸ்திராந்தரப்ரமேயத்தின் நிலைகுலைதல் தர்க்கபாதத்தில் காண்பிக்கப்படும். மேலும். முதல் ஸூத்ரத்தினுலேயே சாஸ்திராந்தரத்திலுள்ள நித்யபலத்தின் அஸத்வமறியப்படுமேயாகில் அந்யோந்யாச்ரயதோஷம் வருகிறது. இப்படியாகில் தர்ம ஜிஜ்ஞாஸா ஸூத்ரத்திலும் அந்யோந்யாச்ரயம் வருமென்று சங்கிக்கத்தக்கதல்ல. பிதாமுதலியவர்களுடைய ப்ரேரணையால் ஸாங்காத்யயநம் செய்த புருஷனுக்கு ப்ரயோஜநமாயுள்ள அர்த்தத்தின் ஆபாதப்ரதியினுலேயே ப்ரவ்ருத்திக்கு உபபத்தி இருப்பதால், எவர்களுக்கு தர்மவிசாரம் வைதமோ அவர்களுக்கேதான் அந்யோந்யாச்ரயம். வைதத்வஜ்ஞாநத்தால் விசாரம், விசாரத்தால் வைதத்வஜ்ஞாநமென்று. மேலும், அநித்யபலஹேயதா ஜ்ஞாநத்திற்கு ப்ரம்மவிசாரோபயோகம் சொல்லத்தக்கது.

§ அந்யபரத்வம்—வேறு ஒன்றில் நோக்குள்ளதாக இருத்தல்.

ஸ்வர்கம்முதலிய பலத்திற்கு அநித்யத்வமும், துக்கத்துடன் சேர்ந்திருத்தலும் எவ் வண்ணம் அறியப்படுகிறது.?

சாஸ்திராந்தரத்தினுலென்னுல், அதனுலேயே நித்யபுருஷார்த்தம் விதிக்கப்பதால், ஆகாங்க்ஷை இல்லாதபோது ப்ரம்மவிசாரத்தில் ப்ரவ்ருத்தி உண்டாகாது. ஆகையால், அதற்கு பூர்வவ்ருத்தத்வம் உபந்நமாகாது.எது சுகமோ அது அநித்யமென்று தன்னுல் உத் ப்ரேக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிற தர்க்கமாத்ரத்தினுலென்னுல், அதனுலேயே நிரஸ்தமான நித்ய புருஷார்த்த ஸம்பாவனையுடன்கூடி இருந்தால் ப்ரம்மவிசாரம் ப்ரதிபந்திக்கப்படும். துக்க நிவ்ருத்திக்கு மூடிவு இல்லாமையாலும், ஸ்வாபாவிகமான ஸுகமானது அநாதியாக இருப்ப தாலும், அந்தமில்லை என்பது பொருந்துவதாலும்நித்யபுருஷார்த்த ஸம்பாவனை இல்லை எனில், அல்ல—வேதாந்தச்ரவணத்தை முன்னிட்டு வ்யாப்தி நிச்சயம். அதை முன் னிட்டு வேதாந்தச்ரவணம் என்று அந்யோச்சயதோஷம் ப்ரஸங்கிப்பதால்.

ஆகையால்,ப்ரஹ்மவிசாரத்தைக்குறித்து நித்யாநித்யங்களிலுள்ள தர்ம விவேகோப யோகத்திற்காக நித்யாநித்யவிவேகத்தில் பரத்யக்ஷம் ப்ரவ்ருத்தியாதலாலும்,தர்க்கம் அதிப்ர ஸக்தமாவதாலும் சாஸ்த்ராந்தரங்கள் ப்ரம்மவிசாரத்தில் அநாகாங்க்ஷையை உண்டுபண்ணு வதாலும், அதின் விரோதத்தால் உபயோகமில்லாமையாலும், வேதமே ப்ரமாணமாக ஆச் ரயிக்கத்தக்கது. அதில் ஆபாதப்ரதீதியானது இரண்டு பாகங்களுக்கும் ஸாதாரண மாக இருப்பதாலும், நித்யாநித்ய நிச்சயமானது இரண்டு மீமாம்ஸைகளின் பலமாக இருப் பதுபற்றி அந்யோன்யாச்ரயம் எவ்விதத்தினுலும் தாண்டமுடியாததாக இருப்பதாலும், நித் யாநித்யங்களை அடைந்திருக்கிற ஹேயோபாதேயத்வஜ்ஞானம் நித்யாநித்யவஸ்துவிவேக மென்பது யுக்தமன்று.

வேறு சாஸ்திரங்களில் நித்யபலஸம்பாவனைக்கு நிவாரகமில்லாமையால் நித்யாநித்ய விவேகம் முதலியதை உடையவனுக்கு அவைகளிலும் ப்ரவ்ருத்திவரக்கூடுமென்று எது சொல்லப்பட்டதோ, அது சரியல்ல,—முதல் ஸூத்ரம் சாஸ்த்ராந்தரங்களுக்கு நிவாரகமா தலால், ப்ரம்மமே ஜிஜ்ஞாஸ்யம், ப்ரக்ருதி புருஷர்களல்லவென்றல்லவோ ஸூத்ரார்த் தம்—என்று சொல்வது யுக்தமாகாது,—ஸாதகசதுஷ்டயத்துக்கு பூர்வவ்ருத்தத்தைச்சொல் லுகிறவர்களால் இந்த அர்த்தம் அங்கீகரிக்கப்பட்டிராததால். தாபத்ரயஜ்ஞாநத்திற்கு பூர்வவ்ருத்தத்வமாகிறதால் இந்த அர்த்தம் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இந்த அர்த்தமும் உபபந்நமாகாது. தயாஹி—எனெனில். நிச்சயமாக இந்த அர்த்தமானது ஸூத்ரகாரரால் உபதேசிக்கப்படவுமில்லை.—ஆனுல் ஸூத்ரங்கள் ந்யாயநிபந்தனமாதலால், உபபாதிக்கப் படுகிறதென்று சொல்லத்தக்கது. உபபத்தியும் சாஸ்த்ராந்தர தெளர்பல்யமேயா? அல்லது ஸ்வசாஸ்த்ரப்ராபல்யமேயா? அல்லது ஸமுச்சிதமான இரண்டுமேயா? இவற்றுள் முதலா வது பொருந்தாது ஸ்வசாஸ்த்ரத்துக்கு (வேதத்திற்கு) தெளர்பல்யம் வரின் ப்ர ம்மத்துக்குங்கூட அறியவேண்டுமென்கிற இச்சாவிஷயத்வமில்லாமல் போவதால் இரண் டாவது சரியல்ல.

சாஸ்த்ராந்தரங்களுக்கு ப்ராபல்யம் உண்டாயின், ப்ரம்மத்துக்கே ஜிஜ்ஞாஸ்யத்வம் விதிக்கியாமல் மூன்றுவதில் ஸூத்ரத்துக்கு வையர்த்யம் வருகிறது,—பூர்வமீமாஸையி லேயே சோதநாஸூத்ரம் முதலியவைகளால் அவை இரண்டும் விதிக்கப்பதால் அவச்யம பேக்ஷிக்கப்பட்டிருப்பதால். அதனுலேயே அதற்கு பூர்வவ்ருத்தத்வாபத்தியும் விதிக்கி றது. வேதப்ரமாண்யம்மாத்ரம் விதித்தபோதிலும் அவ்வளவு மாத்ரத்தினுல் ப்ரம்மத்தி னிடத்தில் ப்ராமாண்யம் விதியாதென்னுல்—அங்ஙனமாகில், எந்த ஹேதுக்களால் உன

க்கு ப்ரம்மத்தினிடத்தில் ப்ராமாண்யாஸம்பவசங்கைகள் பரிஹரிக்கத்தக்கவைகளோ, அவைகளும் விதத்வஸ்துவில் வ்யுத்பத்யநுபபத்தி முதலியவைகளென்று அவைகளின் பரிஹாரத்தால் ப்ரம்மத்தினிடத்தில் வேதார்த்தப்ராமாண்ய ஸ்மார்த்தபரத்வம் அங்கீகரிக்கில் நம்முடைய பக்ஷமே ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டதாக ஆகும். அதனாலேயே மூன்று தூக்கங்களின் * அபிகாதஜ்ஞாதத்திற்கு பூர்வ்வருத்தத்வமும் நிரவிக்கப்பட்டது.

நிரஸப்ரகாரம் காட்டப்படுகிறது. ஜ்ஹிகதுக்க ஜ்ஞாநம் பூர்வ்வருத்தமா? அல்லது, நாரகதுக்கஜ்ஞாநமா? அல்லது, ஸ்வர்க்கமுதலியது அல்பமாயும் அஸ்திரமாயு மிருப்பதால் தாபத்ரயாந்தர்கதத்வஜ்ஞாநமா? முதலாவதல்ல,—ஆயுர்வேதம் முதலியவைகளால் அவைகளின் நிரஸநோபாயமதியப்படுவதால். வேதாந்த விசாரத்துக்கு நைரபேக்ஷ்யம் வருவதால் இரண்டாவதுமல்ல,—நரகதுக்கத்துக்குக் காரணமான பாபங்களைப் போக்கடிக்கிற வ்ரதநியமங்களே விதிக்கிற சாஸ்த்ரங்கள்தான் அநேகமாக இருப்பதால் வேதாந்தத்திற்கு நைரபேக்ஷ்யம் வருவதால். மூன்றுவதிலோவென்றால் கர்மவிசாராபேக்ஷை நிச்சயமாக உண்டாகலாம்,—முதலிலேயே அத்யயநவிதிவசனத்துக்கு சாஸ்த்ரார்தாங்களே அறிவதற்குப் போதுமான ஸமயமில்லாமையாலும், அவஸரமிருந்தபோதிலும் ஸ்வர்காதிகளுக்கு அல்பாஸ்திரத்வஜ்ஞாநமாகிற பூர்வ்வருத்தத்வம் கூடாததாலும் ஆபாதப்ரதீதியும், இதிஹாஸபுராணங்களும் அல்பாஸ்திரத்வாநபஸ்திரத்வவிபர்யயப்ரதீதிக்கு ஹேதுவாக இருப்பதாலும்.

ஹாஷ்யம்:—

வஷாம் வாயுரக்ஷது விதியொமாவவெயம்|விதியொமஹ்ரூகிதிஷ்டாதிஹ்யஃ|ஸ வ தாதீயுஃ உஷ்டாத்ரூவாஸநாநி கஉ வஸ்ரூயூயூரயுவி ஸ்ரஹ்ரூவிஷ்ரூவாணி ஸ்ரஹ்ரு ஜ்ரூநாவெ ஷாணீதீவெவ விஜ்ஞநீயாநி | தாநுவி கஉரூணுநஹிவஸம் ஹிதவாரூநி ஸ்ரஹ்ரு விதெரூதாடிகாநீதி தத்ரூஷ்ணூவாடிர் நாதெநுதாநி வஸ்ரூதராதிவெவ வஷ்டதாநி | தெஷாக்ஷ கஉ ஸ்ரூவாயிமாவெஷா ஸவுஹ்ரூதா

இவைகளுக்கு ஸாதகத்வமானது விதியோகத்தால் நிச்சயிக்கத்தக்கது. விதியோகமும் ச்ருதிலிங்கம் முதலியவைகளால். அது வே பூர்வமீமாம்ஸையின் மூன்றுவது அத்யாயத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

உத்கீயம் முதலியவைகளின் உபாஸநங்கள் கர்மத்திற்கு ஸம்ருத்தியை விளைவிக்கக்கூடியவைகளாக இருந்தபோதிலும் ப்ரம்மத்யாதரூபங்களாக இருப்பதால்- ப்ரம்மஜ்ஞாநஸாபேக்ஷங்களென்று இங்கேயே நிச்சயிக்கத்தக்கவைகள். பலத்தைக் கருதாமல் அநுஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கிற அக்கர்மங்களும் ப்ரம்மவித்யோத்பாதகங்க

---

* அபிகாதம்—ஹிம்ஸை.

ளாக இருப்பதால் அதற்கு சிக்கிரபலப்ரதத்வத்தை உண்டுபண்ணுகிற இந்த உத்கீதாத்யுபாஸனங்கள் இங்கேயே மிக்க பொருத்தமுள்ளவைகள். அவைகளுக்கு கர்ம ஸ்வரூபஜ்ஞாநாபேக்ஷையானது எல்லோருக்கும் ஸம்மதமானது.

ச்ருதப்ரகாசிகை:—

முன்பு வ்யாக்யேயஸ்வபாவத்தால் கர்மநியமம் கூறப்பட்டது. வ்யாக்யாநஸ்வபாவத்தாலும் அதன் ஸித்தி இப்போது கூறப்படுகிறது—ஏஷாம்—என்று; ஏஷாம்—சமாதிக்ளுக்கு ஸாதநத்வம். சகாரம் ஸமுச்சயத்தில். 'விநியோகாவஸேயம்' விநியோகமாவது அங்கத்வஜ்ஞாபகம். அதனுலென்னவென்றால் கூறுகிறார்—'விநியோகாச்ச' என்று. அதனுலுமென்னவென்றால் கூறுகிறார்—'ஸ ச தார்த்தீய:' என்று. மூன்றுவது அத்யாயத்தில் சொல்லப்பட்டது என்று அர்த்தம். இது நிதர்சநார்த்தமாக சொல்லப்பட்டது.

ப்ரம்மவிசாரமானது கர்மவிசாரத்தில் சொல்லப்பட்ட எல்லா ந்யாயங்களையும் அபேக்ஷித்திருப்பதால் இவைகளன்றோ கர்மமீமாம்ஸாத்யாயங்களின் ப்ரமேயங்கள்.

முதலத்யாயத்தில்—ப்ரமாணலக்ஷணம் சொல்லப்பட்டது.

இரண்டாவது அத்யாயத்தில்—சாஸ்த்ரபேதம், கர்மபேதம், பேதத்திற்கு ஹேதுக்களும் சப்தாந்தராப்யாஸ ஸங்க்யாகுண ப்ரக்ரியாநாமதேயங்கள்.

மூன்றுவதில்—அங்கநிரூபணம். ச்ருதி, லிங்க, வாக்ய, ப்ரகரண, ஸ்தாந, ஸமாக்யாங்கள் அங்கத்வஜ்ஞாபகப்ரமாணங்கள்.

நான்காவதில்—க்ரத்வர்த்தபுருஷார்த்தங்களுடைய பேதநிரூபணத்தால் புருஷார்த்தங்களால் க்ரத்வர்த்தங்களுக்கு யுக்தியானது நிரூபிக்கப்பட்டது.

ஐந்தாவதில்—க்ரமம், ச்ருத்யர்த்த பாட ப்ரவ்ருத்தி முக்ய காண்டங்கள், கர்மப்ரமாணங்கள்.

ஆறுவதில்—அதிகாரி நிரூபணம்.

ஏழாவதில்—ஸாமாந்யாதிதேசம் நிரூபிக்கப்பட்டது.

எட்டாவதில்—விசேஷாதிதேசம்.

ஒன்பதாவதில்—ஊஹம்.

பத்தாவதில்—வாபம். பதிஞென்று, பன்னிரண்டுகளில்—தந்த்ரப்ரஸங்கங்கள் இவ்வாறே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.—

'தர்மதீமாநபேதாங்க ப்ரயுக்தி க்ரமகர்த்ருபி: ஸாதிதேச விசேஷோஹ பாத தந்த்ர ப்ரஸக்திபி:' என்று. இந்த ந்யாயங்களின் அபேக்ஷையும், ஸங்கர்ஷ காண்டாபேக்ஷையும் ப்ரம்மவிசாரத்தில் ஆங்காங்கு காணத்தக்கது. ஆகையால், 'ஸ ச தார்தீய:' என்பது ப்ரதர்சநார்த்தம் சொல்லப்பட்டது. பிறகு கர்மவிசாராபேக்ஷையில் உபயுக்தியானது கூறப்படுகிறது. 'உத்கீதாதி' என்று வேறு ஒன்றோடு ப்ரஸங்கத்தால் வரும் ஸங்கதி கூறப்பட்டது.

இந்த இடத்திலோவென்றால் ஸாக்ஷாத் ஸங்கதி உபபாதிக்கப்படுகிறது. 'கர்ம ஸம்ருத்யர்த்தாபி':—என்று 'கர்மஸம்ருத்யர்த்தத்வே தத்ப்ரயோஜநம் தந்நிர்வசநாத்' என்கிற

வாக்யகாரவசநம் ஸ்மரிப்பிக்கப்பட்டது. 'ப்ரம்மத்ருஷ்டிரூபாணி' என்று ப்ரம்மமல்லாத வஸ்துவினிடத்தில் ப்ரம்மத்வேந த்ருஷ்டி தான் ப்ரம்மதிருஷ்டி. ப்ரம்மதிருஷ்டிரூபமாக இருப்பதால் ப்ரம்மஜ்ஞாந ஸாபேக்ஷங்களென்று அர்த்தம். 'இதி' என்பது ஹேதுவில் 'இஹைவ சிந்தநீயாநி' கர்மவிசாரத்தில் கூடாது. 'தாந்யபிகர்மாணி' உத்கீதம் முதலியவற்றின் உபாஸநங்கள் எவைகளின் ஸம்ருத்தியை உத்தேசிக்கின்றனவோ அவைகளுமென்று அர்த்தம். 'அநபிஸம்ஹித பலாநி' அநபிஸம்ஹிதபலமாக இருப்பதால் ப்ரம்மவித்யைக்கு உத்பாதகங்கள் என்று அர்த்தம்.

'இதி' சப்தம் ஹேதுவில். 'தத்ஸாத்குண்யாபாதகாநி' ஸாத்குண்யமாவது ப்ரபல ப்ரதிபந்தகமிருக்கும்போதே சீக்ரமாக பலத்தைக்கொடுக்கும் தன்மை, அதை உண்டு பண்ணுகின்றன. ப்ரம்மவித்யையை விரைவாக ஸம்பாதிக்கின்றனவென்று பொருள். 'ஏதாநி' உத்கீதாத்யுபாஸநங்கள். ஆதலால், இங்கேயே மிகவும் பொருத்தமுள்ளவைகள். ப்ரஸங்காத் ஸங்கதியாவது முக்யவிஷயத்திற்கு உபயோகியாக இல்லாமையால் ஒற்றுமை முதலியதால் புத்தியிலூன்றியிருக்கும் தன்மை ப்ரஸங்கிகஸங்கதி. இரண்டிலொன்றின் அபேக்ஷையிலாவது, இரண்டின் அபேக்ஷையிலாவது உண்டாகிற சங்கதி ஸாக்ஷாத் ஸங்கதி. இங்கேயோவென்றால் இரண்டும் அபேக்ஷிதங்களென்று ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. 'ப்ரம்மத்ருஷ்டிரூபாணி' என்று உத்கீதாத்யுபாஸநங்களுக்கு ப்ரம்மஜ்ஞாநாபேக்ஷை சொல்லப்பட்டது. 'ப்ரம்மவித்யோத்பாதகாநி' என்று ப்ரம்மஜ்ஞாநத்துக்கு உத்கீதம் முதலியவற்றின் உபாஸநாபேக்ஷை சொல்லப்பட்டது. இந்த அபிப்ராயத்தால் 'ஸுதராம்' என்று கூறப்பட்டது 'இஹைவ'—என்று உபாயாபேக்ஷை இங்கேயே, இருப்பதால் இந்த இடத்திலேயே மிகவும் பொருத்தமுள்ள ஸங்கதி கர்மவிசாரத்திலில்லை என்று அர்த்தம்.

எவ்வாறு உத்கீதாதி விசாரத்திற்கு ப்ரம்மவிசாரத்திலேயே மிகவும் பொருத்தமுள்ள ஸங்கதி? கர்மவிசாரத்திலும் ஸுதராம் ஸங்கதி இருக்கிறது. உபாயாபேக்ஷையினால் ஸங்கதியன்றே ஸுதராம் ஸங்கதி. உத்கீதாதி புத்திகள் கர்மத்திற்கு அங்கங்களாயும் ஆச்ரயித்திருப்பதால் அந்த விசாரத்திற்கு கர்மாபேக்ஷை இருக்கிறது. கர்மங்களுக்கும் ஸ்வ ஸம்ருத்யர்த்தமாக உத்கீதாத்யுபாஸநாபேக்ஷை இருக்கிறதென்று உபாயாபேக்ஷை இருப்பதால்—எனில், உத்தரம் சொல்லப்படுகிறது.

கர்ம ஸம்ருத்யர்த்தங்களான உத்கீதாத்யுபாஸங்களின் அபேக்ஷை கேவலகர்மங்களுக்கும், வித்யாங்கங்களான கர்மங்களுக்கும் துல்யை, ஆதலால், கர்மஸம்ருத்யர்த்தத்வ ஹேது பொதுவானது, கர்மாங்கசேஷத்வமானது பூர்வபாக விசாரஸங்கதிக்கு அஸாதாரண ஹேது, ப்ரம்மஜிஜ்ஞாஸாபேக்ஷத்வம் உத்தரபாகவிசாரஸங்கதிக்கு அஸாதாரணஹேது. இவ்வண்ணம் ஸாதாரணாஸாதாரணங்களான இரண்டு ஹேதுக்களுடன் கூடியிருத்தல் ஸமானமாக இருந்தபோதிலும், ப்ரும்மத்ருஷ்டி ரூபோத்கீதாத்யுபாஸனங்கள் ப்ரம்மஜ்ஞான ஸாபேக்ஷமாக இருப்பதால் அதில்லாவிடில் அவைகளோச்சிந்திப்பது பூர்வபாக விசாரத்தில் அசக்யம். கர்ம விசாரத்திற்குமுன் ப்ரம்மசவிசாரம் உபபன்னமாகிறதில்லையன்றே,—அவ்விரண்டும் முன்சொல்லப்பட்ட ஸங்கதிவிசேஷங்களோடு கூடியிருப்பதால். உத்தரபாகத்திலோவென்றால் ப்ரம்மஜ்ஞானமாகிறது சுலபமாதலால் கர்மவிசாரஞ்செய்திருப்பவனுக்கு † உத்கீதாத்யுபாஸனசிந்தனம்செய்வது சக்யமாகும். அதிலுலேயே சக்யமாயிருப்பதால் உத்

† உத்கீதம்—ஸாமாவின் ஓர்பாகம். பாகத்தை பக்தி என்று சொல்வார்கள். ஐந்து விதமான பக்திகளில் உத்கீதமென்கிற இரண்டாவது பக்தியானது ப்ரணவபூர்வக கானம் செய்யப்படுகிறது.

கீதாத்யுபாஸனங்கள் உபநிஷத்பாகத்தில் விதிக்கப்பட்டன. அதினாலேயே ப்ரம்மமீமாம்ஸையில் நிரூபிக்கப்பட்டிருப்பதும். இவ்வண்ணமாக வேதாந்தபாகவிஹிதத்வமும், ப்ரஹ்ம மீமாம்ஸாவிசாரத்வமும், சக்யத்வரூபமுமான மூன்று வைஷம்யங்களால் விசேஷிக்கப்பட்டுள்ள உபயாபேக்ஷையானது உத்தரபாகத்திலேயே இருப்பதால் அதை ஹேதுவாகக் கொண்டது ஸுதராம் ஸங்கதியானது அந்த இடத்திலேயே என்கிற அபிப்ராயத்தால் "ஸுதராமிஹைவ ஸங்கதாநி" என்று உரைக்கப்பட்டது. அப்ரதானமான அர்த்தத்துக்கும் ஸாக்ஷாத் ஸங்கதி இருப்பதால் அதற்கும் கர்மவிசாரம் அவச்யாபேக்ஷிதமேயென்பது யாதொன்றுண்டோ இதுவும் அப்யுச்சயமான ஹேது ப்ரதாநஹேது தவராமல் அபேக்ஷிக்கப்பட்டிருத்தல் என்கிறது முன்சொல்லப்பட்டது.

அதனால் ப்ருக்ருதாநந்தர்யத்திற்கு என்ன ப்ரயோஜனமென்றால் சொல்லுகிறார் 'தேஷாஞ்ச' என்று. 'தேஷாம்' உத்கீதாத்யுபாஸநங்களுக்கு. 'ஸர்வஸம்மதா' அவைகளுக்கு ஸாக்ஷாத் ஸங்கதத்வம் சொல்லப்பட்டாலன்றோ நிந்தை. உத்கீதாத்யுபாஸநம் சிந்திக்கத்தக்கதாக இருக்கும் தருணத்தில் அதற்கு கர்மஜ்ஞாநாபேக்ஷை எல்லோராலும் நிந்திக்கப்படாதது. வேதாந்தாத்யயனம் செய்தவனுக்கு கர்மஜ்ஞாநாபேக்ஷை இல்லையென்று எது சொல்லப்பட்டதோ அது யுக்தமன்று,—வேதாந்தங்களிலும் உபாயபரமும் முக்திபரமுமாயுள்ள வாக்யமாத்ரத்தை அத்யயநம் செய்த புருஷனுக்கு, ப்ரஹ்மவிசாரத்திலும் மூன்றாவது, நான்காவது அத்யாயங்களில் மாத்ரம் ச்ரவணம் ப்ரஸங்கிப்பதால். மூன்றாவது, நான்காவது அத்யாயங்கள் இரண்டுக்கும் முதல் இரண்டு அத்யாயத்திலும் சொல்லப்பட்ட ந்யாயாபேக்ஷையிருக்கிறதென்றால்—அங்ஙனமாகில், ப்ரம்மவிசாரம் முழுவதும் கர்மவிசாரந்யாயஸாபேக்ஷமாதலால் அதற்கே பூர்வவ்ருத்தத்வம் ஜந்மாந்தரஸுக்ருதவிசேஷத்தால் ஏதோ ஒருவனுக்கு ப்ரம்மவிசாரமாத்ராபேக்ஷை என்று சொன்னால், அவனுக்கு ஸுக்ருத விசேஷத்தால் மூன்றாவது, நான்காவது அத்யாயமாத்ராபேக்ஷை ஏன் உண்டாகக்கூடாது. அன்றிக்கே புண்யாதிக்யத்தால் ஸமஸ்தப்ரம்மவிசாரநிரபேக்ஷை ஏன் உண்டாகக்கூடாது? மேலும், வேதாந்தங்களில் உபாயபலபரவாக்ய மாத்ராத்யயநம் அசாஸ்த்ரீயமென்று உன்னாலும் சொல்லத்தக்கது. அது வேதாந்தமாத்ராத்யயநத்திற்கும் துல்யம்,—ஸம்பூர்ணமானது விதிக்கப்பட்டிருப்பதால். ஆகையால், விதியை அதிலங்கநம் செய்பவர்களுக்கு எது அபேக்ஷிதமோ அதுவே பூர்வருத்தமென்பது அஸங்கதம். முழுமையும் அத்யயநம் செய்தவனுக்கும் ஸுக்ருதவசத்தால் ஏதோ ஒரு சமயத்தில் ச்ரவணாபேக்ஷை ஸம்பவிக்கலாமென்றால் முன்பே உத்தரம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

'விரோதாதப்ரமாணத்வாத்" இது முதலிய க்ரந்தத்தால் ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டிருக்கிற தூஷணங்கள் 'அத்ரோச்யதே' இது முதலான ஸித்தாந்த பாஷ்யத்தினால் பரிஹரிக்கப்பட்டன. அந்த பரிஹார ப்ரகாரங்களாவன—கர்மங்கள் அநித்யபலத்தைக்கொடுப்பதால் விரோதமென்பது அநபிஸம்ஹிதபலத்துடன் கூடி இருப்பதால் பரிஹரிக்கப்பட்டது. பேதவாஸனையை உண்டுபண்ணுவதால் ஐக்யஜ்ஞான விரோதமும் 'ப்ருதகாத்மாநம்' என்று ப்ருதக்த்வ ஜ்ஞானத்திற்கு மோக்ஷோபாயத்வ ச்ருதியினால் பரிஹரிக்கப்பட்டது. இந்த விரோதம் இனி சொல்லப்படும் வஸ்து ஸாமர்த்யத்தில் அந்தர்பூதமானது. மோக்ஷத்திற்கு ஸகலபேத தர்சந நிவ்ருத்திரூபதையானது ப்ரபஞ்ச மித்யாத்வோபாதந ஸாபேக்ஷமாக இருப்பதால்,'ஐக்யஜ்ஞாநத்திற்கு உபாயத்வமிருந்தபோதிலும் கர்மங்களுக்கு அத்ருஷ்ட த்வாரத்தினால் உபயோகமிருப்பதால் விரோதமில்லை. அப்ரமாணத்வமானது 'க்ரியாவாநேஷ ப்ரஹ்மவிதாம் வரிஷ்ட:'—இது முதலிய ஸந்ப்ரத்யயமில்லாத விநியோஜகப்ரமாணங்களால் பரிஹரிக்கப்பட்டது. விவிதிஷார்த்தமான சித்தசுத்தியின் உபயோ

கமோ வேதநோத்பத்திக்கு உபயுத்தமான மனத்தெளிவுக்கு காரணத்வத்தை உப பாதநம் செய்ததினால் விவிதிஷார்தத்வமிருந்தபோதிலும் அதற்கு தினந்தோறும் உத்பத்யபேக்ஷையின் உபபாதனத்தாலும் மறுமொழி கூறப்பட்டது. ஞாநமாத்ரத்திற்கு ஹேதுத்வச்ரவணமும் ஸாதநத்வத்தை ஒப்புக்கொள்ளாமையால் உத்தரமளிக்கப்பட்டது. ஸாமர்த்யமாவது மித்யாபூதமான சப்தத்திற்கு ஜ்ஞாநத்தினாலேயே நிவர்த்திக்கத்தக்க தன்மையாகிற வஸ்துஸாமர்த்யம். அதற்கு ப்ரபஞ்சத்தின் மித்யாத்வத்தை தூஷிப்பதால் மறுமொழி உரைக்கப்பட்டதாக ஆகப்போகிறது. சமாதிகள் அங்கங்களென்று சொல்லுகிற ச்ருதியில் உண்டான விரோதமும் ப்ரவ்ருத்திரூபமான யஜ்ஞாதிகளுக்கும், நிவ்ருத்திரூபமான சமாதிகளுக்கும் விஷயபேதத்தால் விரோதமில்லாதது பற்றி பரிஹரிக்கப்பட்டது. சமாதிகளோவென்றால் அவிஹிதமாயும், அப்ரதிஷித்தமாயும், நிஷித்தகாம்யமாயுமுள்ள விஷயங்களென்று கூறப்பட்டது. வாக்யார்த்தஜ்ஞாநத்திற்கே மோக்ஷோபாயத்வம் ப்ரத்யக்ஷவிரோத, சாஸ்த்ரவிரோதங்களால் நிரஸிக்கப்பட்டது. அதில் நிவ்ருத்திக்கப்படுகிற வாஸனைக்கு நிவர்த்தகமும் உத்பத்திப்ரதிபந்தகத்வமுமில்லாமையாலும் ச்ரவணம்முதலியவற்றிற்கு பேதவாஸனையைப் போக்கடிக்கும் விஷயத்தில் அபேக்ஷை இல்லாமையாலும், அதின் வையர்த்யபரிஹாரம் அநுபபன்னமாதலாலும் ச்ரவணம் முதலியதால் க்ரமமாக எழுந்து ப்ரகாசிக்கின்ற வாக்யஜந்யஞாநம் விமோசகம் என்பதும் நிரஸிக்கப்பட்டது.

லகுஸித்தாந்தம்

ஸம்பூர்ணம்.

(ஸ்ரீ ரங்கம்)

...ர்கள் தாமுகப்பர் கல்வி தன்னிலாசையுள்ளோர்
...ம்ரு மெனவுகந்து பின்பு கற்பர்—மற்றோர்கள்
...ச்சரியத்தாலிகழில் வந்த தென் னெஞ்சே யிகழ்கை
...ச்சரியமோ தானவர்க்கு.

...வதம்சபூதரான வ்யாஸர் அருளிச்செய்த சாரீரகமென்கிற ப்ரஹ்மஸூத்
...ரங்களின் உண்மையை அறிவதற்கு இன்றியமையாதது. இதற்கு பகவத்
...கார்யர் அருளிச்செய்த ஸ்ரீபாஷ்யம் வடமொழியிலிருப்பதால் தெளிவுற்ற
...ப்பண்டிதர்களொழிய மற்றையோர் எளிதில் அறிந்துகொள்வதரிது. தத்
...கலே உள்ளபடியறிந்து அனைவரும் உஜ்ஜீவிப்பதன் பொருட்டு தமிழ்மொழி
...பு அத்யாவச்யமே. ஸ்ரீபாஷ்யம் கற்பதும், கற்பிப்பதும் எம்பெருமானுர் ஆஜ்
...ரில் ஒன்றும், முதன்மையாயுமிருப்பதால் அவர் திருவுள்ளத்திற்கு மிகவுமுகப்பே.
...மதம் அந்யமதஸ்தர்களால் இதுவரையில் சலிப்பிக்கப்படாமல் நிலைபெற்றிருப்பது
...மஸூத்ரங்களாலேயே என்று மாதாந்தாஸ்தர்களும் ஒப்பமிட்டிருக்கிறார்கள்.
...யால், ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தை ப்ரவசனஞ்செய்வது கடமையாகும்.

இது விஷயமாக 1922-ஐ டிஸம்பர்-மீ 30உ ஸ்ரீவைகுண்ட ஏகாதசி தினம்
...ரங்கம் ஆயிரக்கால் மண்டபத்தில் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் கூடிய ஒரு மஹாஜன ஸபை
...கப்பட்டு அவர்களால் தீர்மானிக்கப்பட்டவைகளாவன :—

(i) நீர்வாஹக ஸபை—ஸ்ரீபாஷ்யம் சுருதப்ரகாசிகை உரையுடன் மொழி
...ர்ப்பிப்பதற்கும், அச்சிடுவதற்கும், மற்றும் ப்ரசாரஞ்செய்வதற்கும் சுமார் ரூ. 8000/-
...மாயிலும் செல்லுமாதலால் இடையூறின்றி நிறைவேறுவதன் பொருட்டு 25 திருநாமங்க
...ள்ள ஒரு நிர்வாஹக ஸபை ஏற்படுவது அவசியம். இதிலுள்ள ஒவ்வொருவரும்
100 உபகரித்தல் வேண்டும்.

(ii) அபிமானிகள்— இவர்கள் எத்தனை திருநாமங்களேனும் சேரலாம்
. 15-க்கு குறையாமல் உபகரிப்பவர்களுக்கு ஒரு க்ரந்தம் கொடுக்கப்படும். ரூ. 25-க்கு
...றையாமல் உபகரிக்கும் திருநாமங்களே க்ரந்தத்தில் உபகாரார்த்தம் அச்சிடப்படும்
...ர்த்தமும் கொடுக்கப்படும்.

(iii) ஏஜீநாதார்கள்—500 திருநாமங்கள் சந்தாதார்களாகச்சேர்க்கப்படும்.
...விசக்கட்டணம் சந்தா 1-க்கு ரூ. 2. க்ரந்தத்திற்கு ஏற்படுகிற விலையில் அட்
...ஸ் ரூ. 2 போக ரூ. 2 குறைத்தும் கொடுக்கப்படும்.

லோகோஜ்ஜீவனார்த்தமான இவ்வரிய பெரிய காரியத்தை அனைவரும் உதவி
...பூர்த்திசெய்யும்படி ப்ரார்த்திக்கிறேன். இந்த க்ரந்தம் தக்க ஸம்ஸ்கிருத ப
...ரால் மொழிபெயர்ப்பிக்கப்பட்டு வருகிறது.

இது விஷயமாகச்செலவுத்தும் தொகையை அடியிற்கண்ட பொக்
...க்கு நேரே அனுப்பி ப்ரத்தியேகமான ரஸீது பெற்றுக்கொள்ளவேண்டிய
...ஷயங்கள் அக்ராசனாதிபதி, கார்யதர்சி இவர்களிடம் தெரிந்து கொள்ளலாம்

...கு ராயகோபுரம்

...பாக்கிஷதார்—Treasurer.

...பாடி K. கோதண்டபாணி செட்டியார் அவர்கள், ப்ரொப...
விலாஸ் பங்களா மண்டபம், எருதுக்காரத்தெரு, கும்பகோணம்.

கணக்குப்பரிசோதகர்—Auditor.

ஸ்ரீமாந். வரயோகிராமாநுஜதாஸர் அவர்கள், ட்ரஸ்டி ஜமீன்தார் சாரிட்டி, ஸ்ரீ...

அச்சிடும் வகையறா ஸூபர்வைஸர்—Printing &c, Su...

ஸ்ரீமாந். பு. அழகரிராமாநுஜதாஸர் அவர்கள், ஸ்ரீரங்கநிலயம் ஸ்ரீரங்கம்.

நிர்வாஹக ஸபையார்கள்.

ஸ்ரீமாந். பா. கா. மு. மாதவராமாநுஜதாஸர் அவர்கள், ப்ரொப்ரைடர், ப...
நுஜகூடம், ஸ்ரீரங்கம்.

,, ஆளவந்தார் ராமாநுஜதாஸர் அவர்கள், புது அக்ரஹாரம், ஸ்ரீரங்கம்.

,, வெ. வடமலைபிள்ளை அவர்கள், ரயில்வே கண்டராக்டர், ஸ்ரீரங்கம்.

,, N. இராமய்யநாயுடுகாரு, (Retired) ஸப் அஸிஸ்டண்ட் ஸர்ஜன், ஸ்ரீரங்கம்.

,, தி. லெ. கிருஷ்ணசாமி நாயுடுகாரு, மிராஸ்தார் & ப்ரொப்ரைடர் ...
விலாஸ், ஸ்ரீரங்கம்.

,, T. N. ரங்கநாயகலு அண்டு ப்ரதர்ஸ், பட்டு ஜவுளி வியாபாரம், உறையூர்.

,, T. N. கோவிந்தராஜலு நாயுடுகாரு, Retired Hd-Master& Superinte...
Ry, School, Insein (ரெங்கூன்) திருச்சிக் கோட்டை.

,, T. V. பாலகிருஷ்ணப்பிள்ளை அவர்கள், மிராஸ்தார், ஆண்டார் வீதி, திரு...

,, எ. மாமாமுண்டிக்கோனார் அவர்கள், முனிஸிபல் கவுன்சிலர், மண்டி மயிலஞ்ச...
திருச்சி.

,, எ. வெ. ஸ்ரீநிவாஸசெட்டியார் அவர்கள், வெங்கல வ்யாபாரம், கும்பகோணம்.

,, N. பெருமாள் ராமாநுஜதாஸர், மிராஸ்தார் & கண்டிராக்டர், அநுப்பானடி, ம...

,, சாரங்கபாணி ராமாநுஜதாஸர், மிராஸ்தார், மேலப்பட்டி, மதுரை.

,, K. வேணுகோபால்தாஸர், தாலூகா ஆபீஸ் கோவில்பட்டி (திருநெல்வேலி).

,, C. சௌரிராஜபிள்ளை அவர்கள், ஹெட் கிளார்க் டிம்பர் டிபார்ட்மெண்ட் S...
Ry., (லோக்கோ) நாகப்பட்டணம்.

,, மெ. கு. ரெங்கசாமிநாயகர் அவர்கள், சங்கரலிங்கபுரம், கோவில்பட்டி தாலூக...
நாகலாபுரம் போஸ்டு (திருநெல்வேலி).

[நிர்வாஹக ஸபைக்கு இன்னம் 5 திருநாமங்கள் தேவை]

ஸ்ரீரங்கம்,
23ஆம் ஜனவரி மீ 3உ

T D. இராமஸ்வாமி நாயுடு,
அக்ராசனாதிபதி (Prised...t).

நோபில் அச்சுக்கூடம், திருவல்லிக்கேணி, சென்னை.